

Nam Bảo Mẫu Đến Từ Thành Phố

Contents

Nam Bảo Mẫu Đến Từ Thành Phố	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	18
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	28
9. Chương 9	32
10. Chương 10	35
11. Chương 11	39
12. Chương 12	43
13. Chương 13	46
14. Chương 14	49
15. Chương 15	52
16. Chương 16	56
17. Chương 17	59
18. Chương 18	63
19. Chương 19	67
20. Chương 20	71
21. Chương 21	72
22. Chương 22	76
23. Chương 23	80
24. Chương 24	84
25. Chương 25	88
26. Chương 26	91
27. Chương 27	95
28. Chương 28	99
29. Chương 29	104
30. Chương 30	108
31. Chương 31	112
32. Chương 32	116
33. Chương 33	120
34. Chương 34	125
35. Chương 35	130
36. Chương 36	134
37. Chương 37	137
38. Chương 38	141
39. Chương 39	145
40. Chương 40	150
41. Chương 41	154

42. Chương 42	157
43. Chương 43	160
44. Chương 44	165
45. Chương 45	169
46. Chương 46	175
47. Chương 47	179
48. Chương 48	182
49. Chương 49	186
50. Chương 50	190
51. Chương 51	194

Nam Bảo Mẫu Đến Từ Thành Phố

Giới thiệu

Editor: ĐậuGì vậy? Một giáo viên có cuộc sống ở thành phố lại từng du học lại tình nguyện tới nông thôn làm bảo mẫu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-bao-mau-den-tu-thanh-pho>

1. Chương 1

Mặt trời chiều ngả về Tây, trên mặt sông rộng lớn tĩnh lặng, gió nhẹ phơ phất, làn nước xanh biếc lẫn lẫn gợn sóng, mơ hồ chút mùi cá thoang thoảng trong không khí. Trông xuống mặt sông, có thể thấy rõ từng hòm đựng lưới nối với nhau dưới nước như tạo thành các ô vuông. Những hòm lưới này xếp thành hai dãy dài, chính giữa có một hành lang bằng bè gỗ tạo thành lối đi, chính giữa bè gỗ dựng một căn nhà gỗ nhỏ.

Một người đàn ông tay cầm túi thức ăn cho cá, chậm rãi đi từ đầu kia của dãy bè, rải cho đám cá bên trong hòm lưới. Đầu hắn đội một cái nón rơm lớn, đầu hơi cúi, bởi vậy không thể nhìn thấy toàn bộ gương mặt, chỉ có thể nhìn thấy đường cong mạnh mẽ của chiếc cằm. Áo ba lỗ màu trắng phối cùng quần đùi màu xanh lá quân đội, làm phần lưng, bắp thịt cánh tay và cẳng chân phơi ra ngoài, làn da màu lúa mạch trộn lẫn mồ hôi, tản phát sự cương nghị và sức mạnh của đàn ông.

Tháng bảy hè nóng bức, dù đã là chạng vạng bảy giờ tối, ánh mặt trời vẫn không hề suy giảm, vẫn làm mồ hôi trên chiếc cằm của người đàn ông nọ không ngừng rơi, đội hắn đi hết dãy bè gỗ, thức ăn cho cá cũng đã rải xong.

“Trí Viễn, lại uống hộp nước đi.”

Một người đàn ông khác bước từ trong nhà gỗ nhỏ đi ra, trên tay cầm hai bình nước suối lạnh, cười tủm tỉm gọi người đàn ông nọ. Người này tuổi chừng bốn mươi, cũng giống như người đàn ông rải thức ăn cho cá, đều mang áo ba lỗ và quần đùi, chân mang một đôi dép lê nhựa.

Điền Trí Viễn quay đầu lại, đưa lưng về phía trời chiều, thân thể cao to tắm trong một vòng quang sáng nhạt. Hắn gỡ chiếc nón rơm lớn trên đầu xuống, lộ ra mái đầu đỉnh đen nhánh và ngũ quan trẻ trung tuấn lãng, xởi lởi cười với ông chú nọ – “Tối liền đây!”

“Trí Viễn này, thật ra thì chú không cần đặc biệt tới đây đâu, chân của anh cũng đã đỡ hơn rồi, đi cho cá ăn cũng chẳng nhằm nhò gì.” Người đàn ông cầm nước suối gọi Điền Trí Viễn tên là Hướng Minh, là anh họ con cô cậu của Điền Trí Viễn, năm nay ba bảy, ba tám tuổi.

Điền Trí Viễn đặt thức ăn cá còn thừa bên ngoài nhà gỗ nhỏ, nhận lấy nước suối Hướng Minh đưa cho hắn, vịn mở nắp ừng ực ừng ực uống một hơi hơn phân nửa. Bọt nước lỏng lạnh tràn ra từ khóe miệng, dọc theo đường cong xinh đẹp của chiếc cằm, trượt xuống ***g ngực hắn.

Quệt miệng, Điền Trí Viễn cười nói: “Em biết rồi mà, nhưng để bảo đảm, mấy ngày này cứ để em cho ăn đi. Mình làm việc ngay trên sông, không thể qua loa được. Anh trặc chân, nói tới cũng xui thật, chỉ sơ suất chút thôi cũng bị ngã xuống nước.... Ày, sông Thanh Giang này sâu mấy trăm mét, nếu xảy ra chuyện gì thì em thật có lỗi với chị dâu.”

Hướng Minh tay cầm nước suối, hàm hậu mà lại xấu hổ cười – “Ài, theo em anh mới được đối đãi như thế này, nếu đối thành người khác, chút bị thương nho nhỏ ấy, chỉ sợ ngay cả tiền thuốc men người ta cũng không chẳng thêm chi, chứ nói gì đến đây làm việc thay.”

Điền Trí Viễn hơi sững sốt, trong lòng rịn ra một phần cảm thông.

Hướng Minh nói lời này không phải để nịnh nọt Điền Trí Viễn, mà là vì xúc động nên mới phát ra.

Trước đây Hướng Minh làm công trong bãi cát của nhà họ Dư phố trên, đồng thời cũng kiêm việc trông coi sân bãi, ban đêm ngủ lại trong khu chứa vật liệu. Vì một lần gặp nạn bất ngờ, ấy là lúc đang phá núi, một tảng đá văng ra đã va phải bắp chân anh, da thịt không tổn hại nhưng xương lại bị thương, phải nằm nhà hơn ba tháng. Việc này vốn được coi là tai nạn lao động, nhà họ Dư phải chi trả toàn bộ tiền thuốc men, nhưng nhà họ Dư lại là đầu sỏ tại thành phố Nguyên Thủy, Dư lão đại nói một câu không cho, thì dù có là đồn trưởng đồn công an thành phố cũng không dám nói lý lẽ.

Cứ như thế, sau khi vết thương lành lặn, Hướng Minh không đến nhà họ Dư làm nữa, mà chuyển đến trông coi trại cá của Điền Trí Viễn.

Điền Trí Viễn vỗ bôm bộp lên tay Hướng Minh, cười nói: “Nghe kìa, anh em nhà mình chứ có phải người ngoài đâu, nói những lời này làm chi?”

Nhờ vào quê nhà có nhánh sông lớn, sau khi tốt nghiệp đại học, Điền Trí Viễn bắt đầu nuôi trồng thủy sản nước ngọt, quy mô khởi điểm chỉ là trên trăm cái hòm lưới, phát triển đến bây giờ đã là hơn hai ngàn. Trang trại lớn rồi, đơn đặt hàng cũng nhiều lên, trong nhà còn kinh doanh nhà nghỉ cỡ nhỏ, một mình hắn quản lý nhiều thứ, lực bất tòng tâm nên mới bắt đầu mượn người trông coi trang trại cho hắn.

Hướng Minh là người hiền lành chất phác, làm việc lại nghiêm túc, hơn nữa còn có chút quan hệ anh em họ với Điền Trí Viễn, để anh đến giúp đỡ trông coi trang trại, quá là hợp lý.

Lần này Hướng Minh bị trặc chân, Điền Trí Viễn không những trả hơn hai trăm tiền thuốc men cho anh, mà còn tự mình đến cho cá ăn, đã kiên trì hơn một tuần nay rồi. Việc này khiến Hướng Minh hết sức áy náy, đây vốn nên là chức trách của anh, hơn nữa, vết thương của anh quả thật là không lớn lao gì cho cam.

Điền Trí Viễn uống sạch nước còn lại, ném bình không vào chiếc giỏ trúc lớn nằm ở phía trong cửa ra vào, nhìn mặt sông tĩnh lặng, bỗng nhiên nổi hứng, mau tay mau chân cởi cái áo ba lỗ và quần đùi ra, chỉ mặc độc chiếc quần lót màu trắng, chạy bước nhỏ dưới trời chiều, nhẹ nhàng nhảy vào sông như một chú cá.

Nhìn Điền Trí Viễn hã hê bơi lội trong nước sông, Hướng Minh vui vẻ cười toe.

Bơi qua bơi lại trong nước vài vòng nhỏ, Điền Trí Viễn bò lên trên bè gỗ, dùng khăn mặt lau khô người, thay chiếc áo thun sọc ca-rô màu xanh lam nhạt và quần jean mà mình mang lúc đến đây vào.

“Trí Viễn, đến đây, này là chị dâu em bảo anh mang theo đấy, cho hai đứa nhỏ nhà em ăn.” Hướng Minh xách một bọc trứng gà đi từ trong phòng nhỏ ra ngoài, nhét cho Điền Trí Viễn.

Trí Viễn thẳng thắn nhận lấy – “Chị dâu thật tốt, hai năm qua Nữu Nữu và Hâm Hâm nhà em được trứng gà chị dâu cho chăm bẵm tới béo tròn luôn rồi.”

Nữu Nữu và Hâm Hâm là cặp sinh đôi do Điền Trí Viễn và vợ trước sinh, năm nay vừa tròn năm tuổi.

“So với những gì em cho nhà anh, chút trứng ấy thì có là gì.”

“VẬY ĐƯỢC RỒI, EM MANG VỀ ĐÂY, TỐI NAY NHOC CÔNG ANH MINH RỒI.”

“Ôi, được rồi mà.”

Điền Trí Viễn từ phòng sau nhà gỗ nhảy lên bờ, cuốc bộ một đoạn nhỏ lên con dốc, rồi đi dọc theo đường cái men sông. Bên đường có một chiếc SUV đang đỗ, Điền Trí Viễn móc chìa khóa mở cửa xe, vừa ngồi vào đã nhận được một cú điện thoại.

Nhìn màn hình hiển thị, là mẹ hai hấn gọi đến.

“Mẹ này, con đang về.”

[Ấy, vậy con về nhanh lên, Hâm Hâm lại sinh sự nữa rồi, nó đánh con trai nhà bán bánh rán đường đối diện, cha mẹ người ta đang đứng trực trong cửa hàng xổ số nhà mình không chịu bỏ qua đây này.]

“Bảo mẫu vừa tới hôm qua đâu rồi? Không phải đã kêu cổ trông coi nó rồi đấy sao?” Nghe tin thẳng con lại đi sinh sự xong, Điền Trí Viễn vừa tức vừa nôn, nghiêng đầu, kẹp di động giữa bả vai và lỗ tai để rảnh tay cấp tốc lái xe.

[Khỏi bàn nữa, bảo mẫu gì chỉ biết mỗi chơi, hồi chiều đón tụi nhỏ về xong là trốn ngay vào phòng vệ sinh không biết là tám điện thoại với ai. Mẹ nấu cơm nên không biết, còn tưởng cổ dẫn tụi nhỏ vô phòng chơi, mãi đến khi hai vợ chồng nhà bán bánh rán đến nhà ăn mẹ mới biết.]

“Rồi rồi, trước hết cứ vậy đi, con về liền đây.”

Điền Trí Viễn tùy tiện quăng di động lên ghế lái phụ, diên tiết giảm mạnh chân ga một cái, sau đó bình tĩnh trở lại.

Đường cái men sông này không hề rộng, chỉ tám mét, hơn nữa lúc này có không ít dân địa phương đến bờ sông bơi lội, có thể thấy đủ loại xe đậu ven đó, như xe gắn máy; xe bánh mì, chiếm cứ một phần nhỏ trên đường cái. Trong lòng Điền Trí Viễn dù có sốt ruột đến đâu, cũng không thể dồn sức giảm chân ga ở đây được, trừ khi hấn muốn rước phiền phức tới cho mình.

Hơn hai mươi phút sau, cuối cùng Điền Trí Viễn cũng về đến nhà.

Nhà Điền Trí Viễn nằm ở vị trí rất tốt – ngay trung tâm trấn, đối diện bên phải là ủy ban xã và một quảng trường nhỏ, bên mé phải nhà là một con ngõ rộng mười mét, cạnh đó chính là đồn công an. Nhà ở đằng sau là đất do đồn quản, bên trái trước mặt là ngã ba đường – nơi tụ tập xe khách.

Nhà hấn chiếm diện tích gần 400m², cả thảy năm tầng. Tầng trệt nằm sát đường là bốn cửa hiệu mặt tiền, tầng hai là nơi cả nhà bọn họ ở, gồm có bốn phòng hai sảnh một ban công, một phòng bếp hai phòng vệ sinh, ngoài ra còn một gian phòng sách. Từ tầng ba đến tầng năm đều là phòng trọ độc lập có phòng tắm riêng, kiểu như một khách sạn cỡ nhỏ.

Trong bốn cửa hàng mặt tiền ở tầng trệt, một cái hấn dùng để mở trạm xổ số phúc lợi, ba cái còn lại được hấn nối liền với nhau, trang trí rồi tạo thành sảnh tiếp tân khách sạn.

Chưa xuống xe mà Điền Trí Viễn đã nhìn thấy hai người một nam một nữ ngồi trước cửa trạm xổ số, trên đùi người phụ nữ kia là một cậu nhóc đang khóc sụt sùi. Hoàng Tiểu Anh – nhân viên bán vé số đang nói tốt cho hấn trước mặt hai vợ chồng, còn thằng con gây họa kia lại không thấy bóng dáng nó đâu.

Điền Trí Viễn chạy xe vào con ngõ cạnh nhà để đỗ, sau đó đến cửa trạm xổ số.

“Anh Trí Viễn, anh về rồi à.” Hoàng Tiểu Anh chào hấn, mắt liếc qua cặp vợ chồng kia, đúng là cứng như trứng mỏng*.

*: nguyên văn: ý hữu sở chỉ, nhi ái hữu sở vong => ý chỉ cứng chiều một người quá nhiều, rồi sẽ có một ngày chết vì người đó (rút ra từ tích chàng trai trẻ cứng ngựa).

Điền Trí Viễn gật đầu, tỏ ý rằng mình biết cách đối phó.

“Anh chị Trương, nghe nói oắt con nhà em nó đánh Bảo Nhi, mau cho em xem thử nảo, thằng bé nó có bị thương ở đâu không.” Điền Trí Viễn cười áy náy, ngồi xổm trước mặt thím Trương, hiền hòa kéo tay Bảo Nhi đã bảy tuổi, nhìn từ trên xuống dưới.

“Thế quái nào lại không bị thương cho được? Bị Hâm Hâm nhà chú đẩy mạnh một cái, Bảo Nhi té xuống có thể nhẹ được sao hả?” Cơ mặt thím Trương căng cứng, kéo cánh tay nhỏ của bé đưa tới trước mắt Điền

Trí Viễn – “Cậu coi đi, cùi chỏ thằng nhỏ tím bầm hết luôn này. Thằng nhóc nhà cậu hỗn xược quá rồi đấy, không quản giáo nó thật nghiêm, coi chừng tương lai sau này....”

“Nói bậy bạ gì đó! Cái miệng của cô lâu nay thiếu đòn phải không hả?” Trước khi thím Trương nói ra mấy lời mắng nhiếc chửi rủa, anh Trương cả giọng nạt nộ chị ta. Suy cho cùng vẫn là đàn ông, cách giải quyết vấn đề không như đàn bà – thích làm theo cảm tính – “Con nít thì biết nặng biết nhẹ gì? Nói rõ chuyện ra để Trí Viễn biết là được, làm nhảm mấy thứ kia làm chi?”

Điền Trí Viễn hé miệng mỉm cười thoáng qua, cảm giác trong lòng rất khó nói, nhưng sự thật vẫn là hần không thể so đo với một người phụ nữ quê mùa thiếu văn hóa như thế được.

Anh trương vỗ vai Điền Trí Viễn, ý bảo hần đứng dậy, đồng thời kéo chiếc ghế gỗ gần đó cho hần ngồi.

“Trí Viễn này, không phải do tôi hẹp hòi bênh con. Con nít cãi nhau là chuyện rất bình thường, chúng ta ai mà không biết đạo lý đó, mà có lẽ Hâm Hâm nhà chú nó thật hư không thể tưởng nữa rồi, một lần hai lần tôi cũng bỏ qua không nói gì. Thế nhưng số lần lại càng nhiều thêm, người làm cha như tôi có thể nào trơ mắt nhìn con mình bị bắt nạt? Con nít không biết gì, nhưng người làm cha như anh chắc sẽ không như vậy đâu nhỉ, dù sao thì anh cũng là người có tấm bằng Đại học, có tố chất hơn hần chúng tôi. Chuyện ngày hôm nay, nhỏ thì nhỏ, nhưng anh nhất định phải cho tôi một câu trả lời thỏa đáng.”

Điền Trí Viễn ngồi xuống, tay nắm chặt chìa khóa xe, gật đầu nói: “Vâng, em hiểu, đúng thật là Hâm Hâm nhà em có lỗi, em nhất định sẽ xử lý nó thật nghiêm.” Quay đầu lại, gọi Hoàng Tiểu Anh – “Cô vào nhà tôi xem thử, thấy thì kéo Hâm Hâm xuống đây cho tôi.”

Hoàng Tiểu Anh lon ton chạy vòng từ con hẻm ra đằng sau cửa hàng.

Vì không dùng chung cửa vào với tầng ba, bốn và năm, nên Điền Trí Viễn đã xây thêm một cái thang đằng sau nhà, nối thẳng tới tầng hai nhà hần.

Hoàng Tiểu Anh mau chóng mang Hâm Hâm bị bấm khóa khỉnh và công chúa nhỏ Nữu Nữu cũng y chang thế ra đến nơi, bảo mẫu trẻ đi theo đằng sau mấy đứa nhỏ, sắc mặt trắng bệch, chân tay luống cuống.

Điền Trí Viễn chỉ vào Bảo Nhi đã ngừng thút thít, trầm mặt gặng hỏi Hâm Hâm: “Hâm Hâm, sao con lại đẩy anh?”

Hâm Hâm đã năm tuổi rồi, đương nhiên biết rõ tình hình hiện giờ là như nào, nó mắc lỗi, ba mẹ Bảo Nhi tới tận nhà mắng vồn, thế nên ba nó sẽ không dễ dàng gì mà tha thứ cho nó. Nhưng nó mới không thêm sợ Điền Trí Viễn, lúc đôi con người bé nhỏ kia lườm sang Bảo Nhi đang rụt rè sợ hãi, còn hàm chứa bảy phần kiêu ngạo ba phần xem thường, thậm chí còn hừ lạnh một tiếng.

Trí Viễn vừa thấy liền thở hốc vì kinh ngạc, thằng quỷ nhỏ này thiệt là ngày càng không coi hần ra gì mà, mặt tức khắc đen đi hai phần – “Hâm Hâm, ba hỏi con sao con không trả lời, sao con lại đẩy anh Bảo Nhi?”

Hâm Hâm gân cổ – “Là nó sai trước, nó chửi con.”

Điền Trí Viễn khê giạt mình, theo bản năng quay đầu nhìn về phía thím Trương và con trai bà.

Mặt thím Trương quả nhiên biến sắc, tựa như có hơi xấu hổ, nhưng lấy lại vẻ mặt ‘cây ngay không sợ chết đứng’ hết sức nhanh, đề cao giọng, nói: “Mày đang nói càn đấy hả Hâm Hâm, hai đứa tụi mày chơi với nhau ngay trước quầy của tao mà, từ đầu đến cuối tao không hề nghe Bảo Nhi chửi hay mắng mày nửa lời, mày không thể bịa chuyện như vậy được.”

Điền Trí Viễn hít sâu một hơi, nắm tay kéo con qua, nghiêm túc nói: “Hâm Hâm, con nói thật cho ba biết, rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì?”

Thấy biểu cảm của ba kì kì, Hâm Hâm càng ầm ức hơn nữa, hai con mắt tròn trịa vì tức giận mà trợn lên thật to, giọng điệu khi nói tỏ ra hung dữ: “Họ Điền* này, con nghiêm túc nói cho ba biết, con không có cố ý đánh nó, là do thằng Bảo Nhi kia nó làm sai trước, nó chửi con!”

*: con cái mất nết, gọi cả họ ba nó ra =,

“Ba....”

Hoàng Tiểu Anh đứng cạnh bên bùm miệng cười trộm.

Nhóc con Hâm hâm này, mỗi lần giận dữ ba nó là lại gọi ba nó là “họ Điền”, đừng thấy nó chỉ mới có năm tuổi thôi, thật ra mỗi lời nó nói ra đều làm ba nó như học phải xương cá, đến thở cũng không xong.

Mặt thím Trương đen xì: “Hâm Hâm, mày còn dám nói láo? Mày ngồi chơi với Bảo Nhi ngay trước quầy hàng của tao, nó chẳng nói gì mà mày lại chạy tới đẩy nó. Bây giờ mày sợ bị đánh, nên mới dối trá trước mặt ba mày chứ gì.” Lại chỉ vào Hâm Hâm, nói với Trí Viễn: “Trí Viễn à, nếu không tìm mẹ kế cho thằng nhóc này để nghiêm khắc dạy dỗ lại nó, sau này sẽ chẳng có tiền đồ gì đâu!”

Điều Điều Trí Viễn không thích nghe nhất chính là có người nhắc tới chuyện vợ con với hắn, nhưng đối phương lại là thứ đàn bà vô văn hóa, một người đàn ông như hắn không rảnh chấp nhặt với chị ta, bèn không đáp trả.

Đúng vào lúc này, Nữu Nữu vẫn một mực ngoan ngoãn đứng đấy không nói chuyện lại mở miệng – “Ba ơi, con hoang là gì?”

“Nữu Nữu! Con nói gì?” Trí Viễn khẽ giật mình, là ai nói từ “con hoang” này trước mặt Nữu Nữu?

Về mặt Nữu Nữu ngây thơ và tò mò – “Anh Bảo Nhi nói con với anh hai là con hoang, vậy là xấu phải không ba? Nên anh hai mới đánh anh Bảo Nhi.”

Trí Viễn ghen thở, sững sờ nhìn về phía một nhà họ Trương.

Nét mặt anh Trương cũng cùng một vẻ sững sờ, hiển nhiên anh ta cũng vậy – không biết đầu đuôi lại là thế này.

Mà thím Trương lại vẫn cố chấp ‘cây ngay không sợ chết đứng’, vừa đặt con trai xuống đất xong, người đàn bà chanh chua này lập tức ồn ào kể lể – “Nghe này, Trí Viễn, con trẻ nó như thế là do sinh viên chú mà ra cả đấy! Tuổi mới bập lớn mà chẳng những mở miệng ra là dối trá, còn dám chửi mắng người khác, sau này sẽ thành cái thứ gì đây chứ. Ôi trời ơi, nhóc ranh có mẹ sinh mà không có mẹ dạy đúng là không tốt lành gì mà.”

Điều Trí Viễn nhìn vẻ quật cường đơng đầy trong mắt hai đứa con, hiểu rõ tất cả. Đứng dậy, kéo con trai con gái đến bên cạnh mình, thẳng người, lạnh nhạt liếc thím Trương, nói với Hoàng Tiểu Anh: “Anh Tử, đi lấy 500 tệ đến đây!”

Hoàng Tiểu Anh vâng một tiếng, vội vàng vào trong tiệm, lấy trong ngăn kéo năm tờ tiền giấy đỏ thắm đưa cho Điều Trí Viễn.

Điều Trí Viễn cầm tiền đưa cho anh Trương, hơi mỉa mai nói: “Anh Trương, con em đẩy ngã Bảo Nhi làm hại nó bị thương, em bồi thường cho nó là đáng. Thế nhưng, chuyện ngày hôm nay, em không nghĩ con mình làm sai.”

“Này, Điều Trí Viễn chú có ý gì hả?” Thím Trương kéo chồng chị ta, chú bần trờng mắt – “Hóa ra con của tôi bị con chú đánh là đáng đời ấy nhỉ!”

Vóc dáng Điều Trí Viễn vốn cao lớn, khi đứng trước mặt người khác thì trông như cái núi, ánh mắt lạnh lẽo, cảm giác áp bách lập tức ồ ạt ập đến – “Thím Trương, con chị không nên đánh, vậy chẳng lẽ con tôi đáng bị mắng? Tôi không tin một đứa trẻ mới bảy tuổi đã biết cái gì gọi là con hoang, nếu như nói Bảo Nhi nhà chị khôn lanh, đã biết cái gì gọi là con hoang, tôi đây thật sự bội phục chị có tài dạy con.”

Thím Trương bị khí thế của Trí Viễn dọa hãi, co cụm người lại đẩy đẩy ông chồng bên cạnh chị ta, nhưng ánh mắt vẫn không cam lòng – “Điều Trí Viễn chú...”

“Giỏi!” Một tát của anh Trương phiết qua mặt cô vợ hắn, chỉ vào chị ta mà tức giận mắng: “Bề mặt quá mà! Tôi còn tưởng rằng con trai nhà người ta cố ý bắt nạt Bảo Nhi, không ngờ lại là con trai mình ức hiếp người ta trước, người làm mẹ như cô rõ ràng là biết việc nhưng tại sao lại không nói cho tôi? Hả? Mà mẹ nó, còn dám nói lý nói lẽ tìm người ta đòi công bằng? Cô muốn cái mặt tôi đặt đâu mới vừa lòng cô đây hả!”

Thím Trương ăn một bạt tai, lập tức bật khóc.

Hiện giờ vẫn đang là sập tối bảy tám giờ kém, đối diện nhà Trí Viễn là một cái quảng trường nhỏ, mỗi ngày vào lúc này đều có rất nhiều phụ nữ trên trần đến đây khiêu vũ. Thím Trương vừa há họng gào lên, lập tức dẫn tới một rừng người vây xem.

Anh Trương vừa thấy nhiều người như vậy, sắc mặt càng đen thui, một tay dắt con trai, tay kia kéo cô vợ đi.

Trí Viễn thấy thế, chặn anh ta lại, kiên quyết nhét 500 tệ kia vào túi anh ta.

“Trí Viễn, tiền này không phải do chú nợ tôi, tôi không thể nhận.”

Trí Viễn cảm thán trong lòng, suy cho cùng anh Trương vẫn là đàn ông, biết cái gì gọi là phải trái đúng sai, chỉ có điều tiền này đúng thật là nên cho, ai bảo con trai nhà hắn nhiều lần ra tay đánh con người ta làm gì?

“Anh Trương, tiền này anh cứ nhận lấy đi, coi như là tiền chữa trị của Bảo Nhi, con trai nhà em lỗ mãng, cũng có điều không phải, mong anh thông cảm.” Nói với người hiểu chuyện, Điền Trí Viễn sẵn lòng hạ thấp thái độ.

Anh Trương còn định từ chối, thím Trương lại quay người giật lấy tờ tiền đỏ thắm trong tay Trí Viễn, khò lóc oán hận nói: “Lấy, dựa vào đâu mà không được lấy, con trai nhà chú nó ăn hiếp Bảo Nhi thành quen cả rồi, chút tiền này nên lấy.” Nói xong, như là sợ Trí Viễn đổi ý cầm lại tiền, công con trai lên lưng, không quay đầu lại cứ thế mà đi một hơi.

Anh Trương then đến mức muốn chui xuống đất, nói một tiếng xin lỗi với Trí Viễn, rồi chạy bước nhỏ đuổi theo cô vợ nhà hắn, vừa đuổi vừa mắng.

← Xem văn án

Xem tiếp

2. Chương 2

Về đến nhà, Trí Viễn định tâm sự với con trai một chút, muốn giảng giải cho nó biết đánh người khác là sai, nhưng vừa vào cửa Hâm Hâm đã lượn ngay vào phòng rồi khóa trái cửa nhốt mình ở trong, mặc kệ hắn có đồ dành dọa nạt ra sao cũng không cách nào bảo nó đi ra, chớ nói chi tới mặt đối mặt để mà tâm sự.

Cả một bàn đồ ăn mẹ hai làm không ai dám động đũa, cuối cùng vẫn là Điền Trí Viễn dẫn đầu ngồi vào bàn, mẹ hai hắn mới dắt Nữu Nữu và cô bảo mẫu nhỏ dè dè đặt đặt ngồi theo.

Bữa cơm tối này, ăn vào miệng hết sức nhạt nhẽo.

Sau khi ăn xong, Điền Trí Viễn lấy từ trong ví da ra 200 tệ đưa cho cô bảo mẫu nhỏ – “Tiểu Lý, cô không cần tới nhà tôi vào ngày mai nữa.”

Cô bảo mẫu nhỏ ngân ngấn nước mắt đóng gói hành lý suốt đêm, chuẩn bị rời khỏi vào sáng sớm hôm sau.

Đêm đã khuya, nhưng Điền Trí Viễn vẫn còn nằm trên ghế dựa ở phòng khách sân thượng, Nữu Nữu kéo chiếc ghế đầu ngồi bên cạnh, chống má nghiêng đầu nhìn hắn.

Trí Viễn quay đầu thấy con gái, mỉm cười – “Nhìn cái gì đấy?”

“Ba ơi, rốt cuộc thì con hoang có nghĩa là gì?”

Trí Viễn cười không nổi nữa, trẻ con chỉ bấy lớn, nào biết con hoang là gì, rồi lại nghe người khác mắng nhiếc tui nó như thế, nhất định là trong lòng nghĩ mãi vẫn không tỏ. Nhớ tới cậu nhóc Trương Bảo Nhi mới bảy tuổi, chắc chắn cũng không biết nghĩa của từ miệt thị này, hơn phân nửa là nhại theo lời của mẹ nó. Hồi đó hắn từng nhón nháo kết hôn, từng làm tiệc rượu trăm ngày cho con, chẳng qua chỉ là ly hôn mà thôi, đến cuối cùng, thực tế lại khiến con mình bị người khác thàm mắng đồ con hoang.

Nếu hẳn không coi thím Trương là đồ đàn bà vô văn hóa, lại thấy anh Trương là một người biết lý biết lẽ, đơn giản cho qua chuyện như thế thật đúng là không phải tác phong của Điền Trí Viễn hẳn.

Trí Viễn xoa đầu con gái, trong một thoáng không biết nên giải thích thế nào, đành phải nói: “Đó là từ không tốt, là lời xấu, con cũng thấy rồi đó, khi anh Bảo Nhi mắng con và anh xong, ba của Bảo Nhi đã nổi giận tới cỡ nào. Nên sau này nhất định đừng có nói, nghe chưa? Bằng không thì ba ba cũng sẽ giận đó.”

Nữ Nữ cái hiểu cái không, mắt to tròn đảo hai vòng, thần bí cười nói: “Thiệt ra thì anh hai cũng không hiểu ý của câu đó đâu ba. Tại con nói với anh, con hoang có nghĩa như là hạt gieo trong đất hoang, hơn nữa còn bị giới phân trong nhà vệ sinh, rất là dơ. Anh hai nói, anh Bảo Nhi dám mắng tụi con tầm phân, nên anh mới đánh anh Bảo Nhi.”

“Xi...” Điền Trí Viễn phì cười vì lời nói trẻ thơ của con gái.

“Ba cười gì thế?”

Trí Viễn vòng tay ôm con gái, đặt bé ngồi trong lòng mình, khoác hai tay lên bờ vai nhỏ xíu, cười tủm tỉm ngắm gương mặt nhỏ nhắn ấy của bé, dịu dàng nói: “Tại ba vui nên ba mới cười. Nhưng mà Nữ Nữ này, mai mốt đừng có nói từ con hoang trước mặt bạn bè nghe chưa, cái đó là xấu, chỉ có trẻ hư mới nói thôi, còn Nữ Nữ là bé ngoan mà, đúng không nè?” Thấy con gái gặng sức gật đầu, Trí Viễn mỉm cười – “Vậy nên Nữ Nữ không thể nói, biết không?”

Con nít không có khả năng phân biệt đúng sai, người làm phụ huynh chỉ có thể làm gương tốt dẫn dắt con em, nhưng về mặt này Trí Viễn lại không hề làm tròn bổn phận. Nên mới thành ra bây giờ – thỉnh thoảng mới chuyện trò với con cái một lúc, thật sự không rõ mình dạy như thế có đúng hay không.

Mẹ hai dọn dẹp phòng bếp xong, đi ra trông thấy hai cha con vẫn còn đang thì thầm trên ban công, bèn trách cứ: “Trí Viễn, con là người lớn không ngủ được thì thôi, còn kéo theo con nít làm chi? Gần mười giờ rồi đó, con bé nên đi ngủ rồi!”

“Đi ngủ nào.” Nghe mẹ nói xong, Trí Viễn vỗ vỗ mông Nữ Nữ, xua bé đi ngủ.

Nữ Nữ cũng biết nghe lời, tập tễnh đi về phòng mình.

“Trí Viễn này, con bé kia làm giỏi lắm cũng mới có một ngày, sao con lại đưa nó tới 200? 100 cũng đã quá nhiều rồi!”

Nữ Nữ đi rồi, mẹ hai mới ngồi xuống cạnh Trí Viễn. Bà là người phụ nữ đã nếm trải khổ đau, là người đi ra từ trong nghèo khó*, rất quý trọng đồng tiền mà mình bỏ ra, nên bà không vừa ý việc Trí Viễn cho cô bảo mẫu nhỏ kia quá nhiều tiền, công cán một ngày của cô đó không hề đáng giá tới 200.

*nguyên văn: đã thâm sơn câu lý xuất lai – đi ra từ trong rừng trong rãnh

Trí Viễn đang sầu não vì chuyện của mấy đứa con, nghe lời của bà xong, phát tay, khoan dung nói: “Được rồi mà mẹ, đàn bà con gái ra ngoài làm việc cũng đâu có dễ dàng gì.”

Lại là cái thói ra tay hào phóng ấy của Trí Viễn, mẹ hai thở dài, tiếp lời: “Con đã nói vậy thì cũng được thôi. Nhưng sau này thì làm sao đây? Hiện giờ tụi nhỏ vừa mới được nghỉ hè, hai tháng này không cần đi nhà trẻ, trong nhà lại chẳng có ai quản lý, tụi nó cỡ nào mà không quậy ngất trời? Ôi! Mấy năm nay tìm biết bao nhiêu là người rồi, sao lại chẳng một ai có thể ở lại coi chừng tụi nó chứ?”

Mẹ hai của Trí Viễn năm nay 51 tuổi, nơi khóe mắt bờ môi đã xuất hiện từng tầng nếp nhăn, thế nhưng vẫn còn có thể thấy bóng dáng thời trẻ, là một người phụ nữ xinh đẹp. Bà bước vào nhà họ Điền lúc Điền Trí Viễn mới hai tuổi, trước kia bà đã từng kết hôn một lần, hơn nữa còn sinh hai đứa con một trai một gái, bởi vì chịu không nổi người chồng nát rượu đánh đập, bà ly hôn, rồi sống cùng cả gia đình cha Trí Viễn.

Mẹ hai là người phụ nữ hiền lành trung thực, tâm địa tốt, đối xử với Trí Viễn cũng không tệ lắm, tuy không thể nói rằng bà xem hẳn như con đẻ, nhưng quan tâm lẫn chăm sóc vẫn đủ đầy. Trong hai mươi mấy năm ấy, giữa Trí Viễn và bà thật ra cũng chẳng khác gì mẹ con ruột thịt.

“Đều do con không tốt, làm ba mà không thể quản giáo con mình.”

Trí Viễn tắm xong rồi nhưng lại cởi sạch thân trên, chỉ chừa lại mỗi cái quần cụt, hẳn thích cái cảm giác không gò bó như thế. Trời sao mùa hè bao giờ cũng rất đẹp, Trí Viễn lặng yên nhìn lên không trung, tay trái đặt sau đầu, gập đùi phải, tay phải đặt trên đầu gối, trong vẻ thích ý lại mang theo chán chường.

Mẹ hai thở dài – “Hồi đầu mẹ đã khuyên con đừng vì ba mình mà kết hôn giả rồi còn để mướn này nọ, con không nghe, hiện tại thì sao, hai đứa nhỏ kéo phiền phức tới rồi đấy thôi? Giờ con muốn tìm đối tượng cũng là việc khó, con cái lại chẳng nghe lời, con đó, chuyện cần quan tâm sau này không chỉ có như vậy thôi đâu.”

“Mẹ à, chuyện lúc trước con không hối hận chút nào cả, mẹ cũng biết con không có cảm giác với con gái mà, cho dù không có hai đứa nhỏ này, con cũng sẽ không kết hôn.”

“Mẹ biết chứ, nhưng chẳng lẽ con định để đời mình cứ thế trôi qua ư? Tư tưởng ở vùng nông thôn này sao có thể so với cái cởi mở ở thành phố, trai gái nhà ai lên ra ngoài hò hẹn cũng bị coi là chuyện đồi phong bại tục, huống chi con thế này.... Ôi, nếu như con mà do mẹ sinh ra, khi đó mẹ nào có thể để con làm ra chuyện như vậy.”

Nói đến kết hôn giả và để mướn, suy nghĩ của Điền Trí Viễn không khỏi lại bay xa.

Năm đó Điền Trí Viễn mới 21 tuổi, học đại học trên tỉnh, trong thời gian tốt nghiệp quan trọng lại nghe tin cha mình bệnh tình nguy kịch. Hắn trở về nhà ngay trong đêm ấy, lúc trông thấy cha đang hấp hối, chẳng thể dần nổi cái đau như dao cắt trong lòng.

Khi đó Nguyên Thủy trấn chưa di dời, vẫn còn là những con phố đường xá lầy lội tã tơi, nhà dân, cửa hàng, thậm chí là cơ quan nhà nước trên đường cũng đều rách nát y như thế. Người bên ngoài thỉnh thoảng đi ngang qua còn bông đùa gọi nơi này là “Vẫn chưa giải phóng”, có thể hiểu điều kiện y tế và vệ sinh ở đây kém tới cỡ nào. Điền Trí Viễn quyết định thật nhanh, đưa cha hắn đến bệnh viện trên huyện, đích thân ở lại săn sóc. Đã thế lại tỏ ý không đến trường, muốn ở đây chăm lo cho cha.

Cha Trí Viễn thời còn trẻ có mở một cửa hàng bách hóa, nhiều năm qua buôn bán cũng không tệ, hai vợ chồng già lại sống tiết kiệm, trong nhà cũng chỉ có mỗi một mụn con là Trí Viễn, bởi vậy vẫn còn dư ra một số không nhỏ gửi ở ngân hàng, hơn nữa khi đó thôn cũng phối hợp điều trị, việc chữa bệnh cho cha hắn trái lại không quá vất vả.

Nhân lúc ở lại huyện săn sóc cha mình, Trí Viễn đã rút bớt thời gian để đến tiệm net, lên mạng tìm hiểu việc nuôi trồng thủy sản. Trong khoảng thời gian cha nằm viện ấy, hắn tích cóp được không ít kiến thức. Sau này khi đợt trị liệu chấm dứt, lúc trở về trấn hắn còn mua về một mớ sách liên quan, chuẩn bị nghiên cứu tại gia.

Cha Trí Viễn bệnh đến hồ đồ, không hề biết chuyện con trai mình bỏ học về nhà chuẩn bị nuôi trồng gì đấy, lúc hỏi tới, Trí Viễn gạt ông rằng mình xin phép trường tạm nghỉ học, đợi chữa hết bệnh cho cha rồi, hắn sẽ trở lại.

Cha hắn là một dân quê, không biết cái tạm nghỉ học kia là ra làm sao, chỉ biết con trai mình vẫn có thể trở về học tiếp mới an tâm.

Lần Trí Viễn về nhà khi ấy, cha hắn trái lại có sức sống hơn hẳn, có lẽ, ông cũng biết bệnh mình có trị cũng không hết.

Ung thư nào có thể chữa hết?

Cha hắn nhìn Trí Viễn mà than thở cả ngày, hỏi thì ông bảo, ông sống không còn bao lâu nữa, lại không thể nhìn con trai mình lấy vợ sinh con, nhất định chết không nhắm mắt.

Trí Viễn là người con có hiếu, nghe xong lời này lòng hết sức khó chịu.

Người Trung Quốc có câu: bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại (Tội bất hiếu có ba, không con nối dõi là lớn nhất), cha hắn lại là dân quê đi ra từ trong xã hội phong kiến, tự nhiên là cực kì cổ chấp với việc này.

Bản thân Trí Viễn được giáo dục bậc cao, cũng không hoàn toàn tin tưởng vào những châm ngôn ấy, nhưng vì cha hắn, nên hắn vẫn quyết định muốn hoàn thành tâm nguyện cuối cùng này của cha mình. Vì vậy hắn lại đi đến huyện một chuyến, đợi trong tiệm net hai, ba ngày, ngoài ăn cơm uống nước và đi nhà nhỏ, hắn

không hề bước ra ngoài, sau cùng, thông qua QQ của một người quen trên tỉnh lỵ, hắn liên hệ được với một cô gái bằng lòng đẻ mướn.

Trí Viễn không muốn cha hắn chết không nhắm mắt, nhưng mà hắn....

Không thích nữ giới!

Cho nên, chỉ có thể tìm người đẻ mướn.

Cô gái kia là một dân quê xuất thân ở Quý Châu, do không chịu nổi bần cùng nên mới làm công việc này. Dáng người cô trông cũng được, 23 hay 24 tuổi gì đó, lần đầu đẻ mướn, lý lịch trong sạch.

Khi hai người gặp nhau, Trí Viễn đã chửi chửi cô gái nọ một lượt để trông ra dáng sinh viên một chút, sau đó mang cô trở về ra mắt cha, nói dối ông rằng là bạn gái quen trong trường, tỏ ý sẵn lòng kết hôn ngay.

Con trai muốn lấy vợ, người cha đang cần kẻ cái chết như ông đây mừng rỡ và được an ủi biết bao, tức khắc tìm bà mối chọn ngày giờ. Dân quê tin vào thuyết pháp xung hỉ, quả nhiên, cha Trí Viễn vừa nghe tin hắn muốn cưới xong, sức sống lại nâng cao chút ít.

Sau kết hôn giả một tháng, Trí Viễn đưa cô gái nọ đến bệnh viện lớn ở tỉnh làm thụ tinh nhân tạo, để cô gái nọ thành công mang thai hai đứa con của hắn.

Sở dĩ phải thụ tinh nhân tạo, là vì ba đời nhà họ Điền đều là con một, bắt đầu từ thời ông nội hắn đã là độc đinh*. Thời điểm tám năm trước bên kế hoạch hoá gia đình quản rất gắt, sau khi mẹ hai sinh cho chồng trước của bà một nam một nữ xong, đã bị liên hiệp hội phụ nữ địa phương ép buộc đặt vòng, bởi vì vậy mà khi bà gả cho cha Trí Viễn, đã không thể sinh con được nữa.

*: con trai một

Trí Viễn nghĩ rất đơn giản, dù gì cũng làm rồi, vậy thì dứt khoát lấy hai đứa luôn đi. Hai đứa trẻ cùng lớn lên, sau này cũng có thể săn sóc lẫn nhau, không như hắn, một khi cha mẹ đã không còn, thì trên đời này chỉ còn lại một mình hắn, khi cô đơn, đến một người anh chị em để tâm sự cũng không có.

Lúc con ra đời, lại chính là ngày cha Trí Viễn mất.

Trong một thoáng ấy, Điền Trí Viễn như đã ném trải hết mọi thăng trầm trong một đời người.

Sau tiệc trăm ngày của con, hắn cho cô gái nọ một khoản tiền cuối cùng, để cô ra đi, kí hợp đồng thuê sau này không xuất hiện trước mặt hắn lần nữa, lại càng không xuất hiện trước mắt hai đứa con.

Nói về tình, Trí Viễn làm như vậy với cô gái nọ là hết sức tàn nhẫn, dù sao thì con cũng là do cô sinh ra, không cho mẹ con cô gặp mặt nhau, với cô mà nói nhất định rất đau đớn. Nhưng Trí Viễn lại là người rất tỉnh táo, nếu như khi đó hắn không xử lý dứt điểm chuyện này, mai sau không chừng hắn sẽ gặp phải rất nhiều phiền phức không đáng có.

Cô gái nọ cũng coi như biết giữ chữ tín, dù đáy lòng có luyến tiếc hai đứa con thế nào, cuối cùng cũng rời khỏi Nguyên Thủy Trấn mà không hề quay đầu lại.

Tư tưởng dân quê thường bảo thủ, vì không để cô gái nọ mang trên lưng cái danh vứt chồng bỏ con, Trí Viễn đã nói với bên ngoài rằng mình có tình khác, không còn cảm giác gì với người trong nhà kia nữa, nên mới ly hôn, gánh mọi trách nhiệm lên trên người mình.

Nhưng trên thực tế, người Nguyên Thủy Trấn ai cũng chưa từng thấy Trí Viễn có qua lại với những cô gái khác.

Thế nhưng tất cả chuyện này, người ngoài, kể cả người cha đã mất của hắn chẳng có ai biết rõ, trên trời dưới đất, cũng chỉ có hắn và mẹ hai hắn rõ ràng.

Khi đó Điền Trí Viễn bị nhà trường gạch tên, nhưng lại bảo với mẹ hắn là mình chỉ tạm nghỉ học, muốn ở nhà một lòng săn sóc cho cha. Đừng nhìn mẹ hai hắn là phụ nữ quê mùa, thật ra bà không hề dễ gạt một chút nào. Mặc dù Trí Viễn không phải con đẻ của bà, nhưng bà đã nuôi hắn từ hồi mới 2 tuổi, tính ra cũng chẳng khác ruột thịt là bao, về tính nết của hắn, bà có lẽ tương đối hiểu rõ.

Khi bé Trí Viễn rất hiểu chuyện, làm việc cẩn thận, có chủ kiến, bụng dạ lại khoan dung, hẳn không hi vọng bản thân mình giống như cha hẳn – ở mãi trong cái xó hẻo lánh này cả đời, nên cho dù hẳn học trung học trong một ngôi trường kém chất lượng ở huyện, hẳn vẫn rất cố gắng thi đậu vào một trường Đại học trên tỉnh.

Khi ấy bỏ ra biết bao mồ hôi mới đổi lấy được cơ hội, giờ đây chỉ cách ngưỡng cửa nhận bằng tốt nghiệp một bước chân, Trí Viễn xưa nay suy xét sự tình nghiêm cẩn, có thể nào qua loa mà cho ra quyết định tạm nghỉ học?

Hơn nữa, mẹ hai cũng đã từng hỏi thăm, rất nhiều sinh viên sau khi đã học đến năm tư đại học, phần lớn thời gian đều tìm cơ quan hoặc công ty nào đó để thực tập, căn bản không cần phải mỗi ngày đều tới trường báo danh, thời gian hết sức dư dả. Cho dù Trí Viễn muốn trở về săn sóc cha hẳn, thì với khoảng thời gian rộng rãi kiểu như vậy, hoàn toàn không cần phải tạm nghỉ học đến một năm.

Mẹ hai tới gặp Trí Viễn, lôi cha Trí Viễn ra để buộc hẳn nói rõ ràng mọi chuyện.

Khi biết Trí Viễn vậy mà lại bị nhà trường gạch tên, hơn nữa lý do còn là vì thích một bạn học nam và bị người ta tố cáo, mẹ hai suýt nữa thì ngất lịm.

Dân quê chất phác bảo thủ đã khi nào nghe nói tới cái chuyện khác thường này, mẹ hai giận đến độ giương cao tay, một bạt tai suýt nữa thì hạ xuống mặt Trí Viễn, nhưng ý nghĩ “Nó không phải con ruột của mình” lại chợt hiện lên, bàn tay nọ lại rụt trở về.

Trong một khoảng thời gian khá dài, mẹ hai không nói chuyện với Trí Viễn, cũng không cho hẳn săn sóc cha mình, tóm lại là, bà buồn rầu lo âu và tức giận một mình. Đứa bé mà mình coi như con ruột mà nuôi kia, lại là quái thai thích đàn ông. Cũng may tính tình bà dịu dàng tốt bụng, mới không chửi mắng, không chằm ngòi trước mặt cha hẳn, mà lặng lẽ giúp hẳn giấu diếm chuyện này.

Sau đó cha Trí Viễn nói, ông không trông thấy con trai lấy vợ sinh con thì sẽ chết không nhắm mắt, nhờ vào việc này mà thúc đẩy hai mẹ con làm hòa, bàn bạc với nhau làm cách nào để ông cụ có thể an tâm trước khi chết.

Lúc bấy giờ mới có chuyện kết hôn giả và đẻ mướn.

Cô gái nọ đi rồi, hai đứa con do một tay mẹ hai nuôi nấng, khi ấy hẳn cũng không nhiều nhận gì, mới 23 tuổi mà thôi, bản thân không đủ chín chắn, làm sao mà biết cách chăm con chăm cái. Vì hai đứa con này mà mẹ hai coi như là hết lòng hết dạ, về sau hẳn có tiền, bèn tìm bảo mẫu cho nhà, cùng giúp mẹ hai hẳn chăm lo gia đình con cái.

Nhưng từ ngày hai đứa nhỏ lớn dần, cái tính nghịch ngợm ưa gây sự cũng dần dà hiển hiện ra, nhất là đứa con trai Hâm Hâm, lưu manh con điển hình. Còn con gái Nữu Nữu thì tuy có tốt hơn chút đỉnh, nhưng cũng chẳng phải cái loại đơn giản gì, là một con quỷ nhỏ trời sinh, ngoài mặt dịu ngoan mà thực chất bên trong xấu xa vô cùng. Nhất là ba năm gần đây, bảo mẫu hết đến rồi đi, hoàn toàn không có ai đeo đuổi vượt quá ba tháng.

Trí Viễn nghĩ đến đây mà đau cả đầu.

← Xem lại

Xem tiếp

3. Chương 3

.

Không nghĩ nữa, Điền Trí Viễn giơ tay bóp trán, hít một hơi thật sâu – “Con cũng không biết nên làm gì lúc này nữa, giờ mà có ai trị được tội nó, kêu con quỳ xuống con cũng chịu.”

Mẹ hai cũng không biết nên nói gì cho phải, trù trừ một lát, thở dài, an ủi hẳn: “Không sao đâu, con cái khó dạy cũng là chuyện bình thường, sau này lên tiểu học tự đứng nghe lời cũng không chừng.”

Điền Trí Viễn bật cười, mỗi lúc mẹ hai hấn bế tắc, đều nói những lời may mắn này.

Điền Trí Viễn hít sâu một hơi, sau đó hẩy người đứng lên khỏi ghế, cười nói với mẹ hai hấn: “Mẹ ngủ đi thôi, con lên mạng chơi một lát rồi cũng ngủ.”

“Ừm!”

Hai mẹ con ai trở về phòng người này.

Điền Trí Viễn vào phòng sách, mở máy tính, lên QQ, gần như là cùng lúc hấn online, tiếng tí tí liên vang lên. Hấn hiểu ý cười cười, ấn vào ảnh đại diện đang nhấp nháy liên tục, mở khung chat.

[2012-7-522: 50: 27]Không thể nào quên: Sao giờ này mới lên?

[2012-7-522:50:33]Cậu ấy ở bên Trí Viễn: Máy đưa nhỏ lại gây sự nữa, tâm trạng không tốt, ở ngoài hóng gió một hồi. Cậu đợi lâu rồi à?

[2012-7-522: 51: 24]Không thể nào quên: Cũng không lâu lắm. Con anh lại gây sự nữa à, không phải anh vừa mới tìm được bảo mẫu sao? Sao cổ không trông nom tụi nó?

[2012-7-522:52:33]Cậu ấy ở bên Trí Viễn: Miễn bàn, cô nhỏ kia từ đầu tới cuối nào có coi lời tôi nói ra gì, tôi đuổi việc rồi.

[2012-7-522: 52: 50]Không thể nào quên: Hả? Lại đuổi nữa, hai năm vừa qua anh đã đuổi hết bao nhiêu người rồi thế?

[2012-7-522: 53: 50]Cậu ấy ở bên Trí Viễn: Chịu, không có nổi một người quản được hai đứa nó. Tôi thật là đau đầu gần chết.

[2012-7-522: 54: 36]Không thể nào quên: Hết sức thông cảm! Ài, đúng rồi, tôi có một cách....

[2012-7-522: 54: 50]Cậu ấy ở bên Trí Viễn: Cách gì?

“Không thể nào quên” là bạn trên mạng mà Trí Viễn quen vào năm kia, là đàn ông, xem thông tin trên QQ thì nhỏ hơn hấn 2 tuổi, cũng là gay, có lẽ bởi vì là đồng loại nên nói chuyện rất hợp.

Trí Viễn biết nhiều đồng chí thích tìm bạn trên mạng, mà “Không thể nào quên” này lại ở ngoài tỉnh, lái xe từ Nguyên Thủy trấn đến tỉnh quá lắm cũng chỉ mười mấy tiếng, nhưng hai người bọn họ lại chưa từng nhắc tới chuyện gặp mặt, thậm chí còn không hề xem webcam của nhau.

Nghe “Không thể nào quên” này nói, hồi còn đại học y có thậm chí thích một đàn anh lớp trên, còn viết thư tình gửi hấn hẹn gặp mặt. Nhưng vị đàn anh kia lại không đến như đã hẹn, y tưởng rằng hấn là dị tính luyến nên bỏ cuộc. Mãi về sau, y lại phát hiện vị đàn anh kia đang hôn một bạn học nam có quan hệ rất tốt với y ngay trong phòng học không người.

Y vừa giận vừa đau lòng, giận vị đàn anh kia thất hẹn, đau lòng vì đối phương là cong, nhưng đối tượng cong lại không phải mình.

Để chữa lành nỗi đau do đơn phương mang đến này, y quyết định xuất ngoại, vừa mới trở về vào năm kia. Nhưng khi về rồi, y lại nhận ra rằng bản thân vẫn không thể quên được đàn anh lớp trên nọ, nên mới đặt tên nick như thế.

Trí Viễn chờ đối phương trả lời mình, nhưng đợi đến gần 10 phút, bên kia vẫn không có động tĩnh gì, hấn đành phải đánh một dãy dấu chấm hỏi gửi qua.

[2012-7-523: 05: 50]Cậu ấy ở bên Trí Viễn:?????????

[2012-7-523: 05: 55]Không thể nào quên: Không biết cách này có được không nữa.

[2012-7-523: 06: 01]Cậu ấy ở bên Trí Viễn: Nói thử xem.

[2012-7-523: 06: 43]Không thể nào quên: Tìm một nam bảo mẫu, tốt nhất là giáo viên ấy, vì những người này có cách dạy trẻ rất hay, họ chú trọng dạy trẻ theo cách thức, với cả tính tình cởi mở, thích trẻ con nữa.

Ngồi trước máy tính, Trí Viễn phì cười.

Suy nghĩ của “Không thể nào quên” này thật đúng là lạ, nam bảo mẫu cũng không hiếm hoi gì, vì trong mấy thành phố lớn bây giờ quả thật có nam giới làm việc này. Nhưng giáo viên, là giáo viên đấy, ai lại rồi tới nỗi chạy tới đây làm bảo mẫu cơ chứ? Còn đòi tính tình cởi mở, thích trẻ con — đừng nói thành phố lớn, giáo viên người ta không ở trường an nhàn dạy học, lại chạy tới làm bảo mẫu riêng cho mình, trừ phi người đó điên rồi, hoặc giả, chủ nhà trả tiền lương với cái giá trên trời. Huống chi nơi này của Trí Viễn lại còn là một trấn quê nho nhỏ, đừng nói là giáo viên trên thị trấn, mà ngay cả giáo viên dạy tiểu học ở thôn cũng chẳng ai đi làm bảo mẫu cho người ta.

[2012-7-523: 07: 22]Cậu ấy ở bên Trí Viễn: Cậu cứ đùa.

[2012-7-523: 07: 43]Không thể nào quên: Biết ngay anh sẽ nói thế mà, gần chỗ tôi có một người như vậy đấy, là giáo viên, dạy trẻ rất có nghề.

[2012-7-523: 08: 10]Cậu ấy ở bên Trí Viễn: Cậu cũng bảo là gần chỗ cậu đấy thôi, cùng là người thành phố, người ta nào có thể tới cái nơi rừng rú này để làm bảo mẫu? Cậu không đùa tôi thì là gì?

[2012-7-523: 08: 43]Không thể nào quên: Tôi không đùa anh đâu, giờ cậu ấy từ chức rồi, đang thất nghiệp kia kìa, với lại cậu ấy là tình nguyện viên, thường đến vùng sâu vùng xa nghèo khó để dạy học. Hè này cậu ấy chuẩn bị đến nông trường ở Quý Châu dạy học, tôi thấy dù sao cũng là đến vùng quê, không bằng gọi cậu ấy tới nhà anh, vừa đúng dịp, nơi anh ở có núi có sông, cậu ấy nhất định bằng lòng đến đấy. Sao? Có muốn thử một lần không?

Điền Trí Viễn nhìn đối thoại trên màn hình, nhin không được động lòng một hồi, thật sự là, hấn bị hấp dẫn.

Nếu như lời “Không thể nào quên” nói là sự thật, thật sự có một người đàn ông khéo việc dạy trẻ, vậy nói sao hấn cũng muốn thử một lần. Nhưng ngoài người bạn đã từng cùng lớp đại học trước đây, hấn không dám tùy tiện tin người trên internet.

[2012-7-523: 09: 10]Cậu ấy ở bên Trí Viễn: Hay là thôi đi, tôi với người ta không quen cũng chẳng thân gì.

[2012-7-523: 09: 43]Không thể nào quên: Đừng từ chối vội, để tôi hỏi cậu ấy trước đã, nếu như cậu ấy đồng ý, tối mai tôi sẽ gửi tư liệu của cậu ấy sang cho anh.

[2012-7-523: 09: 45]Cậu ấy ở bên Trí Viễn: ...

Chuyện cứ thế bị “Không thể nào quên” tự ý quyết định. Đến 9 giờ tối hôm sau, “Không thể nào quên” online, gửi tư liệu người kia tới thật.

Trí Viễn mở tập tin, vừa thấy đã sững sờ.

Mở đầu tập tin là một tấm hình.

Mái tóc đen nhánh như trời đêm, ngũ quan tuấn tú, đáng cười rạng rỡ như ánh mặt trời, đôi mắt cong cong đẹp như vầng trăng non.... vốn vẹn chỉ là một tấm hình bằng phẳng, nhưng lại khiến tim Trí Viễn đập rộn ràng.

Quan trọng nhất là, khuôn mặt này, nhìn thế nào cũng có cảm giác xa lạ mà lại thân quen.

Điền Trí Viễn lục lọi trong đầu một hồi, loại bỏ những người mà mình quen biết hồi đại học một lượt, khẳng định khuôn mặt này không phải một trong số những người mình quen.

Nhưng cái cảm giác mông lung thân thuộc này lại từ đâu mà có?

Dưới tấm ảnh là thông tin của chàng trai này.

Doãn Chân, nam, sinh ngày 2 tháng 9 năm 1986, cao 176cm, nặng 62kg, sinh ở Thượng Hải...

Thông tin thật đúng là kỹ càng, trong nhà có mấy miệng ăn, công việc của từng người là gì cũng đều khai rõ ràng rành mạch, khiến Trí Viễn có cảm giác đối phương dường như đang rất vội vàng, gấp gáp muốn tới làm bảo mẫu cho hấn.

Nhưng có điều, trong đây gì cũng có, duy chỉ không nói cậu ta tốt nghiệp đại học nào, chỉ giới thiệu mình đã từng học ở trường đại học gì đấy ở Mỹ, rồi sau đó về nước đi dạy ở đại học nào đấy hai năm, sau thì hứng thú với hoạt động giảng dạy cho người nghèo, bởi thế nên mới từ chức công việc hiện giờ.

Bảo một người có thành tích cao như vậy đến vùng quê này làm bảo mẫu?

Trí Viễn lắc đầu cười, này sao có thể!

Tắt tập tin, Trí Viễn bắt đầu gõ.

[2012-7-621: 09: 45]Cậu ấy ở bên Trí Viễn: Cậu ấy bằng lòng thật sao?

[2012-7-621: 09: 50]Không thể nào quên: Đương nhiên là bằng lòng rồi, nếu không sao cậu ấy lại đồng ý gửi tư liệu cho anh. Sao nào? Trông có đẹp trai không hả?

[2012-7-621: 10: 02]Cậu ấy ở bên Trí Viễn:

[2012-7-621: 10: 22]Không thể nào quên: Đừng mắc cỡ vậy chứ, cậu ấy hồi đó vậy mà là hotboy trường tụi mình đó, người thật còn đẹp hơn hình nhiều.

[2012-7-621: 10: 35]Cậu ấy ở bên Trí Viễn: Sao tôi cứ cảm thấy cậu như đang làm mối cho tôi....

[2012-7-621: 10: 56]Không thể nào quên: Đâu! Chẳng biết xấu hổ!

[2012-7-621: 10: 57]Cậu ấy ở bên Trí Viễn:

[2012-7-621: 11: 11]Không thể nào quên: Cứ nói đi, anh có muốn cậu ấy đến không? Cậu ấy đã đồng ý rồi, chỉ chờ một câu của anh thôi, cậu ấy có thể tới bất cứ lúc nào.

Điền Trí Viễn nhìn đối thoại trên màn hình máy tính, lại mở file lên xem thêm mấy lần nữa, dáng người đẹp quả nhiên có lợi, mới nhìn mỗi khuôn mặt thôi mà hắn đã không cách nào từ chối được. Với cả, nói không chừng người ta còn có thể dạy dỗ mấy đứa nhỏ giúp hắn.

Thật quá hấp dẫn mà!

[2012-7-621: 13: 57]Cậu ấy ở bên Trí Viễn: Được rồi, bảo cậu ấy đến thử một lần đi, cơ mà tôi nói trước, mục đích chính mà cậu ấy đến là dạy dỗ mấy đứa con giúp tôi, nhưng nếu như vẫn giống với mấy người bảo mẫu trước kia – bó tay với tụi nó, tôi sẽ không giữ cậu ấy ở lại đâu đấy.

Chàng trai này và mấy cô bé lẫn bà cô trước đây khác hẳn nhau, có bề ngoài có khí chất có học thức, với tư cách là một gay, và với tư cách là một gay đã nhiều năm không sinh hoạt X, trông thấy chàng trai thế này, sức chống cự của hắn hiển nhiên sẽ thấp đến vô cùng.

Đừng bảo hắn xấu xa, đừng nói hắn đói khát, nếu như có ai như hắn – trong suốt 6,7 năm qua chỉ sống dựa vào tay phải, hắn sẽ đập đầu khấu ba cái với người đó.

Bởi vậy, nếu như Doãn Chân này đến nhà và ở lại, cả ngày phải nhìn cái gương mặt kia, nói Trí Viễn không rục rịch gì thì tuyệt đối không có khả năng. Nhưng mà, người ta là người bình thường, bản thân không thể phớt lờ cái ý nghĩ bỉ ổi kia ra trước mặt người ta được, nếu cậu ấy không thể dạy dỗ hai đứa nhỏ kia, hắn là sẽ sớm rời khỏi đây thôi, đỡ cho sau này bản thân mình dằn không nổi lòng.

[2012-7-621: 14: 11]Không thể nào quên: Dừng, người ta còn chưa tới làm mà anh đã nói mấy câu đả kích lòng tin người ta thế kia rồi.

[2012-7-621: 15: 37]Cậu ấy ở bên Trí Viễn: Thật ra thì tôi đã ngừng ôm hi vọng rồi. Hiện giờ muốn chăm một đứa nhỏ phải tốn biết bao là tiền chứ, huống chi tôi lại có tới hai đứa. Phần lớn thời gian tôi đều dùng để kiếm tiền, với con mình thật là lòng có dư mà lực không đủ. Trong những người bảo mẫu trước đây, không một ai có thể quản thúc được tụi nó. Người thì chỉ lo làm biếng vui chơi phần mình, hoặc là không biết nhẫn nại, lợi dụng lúc chúng tôi không có mặt mà lạng lã đánh mấy đứa, còn cả những kẻ quá đáng hơn nữa, dám xúi giục trẻ con vào phòng ngủ của tôi trộm tiền... Tôi như chết lặng.

[2012-7-621: 16: 11]Không thể nào quên: Tôi thật sự đồng tình với anh, đàn ông đàn ông lại phải đeo theo hai đứa con mà sống. Đã khổ cực như vậy, sao khi trước anh lại ly hôn?

Điền Trí Viễn cười khổ, chuyện ấy hắn nào có thể nói ra? Dù thời gian chuyện trò với “Không thể nào quên” đã có tới hai năm, coi như không còn gì giấu nhau nữa rồi, nhưng hắn vẫn cho rằng, chuyện riêng tư cá nhân có lẽ không nên tùy tiện nói trên internet.

[2012-7-621: 16: 37]Cậu ấy ở bên Trí Viễn: Chỉ là cảm tình phai nhạt mà thôi, hơn nữa cô ấy không phải người địa phương, không quen sinh sống trong vùng này. Đơn giản vậy đấy.

“Không thể nào quên” không hỏi nhiều nữa, sau khi xác định Điền Trí Viễn thật sự đã chuẩn bị kỹ càng đón nhận nam bảo mẫu đến, y đưa số điện thoại liên lạc của Doãn Chân kia cho hắn, người nọ bảo ngày mốt lên đường, khi nào xe lửa đến huyện sẽ gọi Trí Viễn đến nhà ga đón.

Hả, ngày mốt là tới rồi ư!

Này là sự thật sao?

← Xem lại

Xem tiếp

Có sửa lại nguyên tác (là phần chat ý), mị đẩy thời gian ra trước và bỏ vào [], sau đó đổi màu để mọi người không nhầm lẫn = v =

4. Chương 4

Lúc Doãn Chân đến là đúng 8 giờ tối. Mới 5 giờ Điền Trí Viễn đã ăn xong bữa chiều, tắm tấp tểnh, thay đồ thật sạch, đúng 6 giờ thì xuất phát.

Điền Trí Viễn lái chiếc SUV chạy băng băng một đường, tới 8 giờ kém 15 thì tới nhà ga.

Đến kì nghỉ hè, khách du lịch nhân dịp này đến sông Thanh Giang thăm thú, và con trẻ đi làm thuê làm mướn ở xa quay về thăm cha mẹ từ khắp nơi ùa tới, khiến nhà ga chật chội không chịu nổi. Lại thêm đang vào hè, cái mùi ở trong thật sự rất khó ngửi.

Điền Trí Viễn nhìn đồng hồ, còn kém bốn phút, bèn lấy điện thoại bấm số của Doãn Chân.

[Alô? Ai vậy?]

Điền Trí Viễn chưa từng liên lạc với Doãn Chân trước đó, thời gian mà đối phương xuất phát và đến nơi đều là do “Không thể nào quên” nói cho hắn biết thông qua QQ, đây là lần đầu tiên hắn bấm gọi vào dây số này. Gọi đi chỉ nghe tít một tiếng đã thông, giọng của đối phương không ngờ rằng lại rất êm tai, như tiếng suối trong lành mát rượi, mang theo âm mũi nhàn nhạt.

Liên tưởng đến tấm hình trên file, Điền Trí Viễn cảm thấy cổ họng mình khô khốc.

“Là Doãn Chân hả? Tôi là Điền Trí Viễn, tới để đón cậu đây.”

[Ah, ra là anh, anh đang đứng ở ga à?]

“Ừm, vừa mới đến, tàu đã đến ga chưa?”

[Đã đến rồi, đang xuống tàu. Ấy quên mất, tàu này đông người lắm, tí nữa gặp sau nha.]

“Ê...”

Cuộc gọi ngắt quá vội, Điền Trí Viễn lo lắng băng quơ một hồi, nhiều người thế này, cậu trai kia có khi nào bị ép thành một đồng không đây.

Chỉ chốc lát sau, một loạt hành khách tuôn ra từ bên trong cửa ra vào, Điền Trí Viễn đuổi cổ trông theo dòng người, nhưng nhớ tới đối phương không biết mình, cũng chưa từng nhìn thấy mặt mũi mình ra sao, lại đành phải chăm chăm ngóng từng người một để khỏi làm vuột mất.

Thiệt ra thì, trong cái trạm bé tí như này, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tỉ lệ hai người bỏ qua nhau là rất thấp, chẳng qua là do khi ấy Điền Trí Viễn không nghĩ xa hơn mà thôi.

Chợt, hai mắt Điền Trí Viễn tỏa sáng.

Trong một thoáng ngắn ngủi khi trông thấy Doãn Chân ấy, Điền Trí Viễn thật cảm thấy khả năng phân biệt của hắn đúng là rất tốt, biết bao nhiêu là người, nam nữ già trẻ, cao thấp béo gầy ở trong như thế, hắn lại có thể chỉ mới liếc mắt thôi đã nhận ra cậu ngay.

Chỉ có thể nói, Doãn Chân này thật sự quá nổi bật.

Áo sơ mi caro tay ngắn giản đơn, cúc áo trước ngực trống hai hạt, có thể thấp thoáng thấy được xương quai xanh tinh xảo. Quần dài màu trắng ống rộng phối với giày du lịch màu trắng, thoát nhìn vừa ổn trọng vừa có vài phần phóng khoáng của tuổi trẻ. Mái tóc ngắn đen óng gọn gàng nhưng không mất vẻ bông bênh gọn sóng, làn da trắng ngần, dây chuyền bạch kim trên xương quai xanh nhẹ đong đưa theo từng bước chân của cậu. lưng đeo ba lô Adidas lệch vai, tay kéo vali, cổ tay mang một chiếc đồng hồ kiểu nam.

Kiểu cách ăn mặc gọn gàng sạch sẽ, khí chất nhả nhặn không mang danh lợi, xen lẫn trong đó là một chút mỗi mệ, lặng yên đứng trong đám đông du khách, như hạc giữa bầy gà.

Từ xa xa đi tới, cậu đến gần đây, hơi ngập ngừng quan sát Điền Trí Viễn.

Điền Trí Viễn nắm chặt chìa khóa xe trong tay, cảm giác tim đập thật nhanh, hắn vẫy vẫy cậu – “Doãn Chân!”

Doãn Chân nhìn Trí Viễn, hơi nao nao, sau đó mỉm cười.

Lúc này đây hết như vừa được trông thấy ánh mặt trời sáng chói nhất, cũng trong giây phút ấy, Điền Trí Viễn cảm thấy tim mình dường như đã đập lỗi mất vài nhịp. Ký ức xưa tràn về, dường như đã từng trông thấy nụ cười này ở nơi nao, thật sự, nó quá mức thân thuộc. Tập trung ngẫm nghĩ một hồi, tiếc là vẫn không thể nào từ những hình ảnh trong quá khứ mà tìm ra được tin tức có liên quan đến nụ cười này.

“Hey, anh là Điền Trí Viễn?”

Giật mình nhìn lại, Doãn Chân đã chạy tới gần kè, ngũ quan sáng sủa đẹp trai, nụ cười đầy năng, người thật còn làm tim kẻ khác đập nhanh hơn hẳn trong hình.

Ánh mắt sáng trong mang ý cười dạt dào của Doãn Chân tập trung lên gương mặt Điền Trí Viễn, tay phải buông vali, bắt tay với hắn – “Anh hết như trong tưởng tượng của tôi, trông thiệt là đẹp trai! Đầu đỉnh rất có cá tính!”

“Ặc...”

Tim Điền Trí Viễn động bình bịch, dần lòng không nổi nên mặt có hơi nóng lên. Doãn Chân trong tưởng tượng của hắn dường như còn phóng khoáng cởi mở hơn rất nhiều. Những lời này lọt vào tai hắn, nghe sao cũng thấy mang ý chòng ghẹo nhàn nhạt. Phải biết rằng hắn là một thuần gay trăm phần trăm, được một cậu con trai anh tuấn thế kia khen như vậy sẽ khiến hắn nghĩ miên man đầu đầu liên, nếu như không phải “Không thể nào quên” đã nói với hắn Doãn Chân là một người có tính hướng bình thường, hắn nhất định sẽ bởi những lời này mà hiểu lầm người ta.

“Ha ha, đừng nghiêm túc vậy chứ, tại em ở nước ngoài một thời gian ngắn nên cách nói chuyện khá là thẳng thắn. Ừm, tóm lại là em quen rồi, hi hi, anh đừng để bụng làm gì.”

“Không sao đâu, tôi thích nói chuyện với người cởi mở.”

Điền Trí Viễn cười buông tay ra, có điều là chẳng biết tại sao, hắn rõ ràng đã buông lỏng tay ra, hơn nữa còn rút cả tay về, nhưng cậu kia lại không chịu thả. Gương mặt nhìn về phía Doãn Chân, cảm thấy nét mặt cậu ta vẫn y như thường, mắt sáng trong không có gì quái lạ, hơn nữa ngay vào lúc hắn gương mặt lên nhìn, cậu ta đã buông lỏng tay ra.

Điền Trí Viễn trầm nghĩ, có lẽ là do thể chất gay của mình nhạy cảm quá rồi thì phải, người ta chỉ buông tay chậm hơn hắn có một giây, làm gì có ý nào khác nữa.

“Từ đây tới nhà anh còn bao xa? Có thể tìm chỗ ăn trước gì đó một chút được không?” Doãn Chân sờ sờ bụng, trong nụ cười nổi lên chút ngượng ngùng.

Điền Trí Viễn lập tức hiểu ra tình cảnh của cậu, cười nói: “Chúng ta tới nội thành ăn cơm trước đi, à mà, bây giờ thì không được, chỉ có thể đến chợ đêm ăn chút gì đó thôi.”

“Không sao, chỉ cần có ăn là được.”

Điền Trí Viễn chủ động kéo vali giúp Doãn Chân, Doãn Chân nói cảm ơn một tiếng, cũng không chối từ. Ấn tượng lần gặp đầu tiên này rất không tệ, cũng thấy rằng “Không thể nào quên” không có nói ngoa. Doãn Chân đích thật là một người cởi mở thẳng thắn, ít ra thì tạm thời coi là vậy, phải đợi cậu ta dạy dỗ hai đứa nhỏ xem được hay không đã.

Từ nhà ga đến huyện chỉ cần 10 phút, những năm này vì liên quan đến công chuyện làm ăn nên Điền Trí Viễn thường đến đây một chuyến, thỉnh thoảng còn ở lại bảy tám ngày, bởi vậy cũng coi như rất quen thuộc với nội thành rồi.

Hắn đưa Doãn Chân đến khu chợ đêm nổi tiếng nhất huyện – phố chợ đêm Kiều Đầu Bảo.

“Cậu ăn cay được không? Dân ở đây ai cũng thích ăn cay, khẩu vị gần gần với Tứ Xuyên.” Tìm chỗ tốt đậu xe, lúc sắp sửa bước xuống, Điền Trí Viễn mới nhớ tới, hỏi khẩu vị mà Doãn Chân thích.

Không biết có phải là do có liên quan tới việc Điền Trí Viễn rất ham ăn cay hay không, hắn còn nhớ lúc còn đi học, đồ ăn ở tỉnh nào cũng nhạt. Mà Doãn Chân lại đến từ tỉnh, có lẽ khó mà ăn cay được nhỉ. Nếu là thế, hắn phải suy nghĩ đổi sang nơi khác thích hợp hơn rồi, bởi vì đồ ăn trên con đường này đều cay cực kì.

Quả nhiên Doãn Chân hơi chần chừ một chút, rồi nói: “Không đến mức thích, nhưng nếu phiền thì thôi vậy, đến đâu cũng được.”

“.... Vậy thì mình xuống xe trước, tới chợ đêm rồi bàn lại sau.”

Khu chợ đêm này được chuyển vào đây khi thành phố mở rộng đường sá, bởi vì liên quan đến cây cầu bắc ngang sông dẫn đến trung tâm huyện, nên con phố ở đầu cầu này liền được gọi là Kiều Đầu Nhai, sau này lại bởi các chủ tiệm từng mở cửa hàng trong chợ đêm trên ngã tư đường trước kia đều chuyển đến trú tại nơi đây, nên mới có cái tên phố chợ đêm Kiều Đầu Bảo.

Nơi mở chợ đêm chả có chỗ nào trông sạch sẽ cả, hàng bán đồ nướng lượn lờ khói trắng, bạt che mưa ngoài cửa đen thùi lầy đầy dầu mỡ lộ vẻ dơ bẩn, nước nhỏ tí tách lên mặt đất, vỉa hè trước mặt mỗi cửa hàng đều có rất nhiều rác thải, mà ngay cả bàn ghế trong tiệm cũng đều là một lớp dầu mỡ dính dấp.

Điền Trí Viễn cảm thấy mang Doãn Chân tới chỗ như thế này ăn thật tình là có hơi ớn lạnh, nhưng mà đành chịu vậy, điều kiện ở huyện thua kém tỉnh thành nhiều lắm, vào giờ này cũng chỉ có mấy nơi như thế là còn mở cửa buôn bán thôi, tiệm cơm và nhà hàng được được đã sớm nghỉ mất rồi.

Dọc đường đi, coi không dưới 5 nơi, cuối cùng chọn một cửa tiệm nhìn có vẻ thoáng đãng mà vào. Chuyện đầu tiên khi bước vào trong là Điền Trí Viễn gọi em gái phục vụ tới, bảo cô lau cái bàn mà bọn hắn định ngồi một lượt, lúc này mới để Doãn Chân ngồi xuống.

“Anh kỹ tính thật đấy!” Doãn Chân cười tùm tùm nhìn Điền Trí Viễn.

Điền Trí Viễn nhận lấy menu từ tay em gái phục vụ bàn, cười cười, nói: “Không có gì, chắc là do trông cậu thế này, sẽ bắt giác cảm thấy cậu khá thích sạch sẽ chẳng.”

Mùa hè thường ra nhiều mồ hôi, trên cổ áo nam giới lại luôn có độ ẩm khác nhau. Điền Trí Viễn vừa thay áo mới vào chiều nay, qua vài tiếng tới tới lui lui, trên cổ áo cũng đã bị chất nhờn và mồ hôi do da tiết ra, ma sát với nhau rồi tạo thành vết, thế nhưng Doãn Chân lại không có, sạch sạch sẽ sẽ, không nhiễm một hạt bụi. Dường như cậu không dễ ra mồ hôi nên trông có vẻ hết sức mát mẻ.

“Anh ngó em ở ngoài là vậy, chứ thật ra em lòi thoi cầu thả lắm!” Điền Trí Viễn cúi đầu, nên không phát hiện sau khi cậu nghe hắn nói xong, mặt lộ vẻ hoài niệm và buồn bã.

“À mà này, cậu thích món gì? Có bún thập cẩm cay với đồ nướng, món chính là mì sợi, sủi cảo rán, đậu hủ da xào*, phở, với cả mì sợi to** nữa, cậu muốn ăn cái nào?”

*: nguyên văn là Sao Đậu Bì – . Ai biết món này đọc tên Việt là gì thì góp ý mình nhé, cảm ơn ^^ món này thường được xào kèm với ớt xanh thái lát mỏng, có nhiều công dụng tốt cho sức khỏe (quảng cáo: baidu).

** : nguyên văn là Dao Tước Diện – là một loại mì nhưng cộng lại đặc biệt to, được mệnh danh là 1 trong “Mười loại mì lớn của TQ”.

Điền Trí Viễn bất ngờ ngẩng đầu, Doãn Chân bình tĩnh híp mắt cười rộ lên, hoàn mỹ che dấu vẻ mặt của mình mới vừa rồi – “Thật ra em không kén ăn, anh gọi đại mấy món là được rồi.”

“Vậy sao được?” Điền Trí Viễn đẩy thực đơn tới trước mặt Doãn Chân – “Cậu là khách, cậu gọi mới tính.”

Đúng lúc này, em gái phục vụ bàn đem trà lạnh lên, Điền Trí Viễn vừa thấy đã đẩy chiếc cốc trước mặt Doãn Chân trở về – “Lấy cho cậu ấy một chai nước suối lạnh.”

Động tác lật menu của Doãn Chân ngưng lại một chốc – “Sao anh biết em không uống trà?”

“Ừ thì...” Điền Trí Viễn ngược mắt nhìn trời, suy nghĩ một lát rồi cười nói: “Có lẽ là trực giác!”

“Cái trực giác ấy của anh chuẩn thật đấy.” Doãn Chân liếc xéo Điền Trí Viễn, bỗng nhiên nghiêng người dựa sát vào hắn – “Trong tài liệu em đưa anh nào có ghi sở thích của em, anh có chắc là mình chưa hề hỏi thăm ‘Không thể nào quên’ không?”

Thân nhiệt xa lạ đột nhiên tới gần, khiến mặt mày Điền Trí Viễn nóng ran, hắn vô thức nhích người về sau, không biết làm sao mà cười nói: “Tuyệt đối không có, này thật chỉ là cảm giác thôi.”

Doãn Chân rút người về, cười cười không nói, gọi em gái phục vụ đứng bên cạnh một tiếng, chỉ vào menu, chọn một đĩa sủi cảo rán, một đĩa dưa chuột muối, một tô đậu phộng kho, sau đó nhìn về phía Điền Trí Viễn.

“Em gọi nhiều thế này rồi, còn anh thì sao?”

Điền Trí Viễn không cần nghĩ, nói với em nhỏ phục vụ: “Một tô mì thịt băm, bảo đầu bếp bọn em làm nhanh nhanh chút, tụi anh ăn xong còn có việc phải làm.” Em gái nhỏ dạ vâng, xoay người định đi, Điền Trí Viễn lại gọi – “À mà này, dưa muối với sủi cảo rán đừng bỏ ớt vào, nếu để cay thì tụi anh ăn xong không trả tiền đâu đấy.”

Em gái nhỏ sáng lạng nói tuyệt đối không thành vấn đề, lập tức tới gian bếp phía sau đưa tờ đơn.

Quay đầu, không ngờ phát hiện Doãn Chân đang chống cằm thích thú nhìn mình, mặt Điền Trí Viễn lại tức khắc nóng ran.

“Làm gì mà nhìn tôi dữ vậy?” Xin nhờ, tôi ngó vậy nhưng lại là gay đó, đối với người đẹp trai như cậu tôi cự không có nổi đâu, đừng nhìn tôi vậy nữa mà, tôi sẽ nghĩ bậy nghĩ bạ đấy.

“Trông mã ngoài và cử chỉ của anh thế này, tưởng rằng cầu thả đấy, nhưng không ngờ trái lại tâm tư anh rất là tinh tế nha.”

“À, thường thôi, tại đúng lúc cậu nói mình không ăn cay.”

Doãn Chân nhú mày – “Đã có tâm tư tỉ mỉ như thế, sao lại không thể dạy được con nhỉ?”

← Xem lại

Xem tiếp

5. Chương 5

.

Trí Viễn xấu hổ.

Thật ra chẳng phải do dạy không được, mà là không có thời gian để dạy. Hồi trước hắn làm gì biết nuôi con khó khăn nhường nào, coi hắn này, từ nhỏ đã không có mẹ, cha thì bận bịu làm ăn không rảnh trông nom hắn, hắn không theo căn chính miếu hồng*, mà cũng tích cực phấn đấu thi đậu đại học đó sao?

*: – là xưng hô đặc thù, chỉ những hộ nông dân bản cùng và gia đình quân nhân biết làm ăn mà phát triển thành phú nông và gia đình tư bản, con của những nhà này được gọi là “căn chính miêu hồng” > ý của câu hán là “sống nhờ vào và sống y như cha mẹ”. (thông tin tự tìm nên không chắc, ai biết thì góp ý phát hen = v =)

Ừm, đương nhiên, là trừ cái chuyện hán thích đàn ông ra.

Cơ mà, cái đây trời sinh đã thế, không liên quan tới vấn đề giáo dục.

Nhưng từ khi hai đứa nhỏ ra đời, thái độ xem thường trước đây bỗng nhiên thay đổi.

Khi các con cất tiếng khóc chào đời, bé gái Nữu Nữu nặng ba kí hai, bé trai Hâm Hâm chỉ nặng ba kí rưỡi, hai viên thịt bé được bao bọc trong lớp chăn màu hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn, trong vể trắng nõn là một màu vàng nhàn nhạt, đầu của viên thịt còn không lớn bằng bàn tay Trí Viễn....

Một thoáng ấy, vô hình trung xuất hiện cảm giác mọi sự đã không còn đơn giản nữa rồi, nghĩ đến hai đứa con nhỏ nhắn này cần dựa vào hán để có thể dần dà trở thành một người trưởng thành, khỏe mạnh, bình an từng bước một hướng tới tương lai, ý muốn phải trở nên mạnh mẽ hơn nữa chợt chiếm lấy toàn bộ tâm trí.

Trí Viễn hạ quyết tâm, nhượng lại tiệm tạp hóa để mẹ hai hán ở nhà chuyên tâm chăm con, còn hán thì chuyên chú mở một trại nuôi trồng thủy sản nước ngọt. Sau khi cá lớn, hán liền đến tất cả khách sạn và cửa hàng chuyên kinh doanh thủy sản để liên hệ làm ăn, ngày đó phải nhìn mặt bao người để sống, hán cũng không nhớ nổi nữa. Hơn nữa, trời cao không phụ người cần cù, mẽ cá đầu tiên Trí Viễn đều bán được hết, kiếm lời được chút ít.

Đã có khởi đầu tốt, chuyện sau này cứ thế mà trôi chảy.

Sau khi hai con ra đời được một năm, Nguyên Thủy Trấn di dời, chuyển đến khu đô thị mới, vùng miền núi nhỏ nhỏ “Chưa giải phóng” lúc đầu bỗng chốc thay hình đổi dạng, mới tinh như ánh mặt trời, ven nhánh sông Thanh Giang mở ra nhiều hạng mục du lịch, tình hình kinh tế của dân địa phương cũng vì thế mà trở nên tràn trề sức sống. Trại nuôi trồng nước ngọt của Điền Trí Viễn cũng từ đó bắt đầu dần dà phát triển, thế nhưng bởi vì thế, chuyện giữa hán và con cũng ngày càng lực bất tòng tâm, sau khi xây xong căn nhà mới, hán dứt khoát mời bảo mẫu về nhà.

Lúc ban đầu Trí Viễn chỉ toàn tìm mấy cô bé quê mười tám mười chín, mà cũng bởi mấy cô bé này không có kinh nghiệm chăm trẻ gì, đã thế còn rất sợ Điền Trí Viễn, thành ra lúc chăm hai đứa nhỏ từ đầu chí cuối nào có dạy dỗ gì, mà trái lại, giống y hệt con ở hầu hạ hai đứa quỷ quái phá kia. Như vậy đừng nói là trấn áp hay quản giáo gì, bảo mẫu nào cũng bị tụi nó lừa nhau trên chọc, trong đó có một người suýt nữa thì bị đốt trụi cả tóc.

Sau đó lại đúng lúc mẹ hai bị bệnh nặng, hết cách, Trí Viễn bèn đi tìm phụ nữ lớn tuổi từng có kinh nghiệm sinh và nuôi con về làm bảo mẫu. Bởi thế, mấy đứa con quả nhiên nghe lời hơn hán.

Nhưng qua một thời gian, Trí Viễn lại cảm thấy bất thường.

Quãng thời gian ấy Trí Viễn bề bộn việc liên hệ làm ăn, rồi đến bệnh viện huyện thăm mẹ hai hán, rất ít khi ở nhà, mười thì có hết tám ngày tới 11 giờ đêm, 2 giờ sáng mới trở về, lúc này hai đứa nhỏ đã ngủ từ lâu rồi, nên hán cũng không chú ý nhiều. Mãi đến một đêm trở về giữa khuya, lảng máng nghe thấy tiếng tựa như tiếng khóc thút thít phát ra từ phòng của con gái, hán đẩy cửa bước vào xem thử, vậy mà, phát hiện trên đùi con gái có vài đường máu bầm do gậy đánh vào để lại, lộ lộ trên làn da trắng mịn của trẻ con, nhìn thấy mà giật mình. Con gái chịu không nổi đau đớn, khóc đến hết sức đáng thương.

Trí Viễn lập tức gọi bà cô bảo mẫu tới, tra hỏi sự tình, bảo mẫu ấp úng ấp úng nói là do Nữu Nữu không nghe lời, ném bùn lên ga giường đã được giặt sạch sẽ nên mới dạy dỗ cô bé một trận, thế nhưng không ngờ da trẻ con lại nhạy cảm như vậy, bà rõ ràng không hề dùng sức, chỉ dọa nạt con bé mà thôi.

Có lẽ trông thấy ba về nhà và phát hiện phát hiện việc này, con trai lập tức nhảy ra tố cáo với hán, nói tụi nó bị đánh không phải chỉ mới một hai lần, bảo mẫu còn uy hiếp tụi nó không được nói ba biết, bằng không lần sau sẽ đánh đau hơn nữa. Con nít mới bảy lớn, thấy kẻ xấu đương nhiên sẽ sợ, lại thêm Trí Viễn hiểm khi về nhà rồi ở lại được một hôm, hai đứa nhỏ đương nhiên là không có cơ hội để kể lể uất ức rồi.

Trí Viễn cực kì tức giận, không nói hai lời, rút một xấp tiền ném cho bà cô nọ, gọi điện kêu chồng bà ta đưa vợ về nhà ngay trong đêm.

Nhìn máu bầm trên người con, Trí Viễn vừa đau lòng vừa hổ thẹn, cảm thấy hết sức có lỗi với hai đứa. Được cái là chưa tới vài ngày sau mẹ hai đã xuất viện, có thể tạm thời tạm thời thể chỗ trông nom. Nhưng đây cũng không phải kể lâu dài, lần ấy mẹ hai vào viện là để phẫu thuật sỏi mật, cơ thể đã không còn như ngày trước, trông nom hai đứa cháu thật sự là lực bất tòng tâm.

Hết cách, Trí Viễn Trí Viễn chỉ đành tìm bảo mẫu lần nữa, nhưng lần này còn kinh dị hơn cả lần trước, bảo mẫu kia vậy mà dám xúi giục trẻ con vào phòng hắt lục ngăn kéo lấy tiền.

Đương nhiên, chuyện quái dị vẫn còn rất nhiều, thật ra trên cơ bản, hề là bảo mẫu còn trẻ tuổi, đều công khai hoặc ngầm ngầm để lộ cảm tình đối với Điền Trí Viễn, chỉ có điều lá gan mấy cô này quá bé, không dám làm mấy chuyện mất mặt. Nhưng hồi năm ngoái, hấn vô tình mời một cô ả 26 tuổi gan to bằng trời về làm bảo mẫu, để rồi đêm hôm khuya khoắt dám mò mẫm leo lên giường hấn.

Điền Trí Viễn nhớ, khi ấy mình suýt nữa đã lỡ tay bóp chết cô ả kia luôn.

Cơ mà, mấy chuyện thế này hấn không thể không biết xấu hổ mà kể với Doãn Chân được, quả thật là bẽ mặt muốn chết!

Quay trở về hiện tại, món ăn bọn họ gọi đều đã được đem lên, Doãn Chân chậm rãi gấp sủi cảo rán nhúng vào nước chấm, nghe xong lời tự thuật đầy khổ tâm của Điền Trí Viễn, cậu buông đũa, vỗ lên vai hấn như một người bạn thân, hết sức đồng cảm nói: “Thật là đáng thương! Nhưng mà, với tư cách là một người cha, anh cũng thiệt là thất bại mà!”

Trí Viễn quấy sơi mì trong tô, cười khổ, mắt lộ vẻ xấu hổ – “Đúng đó, thiệt là thất bại! Nếu sau này tụi nó làm chuyện gì sai trái, vậy ắt hẳn đều là lỗi do tôi.”

Doãn Chân nghe xong liền mỉm cười – “Nghe câu này của anh là em biết anh là người cha cưng con liền.”

“Ồ...”

“Con mình làm sai mà không để bản thân nó tự kiểm điểm, lại vợ hết trách nhiệm vào người, cưng muốn chết luôn!”

Cưng con à?

Trí Viễn ngẫm lại, hình như có chút chút, do quan tâm tình cảm của mình với con quá ít, lại thêm tụi nó không có mẹ, thành ra Trí Viễn luôn vô thức cho mấy đứa nhỏ nhiều vật chất coi như là đền bù, ăn mặc chưa bao giờ mua đồ tại trấn, gần như đều sắm sửa tại thành phố. Còn trò chơi, dưới tình hình ở cái nơi nông thôn quê mùa chẳng có được vài chiếc máy tính, hai đứa con hấn cũng đã có mỗi đứa một chiếc ipad, ngày nào cũng chơi game, nghe nhạc, xem phim.

Doãn Chân vừa thấy vẻ xấu hổ biểu lộ trên gương mặt Trí Viễn, đã biết rõ mình không hề đoán sai – “Anh đừng để bụng mấy lời khó nghe, anh thế này, cho dù có dư thời gian quản mấy đứa nhỏ, cũng tuyệt dạy không nổi.”

“Không có gì, cậu nói rất đúng.” Một thằng đàn ông to xác bốn ba khắp nơi như Điền Trí Viễn bị dạy dỗ, mặt dần thối ra, nhưng người ta nói cũng nào có sai.

Ăn xong thì đã qua 9 giờ, Điền Trí Viễn tính tiền, dẫn Doãn Chân đi.

Tình hình giao thông từ huyện đến Nguyên Thủy trấn rất tốt, từ hồi dời trấn đến nay, khách du lịch ven bờ bắt đầu tăng lên, con đường này cũng theo đó mà được tu sửa mở rộng. Trí Viễn là kiểu người cẩn thận, dù có gấp gáp thế nào, cũng tuyệt đối không tăng tốc vào ban đêm.

Trong xe tối tối, Điền Trí Viễn chuyên tâm lái không nói lời nào, Doãn Chân đi xe lửa 8,9 tiếng đồng hồ vốn rất mệt mỏi, giờ lại được ăn no bụng, cơn buồn ngủ vượt lên trên tỉnh thần, thuận theo dao động lắc lư của xe mà bắt đầu mơ màng.

Điền Trí Viễn nghiêng đầu liếc nhìn Doãn Chân, thấy cậu ta nhắm mắt, đầu tựa trên thành ghế bằng da đang đưa theo sự xóc nảy của xe, liền giãm phanh, đậu xe ở ven đường, vòng ra ghế sau lấy một chiếc gối, nhẹ nhàng nâng đầu cậu lên, kê chiếc gối giữa cửa xe và chỗ ngồi, lại khẽ đặt đầu cậu lên đó.

Thấy Doãn Chân không giật mình tỉnh giấc, Điền Trí Viễn lặng im cười cười, đạp chân ga bắt đầu chạy, nhưng tốc độ xe lại có hơi chậm hơn so với khi nãy.

Trong xe tối om, Điền Trí Viễn không hề trông thấy, trong một thoáng hần lấy lại tinh thần lái xe, Doãn Chân đang nhắm mắt lại mỉm cười.

← Xem lại

Xem tiếp

6. Chương 6

Lúc về đến nơi quả nhiên đã quá mười hai giờ.

Hương trấn nhỏ không đông dân cư lắm, ngoài mấy vị khách lác đác ngồi bên đường chợ đêm Tứ Ngũ Gia, các cửa hàng khác đều đóng cửa nghỉ bán từ sớm, trên con phố vắng bóng người, chỉ có vài ngọn đèn đường nhỏ cũ nát tro bụi ở ven đường.

Đến cửa nhà mình, Trí Viễn nhìn thoáng qua sảnh tiếp tân nhà nghỉ ở lầu một, thấy có ba bốn gã đàn ông đứng trước bàn làm thủ tục ở trọ, nữ nhân viên Triệu Nhã Hân trực ca đêm đang viết hóa đơn và thu tiền, liền vô thức giãm phanh từ từ dừng lại.

“Ồ, tới đâu rồi?”

Cơ thể không cảm thấy lác lự nữa mà lại đứng yên, Doãn Chân tỉnh ngủ, chậm chậm nghiêng đầu sang.

Điền Trí Viễn nghe tiếng, quay lại nhìn cậu – “Tỉnh rồi à? Cậu chờ chút xíu, sẽ xuống xe ngay thôi.” Dứt lời, lại quay đầu tiếp tục ngắm soi tình huống trong nhà nghỉ.

“Anh nhìn cái gì thế?” Doãn Chân dụi mắt.

Điền Trí Viễn không quay đầu lại, nói: “Không có gì, chỉ nhìn theo thói quen thôi.”

Nguyên Thủy trấn là nơi nhỏ bé, lưu manh trên phố nhiều lắm, cả ngày vô công rồi nghề cứ kiếm chuyện đánh nhau, nửa đêm nửa hôm đến trấn trên, hề thấy nhà nào sáng đèn là vô lấy cơ hội ăn cướp ngay. Mỗi lần Trí Viễn về nhà vào đêm khuya đều theo thói quen xem xét tình hình ở nhà nghỉ một hồi, không phải hần lo lắng tụi du côn kia đến cướp tiền của Điền Trí Viễn hần, mà là lo nữ nhân viên trực ban bị khách đến trọ lợi dụng sàm sỡ.

Doãn Chân nhìn theo hướng mắt Trí Viễn, thấy có một nhà nghỉ bên phố, mà trong sảnh tiếp tân gần mặt đường nhất, có một cô gái tuổi trên dưới hai mươi đang nói gì đó với bốn gã đàn ông, nụ cười gượng ép, vừa nhìn là biết cô đang cố gắng giữ bình tĩnh. Cũng khó trách, trong đám đàn ông đó, có một kẻ đang cười rất xấu xa, thậm chí còn đưa tay sờ một bên má cô.

Doãn Chân thấy nhưng không nói gì, tại một nơi như nhà nghỉ khách sạn này, khách nam sờ mó nữ nhân viên là chuyện mà cậu thấy quá nhiều rồi, hành động sờ mặt sờ tay vốn chẳng lạ gì, còn đỡ hơn công khai sờ ngực sờ mông người ta. Chỉ tội mấy cô gái bị.... giận mà không dám nói gì, không thể làm mất lòng khách, lại không muốn bị ông chủ đuổi việc, cũng chỉ đành để bản thân mình uất ức.

Doãn Chân phớt mắt nhìn qua rồi thôi, không muốn nhìn tiếp nữa, với loại đàn ông không hề tôn trọng phụ nữ, cậu trước giờ luôn khinh bỉ.

Đang nghĩ ngợi còn bao lâu nữa mới đến nhà Điền Trí Viễn, người bên cạnh lại thỉnh thoảng mở cửa xuống xe. Doãn Chân kinh ngạc quay đầu qua, thấy rõ ràng là hần đang đi về hướng nhà nghỉ kia.

Cái người này, đừng bảo là ngứa mắt nên tính xen vào đi à nha.

Doãn Chân vội vàng xuống xe, đi theo sau hắn, lỡ đâu muốn đánh nhau cậu còn góp tay vào được.

“Điều kiện của anh Lý tụi này rất được đó, có vài phòng bất động sản ở tỉnh, vả lại bây giờ còn đang đầu tư quặng sắt ở chỗ cô em nữa, tiền bao la, em gái thật sự không cần nhấc chút nào sao?”

Khi Điền Trí Viễn bước vào cửa tiệm, đúng lúc nghe thấy một người đàn ông dùng tiếng phở thông sứt sọc nói như thế.

Thằng chó dám ỷ vào mấy đồng tiền dơ bẩn mà tới đây tán gái!

“Tiểu Triệu, có vấn đề gì à?”

Trông thấy ông chủ thành linh bước vô, Triệu Nhã Hân như gặp được cứu tinh – “Ông chủ, anh về rồi!”

Điền Trí Viễn cười, gật đầu với cô – “Vừa mới về, sao rồi? Vẫn chưa làm xong thủ tục nhận phòng của mấy vị khách này à? Có cần tôi giúp không?”

Triệu Nhã Hân vội nói: “Thủ tục đã làm xong hết cả rồi ạ!”

Điền Trí Viễn quay đầu lại, đơn đả cười nói với mấy gã đàn ông nọ: “Vậy sao quý khách đây vẫn chưa lên lầu nghỉ ngơi?” Mắt quét qua, dừng lại tại hai chiếc vali dưới chân gã nọ, liền làm bộ dạng tỉnh ngộ – “Ấy, thì ra là cần người cầm giúp vali, tôi sẽ cầm lên giúp mấy anh ngay, Tiểu Triệu, mở phòng ở lầu mấy thế?” Sau đó không nói chẳng rằng nhấc vali dẫn đầu bước lên bậc thang.

Triệu Nhã Hân vừa nhìn đã biết rõ này là ông chủ đang giải vây giúp mình, tức khắc cảm động không thôi, vội vàng trả lời – “Là 402 với 406 ấy ạ.”

“Được rồi! Các quý ngài đây mau đi theo tôi nào!”

Ông chủ người ta đích thân phục vụ, gã đàn ông trêu ghẹo Triệu Nhã Hân cũng không phải loại người không hiểu tình thế, đã đến nước này thì không thể nhiều lời được nữa, một nhóm bốn người đưa mắt nhìn nhau, rồi theo sau lên lầu.

Doãn Chân đứng ở cửa ra vào nhìn thấy tất cả, thầm nghĩ, coi như tụi kia còn biết điều, hiểu đạo lý rộng lớn độ không nổi rần nhà, rồi sau đó, cậu bật cười ——

Thì ra là đã đến nhà Điền Trí Viễn rồi nha! Đây là nhà nghỉ tự mở mà anh hay nói tới đó sao? Vậy là, lầu hai hẳn chính là chỗ anh ấy ở rồi.

Nhoáng cái, Doãn Chân bắt đầu trở nên phấn khởi.

Dưới cái nhìn chăm chú đầy hiếu kỳ của Triệu Nhã Hân, Doãn Chân tỉnh bơ đi vào tham quan.

Đương nhiên, là chỉ giới hạn ở một góc sảnh tiếp tân bé bé, và quan sát kích thước lẫn dáng vẻ của căn nhà từ bên ngoài.

“To thiệt đó! Ảnh đúng là giỏi quá mà!” Doãn Chân đứng bên đường ngửa đầu nhìn căn nhà lớn năm tầng lầu, nhin không được gật đầu khen ngợi, có chút xú cảm khái, thế nhưng, ngừng chân xem thêm một tí nữa, lại như hồi tưởng về chuyện cũ nào đó đã qua, ánh mắt sáng trong bị một lớp tăm tối bao phủ, nhỏ giọng thì thầm – “Nếu như khi trước thuận lợi tốt nghiệp, ở lại thành phố, nhất định sẽ sống tốt hơn bây giờ nhiều...”

“Doãn Chân, nhìn cái gì đấy?”

Đang nghĩ ngợi, Điền Trí Viễn đã ra khỏi tiệm, đang đi về hướng cậu.

Doãn Chân nhìn sang hắn, cười cười: “Đang nhìn nhà anh đó!”

Điền Trí Viễn có hơi khó hiểu – “Cậu biết trước này là nhà tôi rồi à?” Hình như hắn còn chưa nói cho cậu biết mà.

Doãn Chân lắc đầu, bật cười – “Hồi nãy cô nhân viên kia có gọi anh hai tiếng ‘ông chủ’, lẽ nào nhà nghỉ này là anh thuê từ người khác rồi đem cho thuê lại? Em nhớ là cậu bạn cho em hồ sơ của anh đã nói rất rõ ràng mà.”

Điền Trí Viễn giật mình cười rộ lên – “Ừ, đúng ha! Cơ mà cậu cũng thông minh thiệt đó!”

Sau cái hôm nhận được tư liệu của Doãn Chân, hắn cũng nhân tiện kể một ít chuyện của mình rồi gửi cho “Không thể nào quên”, nhờ y chuyển sang cho Doãn Chân.

“Xì, không thông minh sao làm thầy giáo được!” Doãn Chân nói mà không biết ngượng, sau đó đưa tay vỗ vai hắn, nửa khen nửa chê nói: “Mà không tệ nha, ở trong cái trấn bé tí này mà có một căn nhà lớn như thế.”

Điền Trí Viễn cười ngu ngơ, khiêm tốn nói: “Cũng tạm thôi mà!”

Doãn Chân thăm gật đầu, mặc dù có hơi ngốc, nhưng được cái là một người đàn ông thành thật.

“Đẩy mấy người khách kia đi hết rồi à?”

“Ừ, chắc giờ đã đi ngủ cả rồi.” Trí Viễn nói xong, đi về hướng xe – “Người thời này thật là khó hầu hạ, dù là ở đâu cũng đều hỏi câu ‘có phục vụ đặc biệt’ không.” Tra chìa khóa mở cốp sau xe, lắc đầu thở dài – “Coi bộ, sau này tôi phải tìm nam đến trực ban mới được.”

“Con gái một thân một mình trực ca đêm đúng là không an toàn chút nào. Hồi nãy nhìn mặt của anh, em còn tưởng anh nhất định sẽ nhào tới đập cho thằng cha kia một trận ấy chứ.”

Điền Trí Viễn lấy vali của Doãn Chân từ cốp sau xe ra, nghe vậy, cười nói: “Còn không đến mức đó đâu, làm ăn mà, không thể mịch lòng khách được.”

“Cơ mà vẻ mặt của anh khi ấy không phải chỉ bấy nhiêu thôi đâu.”

Trong một thoáng khi hắn đẩy cửa bước xuống xe, nường vào ánh sáng từ cửa nhà và đèn đường chiếu rọi, Doãn Chân khẳng định là mình trông thấy rõ vẻ hung tợn trong biểu cảm của hắn, nếu như không phải thế, thì cậu cũng sẽ không hiểu lầm là hắn muốn xen vào việc của người khác. Nhưng không ngờ tới, sau khi vào cửa hắn lại trở mặt ngay lập tức, đội lên mặt một vẻ tươi cười để đối phó với mấy kẻ kia, đã thế còn bình tĩnh, thậm chí là hạ thấp bản thân mình.

Người đàn ông này, có lẽ không hề hiền lành như vẻ bề ngoài.

Điền Trí Viễn kéo vali của Doãn Chân ra ngoài xong liền khóa cốp sau lại, rũ mắt suy nghĩ rồi cười mỉm nói: “Vậy sao? Có lẽ là do hiem khi tôi nghiêm túc nên mới thế. Được rồi, giờ cũng đã trễ, tụi mình mau trở về đi ngủ.”

Doãn Chân cười xấu xa đi theo sau hắn – “Ngủ? Tụi mình?”

“Ừ!”

“Ý của anh là ngủ chung với em?”

Trí Viễn vô thức ừ một tiếng, nhưng lại ngớ ra liền, nghiêng người sưng sốt trừng mắt nhìn Doãn Chân, bật cười nói: “Cái cậu này, tôi có bảo mẹ tôi dọn dẹp phòng cho cậu rồi, cậu không cần phải chen chúc với tôi đâu.”

“Giỡn thôi mà!” Doãn Chân quay đầu trợn mắt, đúng là đồ ngốc!

Trong tưởng tượng của Doãn Chân, vào lúc này trên mặt Điền Trí Viễn hẳn là phải nở một nụ cười xấu xa, nâng cằm cậu lên, rồi dùng giọng nói trầm thấp hỏi lại – [Sao nào? Em không muốn?] Sau đó cả người cậu sẽ nhũn ra, trong xấu hổ hàm chứa sợ sệt mà trả lời [Không có!] Cuối cùng... cuối cùng hẳn là nên nước chảy thành sông mới phải!

Nhưng Điền Trí Viễn trong hiện thực lại có hơi ngốc ngốc, căn bản không hiểu cái câu trêu ghẹo hữu ý vô ý kia của Doãn Chân là ra làm sao.

Khiêu khích không thành, Doãn Chân có chút thất bại nho nhỏ.

Cơ mà chả sao cả, cậu hiện giờ chỉ mới bắt đầu, còn nhiều thời gian kia mà, không phải vội!

Mà Điền Trí Viễn cũng rất là sâu não, cảm thấy Doãn Chân này hết sức kỳ lạ, hay nói giỡn theo hướng mập mờ. Nhưng nghĩ tới, người bạn trên mạng kia cũng không có nói chuyện hắn là đồng chí cho Doãn Chân

biết, hẳn lại trở nên thông suốt. Có lẽ nguyên nhân chính là vì không biết, nên cậu ấy mới không hề cố kỵ gì trước mặt hẳn như thế.

Chỉ có mỗi mình hẳn khổ mà thôi.

“Này! Em đang nói anh đó Trí Viễn, anh không bị gì đấy chứ?”

“Hả? À, đương, đương nhiên là không rồi.”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã băng qua con ngõ nhỏ lên đến lầu hai, Trí Viễn cầm chìa khóa mở cửa, bên trong tối đen như mực, xem ra mẹ hai với hai đứa nhỏ đã đi ngủ cả rồi.

Trí Viễn đành phải hạ thấp giọng, nhỏ tiếng nói với Doãn Chân: “Ngại quá, tội mình nói nhỏ chút, mẹ tôi với hai đứa nhỏ ngủ cả rồi. Đến, vào đây, coi chừng cánh cửa.”

Vì không muốn quấy rầy tới mẹ và hai đứa con, Trí Viễn thậm chí không mở đèn, hẳn đặt vali của Doãn Chân dựa vào tường, sau đó quay người lại kéo tay cậu, dắt cậu vào cửa.

Tay Trí Viễn rất lớn, lại còn chai sạm, khác hẳn hoàn toàn với da mịn thịt mềm của Doãn Chân.

Doãn Chân khó lòng ức chế, thoáng run run.

“Sao vậy?” Trí Viễn khó hiểu.

“Không có gì!” Doãn Chân nhỏ giọng trả lời.

Hết như trong tưởng tượng của cậu, đôi tay này hết sức ấm áp, rất có cảm giác an toàn, làm lòng cậu xao động không thôi.

Trí Viễn dắt Doãn Chân bước đi trong căn phòng tối om, vượt qua phòng khách, đi vào cửa phòng ngủ của hẳn – “Thiệt thòi cậu chút, vào phòng tôi tắm rửa đỡ đi, trong phòng tôi có buồng vệ sinh.”

Trí Viễn nói xong mở cửa, bật đèn.

Trước mắt Doãn Chân đột nhiên sáng ngời, lập tức khó chịu nheo mắt lại.

Trí Viễn buông tay Doãn Chân, rồi lội ngược trở ra cầm vali của cậu vào, đóng cửa, chợt nghe Doãn Chân nói: “Phòng của anh lớn thật đó!”

Trí Viễn nhìn quanh quất theo tầm mắt Doãn Chân, cười cười – “Cũng thường thôi mà.”

Lại là câu trả lời khiêm tốn này, nhưng vẫn có thể hình dung ra trang bị trong phòng này không hề khiêm tốn như thế.

Bốn bức tường một lớp vôi một lớp sơn giản đơn, dưới đất là sàn nhà bằng gỗ hỗn hợp, tiếp đó là đến nóc, ngay chính giữa lắp một chiếc đèn chùm loại nhỏ khá đẹp, còn giường hay tủ đồ gì gì đấy, kiểu dáng đều rất giản đơn. Đối với một người đến từ thành phố lớn, khá chú trọng tới đời sống như Doãn Chân mà nói, gian phòng kia quả thật có thể gọi là sơ sài.

“Tôi có đặt một chiếc giường ở phòng sách, gối và chăn đệm đều thay mới cả, cậu ngủ trước một đêm, nếu không quen thì ngày mai lại đổi.”

Doãn Chân cầm sữa tắm và khăn bông định bước vào phòng tắm, nghe vậy thì quay đầu lại – “Đổi thế nào? Để em ngủ giường anh à?”

“Ấy...” Điền Trí Viễn khẽ giật mình, sau đó gật đầu – “Ừ!”

“...” Em chỉ thuận miệng nói thôi mà, nếu biết trước có chuyện tốt như vậy, vừa nãy đáng lẽ phải nói là để em với anh ngủ cho rồi.

← Xem lại

Xem tiếp

7. Chương 7

Sáng hôm sau, Doãn Chân bị cái lạnh buốt da làm tỉnh giấc. Tối qua cậu ngủ muộn, đến sáng khó khăn lắm mới chớp mắt được một chút, tự dưng bị kích thích giật nảy mình, tưởng đâu có con sâu nào đó chui vào người, cả thân hẩy lên y chang con ếch, tay chân co rụt, dồn sức lật người lại, giữ giữ chiếc áo ngủ, kêu toáng lên. Kết quả là có bốn, năm cục nước đá rơi ra từ áo ngủ của cậu, mà ngay cả trong đũng quần cũng lọt ra vài viên.

“Hahahihhihi...”

Một tràng tiếng con nít cười.

Doãn Chân ngẩn tò te trợn mắt nhìn hai đứa nhỏ một trai một gái đứng trước giường cậu – “Là tụi con làm?”

Hai đứa nhỏ chỉ lo cười, không nói tiếng nào.

Thiệt ra thì không hỏi cũng biết, bởi trong tay tụi nó vẫn còn cầm chiếc hộp thường dùng để đựng đá trong tủ lạnh, riêng cô bé kia thì nắm một chiếc lược và sợi dây thun.

Doãn Chân bất đắc dĩ đập giường, khởi phải hỏi, hai đứa quỷ sứ này chắc chắn là con khỉ con của Điền Trí Viễn rồi, đúng là đủ xấu xa mà. Mới sáng sớm thôi đó, sao tụi nó lại có thể nghĩ ra cái trò dùng nước đá trên người ta kia chứ? Huống chi cậu vẫn đang là phạm khách đó, này cũng thật quá mất lịch sự rồi.

“Hâm Hâm, Nữu Nữu!” Giọng Điền Trí Viễn truyền từ phòng khách tới, đi kèm là tiếng bước chân tới gần phòng sách.

“Hâm Hâm, Nữu Nữu, sao mấy đứa lại ở đây?” Điền Trí Viễn mang quần đùi bó sát đi tới, vừa trông thấy Doãn Chân quỳ gối trên giường thì sững sờ – “Cậu...” Phát ra một đơn âm xong liền im bật, há hốc miệng đứng đực ra đấy, sau đó cắn chặt môi, mặt mũi vắn vẹo, điệu bộ nín cười vật vờ.

“Cái chú này ngốc ghê!” Hai đứa nhóc xấu xa cười khì chạy khỏi phòng sách, để lại hai thằng đàn ông lớn đầu nhìn nhau, một người không hiểu ra sao, một kẻ thì nín cười đến độ xanh cả mặt.

Nhìn biểu cảm của Điền Trí Viễn chừng một phút, cuối cùng Doãn Chân cũng lơ mơ nhận ra điều gì đó, phi nhanh xuống đất, ngay cả giày cũng không mang, chạy vào phòng ngủ của Điền Trí Viễn.

Mẹ hai đang bày bữa sáng, trông thấy một bóng người lướt cái vèo qua, kinh ngạc nói với Trí Viễn vừa bước từ phòng sách ra: “Trí Viễn này, mẹ không có nhìn lộn đó chứ? Sao đầu cậu trai kia lại đầy bím tóc thế kia? Còn cái miệng là vụ gì đây? Bôi cái gì lên thế hả?”

Điền Trí Viễn dở khóc dở cười, nói: “Còn không phải tại Hâm Hâm với Nữu Nữu!”

Vừa dứt lời, chợt nghe tiếng gào đầy giận dữ từ phòng ngủ bay ra: “Quỷ sứ! Quỷ sứ mà!”

Đấy là gặp mặt đầu tiên giữa Doãn Chân và hai đứa nhỏ.

“Mẹ, đây là Doãn Chân mà trước kia con đã nói với người.”

“Dạ con chào bác.”

“Ừm chào con, trông con đẹp trai thật đấy, ngó sáng láng hơn Trí Viễn nhà bác nhiều! Xem xem, tóc này cắt kiểu gì vậy con? Thiệt là đẹp, mai con cũng đi cắt kiểu y hệt vậy đi Trí Viễn.”

“Mẹ à, của con là đầu đinh, còn cắt nữa là thành ra đầu trọc rồi.”

....

Sau khi Trí Viễn giới thiệu Doãn Chân và mẹ hai với nhau xong, cả nhà cùng ngồi vào bàn ăn bữa sáng.

Bữa sáng của mỗi người là một tô mì nước, ở trên là trứng chiên vàng óng, ngoài ra còn có hai đĩa rau sống ăn kèm, riêng trước mặt Doãn Chân và hai đứa nhỏ còn đặt thêm một ly sữa bò.

Nông thôn không giống thành phố – coi trọng phối hợp dinh dưỡng bữa sáng, nào là sữa bò rồi bánh mì jamb-bông đủ kiểu, đại đa số mọi người ở đây lấy việc no bụng là chính, chẳng quan tâm nó có dinh dưỡng hay không. Bất quá ở mặt này Trí Viễn rất để tâm tới con mình, nông thôn không có ai bán sữa bò tươi, hẳn bèn nhờ người ở thành phố mua sữa bò túi về, rồi sáng lại hâm nóng, mỗi người một ly.

Doãn Chân là người thành phố, Trí Viễn sợ cậu không quen ăn mì bản địa, nên bảo mẹ hai cũng hâm thêm cho cậu một ly sữa.

Cơ mà trái lại, Doãn Chân chẳng hề không quen với ẩm thực nơi đây như Trí Viễn đã nghĩ, mà biểu cảm có vẻ quái lạ, vừa ăn vừa trợn mắt với hai đứa quỷ nhỏ ngồi đối diện.

Mẹ hai trông trông Trí Viễn, lại ngó ngó hai đứa cháu và Doãn Chân đằng kia, muốn cười nhưng mà không dám.

Trí Viễn nhìn Doãn Chân, xấu hổ nói: “Thiệt xin lỗi cậu, loại cọ màu đó khó tẩy sạch lắm, đợi tí nữa có gì tôi tới siêu thị mua kem tẩy trang về cho cậu.”

Khóe miệng Doãn Chân hơi giật giật, bờ môi được nước dùng thấm ướt đỏ hồng vốn rất dễ nhìn, cơ mà chẳng biết thế nào lại dùng cọ vẽ màu đen tô lên trên mép hai chòm râu, cậu cọ rửa ở phòng vệ sinh gần nửa tiếng, khoanh da dưới mũi bị cậu chà đến muốn tróc ra luôn, thế mà vẫn chưa hoàn toàn tẩy sạch, hai vết tích không đậm không nhạt, lại làm khuôn mặt tuần tú của cậu nhìn có vẻ hết sức khôi hài.

Hung hăng trừng hai đứa quỷ con đối diện, Doãn Chân gục gặc đầu, đồng ý đề nghị của Điền Trí Viễn, nhưng lại chợt phát hiện hẳn thế mà đang nín cười, tức thì vừa xấu hổ vừa bực mình, đậu xanh rau má thiệt là bẽ mặt muốn chết luôn, to đầu rồi mà còn bị hai đứa quỷ con ác ôn kia chơi cho một vố!

Ăn xong bữa sáng, Trí Viễn và Doãn Chân cùng chuyển chỗ ngồi sang sofa ở phòng khách, sau đó gọi hai đứa con tới, nói với tụi nó: “Đây là chú Doãn Chân, từ rày trở đi, tụi con sẽ do chú ấy quản, phải nghe lời chú nói, biết không?”

Hâm Hâm và Nữu Nữu liếc nhau, sau đó quay mặt về phía Điền Trí Viễn, đồng loạt lắc đầu.

Hâm Hâm chỉ vào Doãn Chân mà rằng: “Sao tụi con lại phải do chú đó quản? Tụi con là con ba chứ có phải con của chú đó đâu.”

Trí Viễn tịt ngòi, Doãn Chân ngồi cạnh bên thì buồn cười.

Nữu Nữu nói: “Ba mới nên là người bị trông nom ấy, ngày nào cũng nửa đêm mới về nhà, là bé hư không tuân thủ giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi, cô giáo ở nhà trẻ tụi con có nói, ai mà không tuân thủ thời gian làm việc và nghỉ ngơi toàn là mấy kẻ chỉ biết nói suông ngoài miệng thôi. Ba là chủ gia đình, ba phải lấy thân mình ra làm vở, nếu ba chịu để chú Doãn Chân đánh mông ba một trận, tụi con sẽ để chú đó trông coi liền.”

“Lấy thân mình ra làm vở?” Điền Trí Viễn kinh ngạc, sau đó bó tay đỡ trán – “Phải là làm gương mới đúng chứ?”

Làm gương tốt cũng đâu có cần thiết phải đưa mông ra để đàn ông họ đánh chớ, ngó ba vậy nhưng lại là gei đó con à.

Doãn Chân nín cười, đồng tình vỗ vai Điền Trí Viễn – “Không hổ là ba tụi nó nha, nghe hiểu con gái mình nói gì.” Sau đó quay đầu hướng mặt về phía hai đứa quỷ nhỏ, cười tủm tỉm nói: “Thiệt ra ý của ba mấy đứa là, từ rày trở đi, chú sẽ là bạn, cùng vui cùng chơi với mấy đứa.” Sau đó y hết ảo thuật – biến ra một chiếc hộp lớn cạnh ghế sofa, lấy từ trong ra hai con rối gỗ, “Coi này, đây là quà ra mắt chú tặng mấy đứa, thế giờ có hoan nghênh chú không nào?”

Doãn Chân nói xong, đưa tay kéo khế thanh gỗ sau lưng con rối, tiếp đó con rối gỗ liền gật đầu cái rụp, múa may tay chân.

“Oa! Con rối thiệt mắc cười!”

Hai chú gấu con hớn hở réo lên, thò tay định cầm, nhưng Doãn Chân lại bỗng nhiên rụt về – “Sao hở? Tụi con vẫn chưa trả lời câu chú hỏi à nha, tóm lại là có hoan nghênh chú hay không đây?”

“Hoan nghênh hoan nghênh, nhiệt liệt hoan nghênh!”

“Vậy thì giờ chú cháu mình có phải là bạn tốt không nào?”

“Dạ phải!”

“Ừm, thiệt là ngoan! Cầm lấy mà chơi này!”

“Ý da!”

“Hửm? Có phải còn lời gì định nói với chú hông?”

“... Cảm ơn chú!”

“Thiệt là lanh, cầm đi đi!”

Hai đứa nhỏ ôm con rối gỗ ngồi bệt dưới đất chơi.

Điền Trí Viễn trở mắt đứng nhìn, chỉ vậy thôi đã thu phục được? Trò đùa dai sáng nay gần như là bảo mẫu nào cũng đã từng trải qua, hơn nữa còn hết cái này tới cái khác, hẳn những tưởng tình hình này nhất định sẽ tiếp diễn như trước kia, thật sự không hề ngờ là lại chuyển biến tận 180°!

Có lẽ do phản ứng của Trí Viễn quá chậm quá kinh hãi, Doãn Chân như hiểu ra, liền quay đầu lại nhìn hần.

Chỉ thấy cậu mỉm cười, tiếp đó đứng dậy bước tới, tao nhã duỗi tay, khép cái cầm của Trí Viễn lại, khom người nhích sát vào hần, dựng thẳng một ngón tay, hơi thở ấm áp phả lên mặt hần khi cậu nói: “Ba Điền này, dạy anh bài đầu tiên, muốn dạy con tốt, trước hết phải học làm bạn của tụi nó.”

Sau đó, da mặt màu lúa mì của ba Điền đỏ lựng!

Tuyệt đối đừng có hỏi hần đã thấy cái gì trong cổ áo của Doãn Chân!

Doãn Chân bình tĩnh đi trở về, tiếp tục dạy hai đứa nhỏ chơi rối gỗ.

Thật ra thì lần này tới, Doãn Chân có hơi tí sầu lo về quà gặp mặt của mấy đứa nhỏ. Cậu biết Điền Trí Viễn giàu, dù rằng đang ở một trấn bé xú xiu, nhưng thu nhập lại không khác chủ của một công ty nhỏ ở thành phố là bao. Trong lúc cậu đưa ipad vào kế hoạch mua sắm tiết kiệm cần áp dụng, hai đứa nhỏ nhà Điền Trí Viễn cũng đã tranh thủ mỗi đứa một chiếc rồi. Bởi vậy, mấy cái như là xe hơi điều khiển từ xa, máy bay, búp bê Barbie đồ đồ, chắc hẳn con anh cũng không thiếu.

Cậu nhớ hồi còn bé ông nội đã làm rối gỗ cho cậu chơi, với một đứa bé đã quen với đồ chơi hiện đại mà nói, món đồ chơi thủ công nho nhỏ có lẽ càng có thể đả động tới lòng của tụi nó.

Sự thật cũng đã chứng minh, lựa chọn của cậu là đúng.

Muốn quản cho tốt hai đứa quỷ nhỏ này, không giành được sự ủng hộ của tụi nó là không được mà!

Độ cao của Nguyên Thủy Trấn khá thấp so với mặt nước biển, lúc vào hè cực kì nóng nực, chừng như nhiệt độ bắt đầu tăng dần lên khi mặt trời vừa mọc, đến giữa trưa có thể xấp xỉ 34-35 độ.

Trong nhà Trí Viễn có lắp điều hoà, bình thường lúc mẹ hai ở nhà đều không mở nó lên, bởi bà cho là xài điều hoà tốn điện lắm. Hôm nay Trí Viễn ở nhà, lại còn có thêm Doãn Chân nữa nên bèn mở lên, trong phòng khách một vùng mát rượi.

“Trí Viễn này, xài điều hoà tốn điện lắm đấy, mở quạt máy không được hả con?” Mẹ hai đang nấu cơm ở phòng bếp, thò đầu ra trông thấy Trí Viễn đang cầm remote chỉnh nhiệt độ điều hoà, liền mở miệng khuyên bảo.

Sau khi dạy hai đứa nhỏ chơi đồ chơi xong, Doãn Chân ngồi mãi trên sofa đọc sách, thỉnh thoảng lại chuyện trò thoáng qua với mấy đứa, nghe tiếng mẹ Trí Viễn mới ngẩng đầu lên, đưa mắt hình hời chằm nhìn Điền Trí Viễn.

Nhiệt độ cao thế này, lại thêm vị trí nhà Điền Trí Viễn trước sau không hấp thu ánh nắng đồng đều, có thể nghĩ nhiệt độ trong phòng cao bao nhiêu, nhất là phòng khách đối diện mặt đường này, nếu như không mở điều hoà, ở trong thật là y chang ***g hấp.

Trí Viễn chỉnh nhiệt độ dừng ở mức 25 rồi đặt remote lên đỉnh điều hòa, phòng khi mấy đứa nhỏ lấy đi nghịch – “Đồ điện mà không xài trong thời gian dài sẽ hư đấy mẹ à, còn tiền điện, con lại không thiếu.”

“Ài, con cứ xài tiền buông thả vậy hoài, con kiếm ra tiền cũng khổ lắm chứ, con xem con kia, cả ngày phơi nắng tới nổi đen thùi ra đấy, mẹ đây đau lòng, mà con thì chẳng biết hiểu gì cả...” Mẹ hai rút người quay về phòng bếp nấu cơm tiếp, nhưng bà vẫn cứ cắn nhai cử nhử trong miệng, nói lúc Trí Viễn không ở nhà bà đã tiết kiệm ra sao, tiền kiếm ra nào có dễ dàng đủ thứ.

Doãn Chân nghĩ đến người mẹ kia của mình, ngày thường xài tiền cũng toàn xài phung xài phí, mua quần áo và đồ trang điểm chưa bao giờ chùn tay, ba chữ “tiết kiệm tiền” gần như là không tồn tại trong từ điển của bà, có đôi khi bà còn gạt tiền hai anh em bọn cậu nữa kia.

Đều là mẹ, nhưng mẹ của Điền Trí Viễn lại là mẹ kế, thế mà bà lại biết con trai mình kiếm tiền khổ cực, còn mẹ ruột cậu sao đó giờ lại không thấy hai đứa con của bà kiếm tiền khổ cực chứ?

“Mẹ anh đối xử với anh tốt thật đó!”

“Haha!” Trí Viễn cười mà không nói, vào phòng bếp lấy phích nước đun sôi để mát trong tủ lạnh ra, ngồi xuống chiếc sofa đối diện Doãn Chân, cầm lấy cái cốc trên bàn trà, rót nước vào rồi đẩy đến trước mặt cậu – “Cổ chiều tối tôi sẽ đưa cậu đi vòng quanh trấn nhìn một vòng, tiện làm quen với hoàn cảnh nơi đây. Trước không cần vội chuyện mấy đứa nhỏ, mấy năm nay tụi nó “được” bảo mẫu chăm tới nỗi chẳng ra cái giống gì rồi, tính nết và nhiều thói xấu phải thay đổi từ từ, tôi thấy cậu khá là có cách với tụi nó đấy.” Về mặt đột nhiên nghiêm túc – “Cậu mang đến hi vọng cho tôi!”

Doãn Chân buông sách, háp háy mắt, nở một nụ cười tối nghĩa, nói: “Ài, anh đã bao giờ nghĩ tới chưa, thật ra anh thay đổi nhiều bảo mẫu không đạt yêu cầu như thế, chỉ là vì đang tìm mẫu người thích hợp làm mẹ mấy đứa nhỏ?”

“Hả?” Động tác rót nước của Trí Viễn chợt ngừng lại, hần còn chưa kịp nghĩ tới ý sâu xa hơn ẩn bên trong lời này, lại đột nhiên nhận ra rằng cậu trai trước mắt đây chính là bảo mẫu đang đảm đương “vai trò của người mẹ” mà cậu ta vừa nói, liền hết hồn vội xua tay – “Làm gì có, tôi không hề nghĩ như thế.”

“Haha...”

“...” Điền Trí Viễn phát hiện, Doãn Chân không chỉ hướng ngoại, mà còn rất xấu xa.

← Xem lại

Xem tiếp

8. Chương 8

.

Vừa nghĩ tới Doãn Chân, Điền Trí Viễn thấy có lẽ nên rút bớt hai ngày để dẫn cậu đi làm quen trấn Nguyên Thủy, tìm hiểu hàng xóm láng giềng, bèn gọi điện cho Hướng Minh, cho hần hay là vài ngày tới mình sẽ không đến trại, dặn dò hần cẩn thận một chút.

Hơn sáu giờ chiều, mẹ hai sửa soạn cơm nước đã xong, gọi mọi người ngồi vào bàn ăn.

Hai đứa quỷ nhỏ và Doãn Chân đã chẳng còn gì mà giấu nhau rồi, lúc ăn cơm ấy mà còn chia nhau ngồi bên cạnh cậu, cô bé Nữ Nữ thậm chí còn cẩn thận gấp rau cho Doãn Chân nữa kia. Việc đó lẫn cảnh tượng hòa thuận khiến Điền Trí Viễn và mẹ hai hần đều rất giật mình, cứ dùng ánh mắt sùng bái mà nhìn Doãn Chân mãi.

Do hôm nay là ngày đầu tiên Doãn Chân đến đây, nên mẹ hai làm liên tiếp hai bữa cơm hết sức thịnh soạn, bữa trưa hầm một nồi xương sườn khô và rong kết*, phải gọi là thơm ngon cực kì. Bởi giờ đang là mùa hè, mẹ hai còn rất cẩn thận dùng thìa vớt bỏ lớp dầu ở trên đi, chừa lại thịt và nước canh để lúc ăn khỏi bị ngán, nhai vào miệng đậm đà vị thịt, ăn rồi lại muốn ăn nữa.

Hải đới kết – : Minh tra thấy ra rong biển hình nút thắt.

Chiều đến mẹ hai ninh đặc sản Nguyên Thủy trăn – gà đen Nguyên Thủy. Loại gà này có lông và da màu đen là chính, còn lại chút ít thì mang sắc xám nhạt, bắp đùi màu xanh pha đen; xương đen như quạ, thịt đỏ hồng, một phần mang màu đen nhạt, chất thịt rất non mịn.

Doãn Chân sống ở thành phố lớn, dịp lễ tết toàn ăn thịt tươi, loại thịt khô kiểu vậy tuy là có nghe nói nhưng trước giờ chưa từng nếm thử. Hồi trưa vừa gặm một miếng sườn khô hầm thối, đã thấy ngậm miệng không nổi, một nồi sườn khô lớn có hết hai phần ba là mình cậu gặm tuốt. Bữa cơm chiều này do trời nóng nên giữa trưa cậu không ra ngoài, thiếu hoạt động, thành thử đến bữa cơm cậu vẫn còn chưa đói. Cơm mà cái nồi gà hầm này thật sự là thơm nức mũi luôn, con sâu trong bụng cậu nhin không được cơm thêm, vẫn ráng ăn cho hết một chén cơm.

Cơm nước xong xuôi cũng đã hơn bảy giờ, mùa hè ngày dài đêm ngắn, giờ này mặt trời mới hạ xuống dần dần, vẫn còn chưa hoàn toàn lặn hết. Nhiệt độ ban ngày vẫn tiếp tục tăng cao, đã vậy lại còn oi bức hơn nữa.

“Trí Viễn, anh đang làm gì thế?” Điền Trí Viễn buông chén đĩa bước trở về phòng hắn, đợi hồi lâu vẫn chưa thấy đi ra, Doãn Chân nhớ hắn có nói muốn dẫn cậu đi ra ngoài dạo một vòng kia mà, bèn tới gõ cửa phòng hắn – “Không phải anh nói muốn dẫn em ra ngoài hay sao?”

“Đến liền đây!” Bên trong đáp lại một tiếng không rõ, ngay sau đó là động tác mang dép lê bước đi, theo tiếng chân tới gần, cửa phòng mở ra – “Xối tí nước cho mát ấy mà.”

Doãn Chân sững sờ.

Mái đầu đỉnh của Điền Trí Viễn ướt sũng nước, nửa thân trên to lớn vạm vỡ, trần trụi không che đậy gì, còn bên dưới thì chỉ mặc độc chiếc quần đùi quân đội màu xanh lá che đến đầu gối. Khối cơ trên người không nở nang, nhưng cũng không quá mờ nhạt, đường nét cơ bắp trên cánh tay và phần bụng ấy vậy mà lại có thể trông thấy rõ ràng, ***g ngực rộng lớn và sống lưng thẳng tắp vẫn còn đọng bọt nước, nổi trên làn da màu lúa mì hết sức lóng lánh. Vóc người hắn rất cao, vì vậy mà hai chân thon dài, lông tơ trên cẳng chân không dày, nhưng sợi sợi rõ ràng, bắp vế phồng to, nhìn qua liền biết cực kì có sức.

Doãn Chân vô thức nuốt nước miếng.

“Sao vậy?” Điền Trí Viễn thấy Doãn Chân ngơ ngác nhìn mình chằm chằm, cảm thấy khó hiểu.

Lúc này Doãn Chân mới hoàn hồn, có chút mất tự nhiên trốn tránh ánh mắt hắn, nói: “Anh chưa mang đồ mà đã đi ra ngoài rồi à.”

Điền Trí Viễn thuận tay đóng cửa lại, nói như đúng rồi: “Bận đồ vô làm gì, đàn ông đàn ông đầy đường ngoài kia có ai mang đâu.”

Đi ra ngoài, xuống lầu dưới, Doãn Chân phóng tầm mắt nhìn ra xa, lại mẹ nó y xì lời Điền Trí Viễn nói, mười thẳng đàn ông thì đã hết bảy không mang áo. Nếu giờ mà đang ở thành phố, những người này thế nào cũng bị tóm cổ đem đi giáo dục lại vì cái tội đã làm ảnh hưởng bộ mặt thành phố cho coi.

“Cơm nhà anh ăn ngon thật! Em trước giờ lần đầu tiên ăn no dữ vậy đó!” Doãn Chân sờ sờ cái bụng hết sức căng cứng nói.

Điền Trí Viễn cười ha ha: “Ai bảo hồi trưa cậu ăn nhiều sườn vậy làm chi, nói chứ hè mà ăn nhiều món đầy mỡ thế kia coi chừng đau bụng nhá.”

Doãn Chân liếc mắt trừng hắn – “Cái miệng ăn mắm ăn muối này, bụng em đầy trâu bò lắm!”

Điền Trí Viễn cao hơn Doãn Chân nhiều, nhìn từ góc của hắn, cái liếc này của Doãn Chân như là dỗi hờn, cho hắn một cảm giác hết sức quyền rũ.

Mùa hè thật đúng là mùa làm người ta xao động.

“Tụi mình đi đâu vậy anh?”

“Giờ dắt cậu đi bộ, cậu ăn nhiều nên sẽ khó chịu, đi dạo một tẹo để tiêu bớt cơm.”

Nguyên Thủy trần không lớn, nhân khẩu sống trên trần không hơn hai mươi ngàn, đường chính chỉ có hai con, dù có tà tà mà chạy bộ, muốn đi khắp trần nhỏ này cũng không quá một tiếng. Đi từ nhà, dọc theo con phố chính thẳng một đường rề rà bước tới, lúc bảy giờ bốn mươi, mặt trời cuối cùng cũng xuống núi hoàn toàn, một ngọn gió đêm ngẩn ngủ thổi qua xua tan đi cái nóng bức.

“Đây là siêu thị.” Bước vào cửa một siêu thị nhỏ nằm tận cuối con đường chính, Điền Trí Viễn nói với Doãn Chân – “Không thể so với thành phố lớn được, nhưng ở chỗ chúng tôi đây đã là nơi tốt nhất.”

Doãn Chân gật đầu, quy mô siêu thị kiểu này mà ở trong Thượng Hải thì khá lắm cũng chỉ được coi là cửa hàng loại nhỏ, so với siêu thị chân chính thì cách biệt một trời, cơ mà nếu đem so với mấy cửa hàng nhỏ ở Quý Châu mà cậu từng trông thấy, nơi này cũng có thể coi như cao cấp rồi.

Hai người đi vào trong dạo một vòng, Điền Trí Viễn muốn mua sữa rửa mặt cho Doãn Chân, bị Doãn Chân ngăn lại.

“Thôi đừng mua, anh coi kia, ở đây toàn bán mỹ phẩm dưỡng da cho nữ không à, có món nào để em xài đâu?” Không phải cậu chê mấy món hàng bày bán ở đây, ờ, dù cậu vốn chưa thấy mỹ phẩm dưỡng da không chính hiệu bao giờ, nhưng mà vấn đề ở đây là da của cậu vô cùng dễ dị ứng, đừng nói là xài mỹ phẩm kém chất lượng, chỉ cần ăn một miếng hải sản thôi, mặt cậu cũng có thể nổi đầy mụn đỏ.

Một thằng đàn ông như Điền Trí Viễn đương nhiên không chú ý tới nam giới nữ giới gì gì đấy, với hắn, miễn sao rửa mặt được là tốt, bị Doãn Chân nhắc nhở mới nhìn kỹ những món trên kệ, thật đúng là toàn mỹ phẩm dưỡng da dành cho nữ, bèn thôi không chọn nữa.

Ra khỏi siêu thị, phía đối diện có một đám đàn ông con trai đang bước tới, đi chính giữa là một người nhỏ con, ngẩng đầu nhìn thấy Điền Trí Viễn, cái mặt vốn cứng ngắc lập tức nở thành nụ cười, giơ tay vẫy hắn – “Ấy! Anh Trí Viễn!”

Điền Trí Viễn nghe vậy ngớ ra một tẹo rồi cũng cười, vẫn đứng yên đấy không di chuyển, đợi cái người nhỏ con kia đến gần, hắn mới đánh tiếng hỏi: “Dư Hà, về lúc nào thế?”

“Dạ xuống tàu hồi đêm qua. Anh Trí Viễn này, tối nay tới nhà em chơi đi, đã lâu lắm em với anh không chèn với nhau rồi.” Dư Hà thật sự rất thấp, đoán chừng cũng chỉ mét sáu mấy, đứng trước mặt Điền Trí Viễn cao lớn, nói chuyện phải ngửa đầu lên, thế nhưng cậu ta lại như không ngại mệt, đôi mắt to tròn long lánh tỏa sáng.

Điền Trí Viễn nhìn Doãn Chân, nói: “Tối này không được rồi, nhà anh có khách, không rảnh.”

Ánh sáng trong mắt Dư Hà lập tức tối om.

Doãn Chân cảm thấy ánh mắt của cái cậu Dư Hà nhỏ con kia có chút ý gì đó, liền vô thức nhìn cậu ta thêm vài lần.

Da mịn thịt mềm, ngũ quan tinh xảo, là loại hình nam sinh hoạt bát đáng yêu. Mái tóc nhuộm màu nâu sẫm dùng gel xịt tóc cố định ra hình ra dạng, tai phải đeo một chuỗi bông tai, mang áo phông cổ chữ V màu xám nhạt để lộ xương vai tinh tế, quần bó be bé màu xanh không đậm cũng chẳng nhạt, cổ chân nhỏ nhắn nhìn rất xinh, chân đi một đôi Adidas.

Ờ, có chút phong trào, còn có chút chút du côn nữa.

“Khách mà anh nói là nó đó hả?” Dư Hà hất cằm chỉ vào Doãn Chân, ánh mắt xinh đẹp lên lên xuống xuống nhìn cho thiệt kỹ y chang cái máy quét, đã kiêu còn thêm khinh.

“Ừ.” Điền Trí Viễn cời trần, hai tay cầm trong túi quần đùi, ánh mắt khi nhìn vào Dư Hà không còn hiền lành như ban nãy nữa, hơi híp lại, độ cong nơi khoe miệng cũng biến mất. Nhìn dáng vẻ của hắn, dường như không muốn giới thiệu Doãn Chân cho đối phương làm quen.

“Tên gì thế? Từ đâu đến?”

“Dư Hà, cậu ấy là bạn tôi, cậu lịch sự chút đi.” Lúc này Doãn Chân có thể khẳng định, Điền Trí Viễn mất hứng.

Dư Hà thoáng nhắm mắt, quay sang cười nói với Điền Trí Viễn: “Anh Trí Viễn cũng thật là, em từ nhỏ đến lớn đều đeo theo anh mãi, lời em nói anh còn không rõ nữa hay sao? Em không có ý xấu gì cả đâu.”

Điền Trí Viễn cười lại rồi, nhưng nhạt tênh, không hề động trong mắt – “Vậy thì tốt.”

“Vậy anh thế nào cũng phải giới thiệu sơ để em còn biết chứ, ở Nguyên Thủy trấn này ai mà không biết em với anh Trí Viễn thân nhất, bạn bè của anh chả phải cũng là bạn của em hay sao?”

Điền Trí Viễn mím môi nhìn về phía khác, rồi lập tức quay đầu lại, cười cười, đưa tay trái vỗ vai Doãn Chân, nói: “Cậu ấy tên Doãn Chân, là thầy giáo tôi mời đến dạy học cho Nữ Nữ và Hâm Hâm.”

Doãn Chân trưng ra một nụ cười máy móc – “Chào cậu!”

Dư Hà còn chưa kịp nói câu nào, Điền Trí Viễn đã kéo tay Doãn Chân, nói: “Dư Hà cậu tính vào mua đồ à? Tụi tôi còn có việc, không thể ở lại được, tạm biệt!”

“Đi đi, khi nào anh rồi nhớ nói em biết nha, anh em tụi mình phải uống một trận thiệt đã.”

Trước khi đi, Doãn Chân trông thấy Dư Hà cứ mãi quay đầu nhìn bọn họ chằm chằm, không, nói đúng ra, là dán mắt vào Điền Trí Viễn.

Thiệt thú vị!

Trời nhá nhem, đèn đường trên phố rực sáng.

“Cái người vừa rồi, sau này cậu có thấy thì nhớ né cho xa ra.” Sau khi đi khỏi siêu thị một khoảng rất xa, Điền Trí Viễn mới buông cổ tay Doãn Chân ra, cps chút nghiêm túc nói với cậu – “Nhất là lúc tôi không có ở nhà.”

Doãn Chân xoa cổ tay bị Điền Trí Viễn kéo đi, khó hiểu hỏi: “Sao thế?”

Điền Trí Viễn quay đầu nhìn thoáng qua cậu, nhú mày nói: “Chuyện này nói ra có hơi phức tạp, nhà cậu ta là đầu sỏ ở cái trấn Nguyên Thủy này, cả hai bên trắng đen đều có thể lực. Thăng nhóc Dư Hà kia có chút thần kinh với lại hay kêu ca nữa, ngứa mắt đứa nào là lao vào đập ngay chẳng cần nói năng. Ban này tôi thấy thái độ của cậu ta đối với cậu hình như có chút gì là lạ nên mới nhắc cho cậu biết, nếu có bắt gặp cậu ta trên đường thì chớ có nói chuyện.”

Thiệt ra thì ban này Doãn Chân cũng đã nhìn rõ, trên người Dư Hà kia có mùi gì đó rất không đàng hoàng, nói nôm na một chút, thì chính là dữ dằn nham hiểm, đập lộn chém người như cơm bữa. Với lại, ngó cái thái độ khép nép của đám du côn đứng bên cạnh đối với cậu ta kia, có thể nào cũng là dân đại ca. Bây giờ nghe Điền Trí Viễn tóm tắt đại khái bản chất của nhà bọn họ ở vùng này, cậu càng thêm rõ ràng.

“Yên tâm, em sẽ không gây phiền phức cho anh đâu.”

Điền Trí Viễn sững người, có hơi cuống cuống giải thích – “Không phải tôi sợ cậu sẽ rước phiền phức tới cho tôi, mà là tôi lo lắng cho cậu.”

Doãn Chân dừng bước chân, thoáng cười xấu xa, làm bộ như đồ dành, vỗ lên đầu vai trần trụi của Điền Trí Viễn – “Yên tâm, ngày nào mà em chẳng phải trông con cho anh, trời nóng như vậy nếu không có việc cần thì em còn chẳng muốn đi ra ngoài đây này.”

Nói là vỗ, chớ thiệt ra là lén chùi mồ hôi một cách rất có kỹ xảo.

Doãn Chân rõ ràng cảm giác được sống lưng Điền Trí Viễn thoáng cứng đờ.

“Vậy, vậy thì tốt rồi!” Ngay cả nói cũng thành cà lăm luôn.

Doãn Chân cười trộm.

Thật ra cậu rất khó hiểu, Điền Trí Viễn rõ ràng là gay, mà sao lại dao dâm phải biết, chả thấy giống đại đa số gay gì cả. Đối với hành động quyến rũ hay ám chỉ này của cậu người khác gần như là có thể hiểu ngay tắp lự, vậy mà hẳn đến cả năng lực phân biệt đồng loại cũng không có. Coi cái vị Dư Hà ban này kia kìa, chừng như trong cái chớp mắt khi cậu ta chào Điền Trí Viễn thì Doãn Chân đã nhìn ra cậu ta cũng như mình, cũng cùng thích một người – là Điền Trí Viễn như mình, nhưng bản thân Điền Trí Viễn lại hoàn toàn

không cảm giác ra. Sở dĩ hấn lịch sự giữ khoảng cách với cậu ta, hoàn toàn là vì không muốn có liên quan gì tới nhân vật nguy hiểm kiểu này.

“Anh thiệt là đàn mà!” Doãn Chân nghĩ đi nghĩ lại, không kiềm được nói toẹt lời trong lòng ra.

“Hả?” Điền Trí Viễn không hiểu ra sao.

Doãn Chân thở dài, xem ra, cậu đặc biệt đi một chuyến tới đây, chỉ sợ trong thời gian ngắn cũng chẳng hạ gục nổi cái tên ngốc này!

← Xem lại

Xem tiếp

9. Chương 9

Về cái vị Dư Hà kia, Doãn Chân cứ vậy mà nghe theo lời nhắc nhở của Điền Trí Viễn, nhớ thâm trong bụng. Ở bất cứ nơi đâu cũng đều sẽ có một hoặc nhiều thành phần thể lực phức tạp, dù là S thành – nơi cậu sống – cũng không ngoại lệ. Cậu là một người bình thường đang sống xa quê nhà, đạo lý bo bo giữ mình cậu đã sớm thấu hiểu.

Hai ngày đầu, cậu theo chân Điền Trí Viễn đi dạo khắp toàn bộ thị trấn nhỏ, chiều ngày thứ ba hai người còn chạy lên cầu lớn sông Nguyên hóng gió mấy tiếng, Doãn Chân nhòai người trên lan can cầu, nhìn phong cảnh hai bên bờ sông cho thiệt đã.

Buổi tối, Điền Trí Viễn gọi mấy người anh em có quan hệ tốt với hấn đến, rồi dẫn theo Doãn Chân đến quán rượu Quân Kiến ăn cá.

Nguyên Thủy trấn bị nhánh sông Nguyên phân một thành hai, có cây cầu dài 800m bắc ngang qua mặt sông, quán rượu Quân Kiến được xây ở đầu cầu còn lại. Quán này là cửa tiệm lâu đời ở Nguyên Thủy trấn, do một cặp vợ chồng mở ra, nổi danh khắp nơi vì tài làm món cá.

Sau khi xuống xe, Doãn Chân ngẩng đầu nhìn thoáng qua quán này, so với những nhà hàng nhỏ tầm thường trên thị trấn, quán ăn này ra dáng khách sạn hơn hấn vài phần, trước cửa có vài cây cột trụ tròn kiểu Âu, cùng với đèn trang trí thay phiên nhau chớp tắt ở tầng trệt, và còn cả cái sân trước có thể chứa hơn mười chiếc xe lớn, bậc thang cửa ra vào làm bằng đá hoa cương, hai bên đặt hai bồn hoa cực to, ngoài ra có khu đón khách và quầy bar được xếp đặt đối diện với sảnh lễ tân giống hệt khách sạn chính quy, tất cả đều hiển hiện hương vị của một khách sạn nơi thành phố lớn.

Doãn Chân cảm thán: “Không thể tưởng được ở thị trấn nhỏ này của anh lại có một quán ăn cao cấp nhường này!”

Điền Trí Viễn cầm chìa khoá khoá cửa xe lại, đối với lời cảm thán của Doãn Chân chỉ cười trừ.

Trái lại, một người anh em của hấn tên là Nhị Hồ lại như bà tám sấp tới gần Doãn Chân kể lể: “Chớ có xem thường chủ quán này nha, em trai ổng là phó bộ trưởng cơ quan tỉnh lện đó, hồi trước anh ta lập nghiệp chính từ cái nghề làm vườn này đây. Kia kia —” Gã chỉ vào một cái sân rộng được hàng rào sắt bao quanh nằm bên cạnh căn nhà – “Chỗ đó toàn là mấy chậu hoa của hấn, cái chậu đất tiền nhất mà hấn bán được ý, có lẽ cũng trên dưới sáu trăm ngàn.”

Doãn Chân nhìn lướt qua, trong đó đúng là có rất nhiều bồn hoa – “Đào mấy cái cây là lạ này về trồng chắc phải tốn không ít sức nhì.”

“Đương nhiên rồi, có mấy cây phải đào trên vách núi dọc bờ sông ấy chứ, cậu coi cái rễ cây như thân rồng kia kìa, nó được đào trên mỏm đá ven sông đó.”

“Vậy quá nguy hiểm rồi!” Lúc chiều Doãn Chân có đứng trên cầu nhìn cảnh vật quanh sông, vách núi và vách đá hai bên bờ sông Nguyên trông thật rất đặc sắc, nhưng nếu có người trèo lên vách đá sâu hun hút

mà lại vĩ đại như thế để đào cây, vậy thì nguy hiểm khỏi nói, té xuống sông mà không biết bơi thì y như rằng không thể cứu.

Nhị Hồ tỉnh bơ nói: “Vậy thì có làm sao đâu, toàn bọn quen trèo vách đá vách núi.” Vừa thích thú vừa thờ dãi, có chút xiu tiếc nuôi tự giữu – “Cái người kia, thiệt là định mệnh mà, coi tội tui này, làm việc mệt lã cả ngày cũng chẳng kiếm được bao tiền, người ta chỉ bán bán buôn buôn vài ba cái chậu toàn là rế với rế mà lại phát tài như thế. Chả cất căn nhà này chắc phải bỏ ra cả triệu bạc ấy chứ. Coi lại tội mình, ài!”

Doãn Chân cười cười, không đáp lời.

“Được rồi Nhị Hồ, cậu cứ lải nhải mấy chuyện đầu đầu không thế.” Điền Trí Viễn đi tới đẩy cái đầu trọc của Nhị Hồ một cái, rồi đưa hai cái túi nhựa đang cầm trong tay cho gã – “Đi, đưa con cá này cho bà chủ, kêu cổ đừng bỏ nhiều ớt quá.”

Sông nguyên sản xuất nhiều cá Trê và cá Lăng vàng, bản thân Điền Trí Viễn cũng chủ yếu nuôi hai loại đó, vì hôm nay đãi khách nên bèn bắt hai con cá Trê và chục con cá Lăng vàng từ trại của mình đến tiệm Quân Kiến, bảo bà chủ chế biến giùm.

Nhị Hồ bước vào sảnh tiếp khách, tới chỗ quầy bar tìm phục vụ dẫn gã đến phòng bếp.

Doãn Chân và ba người anh em khác của Điền Trí Viễn đi theo hướng dẫn của nhân viên phục vụ, lên một gian phòng ở lầu hai.

Mọi người ai ngồi chỗ nấy, còn nhân viên phục vụ thì bận bịu châm trà rót nước cho bọn họ. Điền Trí Viễn và mấy anh em kia đều là loại người thô thiển, lời nói ra luôn mang chút hàm hồ và phóng khoáng của đàn ông ở nông thôn. Mà Doãn Chân lại là người thành phố, lớn lên trắng trong thuần khiết như thế, đến cái nhú mày cũng lịch sự nhã nhặn, mỗi một động tác đều thư giãn có trình lịch thiệp có độ, hình thành sự khác biệt rõ ràng với những người này.

Điền Trí Viễn giới thiệu Doãn Chân với mấy người đang ngồi –

Trần Dương cao mét bảy nặng 90kg, là một người trầm tĩnh ít nói trong đám anh em đang ngồi, bề ngoài chẳng có gì đặc sắc, nhưng lại có gương mặt vui cười làm người khác có cảm giác khá thân thiết.

Dáng người cao thẳng, tóc húi cua, mặt mũi có vài phần đẹp trai là Lưu Sĩ Dũng, ngày trước từng đi lính, nhà cũng ở thành phố S, nhưng năm ngoái đã bắt đầu quay trở lại quê nhà phát triển.

Lời ăn tiếng nói luôn có vẻ tục tũn lưu manh là Lưu Kinh Tùng, khuôn mặt vuông vức, có cảm giác rất vui vẻ.

Cuối cùng chính là Nhị Hồ – cái vị ưa nhiều chuyện, hay làm việc vặt cho Điền Trí Viễn, tên thật là Hồ Tử Minh.

Cũng không lâu lắm, hai nồi cá đã được bưng lên bàn, đi kèm là đủ loại đồ ăn đặc thù của địa phương. Việc đầu tiên mà Điền Trí Viễn làm là gấp một con cá Lăng vàng bỏ vào cái đĩa trước mặt Doãn Chân, cậu ăn thử một miếng, đúng là vừa giòn lại mềm, thơm ngon hấp dẫn, nhất là không hề có xiu xiu mùi cá nào.

“Đây là cá tôi tự nuôi, không hề cho nó ăn chút đồ của cá nào nên nó là cá đồng tự nhiên đấy. Ăn nhiều vào.” Điền Trí Viễn có chút ân cần.

“Ài ài, Trí Viễn, anh đừng có gấp đồ ăn cho Tiểu Doãn mãi vậy chứ, còn rượu thì sao? Không rượu không thành tiệc, mấy đứa tui em lần đầu gặp mặt Tiểu Doãn, sao có thể không có rượu cho được? Phục vụ đâu, cầm hai chai rượu ngon nhất trong quán ra đây.”

Lưu Sĩ Dũng là người cực kì biết làm nóng bầu không khí, có hấn ở đây, chẳng cần lo đôi bên không quen biết, không tìm thấy đề tài chung mà trở nên nhạt nhẽo. Nhưng Doãn Chân lại không quá ưa tên này, bởi trên người tên này có cái mùi dân buôn, thuộc về loại người nhìn mặt đặt đĩa*, biết tổng gió thổi chiều nào theo chiều ấy. Ví dụ như thái độ của hấn đối với Điền Trí Viễn và Trần Dương có hơi xu nịnh và dè dặt, mà đối với hai người khác lại khá là tùy ý, nhất là Nhị Hồ, có thể nói không coi gã ra gì.

*Nguyên văn là “Khán nhân hạ thái”, nhìn người mà hạ đồ ăn, thường được dùng theo nghĩa rộng, ý nói ví von là không thể đối xử như nhau, mà phải căn cứ vào địa vị từng người mà cư xử cho phải phép.

Doãn Chân suy đoán, hẳn là do địa vị và thế lực của Điền Trí Viễn và Trần Dương ở Nguyên Thủy trấn có chút trợ giúp đối với hắn.

Chốc lát sau rượu đã được đem lên, Lưu Sĩ Dũng xông trận đầu tiên, muốn kính Doãn Chân một ly trước.

Doãn Chân có hơi khó xử vì điều này, tại cậu uống rượu dở lắm.

“Tiểu Doãn, cậu là khách quý của Trí Viễn, ly này là anh em mời cậu đấy, cậu nhất định phải uống.” Lưu Sĩ Dũng một tay cầm chai một tay cầm ly, còn đứng sát bên cạnh Doãn Chân, trưng cái điệu bộ ‘cậu mà không uống thì tôi không đi đâu đấy’.

Doãn Chân hết cách, cự không lại cái người nhiệt tình này, chỉ đành nhận một ly. Đã có lần thứ nhất, thì sẽ có lần thứ hai, sau Lưu Sĩ Dũng còn có Lưu Kinh Tùng, Nhị Hồ, mấy người kia toàn là dân bợm nhậu*, một cậu nhóc ngoan ngoãn xuất thân từ dòng dõi có học thức như Doãn Chân nào phải đối thủ của bọn họ, ba ly rượu xuống bụng rồi là coi như bỏ cơm luôn.

*Rượu trung hào kiệt: cũng như nhân trung hào kiệt – người tài trong người, này là người tài trong rượu:v (chém luôn thành bợm cho nó máu ý mà)

Điền Trí Viễn có chút im lặng, cũng có hơi hối hận. Hôm nay hắn khao cơm, vốn là muốn giới thiệu Doãn Chân để mấy người anh em quen biết, lỡ đâu mai này nếu hắn không ở bên thì cũng có thể nể mặt hắn mà giúp đỡ chăm sóc cậu, cơ mà hắn lại quên mất cái trò ác ôn ưa ép rượu lúc ăn nhậu của mấy người này, giờ thật là làm Doãn Chân chịu thiệt không ít.

Lúc Lưu Sĩ Dũng giơ tay muốn cạn ly lần hai với Doãn Chân, Điền Trí Viễn chặn gã lại – “Sĩ Dũng, ly này anh uống thế Doãn Chân vậy, cậu xem cậu ấy say rồi kìa.”

“Ể, Trí Viễn anh cứ như này thì chả còn ý nghĩ gì rồi, rượu này là em mời Tiểu Doãn chứ bộ, anh mà uống thế cậu ấy thì coi sao được?”

Điền Trí Viễn dứt khoát đứng dậy, cầm lấy ly rượu trên tay Lưu Sĩ Dũng, cười nói: “Cậu ấy là bạn anh, cậu ấy uống hay là anh uống cũng không phải như nhau sao?” Dứt lời, không đợi Lưu Sĩ Dũng kịp mở miệng đã ngửa cổ, rót cạn một ly rượu trắng vào bụng, trở ly, trên mặt hắn là một vẻ đứng đưng, không một chút thay đổi.

“Ôi chao, Trí Viễn anh cũng thiệt là, bao che cũng đừng bao che kiểu đó chứ.” Dù Lưu Sĩ Dũng có không cam lòng ra sao gã cũng chẳng dám nắm mãi không buông, oán trách Điền Trí Viễn vài câu rồi chuyển chủ đề.

Cuộc gặp mặt kéo dài gần hai tiếng rưỡi, sau cùng uống hết một trong hai chai rượu trắng, vì dính phải Doãn Chân nên riêng Điền Trí Viễn đã uống hết bốn năm ly, chỉ có điều hắn là người làm ăn, số lần mời cơm tiếp khách mỗi năm không hề ít, sức uống đương nhiên rất tốt, vài ly rượu cồn con kia không hề khiến hắn có dấu hiệu say tẹo nào, mà trái lại, Lưu Sĩ Dũng và Nhị Hồ cứ mời rượu hắn suốt lại ngà ngà say. Trần Dương lúc nào cũng tủm tỉm cười, không khuyên nhủ cũng chẳng can ngăn, giữ thái độ bàng quang mà nhìn.

Ăn xong bữa cơm cũng đã hơn mười giờ tối, Điền Trí Viễn đỡ Doãn Chân đang nhũn hết cả người xuống lầu, lên xe, cài dây an toàn giúp cậu, khởi động xe đi về nhà.

Rượu phẩm* của Doãn Chân rất tốt, say rồi hết sức yên lặng, ngoài việc chân tay như nhũn ra đi chẳng nổi, thì không hề nổi khùng, không hề làm phiền tới Điền Trí Viễn một tẹo nào. Lúc về đến nhà thì hai đứa nhỏ đã ngủ cả rồi, mẹ hai vừa rửa mặt xong đang chuẩn bị nghỉ ngơi, trông thấy Trí Viễn công Doãn Chân trên lưng vào nhà, vừa trách cứ vừa giúp dìu Doãn Chân lên chiếc sofa ở phòng khách.

“Doãn Chân, cậu tắm nổi không?” Mẹ hai đi ngủ rồi, Điền Trí Viễn vỗ vỗ khuôn mặt đỏ thắm của Doãn Chân, ý đồ vực cậu dậy. Phòng tắm nhà hắn không lắp bồn, với lại hắn cũng chẳng muốn cho Doãn Chân tắm rửa chút nào, bởi hắn sợ bản thân mình trông thấy cơ thể của đối phương rồi sẽ có phản ứng, nên chỉ đành dốc hết khả năng gọi cậu dậy mà thôi.

Doãn Chân lều bều vài tiếng, chậm rãi mở mắt ra, điệu bộ chau mày như đang rất khó chịu, cơ mà chắc cậu vẫn còn chưa say tới độ lơ mơ, sau khi bị Điền Trí Viễn gọi dậy rõ ràng còn có thể nói lên điều mà

mình muốn làm.

“Em hơi buồn nôn.”

Điền Trí Viễn thấy điệu bộ chau mày của cậu thật sự rất khó chịu, nên có chút lo lắng – “Vậy có thể đứng lên không? Tôi đỡ cậu tới phòng vệ sinh ới.”

Doãn Chân lơ mơ lắc đầu, coi bộ chút xíu sức lực cũng chẳng có – “Trí Viễn, anh ôm em vào đi.”

“Hả?” Điền Trí Viễn hơi giật mình – “Cậu thật sự không thể tự đứng lên sao?”

Doãn Chân chậm rãi nhắm mắt rồi lắc đầu, rất rất chậm, như là nếu hoạt động mạnh chút nữa cậu sẽ nôn ra mất.

Điền Trí Viễn hết cách, đành phải dùng tư thế bế công chúa, ôm Doãn Chân vào phòng vệ sinh.

Doãn Chân ngồi bên bồn cầu, dốc sức nôn toàn bộ những thứ có trong bụng ra, Điền Trí Viễn ở cạnh không ngừng vỗ lưng cho cậu, đợi cậu ới ra hết lại rót nước cho cậu súc miệng, rồi vắt khăn nóng lau mặt cho cậu.

“Em muốn đi tắm, anh tắm cho em đi!” Doãn Chân ngồi bệt xuống sàn phòng vệ sinh, ịu xù tựa vào người Điền Trí Viễn, mặc kệ luôn mặt đất ướt sũng nước, đã vậy lúc nói câu ấy cậu đã chuẩn bị cởi tuột chiếc áo thun.

Lần này thì Điền Trí Viễn bị dọa hãi thật rồi – “Tắm thì cậu tự tắm đi, tôi pha nước ấm cho cậu.”

Do nhà có lắp tấm năng lượng mặt trời, lại thêm mùa hè trời nóng nên nhiệt độ nước máy cao tới hơn 90 độ, Điền Trí Viễn chỉnh vòi nước đến vị trí thích hợp rồi kéo một chiếc ghế đến, bế Doãn Chân đặt ngồi xuống đấy, nói với cậu: “Nước ấm tôi đã chỉnh rồi, cậu tự tắm đi ha, tôi mang quần áo vào cho cậu.” Vừa dứt lời đã chạy ra khỏi phòng vệ sinh.

Ngay sau cái lúc Điền Trí Viễn đóng cửa phòng, Doãn Chân vốn nhào ra như bùn lại hai mắt sáng rõ ngay tức thì, dùng dùng nổi điên đứng phắt dậy bước tới cửa, chửi thề: “Cái tên gốc chết bầm này, có hơi mà không biết chiêm, dần dần!”

Loáng thoáng nghe tiếng chân ở ngoài, Doãn Chân vội vàng trở lại vị trí, giơ chân đá một phát lật ngửa cái ghế, tiện thể vứt luôn cái vòi sen xuống đất, xả nước ấm, nhanh tay lẹ chân cởi cái áo thun với quần dài ra, chỉ mặc độc một chiếc sịp đen rồi nằm ngay ra đất.

Nước chảy ra làm ướt cả thân hình thon dài của Doãn Chân, và bởi nhiệt độ nước quá cao nên làm làn da trắng nõn của cậu bị hơi nước hun thành một màu đỏ thẫm. Tư thế nằm nghiêng lại làm đường cong nơi hông cậu lõm xuống, khiến vòng eo khi nhìn từ trên xuống có vẻ vô cùng mảnh mai. Khung xương cánh bướm xinh đẹp kết hợp với màu da nhẵn nhụi tạo cảm giác gợi cảm chết người. Chiếc quần lót đen bị nước thấm ướt, càng phác họa nên bờ mông vĩnh có hình có dạng, rồi đến cặp đùi trắng nõn và căng mịn.

Điền Trí Viễn nghe tiếng ghế ngã, nhanh chân xông vào phòng vệ sinh, đúng lúc trông thấy hình ảnh phải nói là ướt át tới độ khiến hấn chảy cả máu mũi như trên.

Sau đó, chiếc áo ngủ của Doãn Chân mà hấn đang cầm trên tay rớt xuống đất.

Sau của sau đó, hấn rất không tiền đồ ngửa đầu chạy khỏi phòng vệ sinh tìm thuốc Vân Nam.

“Điền Trí Viễn, ông đây khinh bỉ anh!” Hi sinh nhan sắc nằm bẹp trên đất một cách vô ích, Doãn Chân tức tới độ suýt nữa thì lách cả mũi.

← Xem lại

Xem tiếp

10. Chương 10

.

Giận xong rồi, tự dưng Doãn Chân lại thấy tức cười. Cái vẻ vừa đỏ máu mũi vừa chạy thục mạng ban nãy của Điền Trí Viễn thật là hài quá mà, chạy cái kiểu gì suýt nữa đã vấp phải rãnh cửa phòng vệ sinh rồi ngã đập mặt, hết như bị chó dí sau mông ấy. Thế nhưng cái lực tự chủ của người này cũng được lắm chứ, ngay cả máu mũi cũng đã đổ luôn rồi vậy mà vẫn có thể dần nổi rục rịch nửa người dưới. Doãn Chân có hơi xấu xa nghĩ, tối nay có nên lạng lẽ chui vào phòng hẩn, coi hẩn có rúc đầu trốn trong chặn tự thẩm hay không đây.

Cơ mà ý tưởng này lập tức bị cậu lắc đầu gạt bỏ. Vừa nãy thật ra là do cậu bị hơi men làm hại, nhất thời nóng đầu. Đành chịu vậy, cậu đã nhớ nhung người đàn ông này quá nhiều năm rồi, dù có chạy ra nước ngoài cũng chẳng thể nào xoá nhoà đi dấu vết hẩn để lại trong đầu, cho nên sau này khi bọn cậu kẻ trời Nam người đất Bắc, thời gian thấm thoắt thoi đưa, đến lúc cậu những tưởng mối tình giấu nơi sâu thẳm đáy lòng này nhất định sẽ tự động tiêu tan, cuộc đời lại đột nhiên thay đổi, biến thành tình hình là cậu có thể sớm chiều ở chung một nhà với hẩn, thế cho nên cậu mới hưng phấn tới độ dần mình không nổi, khao khát muốn thăng thần với hẩn một lần, rồi cùng ở bên nhau đến bạc đầu.

Chỉ tiếc, thực tế nào có dễ dàng như cậu tưởng.

Doãn Chân dựng chiếc ghế lên, ngồi dưới vôi sen, tùy ý để dòng nước ấm áp xối ướt cả người, suy nghĩ và cảm xúc kích động do bị hơi men làm nhiễu loạn cũng dần dần nguôi lạnh.

Cậu thích Điền Trí Viễn, đúng vậy, nhưng chắc gì hẩn sẽ thích ngược lại cậu đâu. Vả lại, Điền Trí Viễn còn là một người lắm quy tắc và bảo thủ nữa, nếu đối phương không phải người mà hẩn thật lòng yêu mến, hẩn sẽ không tùy tiện để xảy ra quan hệ với người khác.

Suy nghĩ của Doãn Chân bay bay, bên khoé môi nở một nụ cười mỉm ngẩn ngơ mà buồn khổ.

“Ah, cậu tắm xong rồi hả?” Điền Trí Viễn khó khăn lắm mới cảm máu được, để bản thân nhìn có vẻ không khác chi bình thường mới dám bước vô phòng vệ sinh xem tình hình của Doãn Chân, lại không ngờ cậu đã tắm rửa xong cả rồi, đang thò tay lấy chiếc áo ngủ trên đầu. Trong lúc đối phương đang trong tình trạng say rượu mà mình lại chẳng giúp đỡ cho cậu chút nào, Điền Trí Viễn lập tức cảm thấy rất áy náy – “Ngại quá, nãy định tắm giúp cậu nhưng tự dưng tôi lại cảm thấy khó chịu, có lẽ do nóng trong người quá... Khụ, rất rất xin lỗi!”

Doãn Chân mặc quần áo tử tế, ngoảnh đầu lại cười hì hì với Điền Trí Viễn, men say làm tốc độ nói chuyện của cậu trở nên rề rà – “Em không sao hết, ban nãy định ngồi lên ghế, kết quả chả hiểu sao lại ngã nữa. Haha!”

“Thôi tối này cậu đừng ngủ ở phòng sách, sang giường tôi mà ngủ.” Điền Trí Viễn nghĩ nghĩ, cái giường trong phòng sách bé tí thế kia, Doãn Chân say rồi mà ngủ ở đó thì không được chút nào, nhớ đầu nửa đêm cậu ta mơ màng tựa mình rồi rơi tọt thì phải làm sao, có lẽ nên để cậu ngủ ở giường mình thì hơn.

Điền Trí Viễn dứt lời liền đi tới đỡ Doãn Chân.

Doãn Chân thoáng sững người – “Anh sợ em say rồi sẽ quấy phá hở? Yên tâm đi, rượu phẩm em tốt lắm, tuyệt đối sẽ không quấy phá vỡ vãn đâu.”

Điền Trí Viễn lại không nghe cậu giải thích, nửa ôm nửa đỡ cương quyết đưa cậu vào phòng mình.

Điền Trí Viễn đắp cho Doãn Chân chiếc chăn mát ngày hè, sau đó tắt đèn đóng cửa, rời khỏi phòng.

Trong bóng tối, Doãn Chân kéo chiếc gối đầu của Điền Trí Viễn qua ôm thật chặt, vùi mặt sâu vào trong đấy, đầu không ngừng nhớ lại một màn nhiều năm về trước –

Đêm khuya yên ắng, vì phát sốt chẳng còn chút sức lực nào nên cậu yếu ớt ngã xuống một góc ở sân trường, có nam sinh lướt ngang qua cạnh cậu, sau đó lại vòng trở về, ngồi xuống vác cậu lên lưng, đưa cậu về phòng ký túc xá của mình, tìm thuốc hạ sốt cho cậu uống, đắp chăn cho cậu ngủ...

Không biết tại sao, Doãn Chân khóc, bờ vai lộ ngoài chăn run rẩy không ngừng.

Sau ba bốn ngày ở cùng Doãn Chân, Điền Trí Viễn lại trở về vui đầu với công việc. Sáng sớm ngày kế, lúc Doãn Chân thức dậy Điền Trí Viễn cũng đã đi ra ngoài.

Nắng gắt nghiêng Tây, mặt sông lấp lánh ánh vàng, Trí Viễn vừa mới rải hết thức ăn cho cá.

“Trí Viễn này, mấy con cá Lăng vàng nhà con lại bán sạch veo rồi à? Buôn bán được quá ha!” Cách đó không xa, một ông cụ đầu đội chiếc mũ rơm che nắng, đứng trên một chiếc thuyền bè nhỏ, chống một cây sào trúc thật dài, từ xa xa lướt đến, tới khi cách xa hòm đựng lưới của Điền Trí Viễn khoảng 2~3 mét thì chậm rãi dừng lại.

“Dạ đâu có, chú nghe ai đồn vậy? Đúng là con có bán được một mẻ đó, cơ mà làm gì tới mức như ông nói chứ.” Điền Trí Viễn ngồi chồm hồm trên bè gỗ rửa tay, trông thấy ông cụ nọ, hần đứng dậy lau mặt rồi cười bước tới chỗ ông – “Ông chú Hoàng à, có muốn vào phòng nghỉ một lát không?”

“Thôi khỏi thôi khỏi.” Ông chú Hoàng ngó chừng dải hòm đựng lưới trên mặt sông, chắc lưỡi khen – “Thiệt không hổ là nhóc con học Đại học, kỹ thuật nuôi cao hơn tụi ta nhiều. Con xem mấy con Lăng vàng với đám Trê này này, con nào con nấy đều béo ú to khỏe, chắc chắn, thiệt là thích muốn chết mà!”

Ở bên trong mỗi hòm đựng lưới, là những con cá mập mập đang nhẹ nhàng bơi qua lượn lại.

Điền Trí Viễn cười hề hề, nhe hàm răng vừa đều vừa trắng.

Hướng Minh cầm nước suối đi ra, vẫy tay chào ông chú Hoàng – “Ông chú Hoàng lại đây nào, uống miếng nước rồi về.”

Điền Trí Viễn bước vào căn nhà nhỏ, chỉ chốc lát sau lại đi ra, ôm trên tay là một bọc quýt màu vàng chanh được túi nhựa trong suốt đựng lấy, sau đó ném lên trên bè của ông chú Hoàng – “Chú Hoàng à, này là của ông chủ Lý tiện thể mang tới chỗ con mấy ngày trước đó, chú ném thử đi, ngon lắm.”

Trên gương mặt có nước da màu đồng của ông chú Hoàng xuất hiện nụ cười, khom người nhặt chiếc túi đựng quýt lên xem, thoáng chốc xăm mặt – “Ồ cái thằng này, túi quýt này coi bộ không rẻ đâu à, có mấy trái như vậy thôi cũng đã năm, sáu chục rồi.” Lập tức lúng túng không biết làm sao – “Trí Viễn, có lẽ con nên đem về cho mấy đứa cháu ở nhà đi, cái này quý hoá quá.”

Quýt này được hần mua trong một cửa hàng nào đấy ở thành phố, trên túi còn dán nhãn mác giá cả, Điền Trí Viễn chỉ tùy tiện nắm một túi nên vốn không chú ý tới tên in trên đó, nào ngờ ông chú Hoàng kỹ tính này lại ngó thấy.

Điền Trí Viễn cười nói: “Có gì đâu ạ, trong nhà con còn nhiều mà, vả lại hai đứa nhóc kia tụi nó không thích ăn trái cây nữa. Chú đừng khách sáo với con chứ.”

Ông chú Hoàng hết sức ngỡ ngàng nhận lấy – “Con đó, lúc nào cũng hào phóng thế này, ông chú Hoàng này chả biết đã ăn hết bao nhiêu của con rồi, thiệt là ngại quá mà.”

Quýt này vốn không phải của lạ gì ở bản địa, nhưng do hiện tại không trúng mùa nên quýt của vùng vẫn chưa chín hẳn, vả lại, giống quýt này và loại ở địa phương không hề giống nhau, ăn vào có mùi vị khác hẳn.

“Coi chú kia, nói như đang chiếm lợi con vậy ấy, toàn là người cùng làng cùng quê cả, có món ngon thì phải chia sẻ cho nhau, chỉ nhiều đây có là gì.” Điền Trí Viễn nhận bình nước từ tay Hướng Minh, ngửa cổ uống sạch, nước xuôi theo khoe miệng hần chảy xuống, thấm ướt một mảng áo trước ngực hần, âm thầm phác hoạ nên đường nét lực lưỡng của cơ ngực.

“Vậy thì cảm ơn con!” Ông chú Hoàng lại chống sào trúc, đang định khua nước, chợt nhớ ra cái gì đó, nghiêm túc nói: “Mà cháu này, con trai chú được nghỉ hè, sắp từ đại học ở trên thành phố về đây, nó nói lúc ấy sẽ dắt theo hai bạn học nữ nữa về cùng, con nhớ tới khi đó đến nhà chú chơi nghen, để con chú giới thiệu bạn nó cho con làm quen. Con đó, con cái cũng đã sắp sáu tuổi tới nơi rồi, cũng nên tìm một người đi!”

Điền Trí Viễn sững sờ, rồi sau đó mỉm cười – “Ông chú Hoàng à, cảm ơn chú, nhưng mà giờ con không có ý định tái giá. Hơn nữa, người ta là sinh viên thành phố, chỉ sợ gai mắt dân quê con thôi.”

“Tầm phào!” Ông chú Hoàng giậm chân – “Ai mà không biết trong cái trấn Nguyên Thủy này ngoài nhà họ Dư ra, thì Điền Trí Viễn cậu là người được nhất, biết chịu thương chịu khó, có đầu óc, còn là dân đại học nữa chứ, thái độ làm người thì khỏi phải nói, đàn ông như vậy mà còn gai mắt thì mất mấy cô kia cũng mù cả rồi.”

Điền Trí Viễn nghe xong lời này càng cười hăng hơn, cơ mà hắn không muốn nói tiếp cái đề tài này nữa – “Được rồi mà chú Hoàng, việc sau này để sau này nói, ngài còn chưa về coi chừng thím cầm dao phay gác cổ ngài bây giờ.”

Ông chú Hoàng vỗ đùi, hấp tấp chống sào – “Ui con mà không nói thì ta cũng quên bég mất, bà nhà ta áy à, áy dà, cuộc đời này của ta bị bả gạt mất rồi!”

Điền Trí Viễn cười nhìn ông chú Hoàng dần dần đi xa, mãi đến khi không còn trông thấy sau khúc rẽ trên đường sông.

“Trí Viễn này, ông chú Hoàng nói đúng đó, cậu cũng nên tái giá thì hơn.”

Điền Trí Viễn nghe vậy quay người lại, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Hướng Minh.

Trí Viễn hít sâu một hơi, thở ra, cười nói: “Anh Minh, nếu như mà em có ý kia, thì đã sớm tìm

Hướng Minh bị nắng chiếu tới độ trên làn da ngăm đen đỏ mồ hôi, dùng tay chùi một cái, nói: “Anh biết, nhưng mà điều kiện của em tốt như thế, đáng người cân đối, lại là người đã học tới bậc Đại học, cho dù có hai đứa con, chả phải mấy cô bầy di tám ở thị trấn trên cũng vẫn hơn ha hơn hử dất mấy cô tới chỗ cậu chào hàng hay sao? Ý của anh ấy à, là cậu nên nhân dịp mấy đứa nhỏ chưa lớn chưa hiểu mẹ ruột mẹ kế là gì mà tìm một người đi, đừng đợi chúng nó lớn hết cả, biết cảm thấy mâu thuẫn với từ mẹ kế rồi mới chịu suy xét, khi đó có muốn tìm cũng chẳng còn đơn giản như vậy nữa rồi.”

Điền Trí Viễn phì cười, giơ tay lau đi mấy giọt mồ hôi trên trán, nhưng không đáp lời.

Hướng Minh rất sốt ruột cũng rất không biết nên làm sao, mỗi lần nói tới chuyện tái giá với đứa em họ này, nó lúc nào cũng trưng ra cái điệu bộ tới đâu hay tới đó. Nó vừa mới tốt nghiệp sau hai – ba năm học liền vừa bận bịu gây dựng sự nghiệp, kiếm tiền, vừa trị bệnh cho cha, vừa tự lo liệu đám cưới cho bản thân, sau đó khi cha nó chống chọi không nổi nữa mà ra đi, hậu sự còn chưa lo xong, mấy đứa nhỏ lại lũ lượt ra đời. Khi đó côi lòng Điền Trí Viễn chừng như tan vỡ, không biết ngày đêm, cả người gầy sọp không ra hình. Thế nhưng hết lần này tới lần khác, cô vợ tìm được ở đại học kia lại không khiến nó bớt lo, vừa qua trăm ngày của cợn đã ly hôn nó, cứ thế mà vứt bỏ hai đứa con còn chưa dứt sữa rồi ra đi.

Hướng Minh làm công cho Điền Trí Viễn cũng không phải ngày một ngày hai, Trí Viễn trải qua mấy năm này ra sao, hắn đều thấy rõ ràng, tuy rằng không phải anh em cùng một mẹ sinh ra, nhưng hắn vẫn không nén nổi đau lòng.

Mang hai chiếc ghế nhựa tới, anh Minh kéo Điền Trí Viễn ngồi xuống.

“Trí Viễn à, chú đừng cứ mỗi lần anh nói tới chuyện này lại chỉ cười cười như thế, chú không vì bản thân, thì cũng phải vì hai đứa con. Chú xem Hâm Hâm với Nữ Nữ đi, nhoáng cái đã đầy sáu tuổi rồi, tính tình lại ranh ma như vậy, mẹ hai chú giữ chúng nó kiểu gì đây? Mấy năm vừa qua nhà chú đã có bao nhiêu bảo mẫu ra đi? Còn không phải do hai đứa ông trời con làm ra hay sao. Con cái phải dạy từ tấm bé, chú coi thằng Hâm Hâm nhà chú kia, mới hơn năm tuổi chút xíu mà đã gần như thành lưu manh con trên cái trấn Nguyên Thủy này rồi, con nhà người ta hề thấy nó là đều trốn tiệt. Chú suốt ngày bận bịu kiếm tiền nên không có nhiều thời giờ quản giáo tụi nó, chú nói chú không tìm một cô về nhà, vậy thì hai đứa chúng nó sau này sẽ ra sao đây hả.”

Điền Trí Viễn ngửa cổ uống nốt ngụm nước cuối cùng – “Được rồi mà anh Minh, chuyện cưới vợ anh đừng khuyên em nữa, em chắc chắn sẽ không tìm đâu.”

“Cái thằng này nói mãi vẫn không thông là sao chứ?”

“Em biết rõ mọi người ai cũng đều quan tâm em hết, nhưng em thật sự không muốn tìm ai cả anh à, anh coi mấy cô bảo mẫu bị nhà em đuổi việc đi, cô nào mà chẳng có ý tiến tới với em? Rồi kết quả thì sao? Lại còn không phải bị hai đứa lưu manh con nhà em tổng cổ đi hay sao. Cho dù em có đành lòng tìm mẹ hai cho tụi nó, vậy anh nghĩ trong mắt tụi nó, mẹ hai có gì khác với mấy cô bảo mẫu kia?”

Hướng Minh sững người, ngẫm lại thật đúng là có chuyện như vậy.

“Hơn nữa, không phải tất cả mọi phụ nữ đều giống với mẹ hai em, có thể coi con người ta như mình rút ruột đẻ ra mà nuôi cả anh à. Với lại, nếu em đi tìm một người, thì con gái người ta chắc chắn sẽ muốn có một

đứa cho riêng mình, nhưng em chỉ hai đứa thôi cũng đã nhọc lòng lắm rồi, đến lúc đó sinh tiếp, em lại phải bận tâm thành cái gì đây? Không sinh ấy à, con gái nhà người ta sẽ khó chịu dữ lắm. Hai chuyện này việc nào cũng khó, em tội gì rước phiền tới cho mình chứ.”

Hương Minh cúi đầu thở dài – “Ài, nói cũng đúng, quan hệ gia đình khi tái giá đúng là phức tạp, ài!”

Điền Trí Viễn thấy Hương Minh bị mình thuyết phục, không khỏi cười khổ, thật ra nói nhiều đến vậy, nguyên nhân quan trọng nhất hẳn lại thủy chung không nói thành lời.

Một thằng đàn ông chỉ thích đàn ông, hoàn toàn không có phản ứng sinh lý với phụ nữ thì rước vợ về làm gì đây?

Không thể gạt người ta được.

Điền Trí Viễn yên lặng nhìn mặt nước, lại bắt đầu ngơ ngẩn, nếu như Hương Minh đủ cẩn thận, sẽ phát hiện trong mắt hắn có một ít ưu thương nhàn nhạt.

Gió mùa hè thổi từ mặt sông tới luôn mát mẻ, nhất là lúc trời chiều sắp hạ. Nhưng tâm thần Điền Trí Viễn lúc này lại không hề ở đây, hắn đang nghĩ tới một chuyện khác.

Chuyện kia đã trôi qua bao nhiêu năm rồi nhỉ? Hắn đã trải qua sinh nhật lần thứ hai tám rồi, lúc chuyện đó xảy ra hắn chỉ mới hai mươi một, còn đang trong thời kì mấu chốt ở năm 4 đại học...

← Xem lại

Xem tiếp

11. Chương 11

Trong khi Điền Trí Viễn vùi đầu vào sự nghiệp, Doãn Chân cũng đã mở mànng tỉnh lại từ nỗi ưu thương, tiếc nuối và một chút uỷ mị của bản thân, bắt đầu công việc chính thức của cậu.

Hoàn thành phần rửa mặt buổi sáng, mẹ hai của Trí Viễn cũng đã nấu mì xong, sau lại vội pha sữa bò nóng cho bọn cậu. Đây đã là buổi sáng thứ năm ăn đúng mỗi một món. Doãn Chân có hơi ngán ngán, kêu mấy đứa nhóc tới ngồi cùng, mình thì ăn vài miếng cho có lệ, uống cốc sữa rồi thôi.

“Tiểu Doãn, ăn không quen hả con?” Không thể không nói, người mẹ kế này của Điền Trí Viễn thật rất nhạy cảm, cẩn thận.

“Dạ không phải đâu bác, tại tối qua con có uống chút rượu với bạn của Trí Viễn nên giờ có hơi khó chịu, ăn uống cũng nhạt miệng thôi ạ.” Ngán món nào đấy, dù là ai cũng khó mà nói thẳng ra mặt, hơn nữa người ta đã có tuổi thể mà hôm nào cũng dậy sớm làm bữa sáng phục vụ cậu, cậu không muốn ăn thì cũng chẳng thể đập vào mặt người ta được.

Mẹ hai tin lời, quan tâm hỏi thăm sức khỏe Doãn Chân rồi không nhắc tới chuyện này nữa, vừa dọn dẹp bàn ăn vừa dặn dò cậu chú ý nghỉ ngơi, uống rượu ít thôi.

Ăn xong bữa sáng rồi xem giờ, mới tám rưỡi. Dựa theo thói quen sinh hoạt của Doãn Chân trước kia, bảy giờ kém cậu nhất định phải ra ngoài chạy bộ hơn một tiếng, nhưng sau khi đến nơi này, đầu tiên là vì cậu chưa thích nghi với thói quen sinh hoạt và hoàn cảnh ở đây, hai là vẫn chưa kịp điều chỉnh lại trạng thái của bản thân, bởi vậy, lúc thấy hai đứa nhỏ giỡn hớt rượt đuổi nhau trong phòng khách, cậu quyết định dẫn tụi nó ra ngoài đi dạo.

“Hâm Hâm, Nữu Nữu, chú Doãn muốn ra ngoài chơi, mấy đứa có thể dẫn chú đi không?” Cũng sẵn dịp này kéo gần khoảng cách với hai tiểu quỷ này luôn.

Nữu Nữu Hâm Hâm nghe nói ra ngoài chơi, đương nhiên rất thích ý.

Báo với bác gái xong rồi, một lớn hai nhỏ ba người lên đường. Qua vụ Điền Trí Viễn ở trạm xổ số với quầy tiếp tân khách sạn vừa rồi, Hoàng Tiểu Anh bán vé số và nhân viên Triệu Nhã Hân đều nhiệt tình đến chào hỏi Doãn Chân.

Lúc biết Doãn Chân tới đây là để chăm con cho Điền Trí Viễn, hai cô nàng cùng trưng ra vẻ giật mình, khi đó làm Doãn Chân có hơi xấu hổ. Nam bảo mẫu gì đấy ở cái thôn trấn bé nhỏ này, thật sự là chuyện mới nghe lần đầu, huống hồ chỉ trước khi đến nơi này Doãn Chân vẫn còn là thầy giáo giữ chức vụ giảng dạy ở trường đại học tại thành phố S. Một người đàn ông từ thành phố tới đây làm bảo mẫu trông con cho ông chủ nhà mình, nghĩ kiểu gì cũng đều thấy thật ảo diệu.

Cơ mà Doãn Chân chỉ xấu hổ trong chốc lát rồi bình thường trở lại, này là cậu nghĩ kĩ lắm mới dám làm ra quyết định, bất kể thế nào cậu cũng phải ở lại, chí ít cậu phải ở lại trước khi xin lỗi Điền Trí Viễn, và trước khi không bị hấn đuổi việc, cậu tuyệt đối sẽ không dễ dàng rời khỏi nơi đây. Dù mấy năm trước không dốc trí chờ đợi, không ấp ủ ảo tưởng không thực, nhưng trong lúc vô tình lại có được cơ hội lần này, cậu mà không tranh thủ một lần để thấy được lời giải sau cuối, dẫu có thế nào cậu cũng đều sẽ chẳng cam lòng.

Góc trái đối diện nhà Điền Trí Viễn là một ngã ba đường, đường hướng lên trên là một con phố – không phải đường chính – bán đồ ăn vặt linh tinh khá nhiều. Còn ngã đường bên trái phía trước là một bộ phận bán sỉ thực phẩm phụ. Doãn Chân muốn mua kẹo cao su, bèn kéo hai đứa nhóc đi qua.

Lúc tạt ngang một tiệm bán bánh rán, Hâm Hâm vươn tay nắm chặt vạt áo cậu – “Chú ơi, con muốn ăn bánh rán!”

Doãn Chân ngoái đầu nhìn, chân mày cậu vô thức chau lại –

Quầy hàng dựng bạt che mưa, bên trong bày biện tạp nham đầy thau thau vại vại, nền xi-măng dưới chân ướt sũng nước. Ngoài cửa ra vào chồng chất một đồng rác, nào là giấy ăn, bọ than đá, rau nát bầy nhầy.... Giờ đang là hè, một đồng ruồi muỗi bay tới bay lui trước chảo rán bánh đen sì. Còn mỡ dầu trong chảo kia rán cả buổi sáng đã trở nên đen thui thui rồi.

Bà cô bán bánh rán béo ú, lớp dầu đen dính trên cái tạp dề của bà giờ mà cạo xuống chắc cũng được hai lạng chứ chẳng chơi. Bà cô nọ dùng đôi tay mập mập vùn vùn đồng bột mì, ép cho dẹp, bỏ vào chảo rán, sau đó tranh thủ lấy tiền lẻ thối cho khách, tìm tiền xong không rửa tay mà lại đi nhào bột tiếp. Ngồi kế bà là một cậu nhóc nhìn khoảng sáu ~ bảy tuổi, đọng lại nơi lỗ mũi là hai hàng nước màu xanh xanh.

Quầy bánh rán này, không trật đi đâu được – chính là của vợ chồng nhà họ Trương vừa xảy ra tranh cãi với Điền Trí Viễn vào mấy ngày hôm trước, cơ mà lúc này chỉ có mỗi bà thím Trương bận bịu một mình, bà ta bảo con trai Bảo Nhi đang thông lòng hai hàng nước mũi ngồi chơi ở cạnh bên.

Đàn ông đàn ông như Doãn Chân thật không để tâm nhiều đến vấn đề vệ sinh, càng không có cái tính ưa sạch sẽ, nhưng mà lúc nhìn tới cảnh tượng này, cậu vẫn dần lòng không được mà phát tởm. Hâm Hâm nhõng nhẽo muốn ăn bánh rán, nhưng đám bọn cậu đang đứng trước quầy hàng của người ta, Doãn Chân khó mà nói trắng ra được, chỉ đành khéo léo khuyên giải Hâm Hâm.

“Hâm Hâm nghe lời, không phải hồi nãy mình đã ăn mì rồi sao? Bụng no căng quá không tốt đâu, sẽ khó chịu đó.”

“Không chịu đâu, con muốn ăn bánh rán.” Hâm Hâm hai tay chống nạnh, trừng mắt trừng khí thể lừ lừ con ra.

Doãn Chân ngồi xổm trước mặt Hâm Hâm, kéo hai tay nhóc, định khuyên nhủ tiếp, lúc này bà chủ quầy bánh rán kia tự dưng hừ lạnh một tiếng, tay bận việc miệng nói thăm – “Dân đại học cái chó gì, sinh con trai ra không phải cũng chỉ là thứ ăn hại chỉ biết ăn với ăn thôi sao.”

Doãn Chân cau mày nhìn về phía bà chủ quầy kia, lòng không tránh khỏi kinh ngạc. Đương nhiên là cậu nghe hiểu ý của những lời này, và cũng biết bà ta đang nói tới ai, nhưng vấn đề là tại sao bà ta lại nói như thế? Cậu có hơi khó chịu, chợt cảm thấy, đàn bà ở nông thôn quả nhiên rất thiếu văn hoá. Dù Điền Trí Viễn có làm mếch lòng bà thím này đi nữa, nhưng oan có đầu nợ có chủ, bà ta muốn mắng muốn chửi thì cũng nên mắng Điền Trí Viễn mới đúng, tại sao phải làm chuyện lạ đời – đi mắng một đứa bé?

Doãn Chân mỉm cười, nắm chặt tay thằng bé, hỏi nó: “Hâm Hâm, con muốn vô bệnh viện chích thuốc lắm hử?”

Đương nhiên là chẳng có đứa con nít nào không sợ chích rồi, tai vừa nghe được chữ này, mặt Hâm Hâm liền chủ ụ – “Chú định dắt con đi chích? Nhưng mà con có bị bệnh đâu.”

Doãn Chân lắc đầu, làm bộ thương cảm – “Nếu con muốn ăn bánh kia thì chắc là phải đi chích rồi, con không thấy ở đây nhiều ruồi lắm à? Ừm mà con biết ruồi hay ở đâu không nào?” Hâm Hâm lắc đầu, Doãn Chân nói: “Toàn là ở trong nhà vệ sinh mà ra không đấy, trong người tui nó mang biết bao nhiêu là vi khuẩn gây bệnh, rồi tui nó vác theo đồng vi khuẩn đó bay tới bay lui trên mấy cái bánh bột ngô rán ở đây, gây nhiễm khuẩn, người nào ăn phải sẽ bị bệnh, mà bị bệnh thì nhất định phải chích thuốc á.”

Hâm Hâm ra sức lắc đầu – “Con, con hông bị bệnh, hông đi chích đâu!”

“Vậy con còn muốn ăn bánh rán nữa không nào?”

“Không, không ăn!” Chắc chắn Hâm Hâm không hiểu cái gì gọi là vi khuẩn gây bệnh gì gì đó rồi, chỉ có điều nhóc bị chuyện chích thuốc kinh khủng kia hù cho sợ thôi.

Doãn Chân vừa lòng gật đầu, đang định kéo thằng nhỏ đi, bà thím Trương tự dưng hung hăng đập mạnh cái chày cán bột lên bàn làm phát ra tiếng “rầm” thật vang. Doãn Chân không để ý tới bà ta, kéo theo hai đứa nhóc đi thẳng không quay đầu.

Mấy ngày trước lúc Điền Trí Viễn dẫn cậu đi dạo đã từng nói, vùng này là khu dân cư nhỏ, cả thấy gồm năm dãy nhà lầu nằm ở bốn con đường, chia ra một, hai, ba, bốn, năm khu, lô bán đồ mà Doãn Chân ghé vào mua kẹo cao su là ở khu số 2 phía trước. Doãn Chân mua được loại kẹo mình muốn rồi, lại kéo theo hai đứa nhỏ thẳng tiến khu 5.

Tất cả nhà trong khu số 5 này đều thuộc sở hữu cá nhân, còn bốn khu phía trước, mỗi nhà đều có một chủ sở hữu khác nhau. Cứ năm khu một con đường, hai bên đường có tổng cộng 70 căn, toàn bộ đều họ Dư.

Doãn Chân chưa thấy gia tộc có tiền có thế bao giờ, ở Thượng Hải đúng là có nhiều người giàu hơn đấy, nhưng lúc nhìn thấy khu phố 5 dài ngoằn này, trong lòng vẫn không thể kiềm nổi sự ngạc nhiên.

Lúc ấy Điền Trí Viễn đã chỉ vào một toà nhà có diện tích rộng nhất, đứng đầu năm khu nọ, đó chính là căn của ông chủ nhà họ Dư, khi trước chạm mặt cái gì Dư ở ngay cửa siêu thị ấy, chắc là con trai của ông Dư này.

Nghe nói chỗ dựa sau lưng nhà họ Dư rất lớn mạnh.

Khi Doãn Chân nắm tay hai đứa nhỏ đi qua khu 5, đã nhìn toà nhà nọ vài ba lần –

Sở hữu 15 căn nhà sát mặt đường ở đây, tương đương với diện tích năm toà nhà có lầu của người bình thường.

Trong đó hai phần ba diện tích là cường chiếm của người khác mà có.

Doãn Chân dắt tụi nhỏ đi qua cả năm khu, quần quanh một vòng rồi về nhà.

Doãn Chân quyết định dạy hai đứa học chút gì đó.

So với con nít trong thành phố, trẻ em ở quê khá ít tiếp xúc với thứ bên ngoài hơn hẳn, cơ mà bây giờ mạng lưới thông tin phát triển mạnh, cái trần Nguyên Thủy nhỏ xíu như này coi vậy cũng chả lạc hậu mấy, nhưng tính cách bọn trẻ vẫn còn tồn tại quá nhiều chênh lệch, ví như độ nhạy cảm và phản ứng linh hoạt, cảm xúc dễ bị kích thích, tính khí khác nhau một trời một vực.

Con nít thành phố không đi làm nên ngoài việc học, còn phải học thêm rất nhiều môn năng khiếu, như nhạc cụ, múa, võ thuật v.v.. Còn trẻ em ở nông thôn lại rảnh rỗi hơn rất nhiều, lúc tới trường còn có chút căng thẳng, một khi được nghỉ thì y như rằng chẳng khác ngựa hoang thoát cương là mấy. Không nói tới chút bài tập của giáo viên, đám trẻ ở đây chẳng có sở thích gì đặc biệt, sau khi học xong cuộc sống thật sự hết sức chán chường.

Doãn Chân xem xét hai đứa con của Điền Trí Viễn, bé trai Hâm Hâm là điển hình của lưu manh con cục cằn thô lỗ, nếu nó thấy chuyện đó là sai thì dù có ra sao cũng vẫn chẳng đúng, còn nếu chuyện nó cho là đúng thì dù bạn có giải thích cỡ nào cũng đều vô dụng cả, hết sức ngoan cố luôn.

Bé gái Nữu Nữu cũng ngang tàng chẳng kém, thích đùa thích nghịch, hơn nữa có hơi trưởng thành sớm, hiểu chuyện mà trẻ con bằng tuổi mình không biết, nói năng giống hệt người lớn, có lý có lẽ, thường làm Điền Trí Viễn ghen hòng nói không thành lời.

Doãn Chân cảm thấy, thứ Hâm Hâm cần chính là tu thân dưỡng tính, còn Nữu Nữu thì cần phải chăm chút lại khí chất. Nếu tu thân dưỡng tính thì học ghi chữ bằng bút lông cũng là một lựa chọn không tệ, còn khí chất, thứ bồi dưỡng khí chất cho bé gái đương nhiên phải chọn Piano đầu tiên rồi.

Nhưng có điều, việc học viết chữ bằng bút lông cậu có thể dạy Doãn Chân, nhưng còn Piano thì cậu chắc chắn một điều là trần nhố này tuyệt đối không có cơ sở dạy chuyên môn nào cả, nếu muốn học chỉ có nước đến huyện hoặc là vào trung tâm thành phố thôi.

Hơn bảy giờ tối, Điền Trí Viễn về nhà, Doãn Chân nói sơ ý kiến của mình cho hắn nghe.

“Sở thích của con trẻ phải được bồi dưỡng ngay từ lúc nhỏ, em thấy anh mua cho tụi nó ipad gì đấy hơn mười ngàn tệ mỗi cái, không bằng đưa tụi nó đến thành phố học chút năng khiếu, tiện tu thân dưỡng tính.”

Điền Trí Viễn tấm xong, để trần thân trên chỉ chừa lại một chiếc quần đùi che đến đầu gối, ngồi tán gẫu với Doãn Chân ở ban công phòng khách.

“Tôi cũng từng nghĩ đưa tụi nó đi học gì đó, nhưng vấn đề là tôi tìm mãi vẫn không thấy người thích hợp chăm sóc tụi nó.” Điền Trí Viễn vẫn y như lần trước – tay phải gác sau gáy, gập chân trái, nằm trên chiếc ghế dựa bằng trúc – “Hồi hè năm ngoái trên trần từng có một sinh viên về đây mở lớp dạy múa, tiếc là chẳng có học sinh nào vào học, làm chưa tới vài ngày đã nghỉ. Cái chỗ bé tí này của bọn tôi ấy à, muốn con mình học chút năng khiếu cũng chỉ có thể lựa lúc nghỉ đông hay nghỉ hè, phụ huynh và con em cùng ở thành phố một hoặc hai tháng rồi học thôi.”

Doãn Chân cũng đã đi tắm, tóc hơi dài vẫn còn ướt nước, cơ mà cậu không quen cởi trần trước mặt người ngoài — mẹ hai của Điền Trí Viễn vẫn còn đang ngồi xem tivi trong phòng khách kia kìa.

“Hâm Hâm có thể có thể học viết chữ bằng bút lông để bồi dưỡng lại tính tình. À mà này, có phải anh hung dữ với nó quá không thể, cũng bởi nó có tâm lý phản nghịch nên mới..... thành ra cái kiểu lưu manh kia?”

Điền Trí Viễn rồi rầm thở dài: “Thỉnh thoảng cũng có nạt nó, nhưng mà tôi còn cách nào khác nữa chứ? Nó lúc nào cũng đi ăn hiếp người khác, nói lý thì không nghe, tuôn một tràng lời hay lẽ phải mà nó cũng chẳng nhận sai, cho nên tôi mới...”

Doãn Chân gơ tay chặn không cho hắn nói tiếp – “Rồi rồi, tôi hiểu rồi. Anh đó, chả đáng mặt làm ba tí nào cả. Sao anh không hỏi nó là vì sao lại ăn hiếp người ta? Con trẻ không hiểu chuyện, xảy ra cãi vã nhất định là có nguyên nhân, mỗi lần có chuyện chắc anh chỉ lo quát nạt mà không để ý tới tâm trạng của nó, nên nó mới dần dà không tin tưởng anh, trong tiềm thức chỉ tin vào bản thân mình nên thành ra tính cách như bây giờ chứ gì.”

“Ài, nói tới nói lui, cũng đều do tôi không tốt!”

“Thôi đi, anh nghĩ vậy cũng không đúng đâu, đừng mỗi lần con trẻ phạm lỗi anh đều ôm tội vô người mình như thế. Con trẻ lớn lên đương nhiên không thoát khỏi sự giáo dục và dẫn dắt của phụ huynh, song tụi nó đâu gì cũng là một cá thể độc lập, có suy nghĩ và hành động của riêng mình. Anh có thể dạy tụi nó tự làm sai thì tự mình chịu, không thể lúc nào cũng ỷ lại vào người lớn được.”

Điền Trí Viễn ngồi xuống, chau mày nhìn Doãn Chân – “Nhưng mà tụi nó còn nhỏ vậy, làm sao hiểu được cái đạo lý sâu xa khó hiểu như thế?”

“Thì cũng bởi tụi nó nhỏ, nên mới phải rót vào đầu tụi nó những đạo lý này. Anh biết người trong nước dạy con ra sao không?”

“Ắc... không biết!” Hắn không ra ngoài kia, tin tức thì chỉ xem chiến tranh chính trị và quân sự, nào biết cách người trong nước dạy con ra làm sao? Nếu không hắn cũng chẳng tới nỗi con mình cũng dạy không

xong.

Doãn Chân lắc đầu bó tay, đứng dậy vỗ vỗ đầu vai trần trụi trực của Điền Trí Viễn – “Hay là thôi đi, em thấy dù em có nói anh cũng chẳng hiểu được đâu, tóm lại cũng vì anh không có thời gian quản con thôi!”

← Xem lại

Xem tiếp

12. Chương 12

Dù sao thì bé gái vẫn dễ bảo hơn bé trai một chút, Doãn Chân quyết định dạy Hâm Hâm học cách viết bằng bút lông trước.

Doãn Chân không phải loại người chẳng biết ngó mặt người mà ăn nói, cậu biết chứ, Điền Trí Viễn vẫn còn chưa tin cậu hẳn. Muốn Nữ Nữ học Piano thì phải đến huyện, về mặt chi phí thì không cần tính toán, bởi Điền Trí Viễn chưa bao giờ keo kiệt khi xài tiền cho con mình. Cái hẳn để ý là người chăm sóc mấy đứa nhỏ, là hẳn lo lắng khi giao con mình cho người khác chăm nom.

Doãn Chân ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, nếu như đứng ở góc độ của Điền Trí Viễn, cậu và hẳn chẳng qua chỉ mới quen nhau được vài ngày, với người mà nửa đời không quen như cậu, hẳn có đề phòng cũng chẳng lạ lùng gì.

Vì vậy, chuyện Nữ Nữ học Piano bị gác lại một bên, trước tiên cậu hỏi Hâm Hâm có muốn học viết chữ không đã.

Đối với việc học môn năng khiếu ngoại khoá, Doãn Chân không chuộng cách bắt ép. Trẻ con năm tuổi đã có suy nghĩ và ý thức về hành vi của bản thân, nên trong lúc dẫn dắt con trẻ và giúp nó nhận ra chỗ thiếu sót của bản thân, đồng thời phải trưng cầu ý kiến tụi nó trước rồi để tụi nó tự đưa ra ý kiến, như vậy cũng có thể bồi dưỡng khả năng tự chủ ý kiến của chính bản thân nó.

“Hâm Hâm, giờ đang được nghỉ hè, con có định làm cái gì không?” Ăn cơm trưa xong, hai đứa nhỏ định ra ngoài chơi nhưng bị Doãn Chân gọi lại, kéo vào phòng sách nói chuyện.

Kế hoạch ra ngoài của Hâm Hâm bị chặn ngang, có hơi không vui, hai hàng chân mày đen nhánh chau sít lại – “Làm gì cơ?”

“Thì ví dụ như, có muốn đi đâu đó? Có muốn mua đồ chơi?”

“Có có, con muốn về nhà cũ leo cây, lấy tổ chim!”

“... Còn gì khác nữa không?”

“Khác á?” Hâm Hâm cúi đầu suy nghĩ một hồi – “Con muốn đánh lộn cũng được tính?”

Doãn Chân cau mày: “Đánh lộn?” Cái này đúng thật là việc mà Hâm Hâm sẽ làm – “Không còn cái khác nữa à? Như là đọc sách hay học bài gì ấy.”

Hâm Hâm trợn mắt trừng Doãn Chân – “Chú à, sao con cứ cảm thấy chú giống y chang con mọt sách trong truyện vậy đó.”

Doãn Chân bị mũi tên dính ba chữ “con mọt sách” ghim vào người.

“Anh Tiểu Trương từng nói, ông nào mà hay móc mấy câu đọc sách học bài ở ngoài miệng thì đều là mọt sách cả, nhìn có vẻ học thức là thế, chứ thiệt ra toàn là.... giả....” Hâm Hâm nghiêng đầu nhìn Nữ Nữ – “Anh Trương nói cái đó gọi là giả gì ấy nhỉ?”

Nữ Nữ đáp rõ từng chữ: “Giả nai!”

Doãn Chân lại bị mũi tên dính hai chữ “Giả nai” ghim vào người.

“Ừ! Chính là ‘giả nai’, con đây hông thèm làm đứa ‘giả nai’!” Hâm Hâm nói với vẻ mặt ngay thẳng: “Anh Trương nói, chỉ lúc đánh nhau mới có thể thể hiện giá trị của một con người, mới có thể khoe ra sức hấp dẫn của bản thân, trở thành anh hùng cái thế và đàn ông con trai chân chính!”

Doãn Chân rung rớt hai mũi tên, vịn vai Hâm Hâm, hết sức nghiêm túc hỏi dò: “Anh Trương là ai?”

“Anh Trương là anh Trương chứ ai ạ.”

“Chú hỏi là hỏi nó con cái nhà ai, sống ở đâu cơ.”

“À, ba nó mở tiệm ăn cạnh nhà con.”

Doãn Chân nhớ lại, bên cạnh nhà Điền Trí Viễn hình như là một tiệm ăn nhỏ, hai người bọn họ còn tới đó ăn một bữa cơm. Nhà đó đúng thật có một đứa nhóc, lớn lắm rồi, chỉ ít đã hơn lớp 5.

“Tụi con thường hay chơi với anh trai kia lắm hả?”

“Dạ, tại mấy đứa khác chẳng ai chịu chơi với tụi con.” Nữu Nữu xoa xoa mũi – “Tụi nó ai cũng thích chửi tụi con, chẳng đứa nào chơi với tụi con hết, cơ mà tụi nó sợ anh ấy lắm. Chỉ có anh Trương là không chửi tụi con, còn hay cho tụi con kẹo ăn nữa.”

Doãn Chân cảm thấy ý tưởng dạy Hâm Hâm học ghi chữ bằng bút lông nên tạm thời gác lại.

“Sang đây với chú.” Cậu kéo hai đứa nhỏ tới trước bàn, cậu ngồi vào ghế, còn hai đứa nhỏ thì đứng trước mặt cậu – “Nói chú biết, mấy đứa nhóc kia đã chửi tụi con cái gì?”

Hai đứa liếc nhau, Nữu Nữu nói: “Chú hỏi này chi dạ? Chú định trả thù cho tụi con hả?”

Trả thù?

Doãn Chân bóp trán, tự nhiên cảm thấy có hơi nhức đầu.

Sau khi về nước cậu có làm thầy giáo ở Thượng Hải hai năm, nhưng hồi đó tiếp xúc toàn là thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi thôi. Lứa tuổi này chỉ cần nắm chắc cách dạy; xác định rõ ràng ưu điểm của tụi nó; ở cạnh tụi nó rồi quan tâm khích lệ thật nhiều, với những cách này việc hiểu về nhau sẽ không còn là vấn đề. Nhưng với trẻ con vẫn còn trong giai đoạn non nớt, chúng căn bản sẽ chẳng hiểu lý lẽ là gì, suy nghĩ tưởng chừng đơn giản, ngoài ăn và chơi ra thì chẳng còn gì khác, nhưng thực tế là những thứ có trong đầu tụi nó vô cùng nhiều, hiểm lạ quái gở gì cũng có, hơn nữa khả năng bắt chước cực kì mạnh. Ví dụ như kiểu hành vi bạo lực của Hâm Hâm, câu hỏi vặn “có thù tăt báo” của Nữu Nữu, không đoán Doãn Chân cũng biết, những thứ đó đại khái là đều học được từ “anh Trương” kia rồi. Muốn hiểu rõ và giao tiếp với trẻ con như thế, không phải người có tính nhẫn nại thì thật đúng là làm chẳng nổi.

Doãn Chân hít sâu một hơi, trưng ra bản mặt tươi cười – “Vụ trả thù mình bỏ qua bên trước đi hen, tụi con nói chú biết đi, mấy đứa kia đã chửi tụi con những gì?”

“Cái gì tụi nó cũng chửi hết đó chú, mẹ mày nè, cái *ồn nè, con hoang nè...”

“Thôi thôi thôi...” Doãn Chân sững sốt chặn lời Nữu Nữu – “Chúng nó chửi tụi con như thế?”

Quỷ nhỏ gật đầu.

“Ba con đâu? Ba con có biết những chuyện này không?”

Vào nhà họ Điền mấy ngày qua, Doãn Chân biết rõ Điền Trí Viễn thương hai đứa nhỏ nhiều bao nhiêu, dù rằng sự quan tâm trên tinh thần có hơi thiếu thốn, nhưng hẳn đi sớm về tối chẳng phải đều vì tạo điều kiện cho hai đứa nhỏ có một cuộc sống đầy đủ hơn, để tương lai sau này lúc tụi nó lên đại học, thậm chí là ra nước ngoài học thêm cũng không bị áp lực về kinh tế quá lớn hay sao. Đã thương con như thế, nhưng sao chuyện con mình bị người ta chửi rửa ở ngoài hẳn lại không biết cơ chứ?

Nữu Nữu nói: “Ba hay vắng nhà lắm chú ơi, với lại tụi con có nói với chị bảo mẫu rồi ạ.”

Hâm Hâm khịt mũi: “Bảo mẫu đó giờ có chịu trả thù cho tụi con đâu, chỉ biết làm biếng suốt ngày.”

“Mấy cô đó có nói chuyện này với ba con không?”

Hai đứa đồng loạt lắc đầu – “Con hông biết.”

Doãn Chân cau mày, khởi cần hỏi, chắc chắn là không nói rồi. Hẳn là do Điền Trí Viễn thường hay bận bịu không về nhà, mẹ hai hẳn lại là bà chủ tốt tính, nên dám bảo mẫu kia không thấy áp lực mấy, chỉ dễ dàng để hai đứa nhỏ không gây chuyện lớn là xong.

Doãn Chân quyết định vẫn cần phải nói chuyện đàng hoàng với Điền Trí Viễn.

“Hâm Hâm, chú dạy con viết chữ được không?” Trước hết cứ tạo việc cho hai con gấu này làm đã, bằng không với hai tháng hè dài đằng đẳng này, thằng nhỏ thể nào cũng sẽ đập nhau với đứa khác cho qua ngày rồi.

Hâm Hâm nghe xong nhú mày – “Viết chữ á!” Bĩu môi trưng bản mặt chẳng muốn chút nào.

“Không muốn học à? Hồi chú lớn cỡ con là chú đã bắt đầu học rồi đó, hơn nữa chú được khen nhiều lắm, còn được gặp ngài thị trưởng nữa kia.”

Hâm Hâm lập tức trợn mắt, điệu bộ rất có hứng thú – “Thị trưởng là gì vậy chú? Có ăn được hông?”

“....”

“Anh hai ngốc thiệt đó!” Nữu Nữu cười hì hì xĩa xĩa thái dương Hâm Hâm – “Thị trưởng tức là trái Hồng bự đó đồ đần á!”

*Thị(/shi4)trong thị trưởng và thị(/shi4)trong quả thị có cùng âm đọc.

“Có em mới đần!”

Doãn Chân chịu thua cái suy nghĩ bất bình thường của hai đứa nhóc này rồi.

Cuối cùng Hâm Hâm vẫn đồng ý học viết chữ bằng bút lông, đây là sau khi Doãn Chân giải thích rõ ràng “thị trưởng” là vật gì rồi nó mới bằng lòng đấy nhé, hơn nữa nguyên nhân mà nó chịu học lại còn rất ngắn —

“Đợi con học viết xong, cũng sẽ đi gặp thị trưởng kia một lần!”

Doãn Chân trợn mắt như cá chết trùng Hâm Hâm – “Ồ, cố gắng vì mục tiêu xa vời này đi nhé!”

Khu 2 có văn phòng phẩm tại gia, Doãn Chân dắt tay hai đứa dạo quanh một vòng, cửa hàng tuy nhỏ mà có võ*, cả linh kiện máy tính cơ bản cũng có bán.

*Nhỏ mà có võ: nguyên văn là [tiểu tiểu ma tước, ngũ tạng hoàn chân tề toàn – chim sẻ tuy nhỏ, nhưng ngũ tạng đều có đủ cả] ý chỉ cái bên trong không như vẻ bề ngoài.

Hỏi người bán rồi bắt đầu chọn mua bút lông, chọn tới chọn lui, Doãn Chân chẳng thấy vừa ý cây nào hết. Nguyên nhân rất đơn giản, chất lượng những cây này đều như nhau – đầu bút chỉ dùng keo dán dính lên, hơn nữa, khi cậu đưa ra yêu cầu thử bút đã bị từ chối. Nói chung, nếu đây mà là tiệm chuyên bán bút lông thì chắc chắn sẽ không từ chối để khách hàng thử bút.

Doãn Chân cầm chiếc bút lông vừa dài vừa mịn lên cân nhắc, có nên nhờ anh hai ở thành S mua giúp một bộ văn phòng tứ bảo (gồm bút, mực, giấy, nghiên) luyện tập thư pháp hay không đây, kết quả Hâm Hâm kéo vạt áo cậu rồi dốc sức ra mà lắc.

“Chú ơi, chú mua cho con cây kiếm được không?”

Doãn Chân nhìn theo hướng ngón tay Hâm Hâm, toàn bộ món kê trên tủ bày hàng đều là đồ chơi cho trẻ em, cái gì cũng có. Hâm Hâm ưng ý một cây kiếm nhựa, trên chuôi kiếm có một con rồng quấn quanh, thân kiếm mạ màu vàng, ở trên viết mấy chữ “bảo đao Đồ Long” thiệt to.

Doãn Chân thở ra một hơi, giữ bình tĩnh nói với Hâm Hâm: “Hâm Hâm ngoan, không thể đi tới đâu đều mua đồ đến đó được, ba con kiếm tiền rất vất vả.” Nói xong không để ý tới cậu nhóc nữa, mà cầm một chiếc bút lông coi như tạm được đưa cho nhân viên – “Lấy cây này, có nghiên mực không?”

“Ngại quá, không có món đó, chỉ có mực nước thôi.”

“... được rồi!”

Doãn Chân mua bút lông, mực nước và cả giấy trắng, Hâm Hâm thì khó chịu vì Doãn Chân không mua kiểem cho nó. Doãn Chân cầm đồ đi đằng trước, thỉnh thoảng lại ngoái đầu nhìn cậu nhóc lè mà lè mè ở phía sau, trong lòng hơn ha hơn hờ.

Cậu sẽ không nói ra đâu, rằng cậu khoái ngó cái mặt phùng má giận dỗi y chang cái bánh bao này này!

← Xem lại

Xem tiếp

13. Chương 13

Lúc Điền Trí Viễn về đến nhà đã là hai giờ sáng.

Vừa mở cửa, trùng hợp là cửa phòng sách cũng mở, Doãn Chân mang đồ ngủ bằng bông đứng ở cửa nhìn hần.

“Muộn vậy rồi sao còn chưa ngủ? Chờ tôi sao?” Điền Trí Viễn bước vào phòng sách, đóng cửa rồi mới hỏi Doãn Chân. Hần có hơi bất ngờ, tuy nhiên sẽ không tự kỉ tới mức ảo tưởng rằng Doãn Chân thích hần nên mới chờ hần về nhà, thế nhưng đây là lần đầu tiên hần biết có người đang đợi hần về nhà, cảm giác này có hơi kì diệu.

Doãn Chân chỉ chỉ chiếc ghế mây ở cuối giường, còn mình thì ngồi xếp bằng trên giường – “Muốn nói với anh chuyện của Hâm Hâm và Nữ Nữ.”

Điền Trí Viễn vừa ngồi xuống đã bị lời này làm sững người – “À, sao cơ? Chẳng lẽ tụi nó lại gây phiền phức nữa à?”

Doãn Chân khoanh tay, lắc đầu – “Ba Điền à, em có ý này, anh có thể nào đừng mỗi lần vừa nhắc tới chuyện liên quan tới con là anh cứ hỏi em tụi nó lại gặp rắc rối hay là gây phiền hà gì được không?”

“....”

“Em hết sức khó hiểu rằng tại sao anh không hỏi tụi nó có phải đã bị ai đó ức hiếp hay chẳng.” Từ khi đến nhà Điền Trí Viễn đến nay, đây là lần đầu tiên Doãn Chân lộ vẻ mặt nghiêm túc – “Hâm Hâm tạo cho người ta cảm giác vô cùng hồ xược, thích đánh người; Nữ Nữ là bé gái mà lại có tính như con trai, hơi ngang bướng, hơn nữa tụi nó cao lớn hơn trẻ con cùng tuổi nhiều, và bởi những điều đó, nên anh cho là chỉ có tụi nó ức hiếp kẻ khác, mà không phải là người bị kẻ khác bắt nạt, phải không?”

Điền Trí Viễn hơi ngây ngẩn, Doãn Chân nói không sai, thật như đâm một kiếm trúng tim hần. Hai đứa nhỏ từ hồi một tuổi đã có vóc dáng cao hơn những đứa cùng lứa, đến giờ là năm tuổi, vậy mà đã cao hơn hần phần lớn trẻ con bảy tuổi. Do thể chất tụi nó tốt, lại thêm đầu óc cũng không ngốc, hiểu rõ cái lý bị đánh phải đáp trả, bằng không Trương Bảo Nhi con nhà họ Trương bán bánh rán ở trong phố sao lại luôn bị Hâm Hâm đánh chứ? Nên từ trước đến nay Điền Trí Viễn gần như là không hề nghĩ tới việc con mình có thể bị người khác ức hiếp hay không.

“Doãn Chân, có phải cậu phát hiện ra gì không?”

“Anh có biết, rất nhiều đứa con nít khác mắng chửi con sau lưng anh không?”

“... có nghe nói.” Điền Trí Viễn cau mày, thiếu tự tin.

Doãn Chân nổi điên giữa đầu nhìn trời – “Có nghe nói nhưng tại sao anh lại không hỏi chuyện gì đã xảy ra với tụi nó? Một đồng bảo mẫu anh rước về đều là *beep* hả? Mỗi lần về nhà còn không biết hỏi mấy cô đó là con mình đã làm những gì trong ngày, chơi ở đâu và chơi với ai, vì sao lại cãi nhau với người khác...”

Điền Trí Viễn vừa định há miệng nói, Doãn Chân đã lập tức gờ tay làm tư thế ngừng – “Em biết anh bề bộn nhiều việc, nhưng còn chuyện gì quan trọng hơn con cái? Anh kiếm nhiều tiền như thế là vì tụi nó,

nhưng nếu như bởi vì anh lơ là lúc này mà dẫn tới tương lai mai sau tụi nó đi lệch hướng hoặc giả xảy ra chuyện ngoài ý muốn, anh nói thử xem, kiếm nhiều tiền như vậy thì làm được gì?”

Điền Trí Viễn sờ mũi, bị rần dạy đến độ hơi xấu hổ, đồng thời cũng rất mặc cảm tự ti.

Trước đến nay chưa ai dám dạy dỗ hần như vậy cả.

Doãn Chân nhìn điệu bộ xấu hổ của hần, có hơi mềm lòng, giọng điệu liền hòa hoãn trở lại, nói: “Hôm nay em đã tâm sự với Hâm Hâm Nữ Nữ, tụi nó nói với em là có rất nhiều đứa nhóc khác mắng chửi tụi nó, gì cũng mắng cả, ưm, em thấy mình nên nói cụ thể với anh -” Doãn Chân nhúc nhích người, ho khan vài tiếng - “Nó nói tụi kia mắng mẹ mày, đồ con hoang, cái *ồn, thẳng ranh gì gì đấy.”

Doãn Chân nói xong lại nắm tay thành đấm, để trước miệng ho một tiếng.

Thật ra cậu không biết nói tục, thật sự là thế, gia đình hun đúc, ba mẹ anh trai đều là người có học, nói chuyện với ai cũng đều lịch sự cả, không hề có lấy nửa câu nói tục, nên lúc cậu nghe những lời nói tục tũn toát ra từ miệng hai đứa nhỏ mới năm tuổi, thật sự là bị dọa cho giật mình.

“Ngoài cái thứ nhất, cái thứ ba và thứ tư, cái thứ hai em chưa từng nghe nên không hiểu ý nó là gì, nhưng tóm lại là toàn lời chửi rửa thôi. Nên Trí Viễn à, dù anh có bẽ bộn không phân thân nổi, cũng nên giành chút thời gian để lắng nghe và thấu hiểu con mình, chí ít phải biết phần lớn thời gian tụi nó tiếp xúc với những ai, thường chơi chung với ai. A —” Doãn Chân chợt ngừng đầu hướng mặt về phía Điền Trí Viễn - “Nhắc mới nhớ, thằng nhỏ ở tiệm ăn cạnh nhà anh.... Trí viễn?”

Điền Trí Viễn lặng im có hơi khác thường, Doãn Chân không nói nữa, cẩn thận quan sát sắc mặt của hần, ừu xiu cảm thấy mình có phải không nên nói cho hần biết những chuyện này chẳng, có hơi lo lắng.

Đột nhiên, Điền Trí Viễn cười khê - “Ý của cái thứ hai là, con không phải của tôi mà do mẹ nó gian díu với người khác mà có, sau đó tụi nó lại bị chính mẹ ruột mình vứt bỏ.”

“....”

Điền Trí Viễn ngả người ra sau dựa vào thành ghế, ngửa mặt lên - “Có thể tôi đã làm sai một vài chuyện.”

“....” Doãn Chân không hề biểu lộ chút xíu hiếu kì nào, mà sâu lắng, lặng lẽ nhìn chăm chú vào hần.

Trầm mặc một hồi, Điền Trí Viễn đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Doãn Chân - “Cám ơn cậu, Doãn Chân, cậu tốt hơn hần những người mà tôi đã từng mời tới. Có lẽ sau này tôi vẫn sẽ bẽ bộn như bây giờ, lắm lúc còn không thấy mặt vài ngày nữa ấy, nên tôi có thể cầu cậu, chí ít là hết năm nay - ở lại nhà tôi, chăm sóc con giúp tôi được chẳng?”

Doãn Chân có hơi khó kiểm soát nhịp tim đang tăng nhanh của mình.

Đừng nói trong năm này, anh có bảo cả đời em cũng bằng lòng!

“Ồ, để em nghĩ lại đã, dù gì hè này em cũng không đi đâu.”

“Hãy, vậy thì tốt quá rồi, cậu, cậu... Ấy, cậu cứ từ từ mà suy nghĩ, không cần gấp đâu. Cứ vậy đi, lúc đầu mình bàn một tháng 2000 tệ, vậy giờ tôi sẽ đưa cậu 3000....”

“Cút giùm cái, ai đòi tiền anh hả?” Doãn Chân đột nhiên nằm xuống, kéo tấm chăn mát trùm mình lại rồi đưa lưng về phía Điền Trí Viễn - “Mau ra ngoài đi, em muốn ngủ.”

“Hả?” Điền Trí Viễn choáng, sao tự dưng lại trở mặt rồi? Hần có nói gì sai sao?

Điền Trí Viễn ngơ ngơ chả hiểu gì bước ra khỏi phòng sách.

Doãn Chân xoay người ngồi dậy, hung hăng trừng cánh cửa phòng đang đóng chặt, mắng khê: “Cái tên đàn độn này, bộ tui ham tiền lương của anh lắm hả? Tức muốn chết mà!”

Vài ngày sau, có ông chủ ở huyện Châu đặc biệt chạy tới tìm Điền Trí Viễn, nhưng hần lại không có nhà. Mẹ hai thì tới bên ngoại thăm cháu trai, trong nhà chỉ có Doãn Chân và mấy đứa nhỏ.

Doãn Chân mở cửa cho bọn họ vào, rót nước - “Ngài tìm Điền Trí Viễn có chuyện gì không?”

“Tôi họ Chu, bọn tôi đến từ thành phố Châu, muốn bàn chuyện làm ăn với Tiểu Điền.” Ông chủ họ Chu lấy hộp danh thiếp từ trong cái cặp da màu nâu ông mang theo ra, rút một tờ đưa cho Doãn Chân.

Chu Ái Quốc, giám đốc công ty thủy sản XX.

Ông chủ Chu lại kỹ càng giới thiệu mình một lần nữa, công ty bọn ông chuyên môn chế biến thủy sản, nguồn hàng của mấy khách sạn cấp sao khá có tiếng trong thành phố Châu đều là ông cung cấp, quy mô công ty ở thành phố Châu coi như tạm được. Ông nghe người thân nói cá Trê và cá Lăng vàng rất nổi danh ở sông Nguyên nên bèn qua đây nghe ngóng, sau mới biết tên tuổi của Điền Trí Viễn, vì vậy đặc biệt dẫn người tới đây xem. Nếu thấy hài lòng, ông định đem một ít về bán thử, giá thị trường mà tốt thì có thể tính tới chuyện hợp tác lâu dài.

“Vậy ngài đại khái cần bao nhiêu nguồn cung?”

“Nếu là cá Trê thì khoảng một tạ, còn cá Lăng vàng nghe nói giá thị trường rất tốt, tôi định lấy khoảng 750 kí.”

Doãn Chân chợt nghĩ, cậu tới đây được một thời gian, đã rất quen thuộc giá cả của cá Trê và cá Lăng vàng trên thị trường. Nếu tờ hợp đồng này của Chu Ái Quốc được kí kết, Điền Trí Viễn có thể bán được chừng hơn 60 ngàn khối.

Thật ra giá cá Trê không đắt, mà đắt ở cá Lăng vàng. Cá Lăng vàng là loài cá đặc thù ở khu sông Nguyên, vùng nước nơi khác không hề có, một con cá trưởng thành bên ngoài có thể nặng đến nửa kí cũng đã đáng ngưỡng mộ, hiện giờ qua công nuôi dưỡng của con người, một con có thể lớn nặng đến cả kí cũng có. Chẳng qua, Điền Trí Viễn có nói loại cá Lăng vàng này nếu quá to sẽ không bán chạy, bởi rất dễ bị người ta nhận ra nó được nuôi bằng thức ăn gia súc, dù là nuôi trong hòm đựng lưới cũng vẫn khiến người ta cảm thấy không đủ tự nhiên.

Hôm qua lúc ăn cơm tối xong, Doãn Chân còn nghe Điền Trí Viễn nhắc tới, trong hòm lưới đã có phần lớn cá Lăng vàng vượt quá nửa kí, phải mau mau bán đi mới được.

Doãn Chân cảm thấy đây là một cơ hội tốt.

“Nếu ông chủ Chu không ngại thì trước mắt cứ ở lại đây đi, tôi sẽ thử liên lạc với Điền Trí Viễn, bảo anh ấy tranh thủ trở về.”

Ông chủ Chu có hơi béo, dù phòng khách có đang mở điều hoà ổng vẫn cứ vài ba phút lại rút khăn tay lau mồ hôi – “Được được. Cơ mà mong cậu mau mau liên lạc với cậu ấy giùm cái được không? Bọn tôi có hơi gấp nên muốn làm cho nhanh cái đơn đặt hàng rồi còn chạy trở về làm chuyện khác nữa.”

“Thế này đi, giờ cũng đã giữa trưa, tôi đưa mọi người ra ngoài dùng cơm, vừa ăn vừa đợi vậy. Trại nuôi của anh ấy cách trấn không xa lắm, đi xe chừng nửa tiếng là về tới nơi rồi.”

Doãn Chân gọi điện cho Điền Trí Viễn xong, bảo hai đứa nhóc ngoan ngoãn viết chữ sau đó dẫn ông chủ Chu và cấp dưới của ông đến tiệm ăn nhỏ cạnh nhà dùng cơm.

Khi Điền Trí Viễn về đến nhà, đúng vào lúc ba người vừa đặt bát đĩa xuống.

Mấy người chào hỏi một hồi rồi lại quay về nhà lần nữa, ông chủ Chu nói rõ mục đích đến của ông, lại cầm đưa cho Điền Trí Viễn một tờ danh thiếp.

Trong khi Điền Trí Viễn xem danh thiếp, Doãn Chân đã bung vài ly trà lạnh đi ra, đặt một ly trước mặt mỗi người.

“Công ty của ông chủ Chu đây thú thật là tôi trước giờ chưa nghe nói tới.” Điền Trí Viễn đặt danh thiếp lên bàn trà, nhìn Doãn Chân, ý cười trong mắt sâu xa khó hiểu.

“Ha? Tôi đây chỉ có thể nói ông chủ Điền đây thiên cận quá rồi. Công ty chúng tôi vốn cũng chỉ là một cửa hàng nhỏ ở huyện Bình Nam, sau này dần dà vươn lên, mới chuyển đến thành phố Châu lập công ty vào hai năm trước, chuyên cung ứng nguồn hàng thủy sản cho trên trăm nhà hàng khách sạn, còn có cả công xưởng chế biến thủy sản của riêng mình nữa, dù so ra còn kém xí nghiệp cỡ lớn, nhưng ở Châu thành cũng

coi như có chút tầm cỡ. Ông chủ Điền làm nghề nuôi trồng thủy sản cũng không phải một hai năm gì, nếu chưa từng nghe nói tới công ty chúng tôi thì thật sự có hơi bất ngờ đó.”

Ông chủ Chu cười, nếu không phải động tác lau mồ hôi của ông cứ tới tấp mãi, hẳn là ông hoàn toàn có thể phô bày phong thái và cảm giác hơn người của một vị giám đốc công ty lớn, rồi cao cao trông xuống loại dân thường nhỏ bé như Điền Trí Viễn đấy.

“Cái đấy thì đương nhiên rồi, tôi chỉ là chủ trại cá nhỏ thôi, trước khi có mối làm ăn thì nơi lui tới thường chỉ là mấy cửa hàng và khách sạn ở trên trấn, cũng có cung ứng cho vài mối ở Châu thành đó, cơ mà không nhiều lắm.” Điền Trí Viễn cười cười, bưng ly trà lạnh Doãn Chân đưa tới ực một hơi uống sạch – “Xem ra, có lẽ tôi.... thiển cận thật rồi.”

Doãn Chân ngồi ở cạnh bên nghe bọn họ nói chuyện, cậu chú ý tới mỗi một động tác của Điền Trí Viễn, trong lòng lơ mơ nổi lên một sự ngưỡng mộ.

Điền Trí Viễn lúc bàn chuyện làm ăn trái ngược hẳn với kiểu rề rà và dè dặt khi ở trước mặt cậu, cả người tuy không thay đổi gì, nhưng nhìn vào vẻ mặt anh lại có thể cảm giác rõ ràng sự khôn khéo và sắc sảo ấy.

Ông chủ Chu kia đã tự tìm tới cửa, hơn nữa còn định mở một đơn hàng lớn như thế, lúc mới đầu Doãn Chân còn có hơi vui vẻ, thế nhưng mà cậu lại cảm thấy Điền Trí Viễn dường như không quá tin vào đối phương, trong mỗi câu nói, đều tỏ ý nghi ngờ và dẫn dụ đối phương.

Xem ra, về mặt tình cảm, hẳn ngờ u thật!

← Xem lại

Xem tiếp

14. Chương 14

“Coi ý của ông chủ Điền, hình như không tin tưởng vào chúng tôi lắm.” Có lẽ là do thái độ của Điền Trí Viễn không đủ nhiệt tình và nhiệt tâm cho lắm, sắc mặt ông chủ Chu có hơi thay đổi, không còn vẻ hồ hởi như lúc mới đầu, lời nói ra cũng mang theo chút sắc bén – “Là sợ chúng tôi gạt cái trại cá nhỏ nhỏ của cậu hay sao?”

Điền Trí Viễn hà hà cười thành tiếng, mi mắt vốn sụp xuống giương lên – “Ông chủ Chu nói nặng quá rồi, một người thân là nhà lãnh đạo của công ty lớn như ngài đây, làm gì tới mức phải đi gạt mấy vạn tệ này của tôi kia chứ.”

Ông chủ Chu gõ gõ mặt bàn – “Vậy cậu cho tôi một lời chắc chắn đi, vụ làm ăn này có thể bàn xong hay chưa. Nếu cậu không tin tưởng thì tôi có thể thanh toán tiền hàng vào một lần duy nhất, còn có thể dẫn cậu đến Châu thành tham quan công ty chúng tôi một thoáng. Sao nào?”

Doãn Chân nhìn Điền Trí Viễn, trong lòng có hơi khó hiểu. Ông chủ Chu này xác thực không phải kẻ lường gạt gì, bởi nếu ông ta muốn gạt, tội gì phải nói sẽ thanh toán tiền hàng vào một lần duy nhất cơ chứ. Hơn nữa lúc này thừa dịp bọn họ nói chuyện, cậu đã lặng lẽ trở vào phòng sách, mở máy tính tìm kiếm sơ qua công ty thủy sản này, tuy trên mạng không có website của công ty nhưng đúng thật có không ít thông tin khác liên quan tới sản nghiệp, kể cả giới thiệu về ban quản trị và giám đốc điều hành công ty cũng có.

Điền Trí Viễn làm ăn không chỉ mới một hai năm, vả lại ngành này công ty và toàn bộ sản nghiệp của ông chủ Chu ở thành phố Châu cũng không phải chẳng có tên tuổi gì, Doãn Chân không tin hẳn chưa từng nghe nói tới công ty này. Nên cậu rất ngạc nhiên, tại sao mới làm ăn tới cửa mà hẳn lại có vẻ thiếu quan tâm.

Chỉ thấy Điền Trí Viễn rủ mắt, chậm chậm lắc đầu, hơi áy náy nói: “Không phải tôi không muốn bàn chuyện làm ăn này với ông chủ Chu, mà thật sự là lúc này tôi không thể cung ứng nhiều cá lớn như thế.”

Nhảm nhĩ!

Doãn Chân suýt nữa buột miệng nói ra, nhưng lời tới bên miệng rồi lại cứng nhắc nuốt trở về.

Này là chuyện của Điền Trí Viễn, có nhận đơn hàng hay không, chắc hẳn hẳn có tính toán của riêng mình. Người đàn ông này, từ nhiều năm trước đã là một người làm việc rất có kế hoạch.

Ông chủ Chu dường như không ngờ tới Điền Trí Viễn biết dùng cớ này để từ chối, có hơi giật mình trong thoáng chốc – “Ý của ông chủ Điền đây là, đơn hàng này không thể bàn tiếp?”

“Ngại quá, trước khi ông chủ Chu đến tôi đã bán một số cá trưởng thành rồi, tổng cộng khoảng 2 tấn chỉ đó, số còn lại không nhiều lắm, giờ có thu gom chắc cũng không tới 500 kí. Nên thật xin lỗi, để ngài uống công đến đây một chuyến.”

Sắc mặt ông chủ Chu có hơi khó coi, nhưng người ta đã nói hiện giờ không có đủ lượng hàng, ông cũng không thể buộc người ta được.

“Thôi!” Ông chủ Chu cầm cặp đứng dậy – “Đã như vậy, tôi cũng không muốn quấy rầy nữa.”

Điền Trí Viễn đứng lên theo – “Thật xin lỗi ông chủ Chu, lần này quả là không đúng lúc.”

“Không sao cả, trách tôi đến không đúng lúc thôi.”

“Lần sau đi, lần sau nếu có đủ hàng có sẵn tôi sẽ liên lạc với ngài.” Điền Trí Viễn đi theo ông chủ Chu đến cửa, ngẫm nghĩ rồi nói: “Nếu ông chủ Chu vội lấy hàng, tôi có thể giới thiệu một nhà khác cho ngài.”

Ông chủ Chu xoay người lại, xua tay – “Không cần đâu, vì sao tôi lại đến đây? Là vì ông chủ Điền cậu đấy, nếu đã bàn chuyện với cậu không được tôi cũng chẳng còn hứng mà tới chỗ người khác nữa. Thôi, tôi đi trước, khi nào đám cá bột xuất chuồng nhớ liên lạc với tôi đấy.”

Ông chủ Chu dẫn cặp dưới đi rồi, Điền Trí Viễn đóng cửa lại, vẻ mặt tươi cười khéo léo lập tức đen thui.

Doãn Chân ngơ ngẩn, sự âm trầm không rõ nguồn gốc của Điền Trí Viễn khiến cậu cảm thấy bất an.

“Trí Viễn, sao anh lại...”

“Không tại sao cả!” Điền Trí Viễn cắt ngang câu hỏi của Doãn Chân, ánh mắt sắc bén chăm chăm vào cậu – “Sau này lại có người đến nhà tìm tôi, trước phải gọi điện hỏi tôi chứ đừng tự tiện giữ người ta lại ăn cơm uống trà.” Nói dứt lời, hẳn không chút để ý quay trở lại phòng mình, sập cửa ‘rầm’ một tiếng thật mạnh.

Doãn Chân thẳng thốt, này là cảm giác lòng tốt bị xem như lòng lang dạ thú, còn cả nỗi bối rối khi bản thân tưởng mình có ích nữa.

Vừa nãy cậu nhiệt tình giữ ông chủ Chu ở lại như thế, đó là do cậu sợ ông ta vì không gặp được Điền Trí Viễn mà buông bỏ cuộc làm ăn này. Nhưng sau khi Điền Trí Viễn trở về, chẳng những không đồng ý đơn hàng, trái lại tỏ ra bẽ mặt, còn lơ mơ xuất hiện lửa giận, cậu bên này lo lắng không thôi, kết quả hẳn ngoảnh lại nạt cậu một câu.

Rõ quái!

Doãn Chân cũng bực, vừa nghĩ tới bản thân mình buông bỏ điều kiện sống cực tốt ở Thượng Hải để chạy tới đây chăm con cho hẳn, nhưng giờ lại bị hẳn đối đãi thế này, liền không nén nổi tự hỏi chuyển đi lần này suy cho cùng có đáng giá hay chẳng.

“Chú ơi, con với anh hai đói bụng!” Nữu Nữu chạy từ phòng sách ra, trông thấy Doãn Chân đứng trong phòng khách, lững thững chạy tới kéo kéo vạt áo cậu, mở to đôi mắt sáng ngời nhìn cậu chăm chú.

Doãn Chân nhìn bé, giơ một tay lên che mặt, sau đó thở ra một hơi thật dài, buông tay, bất đắc dĩ nói: “Chú làm cơm chiều cho tụi con ăn.”

Giận Điền Trí Viễn, nhưng không thể trút bực lên đầu mấy đứa nhỏ được.

Trong tủ lạnh có cà rốt, cà chua, trứng gà, rau cần, mỗi thứ Doãn Chân đều thái một ít.

– Cứ để cái tên Điền Trí Viễn đàn độn kia trốn trong đó một mình đi, cậu với hai đứa nhỏ ăn cơm, bỏ đói hẳn cho chừa.

Bỏ nguyên liệu đã thái xong vào đĩa, cà rốt màu cam và cần tây sắc xanh cùng thái hạt lựu; cơm trắng; trứng gà đánh riêng trong chén. Mẹ hai của Điền Trí Viễn thích dùng mỡ heo xào rau, bà nói mỡ heo có dinh dưỡng hơn mấy loại dầu ăn khác, lúc Doãn Chân chiên cơm cũng dùng cái này.

— Đây là rõ ràng là tự tìm ngược mà, người ta thậm chí còn không xem mày ra gì. Mày coi mày là ai kia chứ, bảy năm trước người ta đã từng từ chối mày rồi, mày còn trông mong gì bảy năm sau người ta sẽ đổi ý thích mày?

Dầu tới, lập tức toả ra một mùi thơm ngào ngạt, đầu tiên bỏ cà rốt và cần tây vào xào cho chín, sau đó đổ trứng đã đánh vào, cuối cùng là cơm, đảo thật đều, đợi cơm nóng lên lại bỏ thêm chút muối, thế là món cơm chiên thơm nức mũi đã hoàn thành.

— Minh, phải chăng quá ngây thơ...

Doãn Chân lấy hai cái chén in hình em bé mà hai đứa nhỏ thường dùng từ tủ chén ra, xới từng thìa cơm chiên vào đó.

— Chẳng thêm gì vào đâu, cứ vậy mà chạy tới đây....

“Doãn Chân, thật xin lỗi!”

“Á!” Choang một tiếng, cái nồi trong tay Doãn Chân rơi xuống đất.

“Điền Trí Viễn anh muốn chết hả!” Doãn Chân bùm ngực, kinh hãi trợn mắt trừng Điền Trí Viễn chẳng biết xuất hiện sau lưng cậu khi nào, tự dưng nói xin lỗi, hù cậu sợ tới nỗi nỗi niêu gì cũng ném – “Bộ anh là quỷ à, đi đứng chẳng phát ra tiếng.”

Điền Trí Viễn còn hãi hơn nữa, nhìn vẻ mặt bị dọa đến hoảng sợ của Doãn Chân mà tay chân luống cuống không biết làm gì – “Tôi đứng ở cửa này giờ mà.”

“Anh đứng hồi nào? Bộ anh không biết đứng đó kêu hả? Tự dưng sang đây rồi bắt thành linh lên tiếng, anh muốn hù chết người à!”

Trước khi Điền Trí Viễn ói cơn tức, Doãn Chân đã bị hấn hù sợ không nhẹ, kiềm lửa giận chẳng được, cậu gào đến nỗi Điền Trí Viễn dẫn người.

“Tôi, tôi đứng ở cửa thật mà, đứng cả hai ba phút gì rồi, còn gọi cậu nữa, nhưng cậu lại...” Đối mặt với vẻ tức giận của Doãn Chân, Điền Trí Viễn bỗng không muốn giải thích nữa, mà áy náy nói: “Vừa nãy thật xin lỗi cậu, không phải tôi nhằm vào cậu đâu!”

Doãn Chân ngẩn người, cảm xúc kích động vừa rồi thoáng cái bình thường trở lại. Cậu khom lưng nhặt cái nồi dưới đất lên, bỏ vào bồn rửa, may mà đã xới toàn bộ cơm chiên ở trong vào chén cả rồi, bằng không thiệt phí phạm.

“Xin lỗi cậu!” Điền Trí Viễn nói với bóng lưng Doãn Chân lần nữa.

Doãn Chân xoay người, dựa vào bồn rửa – “Có thể nói cho em biết là tại sao không? Rõ ràng tối qua anh nói phần lớn cá Lăng vàng đã vượt quá nửa kí rồi, muốn mau mau tung hàng bán đi. Nhưng vì sao mỗi lần tìm tới tận cửa rồi lại không nhận?”

Điền Trí Viễn cup mi, mắt đảo trái rồi đảo phải, một tay chống khung cửa phòng bếp, một tay cầm trong túi quần, thở dài rồi ngẩng đầu cười – “Có thể đừng hỏi tại sao không? Cậu cứ coi như tôi không muốn hợp tác với ông ta đi.”

“...” Doãn Chân thấy trong mắt Điền Trí Viễn ánh lên nỗi bất đắc dĩ và đau đớn, cũng bởi vì vậy, thắc mắc đến bên miệng rồi cậu vẫn không thể nói ra. Trái tim Điền Trí Viễn khép chặt quá, Doãn Chân không tài nào nhìn thấu vết sẹo kia, việc này khiến cậu cảm thấy rất thất bại, rất khó chịu.

Sau đó không nói thêm gì nữa, quay người lại, lục tìm hai chiếc muỗng ăn chuyên dùng cho trẻ em trong cái sọt đựng đĩa cạnh tủ chén.

“Cậu làm gì thế? Thơm quá!” Điền Trí Viễn ra vẻ thoải mái mà cười rộ lên, đến bên cạnh Doãn Chân, trông thấy hai chén cơm chiên đã làm xong đặt trên kệ bếp – “Bất ngờ thật đấy, cậu vậy mà biết làm cơm.”

Doãn Chân cầm hai chiếc muỗng, chia ra hai hướng cầm mỗi chén một cái, nhỏ giọng nói: “Đương nhiên, lúc đi du học ở nước ngoài bao giờ cũng phải tự cấp tự túc mà.”

“Cậu giỏi thật!” Dân quê ai cũng chú trọng việc nam chủ ngoại nữ chủ nội, đàn ông mà xuống bếp sẽ bị người ta cười cho, bị coi là hành vi không có tiền đồ, nên khi trông thấy Doãn Chân thuần thực thái rau chiên cơm, Điền Trí Viễn cảm thấy bất ngờ đồng thời lại có cảm giác như vừa nhặt được bảo bối.

Doãn Chân bưng cơm lên, lãnh đạm nói: “Khỏi phải nịnh, dù sao cũng chẳng có phần cho anh đâu!” Nói xong, lách người đi lướt qua Điền Trí Viễn – “Mới nãy tự dừng vô cớ hứng nguyên châu chử của anh, tôi đây vẫn còn chưa nguôi giận đâu nhé! Tự đi mà làm!” Ra khỏi phòng bếp đến nhà ăn, cậu lớn tiếng gọi mấy đứa nhỏ ra ăn cơm.

Ở đâu có bảo mẫu còn ghê gớm hơn chủ thể này chứ!

Điền Trí Viễn ngượng ngùng sờ bụng, vừa nãy hấn về gấp quá, thiệt tình là còn chưa ăn cơm, cơ mà Doãn Chân nói cậu còn chưa hết giận, này chắc sẽ không nấu cơm cho hấn ăn rồi. Lại còn bảo hấn tự làm, hấn không đốt luôn phòng bếp là đã cảm ơn trời đất rồi.

Đành phải chịu đói thôi, ai kêu ban nãy hấn ào ào chạy tới làm chi.

“Chú ơi, sao chú không chiên một tô cho ba con luôn?” Hâm Hâm đang ăn ngon lành, bất chợt quay đầu thấy ba nhóc ngồi trong phòng khách, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn sang hướng tụi nó ở đây. Không then là cha con, biết ba nhóc đang giương mắt thèm thuồng nhìn tụi nó ăn cơm đây này.

Doãn Chân ngồi đối diện hai đứa, nghe vậy thì sờ đầu tụi nó, chọc ghẹo: “Ồ hay, chú không cho ba con ăn cơm, con đau lòng à?”

Hấn là Hâm Hâm không biết cảm giác đau lòng là gì, nhóc nghiêng đầu ngẫm nghĩ, nói: “Nhìn ba con có vẻ rất đáng thương, y chang cún con không ai nuôi ấy. Chú coi kìa, ba con đang nhìn tụi mình này, chắc đói bụng lắm rồi á!”

Doãn Chân hơi nghiêng đầu liếc mắt, tầm nhìn vừa lướt qua quả nhiên phát hiện Điền Trí Viễn đang lén lút nhìn bọn cậu, không khỏi cảm thấy tức cười. Vì vậy đứng dậy, quay vào phòng bếp nấu bát mì.

Cơm thừa trong tủ lạnh chỉ đủ chiên cho mấy đứa nhỏ ăn.

Doãn Chân bưng một bát mì lớn đi ra, phát hiện Điền Trí Viễn đang ngồi cạnh Nữu Nữu, bám vào bờ vai be bé của Nữu Nữu, nhỏ giọng nói: “Cho ba ăn một miếng, một miếng thôi!”

Nữu Nữu thì che cái chén, nhăn mũi thề chết không theo: “Không là không!”

“Huhaha...” Cuối cùng Doãn Chân cũng chẳng nhịn nổi nữa.

Điền Trí Viễn y chang con ếch bị chọc trúng mông, chột nháy dựng lên, xấu hổ giải thích: “Tôi, tôi, tôi vừa mới bảo Nữu Nữu, bảo bọn nó ăn nhanh lên, ăn xong rồi tôi dẫn mọi người ra sông chơi.”

Doãn Chân lười lật tẩy, nín cười đặt tô mì trước mặt hấn – “Ăn đi!”

← Xem lại

Xem tiếp

15. Chương 15

.

Bị Doãn Chân trông thấy cảnh mình giành đồ ăn với con gái, Điền Trí Viễn lúng túng đến độ hận không thể chui vô kẽ sần. Nhưng khi Doãn Chân vừa đặt cái bát kia trước mặt hấn, hấn lại nhoen miệng cười.

Doãn Chân nói giận chứ thiệt ra chẳng phải vậy nha!

Lùa mấy đứa đã ăn hết bát mì, Điền Trí Viễn lớn giọng gào bảo đám khỉ con mang theo áo tắm và phao bơi, nói muốn dẫn tụi nó xuống sông chơi.

“Ài, xuống sông thiệt á!” Doãn Chân nhìn hai đứa nhỏ nóng nảy hú hét sắp xếp đồ bơi, mới nhớ tới mình chẳng có gì cả, liền nói: “Ồ đây có bán quần bơi không anh? Em cũng đi mua một cái.”

Điền Trí Viễn cầm hai bộ áo phao trẻ em trên ban công phòng khách ra – “Có chứ, chút nữa xuống dưới tôi mua cho cậu. À đúng rồi, khi này cậu mời ông chủ Chu kia ăn cơm tốn bao nhiêu thế, tôi trả lại cậu.”

Doãn Chân im lặng, cơ mà vẫn chìa tay phải ra, bàn tay trắng nõn, vân tay rất cạn – “Một ngàn tệ, lấy ra nào!”

“Hử?”

Tiệm ăn nhỏ của nhà họ Trương chủ yếu bán đồ bình dân, giá rất rẻ, dù có mười người ngồi một bàn, gọi món ra ăn một châu cùng lắm cũng chỉ có hai trăm.

Doãn Chân lại đưa tay ra trước thêm chút nữa, đến khi đụng phải ngực Điền Trí Viễn mới nhếch mày giục: “Sững ra đó chi vậy? Một ngàn tệ, lấy ra mau, không phải anh nói sẽ trả em sao?”

Điền Trí Viễn đã rõ ràng, Doãn Chân lại đang châm chọc hấn đây mà. Hấn không phản đối, nhếch miệng cười khì, móc từ túi quần ra một xấp tiền mặt, bắt đầu đếm. Một tờ, hai tờ, ba tờ...

“Này, anh đưa thiệt đó hả!” Doãn Chân vội rút tay về, quay người đi về phía phòng sách – “Thần kinh! Tổng cộng ăn chưa tới 50 tệ, ai cần anh trả chứ.”

Kết quả Điền Trí Viễn vẫn không chịu bỏ qua, chạy theo vào phòng sách túm Doãn Chân lại, cớ nào cũng phải nhét cho bằng được một ngàn tệ kia vào tay cậu – “Ấy không phải mới vừa này cậu nói một ngàn tệ đó sao? Dám nói mà chẳng dám nhận là không được đâu. Nhất định phải cầm.”

Doãn Chân dở khóc dở cười, cậu chỉ đùa chút thôi, ai ngờ Điền Trí Viễn lại làm như thật – thuận theo trò của cậu mà bám cây rồi leo lên đầu chứ, cậu gắng sức rút tay mình về – “Điền Trí Viễn anh khùng hả! Biết anh giàu anh có rồi! Anh buông em ra đi.”

“Không được!” Điền Trí Viễn nổi tính đùa dai, được lắm, vừa này không phải cậu cố tình vờ giận mà không cho tôi ăn cơm sao? Giờ tôi cứ bám cây cậu mà leo đây, coi cậu làm gì nào!

“Anh rảnh quá rồi đó, em chỉ thuận miệng đùa chút thôi mà, có cần đến mức này không?”

Doãn Chân nóng nảy, sức lực cậu không lớn bằng Điền Trí Viễn, giấy không ra mà rút cũng chẳng được, cuối cùng hai tay cùng lên trận. Điền Trí Viễn vẫn bình tĩnh ung dung, hấn không sợ, hấn vốn là dân quê lao động, thứ gì hấn cũng thiếu, chỉ có sức lực là dư.

Vậy nên hai người cứ lôi lôi kéo kéo mãi trong phòng sách.

“Ba ơi, mình đi thôi!”

Và thế là, chuyện ngoài ý muốn đã được Hâm Hâm mang đến như vậy đây.

Do quá phấn khởi vì được xuống sông bơi nên khi khỉ con trông thấy ba mình ở phòng sách đã phi thân bổ nhào tới, mà hai phụ huynh thì đang đang lôi kéo dính cứng vào nhau, kết quả là Hâm Hâm nhào người về phía Doãn Chân.

“Oá!”

Doãn Chân từ đầu đến cuối chẳng biết chuyện gì đang xảy ra, cậu chỉ cảm thấy một vật nặng bất thành linh nhào lên người cậu, còn thiệt đúng lúc, khuỷ chân cậu bị cái gì đó đá trúng nên quy ngã xuống, phản xạ có điều kiện – cậu dốc sức nắm chặt khoanh áo trên vai Điền Trí Viễn để giữ vững người. Kết quả Điền Trí Viễn cũng không chuẩn bị tâm lý gì, bị sức nặng cơ thể của Doãn Chân kéo ngã về phía trước.

À mà kệ xác quá trình diễn ra như nào, quay về thực tại chính là bởi Hâm Hâm nhào tới, bất cẩn đá trúng khuỷ chân của Doãn Chân, cuối cùng khiến hai phụ huynh té chồng lên nhau, mặt đất xung quanh hai người lả tả rơi mười tờ tiền màu hồng.

“A!” Trong thoáng chốc khi hai người thảm thiết ngã xuống, Hâm Hâm sợ hãi bật mắt lại, qua một lát mới dám hé hé ra, thấy hai phụ huynh không có phản ứng gì khác, liền tranh thủ chuồn đi.

Hai phụ huynh lấy lại tinh thần từ trong kinh hãi xong, vừa ngẩng đầu lên, trợn mắt đến cực hạn rồi trừng nhau, như bị tình hình lúc này làm choáng váng hay sao ấy, hoàn toàn không biết làm sao để phản ứng trở lại.

Mùa hè mang đồ mỏng, hiện giờ hai người lại chồng lên nhau, có thể cảm thụ rõ ràng nhiệt độ cơ thể đôi bên, do cùng mang quần đùi đến gối nên còn cảm nhận được làn da kề sát lộ ra nơi cẳng chân – một thô ráp cứng chắc, một mềm mịn nhẵn nhụi bộc lộ sự mát mẻ, và còn cả cảm giác rõ rệt tần suất tim đập của nhau.

Điền Trí Viễn cúi đầu ngấm gương mặt tuần mỹ của Doãn Chân, đầu óc ngày càng trống rỗng.

“Này, anh cương!” Doãn Chân vô tội chớp chớp mắt, sau đó bụng dạ xấu xa mà cong chân trái, húc nhẹ nhẹ lên đùi quần Điền Trí Viễn.

“Cậu, cậu...” Điền Trí Viễn quỳnh quáng chống tay ngồi dậy, xoay người đưa lưng về phía Doãn Chân, hắn lúc này có hơi hỗn loạn, bị Doãn Chân phát hiện phản ứng sinh lý đáng thẹn này của mình, hắn nên giải thích thế nào đây?

Doãn Chân vẫn nằm ngửa trên đất, nghiêng đầu nhìn bóng lưng Điền Trí Viễn một hồi, ngẫm nghĩ, chậm rãi ngồi dậy, nhích tới gần lưng hắn, dùng ngón trỏ chọc chọc vào bờ vai hắn, nhỏ giọng hỏi: “Sao? Xấu hổ?”

“Không phải, Doãn Chân, tôi không phải...” Không phải cái gì? Không phải cố ý? Vậy thì đã sao, vẫn không thể thay đổi sự thật rằng một thoáng kia hắn đã nổi lên ham muốn với một người đàn ông là Doãn Chân. “Thật ra tôi...” Là đồng tính! Nhưng thật sự là không có can đảm thừa nhận! Nếu nói Doãn Chân biết tính hướng thật của hắn, cậu ấy sẽ coi thường và ghét bỏ hắn, sau đó cậu ấy nhất định sẽ không dẫn đi mà rời khỏi đây.

Đột nhiên nghĩ đến việc Doãn Chân có thể sẽ bỏ đi, trong tim Điền Trí Viễn lập tức nổi lên một cảm giác mơ hồ, như là khó chịu, vì tính hướng không cách nào công khai của mình mà khó chịu, và càng hoang mang hơn nữa, là nỗi sợ Doãn Chân sẽ ghét bỏ khi phát hiện bộ mặt thật của hắn.

Đang trong lúc kinh hoảng không thôi, chợt nghe Doãn Chân nói: “Em biết!”

“Cậu biết?” Điền Trí Viễn bất thành linh quay đầu, rồi lại lập tức ngửa mặt ra sau, mặt Doãn Chân thật đã sát đến gần quá rồi – “Cậu biết cái gì?”

“Cái gì em cũng biết hết!” Trái lại, Doãn Chân thoát nhìn rất bình tĩnh, tay cậu đặt lên vai Điền Trí Viễn, ánh mắt dịu dàng, lại phảng phất hàm chứa trách cứ – “Em đến ở nhà anh cũng đã mười ngày rồi nhỉ, chẳng lẽ anh một chút cũng không thấy em và anh là cùng một loại người?”

“Hả?” Điền Trí Viễn giật mình – “Cậu, cậu giống tôi?”

Vì hắn quá ngu ngơ mà Doãn Chân lắc đầu thương cảm, vịn vai hắn đứng dậy, nhìn xuống hắn, trong mắt là khinh thường – “Em nói anh đấy cái đồ đàn ă, đến cả đồng loại cũng chẳng nhận ra.”

“Không phải chứ...” Điền Trí Viễn cũng đứng lên – “Nhưng ‘không thể nào quên’ bảo cậu là thẳng mà!”

“Stop! Anh ta còn nói với em anh là thẳng đây này! Thiệt ngốc!”

Rõ ràng rồi, cái tên “Không thể nào quên” cố tình đây mà.

“Vậy là cậu không có ghét tôi!”

Doãn Chân trừng hắn – “Anh biết chọc cười thiệt đó, ghét anh chẳng phải em tự ghét em luôn à?”

Tim treo ngay cổ cuối cùng cũng rơi xuống, Điền Trí Viễn sờ ngực như vừa sống sót sau tai nạn, cười mừng rỡ – “Làm tôi sợ muốn chết, tôi sợ cậu sẽ khinh thường tôi ấy chứ, haha!”

Doãn Chân bĩu môi cười, khoanh tay, có hơi sâu xa nhìn chăm chú vào đùi quần của Điền Trí Viễn, nói: “Nghị lực của anh cũng giỏi thiệt đó, mới có chút xíu đã kiểm xuống mềm xèo rồi nha!”

Đáp lại Doãn Chân là, Điền Trí Viễn lấy hai tay che đùi quần lại, mặt đỏ tới mang tai.

Doãn Chân: “....”

Điền Trí Viễn ngồi trước lái xe, Doãn Chân kéo theo hai đứa nhỏ ngồi đằng sau, mấy đứa lú lú nói mãi không ngừng, đôi khi Doãn Chân cũng trả lời tụi nó, ba người thỉnh thoảng lại bùng lên một trận cười to.

Cái cảm giác một nhà bốn miệng ra ngoài chơi thế này là sao?

Điền Trí Viễn tự phỉ nhổ mình —

Mày mặt dày quá rồi đấy, tuy người ta giống mày, nhưng chưa chắc đã thích loại giống mày!

Uầy!

Điền Trí Viễn yên lặng thở dài, vô thức nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, ấy vậy mà trông thấy Doãn Chân cũng đang nhìn mình.

Tầm mắt hai người chạm nhau trong kính chiếu hậu, Doãn Chân hé miệng mỉm cười đầy xấu xa. Điền Trí Viễn cũng tủm tỉm cười đáp lại, nhưng nhìn cỡ nào cũng thấy cứng nhắc.

Bốn, năm giờ chiều ở sông chỗ nào cũng có người, người lớn trẻ nhỏ, nam có nữ có đều đang nghịch nước, rất náo nhiệt.

“Woa, thiệt nhiều người!” Đây là lần đầu tiên Doãn Chân xuống sông.

Điền Trí Viễn đậu xe trên bãi cỏ ven đường dọc bờ sông, ôm phao bơi dẫn Doãn Chân và tụi nhỏ đi lên con đường nhỏ, dẫn đến trại nuôi cá của hắn.

Giới thiệu Doãn Chân với Hướng Minh xong, Trí Viễn bảo cậu đến căn nhà gỗ nhỏ thay quần bơi, còn mình thì ở ngoài mang áo phao cho tụi nhỏ. Lúc Doãn Chân mặc quần bơi đi ra, Điền Trí Viễn nhìn vội cậu một cái rồi liền mau chóng cúp mắt xuống, không dám nhìn tiếp lần nữa.

Chuẩn bị sẵn sàng, Trí Viễn đưa bọn họ đến khu vực nước cạn ở gần đường cái.

Trước khi mực nước sông Nguyên dâng lên, khe hẹp có độ sâu đạt gần 400m, ngay cả người lớn cũng không dám bơi đến nơi nước quá sâu, bởi vậy, có rất nhiều phụ huynh dẫn con em mình đến khu vực nước cạn gần đường cái này vui chơi.

“Tôi qua trông trại một tí, ban nãy anh Minh nói thức ăn cho cá hình như không đủ, cậu cứ chơi với tụi nó trước đi, tôi sẽ tới ngay thôi.” Điền Trí Viễn báo trước với Doãn Chân một tiếng xong, lại đặc biệt căn dặn tụi nhỏ không được tùy tiện bơi đi lung tung, lúc này mới rời khỏi.

“Được rồi! Ba Điền có việc, tụi mình cứ chơi trước đi. Cho chú xem tài bơi của tụi con thế nào nào!” Doãn Chân đứng trong nước, tay chống eo chỉ huy tụi nhỏ bơi, kết quả bị kiểu bơi chó của tụi nó chọc cười.

“Coi chú này! Để hai đứa quý tụi con mở mang kiến thức biết bơi lội thật sự là thế nào!” Doãn Chân đứng cạnh bờ, dùng tư thế tiêu chuẩn nghiêng người tiến vào nước như một chú cá heo, sau đó bắt đầu nhẹ nhàng thích ý bơi tự do.

“Woa! Chú giỏi ghê á!” Hai đứa quý nhỏ vỗ tay la hét.

“Tư thế nhảy thật đẹp!”

“Rất chuyên nghiệp nha!”

Rất nhiều người ở trong nước bắt đầu xì xào bàn luận, nhất là mấy thiếu niên đang học bơi, ai cũng dùng ánh mắt hâm mộ và sùng bái nhìn Doãn Chân trong nước, trong đó cũng có không ít mấy cô gái trẻ thốt tiếng khen.

Điền Trí Viễn quay lại trại cá xem xét lượng thức ăn cho cá còn thừa, gọi điện thoại liên hệ doanh nghiệp đưa hàng, dặn Hướng Minh kiểm tra hòm lưới cá Lãng vàng một lần nữa, lúc này mới quay người đi tìm Doãn Chân và tụi nhỏ.

Thế nhưng khi trở lại nơi tụi nhỏ bơi, Điền Trí Viễn chỉ thấy hai đứa đứng cạnh bờ hắt nước nhau, còn Doãn Chân thì không thấy đâu.

“Chú đâu con?” Trí Viễn giữ chặt Hâm Hâm hỏi.

Hâm Hâm nói: “Con hông biết, hồi nãy có mấy anh lớn tới tìm chú, bảo có chuyện muốn nói với chú.”

Điền Trí Viễn nhú mày – “Anh lớn nào?”

Doãn Chân đến trấn Nguyên Thủy này chưa lâu, người quen ngoài Điền Trí Viễn ra thì cũng chỉ còn mấy người anh em có quan hệ khá tốt của hắn, không thể nào quen biết người khác được.

Hâm Hâm lắc đầu – “Con hông biết.”

“Vậy bọn họ đi đâu rồi?”

Hâm Hâm lại lắc đầu.

Lúc này, có một cậu trai bơi tới gần nói khê với Điền Trí Viễn: “Trí Viễn à, anh chàng kia là bảo mẫu nhà anh hả? Mau mau đi coi, vừa nãy cậu ấy bị cái đám tay sai của Dư Hà kéo đi rồi, hướng đường cái ấy.”

“Cái gì?” Điền Trí Viễn kinh hãi!

← Xem lại

Xem tiếp

16. Chương 16

Doãn Chân quét mắt nhìn bốn tên choai choai đang vây quanh cậu, lòng không sợ hãi nhưng nghi hoặc vẫn phải có, cậu vốn không rõ mình đã đắc tội mấy người này khi nào.

Cậu vốn đang tung tăng bơi trong nước, không chọc ghẹo gì ai, chẳng biết tại sao mấy tên này lại bơi tới vây quanh chỗ cậu. Một thiếu niên đầu trọc, trên vai xăm hình đầu hổ trong đám đó giương ngón cái chỉ về hướng đường lớn dọc con sông, rất bất lịch sự ném lại một câu – “Anh muốn tâm sự với chú mày một chút”.

Lúc ấy Doãn Chân đã cười đến đau ruột – “Cậu bạn nhỏ à, lông dưới cậu dài chưa thể? Đừng tự xưng anh, cậu phải gọi tôi một tiếng chú mới phải đạo đây.”

Trong đám người lớn tuổi nhất cũng không vượt quá hai mươi, cậu đầu trọc này nhìn có vẻ nhỏ nhất, chắc không hơn mười bảy. Thiên tính thầy giáo của Doãn Chân lại phát tác, cảm thấy những năm gần đây thanh thiếu niên không lo học bài đọc sách, mà lại đi học đòi làm lưu manh du côn rõ là đáng tiếc. Nhớ năm đó, lúc cậu ở độ tuổi này ấy vậy mà chính là học trò ngoan trong miệng tất cả giáo viên và học sinh trong trường đó chứ, đến cả một câu chữ tục cũng chưa từng nói nữa kia. Chắc chắn, nhìn lại mấy vị trước mặt này, càng không tài nào so được với cậu hồi đó na.

Thiếu niên đầu trọc then quá hoá giận, lập tức muốn vung nắm đấm, chỉ có điều bị người lớn tuổi hơn ở cạnh giữ chặt lại. Bọn họ vẫn vây quanh cậu y như cũ, dùng giọng điệu uy hiếp ác ý cảnh cáo cậu, nếu như cậu muốn để hai đứa nhỏ trông thấy cảnh đâm máu thì, bọn họ không ngại giết cậu ngay tại đây.

Doãn Chân nhìn thoáng qua Hâm Hâm và Nữ Nữ đang vui vẻ đập nước, cảm thấy người này nói rất có lý, cảnh bạo lực đích xác không nên để trẻ con gây thơ đáng yêu như thế trông thấy.

Doãn Chân đứng trong nước, cào mái tóc ướt sũng, gật đầu cười, sau đó tìm một phụ huynh quen với hai đứa nhỏ rồi gửi gắm tụi nó cho người đó, xin người đó trông nom giúp cậu, đợi khi Điền Trí Viễn trở lại hẵng giao con cho hắn là được. Người nọ thấy cậu muốn đi theo đám bốn tên choai choai, có hơi lo lắng định nói gì đó, nhưng lại ngại những tên đang đứng gần đó, kết quả gì cũng không dám nói.

Doãn Chân roài, những tên này chắc chắn không dễ chọc.

Lên đường cái dọc con sông, lại đi một đoạn vào chỗ ngã rẽ. Ở đây đã cách sông một khoảng tương đối, chỉ ít là đứng đây không thể nhìn thấy tình hình bên sông, hơn nữa lúc này không có người đi đường, rất yên tĩnh.

“Nói thẳng đi, muốn xử tôi thế nào?”

Doãn Chân không ngu, mấy tên này tới đây rõ ràng là cố ý tìm cậu gây rối, ban nãy ở sông cậu cũng đã biết, chẳng qua cậu đó giờ chưa từng gặp phải chuyện này nên trong lòng vô thức cảm thấy hơi ngạc nhiên và ngập ngừng, cậu căn bản không rõ mình gây phải ai. Sau cùng vẫn là lời đối phương nhắc nhở cậu – muốn cũng không thể đánh trước mặt trẻ con, thế nên cậu mới đi theo bọn họ tới nơi này, nhưng điều đó cũng không đồng nghĩa rằng cậu thoả hiệp.

Tuổi của thiếu niên đầu trọc không lớn nhưng lại rất to con, chiều cao cũng chẳng chênh Doãn Chân là bao, cơ mà rõ ràng có da có thịt hơn hẳn cậu. Hắn dùng tay ra hiệu, một gã lưu manh trong đó liền bước ra, còn bản thân hắn thì chống nạnh đứng đó, ăn nói mất dạy: “Cái con lừa hoang Nhật* mày tưởng bơi ban nãy cũng đẹp phết nhỉ, đến cả gái của tao cũng phải mê nốt, cứ rĩ rả bên tai ông khen thế bơi của mày đẹp thế nào thế nọ. Chắc, thiệt * mẹ nó nói nhiều, ông đây đập nát mày coi nó có còn khen được nữa không.” Nói tới đây, hắn liếc mắt ra hiệu cho hai người khác.

*: Khụ, có một cơ số dân TQ rất ghét người Nhật....

Doãn Chân dở khóc dở cười, nói thật ra, bị no đòn vì lý do kiểu vậy thì thiệt quá củ chuối rồi, nhất là bởi đám lưu manh coi sĩ diện là trên hết như tụi này.

Hai tên kia nhận được ánh mắt ra hiệu của đầu trọc, lập tức xúm lại chỗ Doãn Chân.

Nhìn Doãn Chân vô hại là thế, nhưng lại đập cho hai tên mặt mũi bầm dập, đừng bảo cậu nham hiểm, cậu thật đã nhường hai tên kia chứ bộ, dù sao thì đối phương vẫn còn là thanh thiếu niên chừng hai mươi, cậu đây đàn ông gần ba mươi lại đi đánh nhau với bọn họ, có cảm giác như là đang ý lớn hiếp nhỏ ấy. Nhưng cậu thật không nghĩ tới hai tên này lại chẳng có kinh nghiệm đánh nhau gì cả, mỗi người mới ăn bốn đấm ba đá của cậu thôi mà đã hoàn toàn không đứng dậy nổi, hại cậu hơi có chút áy náy.

Còn tên đầu trọc kia, trông thấy cảnh ấy cũng loạn cả lên, nhưng vì không thể bề mặt trước mắt anh em, kết quả chính hắn cứ thế mà nhảy vào trận so nắm đấm với Doãn Chân.

Quả nhiên là đầu sỏ có khác, cũng được đấy, mấy cú đánh hắn tung ra hai người hồi nãy không thể nào mà so cho được, xem ra tên này là người thường xuyên đánh nhau nên mới khá có kinh nghiệm đấy, còn biết rõ đánh nơi nào và đánh ở đâu mới dễ gục nữa chứ.

Doãn Chân đỡ đòn, có hơi xuống sức, nguyên nhân là vì vừa nãy cậu đã đối chiến với hai người rồi, nên một phần thể lực đã trôi đi mất, hiện giờ lại phải so chiêu với cao thủ, không chịu nổi là điều đương nhiên. Cậu dự định đánh nhanh thắng nhanh, thành ra không muốn chơi trò mèo vờn chuột nữa, nhanh mắt chớp lấy sơ hở của đối phương, một đá đập ngay bụng hắn, thừa thắng xông lên, vung nắm đấm, mạnh tay nện vào mắt trái hắn.

Một đấm này có thể nói Doãn Chân đã dùng hết sức lực toàn thân, mặc dù đầu trọc không ngã xuống đất nằm bất động, nhưng cũng đã hoàn toàn váng vất rồi.

“Tao, đis, mẹ mày!”

Doãn Chân giật mình, thành linh xoay người, vừa thực hiện xong động tác, đã thấy một người cầm côn thép vung mạnh vào đầu cậu –

“Aaaa -“

Ranh giới chỉ còn như ngàn cân treo sợi tóc, một luồng gió mạnh lướt qua người Doãn Chân, thẳng khốn cầm côn thép kêu thảm một tiếng lặn xa mấy mét, côn thép rơi xuống đất, lặn lặn hai vòng rồi dừng lại.

“Trí Viễn!” Doãn Chân thở nhẹ một hơi, may là một đá này của Điền Trí Viễn tới kịp thời, bằng không có lẽ cậu đã tàn phế thật rồi. Cậu thật vẫn chưa đủ cảnh giác, vừa rồi sao lại không nghĩ tới cái tên kia rời khỏi đây là đi tìm vũ khí chứ? Rõ là sơ suất.

Điền Trí Viễn thở hổn hển, nghiêng đầu nhìn Doãn Chân, ánh mắt quét cậu từ trên xuống dưới vài lần, khi thấy trên bả vai và trên bắp chân cậu có nhiều chỗ bầm tím và trầy da, ánh mắt liền thay đổi.

Không biết vì sao, Doãn Chân cảm giác có gì đó là lạ, cậu trông thấy Điền Trí Viễn khom người nhặt cây côn thép kia lên, vô thức nện nhanh bước chân đi lên trước giữ chặt lấy hắn, cười hì hì nói: “Tội mình về đi thôi Trí Viễn, báo cảnh sát đến xử lý mấy người này là được rồi, Hâm Hâm Nữu Nữu vẫn còn ở ngoài sông...”

“Mấy đứa nhỏ không sao cả, tôi gọi điện báo Trần Dương mang tội nó về rồi.” Điền Trí Viễn ngắt lời Doãn Chân, nét mặt hắn quái lạ, ánh mắt sắc bén như mũi băng nhọn, đăm đăm nhìn đầu trọc hết một con rần độc – “Cậu tới trại cá của tôi trước đi, chỗ của anh Minh có thuốc Vân Nam, bảo anh ấy tìm cho cậu rồi lấy xoa bóp chỗ bị thương.”

“Mình cùng đi đi!” Doãn Chân nắm chặt tay Trí Viễn, cậu có cảm giác một khi mình buông tay, tên này nhất định sẽ làm ra chuyện gì đó khủng bố lắm luôn.

“Cậu đi trước đi.”

“Điền, Điền...” Đầu trọc lấy lại chút tỉnh táo trong cơn váng vất, bùm một bên mắt, sau khi thấy rõ người đàn ông bên cạnh Doãn Chân, vô thức kêu lên hai tiếng, nhưng giọng nói rõ ràng đang run rẩy.

Ba tên bị thương khác lết người tụ lại cạnh đầu trọc, sau khi trông thấy Điền Trí Viễn cũng đều biến thành điệu bộ như gặp quỷ, dừng nói tới run giọng, đến cả đầu gối cũng bắt đầu lẩy bẩy rồi.

“Anh Trí Viễn, sao, sao lại là anh?” Đầu trọc đứng dậy, híp nửa con mắt, nửa là nịnh nọt nửa là kinh ngạc nói: “Anh, anh có chuyện gì sao?”

Doãn Chân hơi giật mình, cậu đã lơ mơ nhận thấy Điền Trí Viễn có lẽ không hề hiền lành giống như vẻ bề ngoài, nhưng mà bây giờ nhìn vào nét mặt của đám đầu trọc kia, mới chính thức cảm thấy, e rằng nơi đây thật sự có rất nhiều người sợ hãi người đàn ông này.

Điền Trí Viễn không để ý đầu trọc, trái lại nhìn Doãn Chân, hỏi cậu: “Cậu đi hay là không?”

“... Không đi!”

“Vậy thì tốt, cậu cứ đứng đây, dù trông thấy gì cũng chớ có xen vào.” Điền Trí Viễn vừa dứt lời, dịu dàng nhưng mạnh mẽ đẩy bàn tay đang nắm lấy cổ tay mình của Doãn Chân ra, nhắc côn thép đi về phía đầu trọc.

“Trí Viễn!” Doãn Chân hô một tiếng, lập tức rước lấy cái ngoảnh đầu kèm cái lườm hung dữ của Điền Trí Viễn, dọa cậu im miệng ngay và luôn.

Điền Trí Viễn của bây giờ, Doãn Chân có hơi lạ lắm.

“Anh, anh Trí Viễn!” Theo bước chân Điền Trí Viễn tới gần, đầu trọc vô thức lùi về phía sau.

Điền Trí Viễn cười cười, cầm côn thép chỉ vào một tên đàn em đứng cạnh đầu trọc, hỏi: “Vừa nãy phải mày cầm côn đánh cậu ấy không?”

Không cần hỏi cũng biết “cậu ấy” trong miệng Điền Trí Viễn chỉ ai, tên đó không biết nên làm sao cho phải, do dự một chút rồi chằm chằm gật đầu. Cơ hồ là cùng lúc, cây côn thép kia liền nện vào đầu gã.

Tiếng kêu thảm thiết khiến người khác kinh hãi, và cả máu tươi tuôn ra từ trên đầu người nạn khiến Doãn Chân khiếp sợ ngay tại trận. Càng làm cho cậu rợn người hơn nữa chính là một Điền Trí Viễn nhấn tâm vùng côn thép nện xuống đầu kẻ khác – một thoáng ấy hắn tựa như thần chết, ánh mắt u ám lạnh đến tận cùng, khiến lòng cậu rung động, cứ thế hoàn toàn bị hơi thở tàn ác trên người hắn chấn nhiếp, không tài nào cự quyết giống như đã hoá đá.

“Anh, anh Trí Viễn, em, em sai rồi, em không biết người kia là bạn của anh mà anh Trí Viễn! Em sai rồi, anh nể mặt anh Dư, anh đại nhân đại lượng bỏ qua cho em lần này đi!” Đầu trọc vừa thấy đàn em ngã trong vũng máu, lập tức bị dọa đến quỳ rạp xuống đất, còn hai người khác cũng đã khóc thét rồi.

Điền Trí Viễn cứ đứng yên đấy, mắt lạnh liếc mấy tên quỳ dưới đất, côn thép trong tay vẫn còn nhỏ máu. Hắn không để ý tới ba người bọn họ, mà móc điện thoại từ trong túi ra bắt đầu bấm số.

Cuộc gọi thông rồi, hắn nói ngay một câu: “Dư Hà à? Đến sông dẫn chó của cậu về.” Dứt lời liền cúp máy, bỏ di động vào lại túi quần, vút côn thép xuống đất, nói với ba tên kia: “Tao sẽ đợi Dư Hà đến dất tụi mày đi, chuyện hôm nay không dễ bỏ qua như vậy đâu!”

“...” Ba người đám đầu trọc đã hoàn toàn mất bình tĩnh, tất cả chỉ còn lại nỗi sợ hãi.

Doãn Chân nhìn cậu choai đã hôn mê nằm trên đất, vừa vội vừa giận, rốt cuộc nhịn không được nữa bèn đi tới khuyên can – “Được rồi Trí Viễn, mau mau đưa người tới bệnh viện đi, gây chết người là hồng bét, bộ anh muốn ngồi tù hả?”

Điền Trí Viễn quay đầu liếc cậu, ánh mắt vừa mới nãy vẫn còn trong tình trạng lạnh nhạt, âm u dữ tợn thoáng cái trở lại vẻ dịu dàng hiền hoà – “Yên tâm, nó không chết đâu.”

“Trí Viễn!”

“Tôi ra tay có chừng mực mà.” Điền Trí Viễn định đưa tay vỗ vai Doãn Chân an ủi cậu, nhưng khi ánh mắt vừa chạm đến thân thể chỉ mặc độc một cái quần bơi của cậu thì lòng lại nhất cáy, cơ mà tay đã giơ lên rồi, thành thử đổi sang sờ mái tóc gần khô của cậu, cười nói: “Nó mà chết thì tôi sẽ là người chịu trách nhiệm, tôi đâu có ngu như vậy, chỉ có điều tôi là người mang thù, thằng nào ức hiếp tôi tôi sẽ trả lại nó gấp mười lần.”

Doãn Chân ngẩn tò te, hèn chi cái cậu quỷ Hâm Hâm kia lại có thể xưng bá trấn Nguyên Thủy này, hoá ra cái tính không chịu lỗ, có thù tất báo đều di truyền từ cha ruột của nó.

“Trí Viễn, dù cho anh có chừng có mực, nhưng nếu người này mà không đến bệnh viện kịp lúc thì chỉ sợ máu cứ chảy ra mãi như thế, cậu ta sẽ chết thật đấy.” Doãn Chân chạy đến chỗ người nọ kiểm tra một hồi, phát hiện đầu gã bị nện rách một đường rất lớn, chảy máu rất nhiều, cả đầu đều đỏ, hết sức khiếp hãi – “Anh mau gọi xe cứu thương tới đi, hoặc lái xe đưa cậu ta đến bệnh viện, chậm thêm chút nữa chắc hết cứu thật đấy, con mẹ anh chẳng lẽ muốn ngồi tù thật hả? Anh đừng quên mình còn hai đứa con đấy!”

Doãn Chân đỏ mặt, gần như là gào lên.

Điền Trí Viễn nhìn Doãn Chân, thở dài, nói với đầu trọc đang quỳ dưới đất – “Tụi mày lái xe tới đúng không, giờ đưa thằng này tới bệnh viện trấn trước đi. Tuyệt đối đừng có để nó chết đấy, nó mà chết, tao đây sẽ dần dần tụi bay!”

Ba người đám đầu trọc không dám đắn đo, dùng tốc độ nhanh nhất mang người nọ rời khỏi.

Doãn Chân nhìn Trí Viễn, có hơi hoảng hốt.

Lần đầu tiên cậu chứng kiến cảnh tượng đổ máu, còn trông thấy một mặt khác không dễ lộ ra của Điền Trí Viễn – âm tàn, quả quyết, có thù tất báo... Cậu không thể nói thành lời cảm thụ của mình bây giờ, cậu yêu người đàn ông này, không hề bởi vì màn mới vừa rồi mà dao động, điểm này cậu rất chắc chắn. Nhưng cùng lúc đó, cậu lại cảm thấy hắn lạ lẫm, không còn là một hắn – một chàng trai sáng lạn, nam tính, tràn ngập sức sống như trong ký ức, không còn là một tên gốc tri độn chỉ liếc mắt nhìn cơ thể cậu thôi cũng sẽ xấu hổ.

Cậu không biết trong bảy năm vừa rồi hắn đã trải qua như thế nào, cậu nghĩ, cậu đã để vuột mất rất nhiều thứ.

Không chỉ là chuyện xảy ra sau khi cậu ra nước ngoài.

← Xem lại

Xem tiếp

17. Chương 17

.

Lúc đến, Dư Hà lái một chiếc thể thao mui trần được tân trang đủ thứ, trên thân xe nguyệt ngọc toàn hình thù quái lạ. Cậu ta dừng xe ngay sát bên, chống cửa nhảy ra. Đầu tóc cậu ta bù xù, mang áo ba lỗ

màu đen, thân dưới thì tùy tiện mặc một chiếc quần ngủ bằng vải cotton mỏng tang. Doãn Chân trông thấy trên cổ và trên bờ vai cậu ta có vài vết ứ xanh, nho nhỏ, hình đôi môi.

Mặc dù hình tượng khó coi, nhưng trong cái vẻ bê bối tệ hại kia lại công khai để lộ cái ‘áy áy*’, hơn nữa cũng do bản thân cậu ta lại không kiêng kị chút nào, nếu không chỉ ít cậu ta sẽ mặc thêm một cái áo tay dài vào rồi mới đến gặp Điền Trí Viễn.

*là dấu mút chứ chả phải cái của nợ đâu nha:))

Doãn Chân không thích Dư Hà, cậu vô thức nhìn về phía Điền Trí Viễn.

Dư Hà thản nhiên liếc nhìn Doãn Chân, nhếch mép cười với Điền Trí Viễn – “Anh Trí Viễn, chó của em đâu rồi?”

Điền Trí Viễn dùng ánh mắt lạnh nhạt chào đón cậu ta, nói – “Bệnh viện.”

“Há? Anh đưa tui nó tới bệnh viện?” Dư Hà biếng nhác rồi lại lưu manh cười, lùi về sau dựa người lên xe của cậu ta, sau đó lấy một bao Trung Hoa trong túi quần ngủ ra, mỗi một điếu ngậm trong miệng. Làn khói mỏng màu xám đen khiến người thanh niên mới hai mươi tuổi, bề ngoài hơi bê bối này thoát nhìn có một loại cảm giác chán chường mơ hồ ngoài ý muốn – “Vậy anh bảo em tới đây chẳng phải đã làm lỡ việc của em rồi sao?”

Điền Trí Viễn im hơi lặng tiếng đưa mắt quét nhìn những dấu mập mờ trên người cậu ta, cười cười, nói: “Thế thì thiệt xin lỗi, anh không biết cậu đang làm việc.”

Dư Hà như đang nói giỡn – “Vậy anh định đền bù em thế nào đây?”

“Này thì anh phải hỏi cậu mới đúng đấy, chó của cậu cắn người của anh, anh nể mặt cậu nên mới tha cho tui nó, giờ cậu phải cho anh một lời giải thích mới phải đạo.”

Doãn Chân có hơi kinh hãi, cậu mới tới đây, nghe nói nhiều nhất chính là việc thế lực nhà họ Dư ở khu này ra sao, Điền Trí Viễn đánh tay sai của Dư Hà, lại lên giọng đòi hỏi một lời giải thích từ Dư Hà, này chẳng lẽ còn không đụng phải vảy ngược của Dư Hà? Còn không khiến Dư Hà nổi điên?

Dư Hà như cười như không, nghiêng cổ, rút tàn thuốc ra khỏi miệng, vứt xuống bãi cỏ – “Là chó nào của em?”

“Nhị Hỉ!”

“Được, em bày tiệc, muốn tính thế nào thì quay về rồi nói.”

“Lúc nào?”

“Tối mai!”

Điền Trí Viễn vừa lòng mỉm cười, thông thả đi tới trước mặt Dư Hà, nhìn cậu ta, hần nói: “Đi, coi như anh đây không uống công xưng anh gọi em với cậu, bạn chí cốt.”

Dư Hà lướt qua bả vai Điền Trí Viễn liếc Doãn Chân một cái, cả người nghiêng về trước, vòng hai cánh tay nhỏ qua cổ Điền Trí Viễn, cười hì hì nói: “Nếu anh Trí Viễn có thể uống vài ly với em, thì sau này anh muốn em làm gì em cũng chịu hết đó.”

“Đừng làm rộn!” Điền Trí Viễn cười nhạt kéo tay Dư Hà xuống, ánh mắt nghiêm nghị – “Về vui vẻ tiếp đi, cơ mà trời đang mùa hè, đừng có chìm đắm trong mấy thứ này nhiều, coi chừng nóng quá khí hư thậm yếu.”

Mông Dư Hà đang dựa lên xe, hai tay bị Điền Trí Viễn kéo xuống cũng theo đó mà yếu ớt buông thõng, miệng hơi hé mở, lưỡi đưa ra liếm láp môi dưới, rất cuốn hút, nhưng ánh mắt lại suy sụp cô đơn. Cậu ta không nói gì thêm nữa, liếc mắt đăm đăm nhìn Điền Trí Viễn một lần sau cuối, xoay người nhảy vào xe, chạy đi.

Điền Trí Viễn đến trước mặt Doãn Chân, vỗ lên cánh tay cậu một cái – “Về thôi, còn chờ gì nữa.”

“Trí Viễn...” Doãn Chân cụp xuống đôi mắt có hơi ngơ ngác – “Anh không sợ mịch lòng cậu ta sao?”

Điền Trí Viễn sững sờ, sau khi hiểu được từ “cậu ta” Doãn Chân nói tới là chỉ ai, hần cười rộ lên – “Nếu sợ thì tôi cũng chẳng đánh chó của cậu ta rồi.”

Doãn Chân ngẩng đầu lên – “Là vì... Trả thù cho em?”

“... Đúng đó!” Điền Trí Viễn chớp mắt, có một chút do dự và bất an – “Cậu không vui? Cảm thấy tôi... ác quá?”

“Không có!”

Doãn Chân trả lời không chút đắn đo, sau đó tiến lên một bước ôm chầm lấy Điền Trí Viễn, có thể thấy rõ ràng thân thể hần thoáng cái đơ ra, nhưng lần này chẳng phải cậu bày trò gì cả, cậu thật sự chỉ đơn giản là muốn ôm hần một chốc mà thôi.

“Cảm ơn anh!”

Một câu cảm ơn đơn giản, sau đó cậu buông hai tay ra, ngẩng đầu ngó nhìn Điền Trí Viễn, cười đến chân thành.

Cho dù một thoáng ban nãy Điền Trí Viễn rất ác độc, nhưng đó cũng là vì cậu, cậu biết phải trái biết đúng sai, không phải với bất cứ ai cậu cũng đều có lòng nhân từ bác ái, không đến mức được cứu còn quay ngược lại trách hần ra tay quá nặng.

Điền Trí Viễn bị động tác của Doãn Chân làm đỏ mặt tía tai, ánh mắt tránh tới tránh lui không dám nhìn thẳng vào cậu, hết sức xấu hổ nói về nhà thôi, rồi vác cái đầu nghen ứ đi trước.

Trần Dương đã đưa hai đứa nhỏ tới trạm xổ số của Điền Trí Viễn gửi nhờ Hoàng Tiểu Anh chăm coi, lúc Điền Trí Viễn và Doãn Chân trở lại, đúng lúc trông thấy hai đứa tụi nó đang cãi nhau vì một gói kẹo QQ –

“Em là em gái, chú nói lớn phải nhường cho nhỏ, gói này phải là cho em.”

“Chú nói câu đó khi nào hử? Đây không nghe thấy.”

“Có mà, chú kể chuyện cổ tích Khủng Long nhường lê, ý muốn nói là lớn phải nhường nhịn nhỏ.”

“Mày ngốc quá, chú xạo mày đó. Tại sao khủng long lại muốn lấy trái nhỏ? Đó là bởi vì ăn trái nhỏ sẽ nhanh hơn, cần mấy phút là xong, để nó có thể tranh thủ lấy trái thứ hai. Anh mày có kinh nghiệm đấy nhé.”

“Không phải thế, khủng long nhường lê nhất định là muốn dạy cho trẻ em lòng khiêm nhường, nó đâu như anh, cái đồ chẳng biết xấu hổ.”

“Vậy sao mày chẳng biết nhường nhịn chút nào thế hử, còn giành kẹo với anh mày.”

“Chẳng phải anh cũng không nhường em đó sao?”

Doãn Chân đỡ trán, tự dưng cảm thấy mình già rồi.

Điền Trí Viễn lại nhú mày nhìn về phía Doãn Chân, hỏi một câu rất đao – “Khủng long nhường lê? Khủng long biết ăn lê? Có chuyện này nữa hử?”

Doãn Chân: “... Điền Trí Viễn, tôi không quen anh!”

Hiện giờ đã là chạng vạng tối, trời chuyển lạnh, Điền Trí Viễn không bảo tụi con về nhà, mà dặn dò Hoàng Tiểu Anh trông chừng tụi nó thật kỹ, còn mình thì đi về với Doãn Chân.

“Cậu đi tắm đi, trong nhà có thuốc phun Vân Nam, tôi đi kiểm để cậu xoa bóp chỗ bị thương.”

Doãn Chân đáp ừ, vào phòng sách cầm khăn đến nhà tắm. Điền Trí Viễn lấy từ trong tủ chứa đồ ở phòng khách ra một hộp giấy cứng nhỏ đựng thuốc, lúc đang lục tìm thuốc Vân Nam, Doãn Chân đã quần khăn tắm đi ra.

“Lẹ dừ vậy?” Điền Trí Viễn bỏ hộp trở về chỗ cũ, vừa đứng dậy quay đầu lại đã ngạc nhiên khi trông thấy Doãn Chân đứng ở cửa phòng tắm.

“Trời nóng tắm nhanh là chuyện thường mà, chẳng phải anh muốn xoa thuốc cho em hay sao? Vậy mau mau một tí, xoa bóp xong rồi em còn đi làm cơm tối, lúc mẹ hai anh đi có nói chắc hôm nay bà không về được.” Doãn Chân nói xong, bước đến phòng Điền Trí Viễn.

Điền Trí Viễn theo sau, vừa vào phòng suýt chút nữa bị cảnh trên giường chiếu mù mắt –

Hôm qua mẹ hai vừa thay mới cho hắn một chiếc dra giường sạch sẽ, màu đỏ chói. Doãn Chân nằm sấp ở trên đó, lưng và hai chân trần trụi, khăn tắm lỏng lẻo che khuất hai cánh mông, để lộ chút chút đường cong phía dưới eo, muốn khoe mà còn e, yên lặng nhưng lại đầy cảm dỗ. Cơ thể cậu thon thả, hơi gầy – không nhiều cơ bắp giống những tên đàn ông thường xuyên tập luyện và làm việc nặng – đường cong toàn thân đều rất mềm mại, nhưng lại không xinh đẹp ẻo lả như đàn bà, mà chảy bên trong đó là sự rắn rỏi và gợi cảm chỉ có ở đàn ông.

Điền Trí Viễn cảm thấy khó thở, nhưng lần này hắn không tông cửa bỏ chạy, mà cố gắng giữ bình tĩnh đi tới.

“Lưng em cũng bị bầm phải không? Ban nãy đánh nhau với mấy người kia, có đứ đứng sau lưng đập em một cái, em không nhìn thấy, anh giúp em với.” Doãn Chân nói xong, đoạn vòng tay trái ra sau lưng, sờ lên nơi bị đau.

Điền Trí Viễn kiềm nén nhịp thở của mình, ngồi ở mép giường, vừa vặn mở nắp chai thuốc Vân Nam vừa nói: “Có một mảng, cơ mà không nghiêm trọng như cái trên vai cậu kia.”

“Ái, em sợ đau, anh xuống tay nhẹ nhẹ chút.”

“Ừm, tôi biết rồi.”

Điền Trí Viễn xịt thuốc vào lòng bàn tay, chà hai tay vào nhau, xoa lên vai phải Doãn Chân, bắt đầu bóp bóp nắn nắn.

“Hức....”

Hai tay Điền Trí Viễn đột nhiên run lên – “Sao thế? Đau à?”

“Không, nãy mới đụng vô có hơi hơi, xoa nhiều là đỡ à.” Tiếng nói của Doãn Chân hơi quái quái, cậu nghiêng đầu, để sau đầu và tai đối diện Điền Trí Viễn, hai tay giấu dưới cái gối.

Điền Trí Viễn chớp chớp mắt, suy nghĩ một chút, lại bắt đầu xoa bóp cho cậu.

Bàn tay nóng như lửa, các ngón mạnh mẽ thô ráp, nhưng khi di chuyển trên da lại mang đến xúc cảm mang theo điện, Doãn Chân gần như có thể thông qua xúc cảm rõ ràng này mà đếm được số lượng vết chai mỏng trong lòng bàn tay hắn.

Làm sao bây giờ?

Cảm giác này quá mãnh liệt rồi, chỉ mới đụng chạm đơn giản như vậy thôi mà.

“Ừm ha.... hức...”

Điền Trí Viễn xoa hết bờ vai cậu, lúc hắn bắt đầu mân mê vết bầm ở đùi ngoài, Doãn Chân thỉnh thoảng phát ra tiếng rên nghèn nghẹt, hơn nữa vòng eo run rẩy rõ ràng, cơ tay lộ ra ngoài gối còn thoáng nhấp nhô.

Điền Trí Viễn cứng đờ, mặt tự dưng đỏ bừng không thôi, rút tay về y như bị bỏng – “Sao, sao thế?”

Không phải hắn làm cậu đau đấy chứ? Nhưng mà tiếng kêu này kì kì sao đó, chẳng phải phát ra vì đau, mà trái lại có hơi giống cái gì kia....

Doãn Chân không lên tiếng, Điền Trí Viễn thấp thỏm không yên dăm dăm nhìn tấm lưng Doãn Chân – cậu đã đổi từ nghiêng đầu thành vùi mặt vào trong gối, dường như đang kiềm nén điều gì.

“Tôi đâu có dùng sức, cậu có sao không?” Doãn Chân không phản ứng, Điền Trí Viễn lại càng cảm thấy lo.

Doãn Chân đột nhiên nghiêng đầu sang nhìn Điền Trí Viễn, sắc mặt ửng hồng, trong mắt còn vương hơi nước, cậu nắm lấy tay Điền Trí Viễn đặt lại lên đùi mình, dùng giọng khàn khàn nói: “Tiếp tục đi chứ, chỗ này của em còn một vết nữa cơ.” Cậu kéo lấy tay hắn đến bắp đùi trong, giữ đề rồi chậm chậm di chuyển.

Làn da dưới lòng bàn tay trơn mịn không ngờ, Điền Trí Viễn xấu hổ như con tôm luộc. Hắn giờ đã rõ tính hướng của Doãn Chân, nên càng thấy ngượng ngùng hơn nữa, vì vậy trong vô thức, hắn dần dần có hơi rõ ràng ý đồ của cậu rồi.

“Cậu...” Điền Trí Viễn không khỏi nghĩ đến từ lần đầu gặp nhau đến giờ, Doãn Chân cậu ta đã từng làm những hành động gì, nói những lời nào, trong đầu như có bóng đèn bật sáng – “Lúc trước không phải là cậu cố tình đùa tôi đấy chứ?”

Doãn Chân cười hì hì, buông Điền Trí Viễn, tay chống đầu, tư thế có hơi lả lơi – “Em còn tưởng anh vĩnh viễn không nhận ra ấy chứ. Thiệt hiếm hoi, cuối cùng anh cũng khôn lên được.”

“Cậu, cậu đúng thật là...” Đủ ác.

Chỉ có điều lần này Điền Trí Viễn không xấu hổ đến độ bỏ chạy như mấy lần trước, mà là đầu xì hơi chẳng biết nên làm gì mới phải. Hắn khao khát đụng chạm cơ thể cùng giới, nhưng đến gần rồi lại cảm thấy e sợ, ngại ngùng.

Điền Trí Viễn đờ người khiến Doãn Chân khó chịu, cậu đã ám chỉ rõ ràng đến thế rồi, sao hắn vẫn y chang cái khúc gỗ vậy trời.

“Này, đừng nói là anh không lên được nha?” Doãn Chân thỉnh thoảng chống người dậy, mặt tiến đến trước mắt Điền Trí Viễn, con ngươi đen nhánh có hơi thất vọng và ngờ vực.

Khoảng cách gần như thế, Điền Trí Viễn có thể trông thấy vẻ giật mình kinh hãi của mình trong đôi mắt đen nhánh toả sáng của cậu, ý thất vọng và đoán mò trong mắt cậu khiến hắn thoát cái giận dữ, mạnh tay đẩy ngã cậu, giật lấy chiếc khăn tắm trên eo cậu, mặt đỏ ngầu cố gắng ra vẻ dữ tợn nói: “Được, được hay không cậu có thể, có thể thử!”

Doãn Chân thuận thế mở hai chân, ôm lấy cổ Điền Trí Viễn, mang theo ý cười nói: “Vậy thì phải thử xem thể nào đã! Không được thì em trở về lại Thượng Hải.”

“Cậu... đã như vậy, nếu cậu không xuống giường được, cậu sẽ không về được chứ gì!”

← Xem lại

Xem tiếp

Bình thường xưng hô giữa ĐTV và pháo hôi DH sẽ là anh/cậu, khi nóng lên thì tôi/cậu nhé ~ vì dù sao DH cũng có máu mặt mà:))))

18. Chương 18

Doãn Chân thật không ngờ tới cái con ngỗng ngọc Điền Trí Viễn này lại ghê gớm như thế, chọc thủng lớp màng trong đầu giúp hắn xong, hắn lập tức biến thành một thằng đực rựa bư hân đã nói là làm – lột sạch đồ dè lên người cậu.

Đối với một gã đàn ông luôn bồn ba khắp nơi và chưa từng có một cuộc ‘ây ấy’ mà nói, lời mời của Doãn Chân chắc chắn chính là sự cám dỗ nguy hiểm nhất rồi. Lúc Điền Trí Viễn trút bỏ áo của chính hắn và ngực dán ngực với Doãn Chân, lửa nóng khó mà nói thành lời bắt đầu từ nơi kề nhau kia mau chóng bao phủ khắp toàn thân, làm hắn thích ý thở dài.

Mới dè cậu ấy thế này thôi, cũng đã khiến ‘súng’ hắn suýt cụp cò.

Lúc đầu chỉ là hơi ngượng ngùng và gần như mê mẩn ngậm lấy đôi môi Doãn Chân, xúc cảm mềm mại ướt át, thơm ngọt tựa mật đường, thế nhưng sau một hồi đụng chạm, rốt cuộc Điền Trí Viễn cũng không thể kiềm chế nổi bản thân nữa, hắn ôm chặt lấy cậu, bắt đầu điên cuồng cướp đoạt như đang ngấu nghiến cắn nuốt món ngon.

“Ừm!” Điền Trí Viễn có hơi nôn nóng thô bạo, ngậm lấy môi cậu mà ra sức mút vào, cảm giác đau nhói rõ ràng xộc tới, Doãn Chân kêu rên một tiếng, không biết nên làm gì để chống cự lại sức mạnh của đối phương, chỉ đành cau mày, thầm điều chỉnh hơi thở phổi hợp với hắn.

Cơ thể nóng bỏng ma sát lẫn nhau mau chóng toé lửa, dù trong phòng có mở điều hoà cũng không thể ngăn được sự nhiệt tình nóng bỏng của bọn họ, âm thanh hôn môi, mút mát đầy ướt át và nhịp thở gấp gáp khó nén, tiếng rên rỉ tràn ngập cả gian phòng ngủ, giường lớn đỏ thắm làm nổi bật hai cơ thể đang quấn lấy nhau – một trắng nõn, một màu lúa mì, một mảnh mai nhẵn nhụi, một thô to cứng rắn, tình sắc ngập tràn kích thích thị giác.

Điền Trí Viễn thật muốn nuốt luôn cả đầu lưỡi của Doãn Chân vào bụng.

Doãn Chân vừa hôn Điền Trí Viễn, vừa không quên nhắc dúi cọ cọ thân dưới của đối phương, có hơi ác ôn cảm thụ độ cứng nơi đó, rồi vừa lòng khi trông thấy trong đôi mắt gần sát cậu của Điền Trí Viễn ánh lên sự điên cuồng khó nhịn, gần như chẳng thể khống chế được nữa.

“Ừ!” Doãn Chân thỉnh thoảng kêu gấp một tiếng.

Điền Trí Viễn cho rằng Doãn Chân đang trêu chọc, lòng thấy bức bối nên cũng học cậu nổi ý xấu, giơ bàn tay thô ráp nắm lấy cái thứ nho nhỏ ở giữa chân cậu, ‘cậu em’ đã căng tràn sức sống, dựng thẳng từ lâu, chỉ chờ hấn đến giây vò mà thôi.

“Ừ ưm... ưm...” Điền Trí Viễn tha cho cái miệng của Doãn Chân, thở gấp một tiếng nhỏ rồi lập tức ập người xuống. Trên lỗ đỉnh của cậu vương chất lỏng trong suốt óng ánh, thở hổn hển từng hồi hết như một người bệnh, mặt đỏ đến không ra gì, eo vô thức uốn lên phía trước, rồi lại lúi về sau vài lần, hết sức bất mãn nắm lấy tay Điền Trí Viễn, dẫn đường giúp hắn đưa đẩy, còn nói: “Ngốc à, không phải thế đâu, làm như này mới đúng...”

Điền Trí Viễn tự thủ *** cho mình cũng không được bao phen, hướng chỉ làm cho người khác thế này quả là lần đầu tiên, thế nên lòng lại có thêm sự ngượng ngùng. Hắn có hơi bối rối, nhưng đàn ông tên nào cũng đều có kỹ năng trời sinh ở mặt này cả, chỉ điểm chút thôi là đã có thể tự tiếp thu. Doãn Chân mới dẫn dắt một thoáng, hắn đã hoàn toàn lên tay rồi, đã thế còn có chiêu hướng vượt qua.

“Ha.... quá tuyệt, quá, quá kích thích...” Doãn Chân nằm thẳng dưới thân Điền Trí Viễn, bị lòng bàn tay thô ráp của hắn kích thích đến gần chết, bắt đầu nhỏ giọng nói lung tung.

Này là đang ở trong phòng ngủ của Điền Trí Viễn, cửa nhà đang đóng là đó nhưng cửa phòng ngủ lại mở toang hoang, trong khi bị khoái cảm xông đỏ mắt, Doãn Chân vẫn không hề quên chuyện này, cậu không dám suông sã nên đã cố dần tiếng nói của mình lại. Cậu cũng rất sợ mẹ hai của Điền Trí Viễn thỉnh thoảng trở về ngay lúc này, tại mấy tình tiết ấy có quá nhiều trong tivi trong tiểu thuyết rồi, dù rằng khi xem cậu cảm thấy nó quá cầu huyết, nhưng khi đến lượt cậu đứng trong hoàn cảnh đó, nỗi lo vẫn nên có thì hơn.

“Doãn Chân... cậu, cậu thích không?” Điền Trí Viễn một tay ôm chặt Doãn Chân, tay còn lại hấn di chuyển nơi phần dưới, khi trông thấy mặt cậu có vẻ khó chịu và đau đớn, liền lo lắng kỹ thuật của mình không cách nào lấy lòng cậu được.

“Ha..... ha...” Doãn Chân bị hấn làm đến độ không rảnh để nói, mãi đến lúc cậu bắn trọn vào tay hắn, toàn thân mềm nhũn, mới nhẹ gật đầu cười với hắn.

“Doãn, Doãn Chân!” Mắt ướt át, má ửng đỏ, biếng nhác cười khê, Điền Trí Viễn khàn giọng hít một hơi, thỉnh thoảng cúi đầu ngậm lấy miệng Doãn Chân lần nữa –

“A.... ha... sao, sao anh lại cắn lưỡi em!” Bởi quá vội vàng hấp tấp và cũng bởi động tác quá mạnh nên răng Điền Trí Viễn đã cắn trúng lưỡi của Doãn Chân, cơn đau kích thích cậu đẩy đầu đối phương ra, vừa le lưỡi vừa chống tay ngồi tựa vào đầu giường.

“Thật, thật xin lỗi, không phải tôi cố ý đâu!” Điền Trí Viễn quỳ trước mặt Doãn Chân, liên tục xoa hai tay, hấn hẩy còn chưa thoát khỏi cơn kích tình, vậy mà lại lọt vào chuyện khó xử này.

Doãn Chân khóc không ra nước mắt, thè đầu lưỡi đỏ au ra, ở trên rơm rớm chút máu đỏ – “Anh ấp á ị ỉ? Uối em ếm út ả ị anh ấn út ồi ày!” (Anh gấp cái gì? Lưỡi em xem chút đã bị anh cắn đứt rồi này!)

Điền Trí Viễn hối hận lẩm lẩm, thật muốn tát bản thân một cái, sao hắn lại nhằm ngay lúc này mà rối loạn kia chứ? MN, cũng tại chưa hôn môi bao giờ nên mới cần bị thương lưỡi người ta.

Thấy Doãn Chân đau đến nổi chảy cả nước mắt, Điền Trí Viễn ngẫm nghĩ một hồi, khom người sáp lại gần, cúi đầu nhẹ nhàng ngậm lấy đầu lưỡi của cậu.

Doãn Chân khẽ giật mình.

Bờ môi của Điền Trí Viễn không thể nói là mềm, nhưng lúc này đây hắn rất cẩn thận từng li từng tí, làn môi nhấp nhẹ lưỡi cậu, đầu lưỡi dịu dàng từ tốn liếm láp nơi bị thương trên lưỡi cậu, ẩn trong đó là ý cưng chiều và cả nỗi xót xa.

Trong miệng có mùi máu tươi, nhưng không hề thấy bẩn, trái lại có cảm giác được để ý, cảm giác ấm áp khi được yêu.

Điền Trí Viễn thế này rất dịu dàng.

Những chiếc hôn nhỏ cũng có thể bắt lửa.

“Ê, anh có mua dầu bôi trơn không đó?” Doãn Chân đẩy Điền Trí Viễn ra, nhìn hắn bảo thủ và đàn độn ở mặt này như thế, còn cả tình hình trong nhà hắn nữa, căn bản không đoán cũng biết chắc chắn là trong nhà hắn không hề chuẩn bị cái thứ kia rồi.

Quả nhiên, Điền Trí Viễn nghe xong câu ấy liền sững người.

Doãn Chân liếc dừng quần hắn một cái, bất đắc dĩ nói: “Thuốc mỡ Hồng Môi cũng không có luôn à?”

Điền Trí Viễn chạy ra khỏi phòng ngủ, đến tủ chứa đồ ở phòng khách tìm thuốc mỡ, khi trở vào còn sẵn tay đóng luôn cửa phòng, lúc xoay người, Doãn Chân đã gấp chân dạng ra hai bên, thứ nên lộ đều lộ cả ra, hắn nhìn sạch trơn không sót tí gì. Chứng cứ xuất ra ban nãy vẫn còn vương giữa đùi, điểm tô lên làn da trắng nõn, ngoài ra còn.... ắc, cái gì kia.

Điền Trí Viễn cảm thấy đầu mình choáng váng.

“Tên gốc này, còn định ngó tới bao giờ nữa? Nhìn nữa là em không làm đâu đấy!” Doãn Chân bị ánh mắt Điền Trí Viễn nhìn đến độ trôi luôn tự tin ban đầu, làm cậu xấu hổ phải giả bộ đứng dậy.

Cơ mà cậu không thực hiện được, vì vừa đứng dậy đã bị Điền Trí Viễn dốc sức đè dưới thân.

Quá trình mở rộng rất là đau đớn, lại thêm cái tên Điền Trí Viễn cực gốc, hoàn toàn không biết nặng nhẹ, cơn đau khi đẩy ngón tay vào rồi kéo ra khiến Doãn Chân suýt nữa gào lên bảo dừng. Cuối cùng lúc tiến vào, hắn tách hai chân cậu ra, đẩy lên trên rồi gấp lại trước ngực, eo đĩnh một cái, cái thứ đặc thù kia liền vào hết cây, một thoáng ấy khiến cậu nghẹn một hơi ngay cổ, suýt nữa thì cương hết nổi.

“Aaa... đau quá!”

“Doãn Chân! Doãn Chân!” Cũng tại Điền Trí Viễn cầm dục quá lâu rồi, trông thấy một người quỵn rũ như Doãn Chân đây căn bản cầm giữ không được, đề đã vỡ thì không thể cứu vãn, dù biết rằng Doãn Chân đau đớn khó nhịn, hắn cũng chẳng còn cách để dừng lại.

“Ừm... aa...ha....cái con trâu điên này, nhẹ chút... a...” Doãn Chân không tài nào kiềm nén tiếng kêu của mình, cái tên đàn độn chết tiệt này, đẩy mạnh như thế, cứ như muốn giết cậu từ bên trong vậy.

Tư thế của hai người lúc này là mặt đối mặt, vì để mình được đi vào sâu hơn, Điền Trí Viễn đã tách hai chân Doãn Chân ra đến độ rộng cao nhất có thể, đồng thời đặt sức nặng của bản thân lên trên ngực cậu. Eo dùng mười phần lực mạnh mẽ đưa đẩy, giường đôi 1m8 cũng bắt đầu rung lắc dữ dội.

“Ha.... Doãn Chân...” Điền Trí Viễn ôm Doãn Chân, mê loạn khẽ gọi tên cậu.

Doãn Chân bị tư thế này làm đau, thế nhưng cũng đã dần dà sinh ra khoái cảm, chỉ có điều hai chân bị gấp như vậy lại khiến cậu có cảm giác nó sắp gãy làm đôi – “Không, không được... aaa.... a, Trí Viễn...”

“Nhịn chút nữa thôi, chút nữa thôi!”

“Anh nhẹ tí...”

“Ngại quá, anh nhìn không được... em thật là, quá...” Quá quỵến rũ.

Điền Trí Viễn không nói thành lời, hắn cảm thấy tình trạng hiện tại của mình chẳng thể nào dùng câu tẩu hỏa nhập ma để mà kết luận được.

“Aaa... Đau quá... chỗ mới này, đụng nhiều chút... ha... Trí Viễn...”

Gần sát rìa phát tiết, Doãn Chân đã không còn biết mình đang kêu cái gì, tận đến lúc Điền Trí Viễn thỉnh linh thít eo, cấp tốc rời khỏi cơ thể cậu và rồi có một dòng chảy nóng hổi phun lên bụng cậu, cậu mới tỉnh lại đôi chút. Nhưng chỉ chốc lát sau, cậu lại cảm giác chỗ đó của Điền Trí Viễn lại đứng lên rồi.

Nhu cầu sinh lý ứ đọng quá lâu quả nhiên không phải chuyện gì tốt.

“Tôi phắc, Điền Trí Viễn anh có biết đối tư thế không đấy? Chân tôi muốn gãy rồi này!”

“Hả? À, đối liền!”

“Con trâu điên này! Bây giờ với hồi này khác quá gì nhau? Ê, đừng có giả như không nghe tôi nói gì, anh tưởng.... tôi van anh đó trâu điên à, đối tư thế đi! A ư...”

Tổng cộng bốn lần.

Lúc xong việc trời đã tối đen, nếu không phải tụi nhỏ ra sức đập cửa ở ngoài, chỉ sợ cái con trâu điên này còn muốn làm tiếp lần năm.

Doãn Chân có cảm giác cơ thể mình nát bét tới nơi rồi.

“Thật xin lỗi!” Sau khi cho tụi nhỏ vào nhà rồi xua tụi nó vào phòng chơi xếp gỗ xong, Điền Trí Viễn lộn người trở về, hết sức áy náy kê sát vào giường.

Doãn Chân nằm lỳ ở trên giường, trưng thảm trạng sau khi bị chà đạp cực độ ra. Cậu gắng sức xoay đầu lại, sâu kín nhìn chăm chú Điền Trí Viễn, nói: “Trâu điên này, em hỏi anh một chuyện.”

“Ồ, chuyện gì?”

“Hồi trước anh có bạn trai không?”

“...”

“Có không hả? Đây có khó trả lời lắm đâu, anh đã từng học đại học ở S thành, khi đó anh không quen ai hết à?”

Điền Trí Viễn chậm chậm rũ mắt, vẻ mặt có vài phần xa xăm như là đang nhớ đến gì đó, nhưng trong mắt lại không hề có hoài niệm, mà lại lạnh lùng khi bị chạm đến chỗ cấm kỵ – “Từng có một người.”

Doãn Chân mệt mỏi trợn mắt trừng một cái – “Vậy sao ban này anh làm quái gì mà lung tung hết lên y chang trai tơ thế kia? Phía sau em suýt nữa đã bị anh phế luôn rồi có biết không hả.”

“Hả?” Điền Trí Viễn ngẩng đầu, hoang mang khó hiểu, không rõ chuyện mà Doãn Chân hỏi và những lời này có liên quan gì nhau.

“Anh đã từng có bạn trai, vậy thì có thể đã từng có kinh nghiệm làm ấy ấy rồi chứ, nhưng ban này anh... Chậc, suýt nữa thì em tưởng mình chết rồi ấy.”

Trong lúc nói, Doãn Chân đồng thời không quên chú ý vẻ mặt của Điền Trí Viễn. Chỉ thấy hắn giật mình sững sờ trong một thoáng xong, lại thỉnh linh trở nên xấu hổ, hơn nữa còn thẹn thùng, kiểu như muốn chui xuống đất trốn cho xong.

Trong đầu chợt hiện một khả năng, Doãn Chân nhìn đau chống đầu tiến đến trước mặt hắn – “Ê, không phải là, anh với bạn trai anh gì cũng chưa làm đó chứ?”

“...” Mặc dù chuyện mất mặt này thiệt dễ làm người ta tự ti, nhưng Điền Trí Viễn đích xác chính là một ‘trai tơ già’ gần 30 tuổi hàng thật giá thật.

“Ahaha... há há há...” Tự dưng phát hiện chân tướng nhường này, Doãn Chân thỉnh linh cười to không ngớt – “Điền Trí Viễn, anh thiệt là của hiếm đó, haha.... mắc cười quá... há há...”

Điền Trí Viễn hận không thể cầm đầu chết luôn.

“Nếu là thế...” Lúc Điền Trí Viễn đang xấu hổ vô cùng, Doãn Chân lại đột nhiên ngừng tiếng cười, nắm chặt mu bàn tay hắn, rất chân thành nhìn hắn chăm chú: “Em là người đàn ông đầu tiên của anh! Vậy nên, từ giờ trở đi, anh không được phép có ý gì với thằng khác.” Sau khi thấy đối phương nhoáng cái trưng ra vẻ mặt lơ mơ khó hiểu, cậu chìa ngón trỏ chột chột ***g ngược hắn: “Ý là, bây giờ anh đã là người của em rồi, em có quyền sở hữu tất cả của anh, nơi này của anh, chỉ có thể có em!”

Hiện giờ đã có quan hệ thực chất rồi, cũng chẳng cần phải che giấu khát vọng chân thật trong lòng mình nữa, nếu không thể sống mãi với người đàn ông này, vậy thì chuyển đi đến đây của cậu sẽ chẳng có nghĩa lý gì cả.

Điền Trí Viễn chớp mắt vài lần, ánh mắt ngó ra dần dà bị sự vui sướng nhuộm màu, chờ đến khi hắn tiêu hoá được ý trong lời của Doãn Chân, hắn đột nhiên cầm ngược lại tay cậu, kích động đến độ nói năng lộn xộn: “Tôi... anh, anh sẽ chịu trách nhiệm với em, anh sẽ một lòng một dạ với em. Còn nữa, anh sẽ cố gắng kiếm thật nhiều tiền để nuôi em, nếu em có con chúng ta sẽ... ầy... anh vừa mới nói cái gì sai rồi thì phải?”

Doãn Chân: “... Đi chết đi!”

← Xem lại

Xem tiếp

19. Chương 19

Cái gọi là không muốn chết thì sẽ không chết mà người ta thường nói có lẽ chính là hoàn cảnh của Doãn Chân ngay lúc này đây: nằm thẳng cẳng trên giường như một thằng bại liệt, đến cả sức lực để bước xuống đất cũng không có. Nếu không phải do cậu chẳng màng sống chết mà quyến rũ Điền Trí Viễn, thì cũng không đến mức thành giồng như bây giờ.

“Ài, lỡ muốn chết luôn!” Trong 3 ngày liền, Doãn Chân chỉ có thể ăn cháo rồi úp sấp mà ngủ, đến giờ này vẫn còn uể oải nằm lấm bầm, cơ mà chưa tới một giây cậu lại bật cười – “Hừ, nếu biết trước sẽ dễ dàng có được anh ta như thế, lúc đầu mình đã mạnh dạn hơn rồi.”

Doãn Chân cong môi cười, nằm sấp lại, nghiêng đầu ngóng nhìn ra cửa sổ, làm sao cũng không giấu được nét vui vẻ và hạnh phúc trên gương mặt.

Nhớ lại năm ấy, cậu như một kẻ thích bám đuôi nhìn lén hắn và cậu bạn kia hẹn hò, thiết tình thì lúc đó cậu hăm mộ ghen tị hận đủ thứ, tâm trạng kiêu căng cũng y hệt bị vuốt mèo chốc chốc gãi vào tim, vừa đau vừa khó chịu. Một mặt nghĩ chỉ cần không đi nhìn lén nữa thì sẽ không khó chịu, nhưng một mặt lại dần mình không nổi sự căm đồ: đến ngắm anh ấy một lần thôi cũng đã đủ lắm rồi.

Cuối cùng chịu không nổi nữa, bèn gạt đầu với ý kiến của anh trai, đến nước ngoài du học hai năm.

Trước khi đi, cậu vẫn chẳng thể nào cưỡng lại sự căm đồ, lặng lẽ cầm máy ảnh, ngồi trốn ở một góc đằng sau hàng kệ trong thư viện yên tĩnh, chụp một tấm phía bên sườn mặt hắn.

Nhưng tiếc là, tấm ảnh đó không biết tại sao lại mất rồi...

Trên gương mặt hạnh phúc dần nổi lên chút xú cảm giác tội lỗi.

“Hôm nay đã tốt lên chút nào chưa?” Điền Trí Viễn lại bước vào với một bát cháo.

Doãn Chân ngó thấy liền xanh cả mặt, ôm gối đầu lẩn mình một cái, đưa lưng về phía Điền Trí Viễn rồi bắt đầu kêu rên: “Em muốn ăn thịt nướng kiểu Hàn, trứng cuộn cơm kiểu Nhật!”

Điền Trí Viễn nghe xong, nhìn lại bát canh suông* trong tay mình, một nỗi chán nản và tự ti lập tức tuôn ra – “Ấc, xin lỗi em, ở trên trần không có bán mấy món đó.”

*chả hiểu tác giả nói gì, bảo đi vào với 1 bát cháo, giờ lại sang canh:)) *canh suông: canh chỉ có thịt + gia vị chứ k có rau củ gì.

“Không khó làm lắm đâu!” Doãn Chân lại lật người qua, hai mắt loé sáng – “Trên mạng có hướng dẫn cách làm trứng cuộn cơm kiểu Nhật đơn giản đó, anh tìm đi rồi làm cho em ăn.”

“Hả?” Điền Trí Viễn bày bản mặt giật mình ra – “Anh làm?”

Doãn Chân rất nghiêm túc gật mạnh đầu.

Điền Trí Viễn do dự nửa giây, quyết định ngó lơ vụ này.

Cơ mà chẳng được bao lâu, Nữu Nữu đã hoảng sợ chạy vào phòng ngủ kêu gào – “Tiêu rồi chú ơi, ba con đốt lửa thiêu phòng bếp rồi! Chạy mau lên chú ơi!”

Doãn Chân: “...”

Kết quả là, Doãn Chân vẫn không được ăn món trứng cuộn cơm mà cậu mong mỏi, lại thêm đúng lúc mẹ hai vừa từ nhà con ruột bà trở về, trông thấy phòng bếp bị hun đến đen thui, cái mặt đầy nếp nhăn của bà lập tức giãn đến trắng bệch, trong khi tìm đồ dọn sạch cái đồng hồ quả sau ‘tai nạn’ bà còn vừa mắng té tát Điền Trí Viễn vì đã rước thêm phiền tới cho bà, vừa tiện thể liếc nhìn Doãn Chân vài đường.

Doãn Chân nghĩ thầm, kiểu này thì hỏng, bảo mẫu như cậu trong mắt mẹ hai chắc bị xếp vào kiểu không đủ trình độ mất rồi.

Cơ mà được cái là mẹ hai không nói lời nào khó nghe, về mặt chỉ khó coi mà thôi, đến khi được Điền Trí Viễn cho biết là bệnh trĩ của cậu phát tác, vận động khó khăn, bà mới trở lại bình thường, dọn dẹp xong phòng bếp bà liền ra ngoài mua lươn về.

“Mẹ, mẹ mua lươn làm gì vậy?”

“Chẳng phải Tiểu Doãn bị trĩ sao? Lươn thanh nhiệt giải độc bổ trung ích khí, người bị trang phong hạ huyết* ăn vô tốt lắm!”

*toàn mấy từ trong đông y, không dịch ra nguyên nghĩa được

“Ấc...”

“Ài, mẹ có nói đám thanh niên tội con cũng chẳng hiểu đâu, mấy phương thuốc này đều là của mấy cụ ta hay làm hồi xưa đấy. Đi đi đi, đi sang bên, đừng có chắn đường mẹ làm lươn cho Tiểu Doãn.”

Điền Trí Viễn thộn mặt đi ra khỏi phòng bếp.

Doãn Chân chống hông đứng ở ngoài, hung dữ nhìn chòng chọc vào Điền Trí Viễn đến khi khóe miệng hằn co lại mới thôi – “Chẳng lẽ bảo em bị cảm hay do chưa quen khí hậu nên trong người khó chịu anh cũng không nói được?”

Điền Trí Viễn ngẫm nghĩ rồi nói: “Em tới nhà anh cũng gần 20 ngày rồi, giờ mà bảo chưa quen khí hậu, em thấy mặt mẹ hai anh giống sẽ tin lắm hả? Vả lại, nhìn em thế nào cũng chẳng giống người thích ứng chậm cả.”

“...” Doãn Chân muốn đập hấn té xỉu.

Thôi kệ, coi như nể mặt món canh lươn ngon lành của mẹ hai làm, Doãn Chân không so đo với hấn nữa.

Có mẹ hai ở nhà nên Doãn Chân không thể ngủ lại trong phòng Điền Trí Viễn. Tối đến, mẹ hai rửa mặt sạch sẽ cho hai đứa nhỏ rồi xua tội nó về phòng mình ngủ xong, bà mới rảnh rỗi nghỉ ngơi.

Đợi mẹ hai đi ngủ rồi, Điền Trí Viễn mới hóp lưng lại như mèo lén lút chuồn vào phòng sách.

Phòng sách không bật đèn, lúc Điền Trí Viễn đóng cửa, eo bị một đôi tay ôm lấy từ sau lưng. Hấn mau chóng quay người lại, dùng một tay khoác lên bờ eo mảnh khảnh của người nọ, một tay khác vịn cứng ót cậu, chuẩn không cần chỉnh hạ nụ hôn lên môi cậu.

Từ sau ngày trần trụi quần lấy nhau ấy, hẳn cứ có cảm giác như là vừa nuốt phải thuốc kích thích, hơn nữa trong cái phần khích này còn cuộn cuộn hạnh phúc ngọt ngào không thể nói thành lời, nó quần lấy đáy lòng hẳn, thúc giục hẳn nhớ, nhớ lấy Doãn Chân, không chỉ là mê luyến nhiệt độ cơ thể em ấy, mà còn khát khao gần gũi từ tận sâu trong tâm hồn nữa.

Cảm giác ấy gần như chìm chết hẳn.

Nhiều năm về trước hẳn cũng đã từng cảm thụ một lần, cái cảm giác hạnh phúc đến độ lúc nào cũng muốn dính vào nhau, nhưng theo thời gian trôi, mọi thứ trong quá khứ như làn khói tan đi, những thứ tốt đẹp đã từng có cũng dần phai nhạt theo thời gian, nên hôm nay, khi cảm nhận tư vị này lần nữa, đúng là càng nồng nàn rực cháy hơn trước kia.

“Mẹ hai nhà anh thế nào rồi mà lại mò tới đây? Anh không sợ bị bà phát hiện hả!” Sau nụ hôn kịch liệt, Doãn Chân tựa vào ngực Điền Trí Viễn hơi hơi thở gấp, tiếng nói phát ra rất nhỏ, hai tay cậu siết chặt lấy eo hẳn, chặt thật chặt.

“Không sao đâu, anh đã nói là anh vào đây dùng máy tính!”

“Chắc, thiệt ba xạo!”

“Anh nào có ba xạo như em?” Điền Trí Viễn choàng tay ôm lấy Doãn Chân, hai người nằm quần lấy nhau trên chiếc giường đơn nhỏ hẹp, hẳn niết cảm cậu, nói khẽ, vờ như hung ác: “Nói, có phải từ ngay lần gặp đầu tiên em đã có ý với anh rồi không?”

Cầm bị niết có hơi đau, nhưng Doãn Chân không hề phản kháng, trái lại còn dùng cả tay lẫn chân ôm rịt lấy cơ thể Điền Trí Viễn, khe khẽ cười.

Tất cả đều không nằm ở lời nói.

Điền Trí Viễn rất giật mình, cảm giác được yêu mà sợ cứ tự dưng xộc tới như thế, làm hẳn trở tay không kịp – “Em, em thật sự...”

“Đúng vậy đó, từ lần đầu gặp nhau em đã thích anh rồi, lúc ấy em đã nghĩ, nếu như người này thuộc về em thì tốt biết bao. Nên em mới —” Nhịn không được mà viết một bức thư gửi anh, thế nhưng em đã đứng ở sân thượng trường đợi anh cả đêm, anh lại không hề xuất hiện – “Mới vội vàng chạy đến nhà anh, nghĩ rằng bất kể ra sao cũng phải giữ lấy anh trong tay! Hì hì...”

“Doãn Chân...” Điền Trí Viễn bị làm cảm động đến nói không ra lời, chỉ giật mình sững sờ trông xuống Doãn Chân.

“Cảm động lắm phải không? Cảm động là tốt rồi, nếu anh mà không cảm động, em sẽ cắn chết anh!” Ánh đèn đường trên phố xuyên qua ô cửa sổ rộng mở, ánh sáng khúc xạ rọi vào lơ mơ, làm nổi bật khuôn mặt tươi cười ác ôn mà lại xinh đẹp của Doãn Chân, nổi đến độ làm Điền Trí Viễn ngốc mất rồi.

Vì vậy nói cách khác, chỉ có một nụ hôn nồng nàn rực lửa mới có thể thăng thăng biểu đạt khát vọng trong tận đáy lòng.

Giờ đang mùa hè, trong phòng sách chỉ đặt một chiếc quạt đứng kiểu Đài, hai thằng đàn ông ôm nhau hôn môi trên cái giường bé tí, chỉ chốc lát sau đã quần rịt lấy nhau. Đằng sau của Doãn Chân vẫn còn chút khó chịu, do đó cậu lật người nằm sấp trên ngực Điền Trí Viễn, đưa tay cầm hai cậu nhỏ lên, ép sát chúng lại rồi vờ vờ lên xuống, đồng thời nhẹ nhàng lắc eo.

“Biết này gọi là gì không?” Lúc Doãn Chân làm chuyện xấu vẫn không quên dạy cho Điền Trí Viễn biết thứ có liên quan – “Này gọi là ‘cọ cọ cướp cò’!”

“Chà? Còn có tên như thế nữa sao...” Điền Trí Viễn bị Doãn Chân cọ đến độ mồ hôi đầy đầu, dù đang chao đảo giữa khoái cảm và giày vò, nhưng hẳn lại không dám suông sã quá, sợ bản thân mình sẽ cảm thú hoá như ngày đó rồi làm Doãn Chân bị thương, cũng sợ động tĩnh lớn quá sẽ làm mẹ hai nghi ngờ.

Doãn Chân khinh bỉ cười – “Nhìn anh vậy chắc ngay cả “GaiVideo” cũng chưa xem bao giờ quá.”

*GaiVideo: Gay Vieo – GV

“Anh có xem!”

“Ôh? Chuyện lạ nha!”

“Cơ mà không được nhiều cho lắm, chỉ xem có chút chút thôi, chủ yếu là do trong nhà có con nít, hai đứa tụi nó hay vọc máy tính lắm, anh sợ tụi nó phát hiện. Nên không dám tải mấy cái kia xuống.”

“Uất ức quá ha!” Doãn Chân xấu xa dùng ngón cái miết lên phần đỉnh thô to của Điền Trí Viễn, rồi đảo quanh cái miệng nhỏ ấy – “Sau này có em rồi, anh khỏi phải sống kiểu hoà thượng ấy nữa đâu! Hi hi!”

“Cái tên yêu tinh này!” Điền Trí Viễn thật sự chịu không nổi nữa rồi, lật người một phát đã đè Doãn Chân dưới thân.

Hai cơ thể đều cùng thấm đẫm mồ hôi, nhưng ai cũng không cảm thấy khó chịu, mà trái lại thậm chí ôm chặt thêm, chặt thêm chút nữa.

Cảm giác đang yêu, mãi cho đến lúc này mới cấp thiết ủa ra.

Bắt đầu từ một thoáng khi thức dậy vào buổi sáng tới hiện giờ, tim Điền Trí Viễn đã dồn dập đập nhanh, không thấy Doãn Chân lòng sẽ tràn đầy chờ mong, thấy cậu rời ánh mắt sẽ khó lòng tách ra, khi rời khỏi nhà sẽ cảm thấy quyến luyến, về rồi sẽ như mũi tên nhớ hồng tâm, tận đến lúc tối khuya mẹ hai và đám nhóc đều ngủ cả, hắn mới mò mẫm vào phòng sách ôm sát lấy cậu, bấy giờ mới có thể bù vào sự trống rỗng cả ngày hôm nay. Thế nhưng, đến khi mở mắt vào hôm sau, lại trải qua những cảm xúc này thêm một lần nữa.

Từ trước đến nay Điền Trí Viễn chưa bao giờ cho rằng, về nhà sớm là một kiểu hưởng thụ xa xỉ như thế này.

Doãn Chân nói, người mà lúc nào cũng có cảm giác mình không còn trẻ, nhưng đến một ngày lại có xúc động muốn quay trở về, cảm giác tuổi trẻ ấy sẽ đánh bật tất cả. Cậu hỏi Điền Trí Viễn phải chăng anh cũng như cậu, Điền Trí Viễn đã nhìn cậu và cười, anh nói, anh trước đây luôn cảm giác mình đã không còn trẻ, nhưng anh hiện giờ lại thấy tràn đầy sinh lực như trai mười bảy mười tám mới lần đầu nếm thử trái cấm. Sau đó, đổi lấy một khuôn mặt ửng đỏ của Doãn Chân.

Điền Trí Viễn bắt đầu dậy sớm vào mỗi buổi sáng, thậm chí còn sớm hơn khi trước nữa, đầu tiên là hắn học làm bữa sáng, nhưng hiệu quả quá sức nhỏ bé, cơ mà đã đạt đến trình độ không đốt cả nhà bếp.

Doãn Chân cũng đã khôi phục lại tinh thần, điều chỉnh trạng thái cuộc sống của mình thêm lần nữa, bắt đầu quy luật chạy bộ nửa tiếng vào sáng sớm, sau bữa cơm tối sẽ đi dạo dọc theo khu phố, chỉ có điều, lúc tiến hành mục tiêu cuối cậu đều phải dắt theo đôi long phượng thai nhà Điền Trí Viễn. Hai ngày vừa rồi mỗi khi cậu chạy bộ về, đều ăn một bát mì đặc vị đặc biệt do Điền Trí Viễn nấu, chỉ có điều mỗi lần ăn được hai miếng, mẹ hai sẽ mang sang một tô mì mới, sau đó tuyệt tình cướp đi cái bát mì đặc sệt kia, đổ vào thùng chứa nước cho mấy người nuôi heo đem đi.

Mỗi lần như vậy, vẻ mặt của Điền Trí Viễn cũng rất ư là vi diệu.

Nhưng Doãn Chân thấy thế lại vui –

Cái mặt thộn thộn, người thiệt còn mắc cười hơn icon trên mạng nữa chứ!

Ngày thứ hai sau buổi tối nói thật lòng mình với nhau, Điền Trí Viễn đúng giờ đến chỗ hẹn của Dư Hà – tiệm cơm Accord trấn trên, đi chưa tới 2 tiếng đã trở về rồi. Doãn Chân hỏi hắn muốn nói thế nào với Dư Hà, Điền Trí Viễn chỉ cười cười.

Doãn Chân cảm thấy người tên Điền Trí Viễn này nhìn có vẻ như đơn giản, nhưng tâm tư lại quá là sâu, rất nhiều chuyện hắn đều giấu kín trong lòng, chẳng lộ ra mặt. Dù bạn có là người gần gũi với hắn nhất, nhưng một khi hắn đã cho rằng không thể nói thì tuyệt đối hắn sẽ không nói cho bạn hay.

Cá tính như thế, Doãn Chân hiểu rõ.

Cha mẹ ruột của Điền Trí Viễn đều đã qua đời, bản thân hắn cũng không có chị em thân thiết gì, mẹ hai lớn tuổi và lũ con không hiểu chuyện căn bản không cách nào chia sẻ muộn phiền với hắn. Tinh thần trách nhiệm của hắn rất cao, sẽ không bao giờ để lộ phần xấu ra trước mặt mẹ hai và tụi nhỏ, hắn chỉ sẽ cố gắng

kiếm tiền để bọn họ có một điều kiện sống thật tốt. Bởi vậy, khi gặp phải nhiều chuyện phức tạp và không vui trong công việc hoặc trong đời sống, hắn cũng chỉ có thể chịu đựng một mình.

Điền Trí Viễn quá vất vả.

Doãn Chân rất đau lòng, cậu muốn chia sẻ một phần gánh nặng trên vai hắn.

Nhưng cậu vẫn không biết nên làm sao để bước vào nơi sâu thẳm trong đáy lòng hắn, cũng không biết chuyện năm đó có thể nào ảnh hưởng đến bọn họ hay không, nên cậu vẫn giữ nguyên trạng thái dè dặt từng li từng tí như đi cầu thăng bằng.

← Xem lại

Xem tiếp

20. Chương 20

Doãn Chân là một người lạc quan, chỉ ít cậu không buồn phiền chuyện đã qua quá lâu, vụ bị đám đàn em của Dư Hà gây sự ở ngoài sông lần trước, sau đó đã bị cậu cho vào quên lãng rồi, nhưng hình ảnh đầy tình sắc mà Dư Hà phảng phất cố ý bày ra lại kia cứ quẩn quanh trong đầu cậu mãi không chịu đi. Cậu nghĩ, phần để bụng này của cậu đối với tình địch hắn là một điều tự nhiên.

Đêm đó Điền Trí Viễn đi đến nơi hẹn, khi trở về cũng không nói cho Doãn Chân biết rốt cuộc hắn giải quyết chuyện kia ra sao, trong lòng Doãn Chân có chút ít để bụng, cậu chẳng phải thứ con gái lòng dạ hẹp hòi hay nổi máu ghen, nhưng cậu cứ lơ mơ cảm thấy người tên Dư Hà kia có chút nham hiểm, nhìn ngoài mặt thì cậu ta là người không hề dễ để người khác cười lên cổ mình giường oai. Lại thêm nhà cậu ta ở khu này có vô số người bỏ dỡ, Doãn Chân lo Điền Trí Viễn sẽ dây phải phiền phức không đáng có.

Cơ mà không tài nào ngờ ra Điền Trí Viễn có gì đó khác thường cả, cũng như mọi ngày, lúc làm việc nghiêm túc chăm chú, ở trước mặt người ngoài khôn khéo không quên tính toán chi ly, về đến nhà lại bày cái bản mặt thộn thộn mắc cỡ trước Doãn Chân.

Doãn Chân cảm giác mình cứ như chưa vào cửa đã có suy nghĩ của một bà chủ gia đình rồi.

Lúc nghĩ như thế, Doãn Chân đã tự phi nhổ vào mình luôn.

Đạo gần đây cứ cảm giác thời gian trôi qua mau quá, nhớ lại hồi vào trấn Nguyên Thủy đến giờ cũng chưa được bao lâu, nhưng khi nhìn ngày trên điện thoại, lại giật mình nhận ra kì nghỉ hè đã đi qua hơn nửa. Quả nhiên, cuộc sống quá ngọt ngào sẽ trôi qua rất mau.

Doãn Chân ráu riết nhìn điện thoại rồi cảm khái một hồi, tiếng chuông điện thoại thốt nhiên vang lên làm cậu giật bắn người.

“Tiểu Doãn à, điện thoại kêu kìa con, ngẩng ra đó làm gì?” Doãn Chân ngẩng người nhìn cuộc gọi đến hiện trên điện thoại, qua một lúc lâu cậu cũng quên bắt máy mất, mẹ hai đang rửa chén ở phòng bếp nhô đầu ra hô một tiếng.

“A dạ!” Doãn Chân lấy lại tinh thần, thưa một tiếng rồi đứng dậy, bước đến phòng sách.

Một tháng này cậu chưa từng liên lạc với người nhà, hắn là anh hai gọi điện tới xét hỏi đây mà, này mà vừa bắt máy sẽ né không nổi bị sặc một trận đây. Tay Doãn Chân vừa đặt lên cửa phòng sách, tiếng chuông đúng lúc ngừng bật.

Doãn Chân ngẫm nghĩ, có lẽ nên gọi điện về.

[Cái thằng oắt này, mày còn biết gọi về hả]

“Hi hi, hồi nãy không tiện nghe, không tiện mà anh hai.” Doãn Chân cười ngỏn ngổn, đi đến cửa sổ, mở ra.

Lúc này đã là chạng vạng chiều, trên đường bắt đầu sáng đèn, từng tốp ông bà chủ sạp họp chợ (mua bán đồ) đều đã về nhà, chỉ còn lại một đoàn bác gái nhảy múa trên một góc nhỏ ở quảng trường. Cửa sổ phòng

sách ở lầu hai đối diện đường cái, vì vậy Doãn Chân vừa gọi điện, vừa thưởng thức dáng múa tươi tắn của đám bà bác đối diện.

[Đừng có tí tổn cười với anh mày, nói chuyện nghiêm túc chút đi, mày ở nhà người ta ra sao hả? Lâu lắm rồi không gọi về đây được một cuộc, ba mẹ đều đang lo lắng cho mày đây này.]

“Dạ tốt lắm ạ!” Doãn Chân bĩu môi, anh cậu là người rất ưa lo lắng – “Anh yên tâm, bảo ba mẹ không cần lo lắng nữa.”

[Cái thằng hời hợt đáng đánh này, nói mau, mày với người ta ra sao rồi?]

“Đã vào tay rồi!” Doãn Chân dần không được về hơn hờ.

[Chà? Nhanh vậy sao! Mới hơn một tháng chứ nhiều! Không đúng, thằng oắt mày có phải cưỡng ép người ta không hả?]

Doãn Chân trợn trừng hai mắt, nắm tay đập lên song cửa một cái – “Gì chứ, sức quyến rũ của em trai anh là vô cùng tận, anh ấy vừa thấy em đã yêu ngay rồi, em mới không có hèn hạ như anh nói.”

[... Vậy đó hả? Vậy chứ năm đó sao nó không vừa thấy mặt mày đã yêu ngay?]

“Ê!” Doãn Chân quạu – “Anh có phải anh trai em không đó? Lúc nào rồi mà anh còn đả kích em!”

[Rồi rồi, anh mày cũng không có ý gì đâu. Nói thật, em với nó...]

Doãn Chân lại cười rộ lên – “Thật mà, cả hai thằng thần với nhau cũng chưa được bao lâu. Chuyện này anh đừng vội nói với ba mẹ, em sợ bọn họ sẽ hối em dẫn anh ấy về gặp bọn họ lắm, em vẫn còn nhiều điều muốn nói mà.”

[Ừ, chính em cảm thấy tốt là được. Sống ở đó có quen không? Không có thịt nướng kiểu Hàn, không có quán bar, không có hiphop.... Anh nói này, em có thể thích ứng với đời sống ở nông thôn thật không đó.]

Doãn Chân bĩu môi, khuỷu tay đặt lên khung cửa sổ, đang muốn nói lại đột nhiên trông thấy một chiếc xe dừng ở dưới lầu, không phải ai khác, mà đúng là chiếc SUV của Điền Trí Viễn.

Doãn Chân nhin không được thích ý trong lòng.

Từ sau khi hai người tỏ rõ côi lòng với nhau, Điền Trí Viễn hầu như mỗi ngày đều về nhà lúc 7 giờ hơn, vì sao ư, chỉ vì muốn về sớm chút dán dính lấy cậu thôi chứ sao. Xem ra hôm nay cũng không ngoại lệ.

Thế nhưng, lúc người trên xe bước xuống, Doãn Chân ngây người, anh hai gọi cậu nhiều lần trong điện thoại cậu cũng chẳng nghe thấy —

Chiếc xe ấy đích xác là giống như đúc của Điền Trí Viễn, nhưng biển số xe lại không phải, chữ cái đi đầu trên biển số xe là của S thành, mà người bước xuống xe kia, vậy mà lại là....

“Đùa à! Sao cậu ta lại ở đây...” Điện thoại rơi xuống đất, Doãn Chân không hề phát giác.

← Xem lại

Xem tiếp

21. Chương 21

.

Doãn Chân nhặt điện thoại dưới đất lên, vội thưa một tiếng với mẹ hai rồi đi xuống lầu. Nhưng khi đến cạnh trạm xổ số cậu lại do dự, đứng nguyên tại chỗ không đi tới trước. Đấu tranh nội tâm một hồi, cậu vòng trở về nhà mang một chiếc áo sơ mi tay dài của Điền Trí Viễn vào phủ lên chiếc quần cộc, lục trong hành lý của mình, lấy ra một cái mũ lưỡi trai và một cặp kính râm.

Vừa nãy ở cửa sổ lầu 2, Doãn Chân trông thấy người nọ dẫn theo một người đàn ông khác bước vào nhà nghỉ của Điền Trí Viễn, nhìn có vẻ như muốn ngủ lại. Nghe đồn người nọ đã là viện trưởng viện kiểm sát thành phố S.

Nhân viên phục vụ Triệu Nhã Hân thỉnh thoảng trông thấy một người ăn mặc chảnh ra đầu, nửa đêm nửa hôm mang kính râm và mũ lưỡi trai đi tới, còn tưởng là lưu manh nơi nào tới gây sự, kết quả người đến gần, lấy kính mát xuống rồi cô mới nhận ra là nam bảo mẫu của nhà ông chủ.

“Anh Doãn à, đêm hôm khuya khoắt anh bận kiểu đó định đi hát hò hả?” Triệu Nhã Hân đứng sau quầy tiếp tân, một tay cầm bút một tay che miệng khực khặc cười.

Doãn Chân nhìn liếc qua hướng cầu thang, hạ giọng nghiêm túc nói: “Đừng có cười, tôi có chuyện chính đáng hỏi cô đây này.”

Nhìn vẻ mặt Doãn Chân thần bí, thái độ nghiêm túc cũng chẳng giống như đang nói giỡn, Triệu Nhã Hân lập tức thu nụ cười lại – “Có chuyện gì à?”

“Vừa nãy có phải có hai người đàn ông vào đây đăng ký phòng không?”

“Đúng thế, sao ạ?”

“Đưa sổ đăng ký tôi xem chút.”

Triệu Nhã Hân không hiểu ra sao, cơ mà vẫn đưa cuốn sổ cho Doãn Chân xem.

Doãn Chân nhìn ba chữ “Mạc Hiểu Thiên” trên cuốn sổ, cảm thấy hơi lạnh toát từ bàn chân lan đến toàn thân, người này, chẳng bao lâu sau, sẽ là kẻ cướp đi người quan trọng nhất của cậu...

Doãn Chân trả cuốn sổ lại cho Triệu Nhã Hân, nhịp thở có chút gấp – “Tiểu Triệu, có phải mỗi lần trở về Điền Trí Viễn đều kiểm tra danh sách và khoản mục trong này không?”

“Dạ, có vấn đề gì hả anh?”

“Em sửa lại cái tên Mạc Hiểu Thiên này một chút.”

“Ồ? Sao thế ạ? Đây là em điền dựa vào chứng minh thư của người ta đó.” Triệu Nhã Hân kinh ngạc không thôi, không hiểu Doãn Chân đang làm trò gì – “Anh Doãn biết người này?”

“...” Cô nhỏ này thiệt đúng là nhạy cảm – “Ừ, anh quen, anh ta đến tìm anh đó, trước khi tới đây anh đã từng xích mích với anh ta, anh ta cực kì ghét anh, nên em xóa cái tên này đi, ít nhất là lúc Điền Trí Viễn đến kiểm tra đừng để anh ấy trông thấy.”

“Ồi chào? Sao lại không để ông chủ xem hả anh? Cứ nói người kia tìm anh là được rồi, không liên quan tới ông chủ tụi em...”

“Chắc, anh nói em sao cứ ưa để ý mấy cái chuyện cón con thế hả? Ông chủ em cũng biết người này, nếu anh ấy biết cậu ta đến tìm anh gây sự, chắc chắn sẽ ra mặt thay anh, anh không muốn chuốc phiền tới cho anh ấy, em hiểu chưa?”

“À à!” Triệu Nhã Hân bỗng nhiên tỉnh ngộ – “Vậy sao anh không nói sớm?” Cầm bút xóa bôi trắng cái tên trên cuốn sổ, sau đó bổ sung vào hai chữ “Trương Cường”.

Chất lỏng màu trắng của bút xóa che phủ ba chữ “Mạc Hiểu Thiên” đến là sạch sẽ.

Doãn Chân nhìn trong chốc lát, vừa lòng gật đầu, ngẫm nghĩ, lại bồi thêm một câu: “Còn nữa, tên kia có lẽ sẽ đánh tiếng hỏi em về Điền Trí Viễn, em cứ nói không biết, rõ chưa?”

Vừa lúc đó, trên bậc thang vang lên tiếng bước chân, Doãn Chân cố sức trốn mắt liếc Triệu Nhã Hân rồi tranh thủ thời gian đeo kính lên, vội vàng ra khỏi cửa.

Triệu Nhã Hân cũng lập tức dẹp cuốn sổ đi, giả vờ tính toán.

“Tiểu thư, người ban nãy cũng là khách tới đây nghỉ trọ sao?”

Người nọ trẻ tuổi, mang kính không gọng, dáng người bình bình, tuổi chừng 25~26, dù trời đang vào hè vẫn lịch sự mang áo sơ mi trắng và quần tây giày da, hơn nữa vạt áo sơ mi còn nhét vào trong quần nữa, cách ăn mặc có hơi mẫu mực cổ hủ. Tóc tai chia ngôi gọn gàng, thuần một màu đen, chải chuốt chỉnh tề, ngũ quan đoan chính nhưng lại không xuất sắc lắm, chẳng khó để dễ dàng nhận ra đây là loại người theo khuôn

phép cũ, hai đầu lông mày có vẻ khéo đưa đẩy và nhanh nhạy trong giới chức nhưng không hề đắm chìm trong đó.

Triệu Nhã Hân đương nhiên sẽ không bán đứng Doãn Chân, liền cười lắc đầu, nói: “Không phải, thằng cha đó là du côn xứ này. Sao thế, ngài quen?”

Người nọ nâng gọng kính, lắc đầu – “Không, chỉ cảm thấy bóng lưng có chút giống với một người mà tôi quen thôi, chẳng qua người kia chắc sẽ không xuất hiện ở đây đâu, người kia thích ăn diện lắm, sao có thể mặc thành như thế kia chứ.”

“À, thì ra là vậy.” Triệu Nhã Hân cười mở miệng nói: “Trên đời người giống người là chuyện thường, là chuyện thường.”

Người nọ cười cười, không nói gì, kẻ đi bên cạnh người nọ kính cẩn nói vào tai y một câu – “Mạc kiểm, thư kí Hoàng và Hướng sở trưởng vẫn đang chờ chúng ta, đi mau thôi.”

Người nọ gật đầu, đi khỏi.

Doãn Chân đứng ở chỗ tối trong ngõ hẻm cạnh nhà Điền Trí Viễn, trông thấy hai người bước vào ô tô đi mất hút mới thở nhẹ một hơi. Nhưng cậu cũng không bởi người nọ tạm thời bỏ đi mà hoàn toàn yên tâm, tên có thể xoá, nhưng không bảo đảm Điền Trí Viễn có thể tình cờ gặp mặt y hay không.

Tối này tuyệt không thể để Điền Trí Viễn đến nhà khách kiểm tra sổ sách được.

Doãn Chân móc điện thoại, bấm số gọi Điền Trí Viễn.

[Alo? Là Doãn Chân à] Tình hình bên kia của Điền Trí Viễn hơi ồn ào, dường như đang có rất nhiều người ở đó, tiếng lại nhỏ, Doãn Chân không nghe được rõ ràng.

“Là em, còn bao lâu nữa thì anh về nhà?”

[Hử, sao thế?]

Doãn Chân cười xấu xa, cố ý nhỏ giọng thăm thì: “Đương nhiên là nhớ anh rồi, muốn anh về nhà sớm chút, sao nào? Anh không nhớ em à? Tối qua ‘ấy ấy’ có thích không?”

[... Doãn Chân, anh hiện giờ đang rất bận.] Lúc nói những lời này có vẻ như Điền Trí Viễn đang đi đến nơi khác, không còn nghe thấy những tiếng ồn kia nữa, chỉ còn lại giọng nói khàn khàn hơi xấu hổ của hắn.

“Ấy...” Doãn Chân nghe xong, nếu như bận việc thì đến sáng mai mới về cũng tốt, chỉ ít khi đó mọi người đều đã đi ngủ cả rồi, dù Điền Trí Viễn có đến nhà khách kiểm tra sổ sách thì cũng sẽ không đụng mặt Mạc Hiểu Thiên – “Tối nay anh bận phải đến sáng mai mới về được à?”

[Anh cũng không chắc nữa, có thể xong sớm anh sẽ mau mau trở về... Ài, anh cũng nhớ em!] Câu nói cuối cùng kia của Điền Trí Viễn hết sức tối nghĩa, nhưng đầy thành ý, chỉ sợ khuôn mặt bên kia điện thoại đã sớm đỏ ửng.

Trái tim rối bời của Doãn Chân đang bình tĩnh trở lại, thốt nhiên tuôn ra một dòng xúc động – “Anh đang ở đâu? Em tới chỗ anh!”

Doãn Chân bỏ ra 20 phút men theo đèn đường đến đầu cầu Nguyên Thủy, xe Điền Trí Viễn cũng đứng lúc tập lại. Bước vào xe, Doãn Chân lập tức ôm lấy cổ Điền Trí Viễn, cả hai nồng nhiệt hôn nhau.

Trong chuyện làm tình, Doãn Chân vẫn luôn chiếm thế chủ động, quyến rũ và ma mị, khiến Điền Trí Viễn chìm sâu vào mê muội. Đêm nay Doãn Chân dường như chủ động hơn bình thường, vừa bước vào đã chủ động hiến hôn, ôm rịt lấy cổ Điền Trí Viễn, đôi môi cắn chặt lấy hắn, đầu lưỡi trơn trượt như con rắn nhỏ, không chút do dự, ngang ngược và thành thạo lao vào trong khoang miệng hắn, ôm lấy đầu lưỡi của hắn quần quít quay cuồng, tiếng nước bọt dính dấp ướt nị vang lên khi khuấy đảo, từng tiếng từng tiếng hừ khe ngọt ngào tận xương nối tiếp nhau tràn ra từ nơi tương giao giữa môi lưỡi, như một mối lửa trong chiếc xe nhỏ hẹp, đốt cháy không khí đến độ chẳng còn thừa lại bao nhiêu.

Doãn Chân tuyệt không cho Điền Trí Viễn cơ hội đặt câu hỏi, lật người giạng chân ngồi lên đùi hắn, như một con thú nhỏ đói khát, điên cuồng và mãnh liệt hướng hắn tác cầu đòi đáp lại.

Điền Trí Viễn bị khiêu khích đến gần nổi điên, lập tức mặc kệ những việc khác, khóa trái cửa xe, hai người lần đến băng ghế sau, thành thạo cởi sạch quần áo của nhau, khước trương qua quýt một hồi, Điền Trí Viễn liền xông vào bên trong Doãn Chân. Chốc lát sau xe bắt đầu nhích nhàngh đơng đưà, theo thời gian trôi, tần suất lắc lư dần dần nhanh hơn.

May mà lúc này trên cầu không có người đến hóng gió, thỉnh thoảng có xe đi ngang cầu lớn, nhưng chẳng có ai nhàm đến độ dừng lại chú ý chiếc xe đậu ở đầu cầu này cả.

Hơn một tiếng sau, hai người ôm nhau thở dốc, mơn trớn lẫn nhau hưởng thụ dư vị.

“Hôm nay em làm sao vậy?” Tiếng nói của Điền Trí Viễn vẫn còn khàn, nhưng lại có cảm giác thở dài thoải mái. Hắn ngồi tuốt bên trong băng ghế sau, Doãn Chân thì giạng chân ngồi trên đùi hắn, vừa nãy bọn họ làm kiểu cười, ban đầu là Doãn Chân chủ động, cuối cùng do hắn chịu không nổi tra tấn, đảo khách thành chủ giữ đề lấy eo cậu, đỉnh từ dưới lên trên làm cậu suýt nữa thì bật khóc.

Thân dưới ướt nhẹp một mảng, toàn thân Doãn Chân đều ngập tràn mùi của Điền Trí Viễn, cảm giác rất an tâm, cậu dựa vào vai hắn, mặt kề sát một bên cổ hắn, nói với giọng khản đặc: “Không có gì, em vừa mới biết yêu mà, ngày nào cũng khát khao được làm với anh chẳng phải chuyện rất ư bình thường hay sao?”

Điền Trí Viễn bị cái lý do bướng bỉnh ấy chọc cười, hắn sờ vào mái tóc mượt mồ hôi của cậu – “Em đang lo lắng về điều gì đây?”

Cơ thể trần trụi của Doãn Chân cứng đờ, vì cảm thấy Điền Trí Viễn nhạy cảm đến không ngờ. Vài giây sau cậu bật cười, giọng nhỏ xíu – “Lo anh không yêu em thật lòng.”

Lần này đổi lại, Điền Trí Viễn chờ người.

Doãn Chân thẳng lưng, trong xe lờ mờ nên không thấy rõ vẻ mặt của nhau, nhưng trong mắt của cậu lại lấp lánh như vì sao, sáng tỏ chiếu vào mặt Điền Trí Viễn, cả hai cứ vậy mà nhìn nhau.

“....”

Doãn Chân lặng thinh không nói tiếp khiến Điền Trí Viễn xấu hổ, đúng vậy, trước kia hắn đã từng thích một người, có thể nói là khắc sâu vào tim khó mà quên được, trong khoảng thời gian ấy hắn gần như dốc hết tất cả tình cảm ra để yêu, nhưng tương lai tươi sáng đã đến gần ngay trước mắt lại bị huỷ hoàn toàn, sau cùng hắn và người kia dùng cách không gặp nhau để kết thúc.

Mối tình đó làm hắn tổn thương, không phải chỉ dăm ba câu là có thể hình dung, người kia, cũng không phải nói quên là quên ngay được, bởi vì tổn thương quá lớn, lớn đến độ từ dạo ấy đến nay hắn vẫn không thể nào tin vào tình yêu. Về đến quê nhà, khi cô đơn muốn tìm người bầu bạn hắn sẽ lại nhớ tới người kia, nhớ tới những chuyện mà bản thân đã trải qua, sau đó nhắc nhở chính mình rằng tình yêu đồng giới cũng sẽ có những chuyện như vậy, tiếp theo đó buông lơi bản thân và nội tâm trống rỗng, vắng lặng, bắt ép bản thân mình trở nên bẽ bộn để không còn cơ hội để ý đến.

Hắn muốn hận người kia, bởi người kia đã vì tương lai của bản thân mà buông bỏ hắn vào thời khắc quan trọng, dồn đẩy tất cả trách nhiệm lên người hắn, để một mình hắn đối mặt với sự chỉ trích của tất cả mọi người....

Hắn muốn nhưng hắn không đủ nhẫn tâm, bởi vì khi ấy tuổi còn quá trẻ, rất nhiều suy nghĩ đều mang theo sắc thái tưởng tượng, dù cho chính tai nghe người nọ bóp méo từng chữ từng chữ sự thật, hắn cũng vẫn còn chút ít ảo tưởng, ảo tưởng rằng người ấy không còn cách nào khác vì bị bức bách, sau đó người ấy nhất định sẽ giải thích rõ ràng cho hắn hay, hắn còn nghĩ đến, chỉ cần người ấy có thể tiếp tục ở cùng hắn, dù không có tương lai cũng chẳng sao cả, bọn họ đều còn trẻ khỏe, có thể kiếm trở về, nên khi ấy hắn đã không có lấy một câu biện bạch để bảo vệ mình.

Nhưng không ngờ tới mong đợi mà hắn đang có lại chỉ là suy nghĩ của một bên, hắn sụp đổ hoàn toàn, đến cuối cùng chỉ có thể thảm hại cặp đùi mà trốn về quê nhà của mình.

Trong xe mờ tối, Doãn Chân thốt nhiên phát Điền Trí Viễn một bạt tai, ‘chát’ một tiếng rõ kêu.

Điền Trí Viễn sững sốt.

← Xem lại

Xem tiếp

22. Chương 22

“Diễn Trí Viễn, nếu như anh không thể quên được bạn trai trước của mình, hai ta cũng khó mà tiếp tục được.”

Chẳng tài nào nhìn rõ nét mặt của Doãn Chân, nhưng giọng nói của cậu lại trầm trầm lạnh lùng dị thường. Dứt lời cậu định mang quần áo vào rồi xuống xe, nhưng lúc cậu chuẩn bị tuột xuống khỏi đùi Diễn Trí Viễn, hắn đã nắm lấy cổ tay cậu.

“Anh đã không còn nghĩ về người đó nữa rồi, Doãn Chân!” Diễn Trí Viễn nắm thật chặt cổ tay Doãn Chân – “Anh chẳng hề không nghiêm túc với em, thật đó! Có lẽ do thời gian chúng ta quen nhau không dài nên em không hiểu anh, nhưng anh sẽ dùng thời gian để chứng minh cho em thấy! Anh không phải loại người tùy tiện hứa hẹn chịu trách nhiệm với người khác.”

Doãn Chân cong môi, cúi đầu, dán trán mình lên trán Diễn Trí Viễn, hỏi hắn với ý cười hả hê: “Vậy hồi này anh gây ra làm gì? Chẳng lẽ không phải anh nhớ đến bạn trai trước hay sao?”

Hơi thở gần kề của Doãn Chân làm Diễn Trí Viễn có hơi váng vất say, thuận thế chọt lên môi cậu vài cái, hắn nói: “Không gạt em nữa, khi này đích thật là có nhớ tới cậu ta, nhưng không phải kiểu tình cũ khó quên mà em nghĩ. Khi chia tay nhau, anh đã rất hận, hận đến mức muốn giết chết người kia, nhưng vừa nhắm mắt anh lại nhớ đến ánh nhìn thơ ngây ngượng ngùng của người kia lúc ấy, làm anh khó mà hạ quyết tâm tàn nhẫn được. Sau đó tại anh không gặp mặt nhau nữa, thời gian trôi qua quá lâu, lâu đến độ anh đã không biết mình còn lại cảm giác gì đối với người kia, lúc nghĩ đến cũng chỉ thấy ngỡ ngàng...”

Đúng vậy, là ngỡ ngàng.

Ngỡ ngàng không biết tại sao lúc trước lại đáp trả lời yêu của người nọ; ngỡ ngàng không biết tại sao hắn có thể vì người nọ mà cúp của một tuần để đi làm công, để kiếm đủ 3000 đồng mua một chiếc đồng hồ đeo tay làm quà sinh nhật cho người nọ; ngỡ ngàng không biết tại sao chỉ vì một cuộc điện thoại gọi đến lúc nửa đêm nói rằng muốn gặp hắn của người nọ, mà leo lên bức tường cấm đầy miếng chai của trường làm hai bàn tay mình trầy trụa vô số; càng ngỡ ngàng hơn nữa khi không biết tại sao vào phút cuối khi người nọ phản bội hắn, rõ ràng có thể nói nhưng hắn lại lựa chọn lặng thinh chịu đựng...

Quá nhiều điều ngỡ ngàng ủa đến, biến thành một vùng sương mờ mờ trắng, ngỡ ngàng ánh mắt thơ ngây sạch trong của người nọ lúc ban đầu, ngỡ ngàng suy nghĩ của chính bản thân mình, càng ngỡ ngàng hơn vì tình yêu thuần khiết thừa ban sơ.

Diễn Trí Viễn buông cổ tay Doãn Chân ra, đổi thành ôm lấy mặt cậu, đôi mắt sáng rực chăm chú nhìn cậu – “Nhưng tuyệt đối không phải tình cũ khó quên mà em tưởng. Bởi vì trong lòng anh lúc này chỉ có một mình em! Anh sẽ không hứa hẹn đời đời kiếp kiếp gì với em, bởi không ai biết trước điều gì sẽ xảy ra trong tương lai, anh chỉ biết ngay lúc này đây anh muốn em, ngày nào anh còn ở bên em, ngày ấy trong lòng anh cũng chỉ sẽ nghĩ đến một người là em.”

“...” Ai nói Diễn Trí Viễn là con trâu gỗ hả? Bước ra đây tôi xé nát miệng nó liền! Mấy lời yêu bùi tai buồn nôn như này, ai cmn có thể nói dễ nghe hơn hắn?

Nếu như không phải trong xe không có đèn, có lẽ đôi mắt vì cảm động mà ửng đỏ của Doãn Chân sẽ bị Diễn Trí Viễn thấy rõ mồn một.

Diễn Trí Viễn nhấc cằm đầu Doãn Chân vào cổ mình, một tay vuốt tóc cậu, một tay ôm lấy eo cậu – “Đợi sau này có thời gian, anh sẽ nói rõ chuyện trước kia cho em hay, mẹ anh đã sớm biết tính hướng của anh rồi, nên anh sẽ không giấu diếm em trước mặt bà, nếu như em đồng ý, chúng ta cũng nên bớt thời gian đi gặp ba mẹ và anh của em.”

“Ngốc, sao anh dám chắc ba mẹ em sẽ bằng lòng gặp anh? Chẳng lẽ anh không sợ bọn họ phản đối sao?”

“Ừ, việc này...” Điền Trí Viễn hiển nhiên không nghĩ tới điều ấy, lập tức bị vặn hỏi đến choáng váng, nhưng chỉ chốc lát sau hắn lại nói: “Kệ bà thái độ của bọn họ, chỉ cần em có quyết tâm ở cùng anh, anh chẳng sợ cái quái gì cả.”

Nói trắng ra, Doãn Chân chính là năng lượng, là tất cả dũng khí của hắn!

Doãn Chân không biết nên nói gì cho phải bây giờ, tim cậu nảy thình thịch mãi không ngừng, mãnh liệt một cách khác thường, suy tư thật lâu cũng không thể nghĩ ra câu chữ nào có thể diễn tả tình cảm trong lòng cậu ngay lúc này, cuối cùng chỉ có thể dùng cả tay lẫn chân quẩn lầy Điền Trí Viễn như gấu Koala, khịt khịt mũi tủi thân và nhe răng nói bên tai hắn: “Điền Trí Viễn, em cmn thích anh lắm, rất rất thích, thích đến nỗi không biết nên làm gì mới phải, thích đến độ tim đập cũng đau....”

Nhưng anh lại chẳng hề hay biết!

Đêm đó khi hai người về nhà đã là 3 giờ sáng, thật không thể tin nổi bọn họ đã ở trong xe làm ba lần liên tục, trong lúc ấy cứ cách vài phút điện thoại của Điền Trí Viễn lại kêu một lần, bọn họ cũng chẳng để ý tới.

Về đến nhà, hai người cùng vào nhà vệ sinh trong phòng ngủ chính tắm rửa, lúc Doãn Chân định bước về phòng sách ngủ thì bị Điền Trí Viễn giữ chặt, kéo cậu ngủ lại trên giường mình.

Hôm sau, khi trời còn chưa sáng, Doãn Chân thừa dịp Điền Trí Viễn vẫn chưa tỉnh ngủ đã chịu đựng cái eo mỗi nhừ mà bước xuống giường, lặng lẽ trở lại phòng sách, mở cửa sổ liếc nhìn ánh rạng đông màu xám trắng, chiếc SUV tối qua vẫn đậu trước cửa nhà khách.

Xem ra Mạc Hiểu Thiên vẫn chưa đi.

Tối qua thành công cản Điền Trí Viễn đến kiểm tra sổ đăng ký, vậy còn sáng nay sẽ thế nào đây? Nếu Điền Trí Viễn ra ngoài rồi không khéo gặp cái tên thì sao? Tất cả đều ngủ chung trong một căn nhà, muốn đụng mặt nhau thật sự rất dễ.

Mặc dù tối qua đã năm lần bảy lượt nhận được lời cam đoan của Điền Trí Viễn, nhưng Doãn Chân lúc này vẫn để ý tới ba chữ Mạc Hiểu Thiên như cũ, không vì cái gì khác, cậu chỉ không hi vọng Điền Trí Viễn nhìn thấy khó chịu trong lòng hắn mà thôi.

Lúc tám giờ rưỡi sáng, Điền Trí Viễn vác cái mặt in hằn Ngũ Chỉ sơn* ngồi trước bàn cơm ăn mì, Doãn Chân thì đứng ở cửa sổ trong phòng sách trông chiếc SUV kia lái đi về hướng huyện.

*: Năm ngón tay (đương nhiên là đặc tả trên mặt)

Doãn Chân cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, lúc này mới yên lòng trở lại bàn cơm ăn mì của cậu.

Thiệt quái, rõ ràng khi trước cậu đã thấy ngán ăn món này rồi, nhưng sao hôm nay lại cảm giác nó cực kì ngon.

Ngẩng đầu nhìn Điền Trí Viễn ngồi đối diện, phát hiện hắn nhìn mình, đầy trong ánh mắt chứa ý cười đều là yêu thương. Nhưng dấu đỏ trên mặt hắn quá nổi, làm nụ cười của cậu có hơi khô hời.

Cơ mà vẫn hết sức ngọt.

Qua một tối, bầu không khí yêu đương giữa hai người rõ ràng nồng nàn và ngọt ngào hơn so với trước kia, chỉ có hai người bọn họ ngồi bên bàn cơm dùng bữa sáng, thừa dịp mẹ hai ở nhà bếp luộc trứng gà lăn mặt cho Điền Trí Viễn không chú ý bên ngoài, Doãn Chân liền mau chóng nghiêng tới cắn một phát lên cái miệng đầy mì của Điền Trí Viễn, một hơi mùi giấm. Sau đó bình tĩnh ngồi trở lại, thường thức vẻ mặt đỏ lố tai và thẹn thẹn dễ thương của Điền Trí Viễn.

Bong bóng màu hồng cứ toả ra mãi đến khi Điền Trí Viễn rời khỏi nhà.

Sau khi xuống lầu Điền Trí Viễn không lái xe đi thẳng, mà là tới quầy tiếp tân ở nhà khách kiểm tra sổ đăng ký phòng và khoản mục. Vì không cho Triệu Nhã Hân trông thấy dấu tay trên mặt mình, hắn bụm mặt nói láo là đau răng.

Lật quyển sổ đăng ký hôm qua, Điền Trí Viễn rất kinh ngạc – “Hôm qua người ở huyện tới kiểm tra rồi à? Nhiều người như vậy.”

Triệu Nhã Hân dọn vệ sinh ở sảnh trước, đang quét tước, nghe vậy thuận miệng đáp: “Đúng là có vài ông cán bộ tới đó ạ, cơ mà không phải người trong huyện, mà là từ thành phố S, hình như là người của viện kiểm sát.”

“Viện kiểm sát?” Điền Trí Viễn cau mày, tay vẫn lật – “Phải chăng lại có dân đến tỉnh khiếu kiện, báo cáo chính quyền thành phố là khoản tiền bồi thường di dời giải toả bị ai đó tham ô?”

“Chắc vậy, bằng không thì sao mấy người ở viện kiểm sát lại phải tốn công đến đây?”

Điền Trí Viễn không nói tiếp, đường nhìn dừng lại tại dấu bút xoá màu trắng trên quyển sổ, và cả hai chữ “Trương Cường” viết thêm vào bên dưới.

“Tiểu Triệu, sao lại xoá rồi sửa lại tên người này?” Điền Trí Viễn giơ quyển sổ.

Động tác khom lưng lau nhà của Triệu Nhã Hân dừng lại, chậm chậm đứng thẳng người, cô do dự một chút rồi cười nói: “Ghi nhanh quá nên sai chữ, phải sửa lại lần nữa ạ.”

“À!” Điền Trí Viễn gật đầu, không để ý tới nữa.

Đúng lúc này điện thoại vang lên, Điền Trí Viễn lấy ra xem, tin báo người gọi tới là Trần Dương, hẳn không bắt máy, mà tiếp tục bùm mặt vội vàng đi ra khỏi nhà khách, lên xe rồi mới ấn nút nghe.

[Trí Viễn, tối qua có người ‘làm’, cơ mà gọi cho anh mãi không được.]

Điền Trí Viễn nghe xong mặt liền đổi sắc, nghĩ đến tối qua say sưa với Doãn Chân trong xe, mang tai không khỏi có hơi nóng lên – “Tối qua nhà có việc gấp, ngại quá. Người ‘làm’ kia thế nào?”

*trong đây mang ý lừa bịp

[Bắt được rồi, chặn được nó trên đường cao tốc từ trấn Bách Nham đến Phổ Châu hồi năm giờ sáng nay, chỉ là thắng phanh thôi, kỹ thuật rút bài không tệ, thắng 120 ngàn, giữa đường để lại cho đám thắng đệ nó 80 ngàn, còn lại 40 ngàn bị bọn em lấy lại sau khi tóm được nó rồi. Phần còn lại anh nói nên làm sao bây giờ]

Điền Trí Viễn tắt máy, lái xe lao vút đi.

Doãn Chân mãi vẫn không biết hồi trước Điền Trí Viễn nói chuyện với Dư Hà kiểu gì, hôm nay cuối cùng cũng rõ.

Lúc cậu dẫn đôi long phượng thai đến siêu thị mua kem đánh răng, có trông thấy đầu trọc Nhị Hỉ, cái tên thanh niên khá có bản lĩnh ấy, nay trên lòng bàn tay phải của gã quần băng gạc, chỉ dẫn theo mỗi thằng đàn em, vừa thấy Doãn Chân mặt liền trắng bệch, mắt rủ xuống, vội vàng đi đường vòng trốn.

Doãn Chân nhìn chằm chằm bóng lưng của Nhị Hỉ, và cả bàn tay phải quần băng gạc kia nữa, trong lòng không biết là cảm xúc gì. Thời gian tuổi thanh xuân tuyệt vời như thế, không lo học lấy một cái nghề rồi vui vẻ mà sống, lại cam chịu làm tay chân cho người ta, tưởng rằng đi theo mấy tay anh chị là có thể hống hách đến nỗi vểnh đuôi lên trời, từ nay về sau sẽ đứng trên cao trông xuống kẻ khác chắc. Dù trong tim Doãn Chân không đành lòng nhìn gã bị Điền Trí Viễn đâm xuyên bàn tay phải, nhưng cậu cũng chỉ đành lặng yên thở dài một tiếng ‘tự làm tự chịu’ trong lòng.

Hôm nay Doãn Chân vẫn như thường lệ, sắp xếp 3 lượng bài luyện bút lông cho Hâm Hâm.

Hâm Hâm và Nữu Nữu đã học một số chữ mới rất đơn giản ở lớp nhà trẻ, Doãn Chân dạy nhóc viết chữ cũng bắt đầu với các nét bút đơn giản nhất, ví dụ như ngang (), sổ (), phẩy (), móc (). Qua một tháng luyện tập, thủ pháp của Hâm Hâm thành thạo hơn không ít, chỉ có điều nhóc còn bé quá, lực tay chưa đủ, chữ viết ra chỉ có thể coi như một chữ*.

*Ý là chưa thành hình chữ thư pháp, mà chỉ là 1 chữ viết bình thường.

“Hâm Hâm giỏi quá à! Thiệt là oách! Mới học chưa bao lâu mà đã viết được chữ đẹp thế này rồi, thiệt là giỏi!” Doãn Chân cầm hai chữ “Nhật()” “Nguyệt()” Hâm Hâm viết trên tay mà thưởng thức, khen nhóc nức nở.

Con nít một khi được khen đều sẽ tràn trề ý chí chiến đấu, Hâm Hâm lập tức tỏ vẻ mình sẽ viết thêm 5 tờ nữa.

“Giỏi! Hâm Hâm thật là tấm gương tốt của chú, chú cũng muốn học như Hâm Hâm.”

Mẹ hai đứng ở cửa phòng sách nhìn hai đứa nhỏ ngoan ngoãn viết chữ, hớn hỏ mà cười đến thoả mãn. Rõ là đã lâu lắm bà mới thấy hai đứa nhỏ yên tĩnh ngồi trong nhà 1-2 tiếng như thế.

“Tiểu Doãn, con lợi hại thật đấy! Mới đến một tháng thôi đã dạy 2 đứa quý này nghe lời tới vậy rồi, thật là rất cảm ơn con lắm.” Lúc Doãn Chân ra ngoài uống nước, mẹ hai cũng ở bên không ngừng khen ngợi cậu.

Doãn Chân lấy ấm nước trong tủ lạnh ra rót đầy một ly – “Bác gái khách sáo quá, thật ra thì con vừa mò vừa dạy ấy chứ.”

“Ấy dà, con đừng khiêm tốn vậy mà, tóm lại là đã làm tới chức thầy giáo rồi, đương nhiên là chẳng phải dạng vừa đâu. Hà hà!”

Doãn Chân cười, không phải giáo viên nào cũng đều giỏi dạy trẻ, chỉ có người thật sự nhập tâm coi mấy đứa như con đẻ của mình, cho rằng đó là một loại trách nhiệm, xuất phát từ quan điểm ấy, nghĩ về những gì bọn trẻ muốn, sự dạy dỗ cũng sẽ nhận được đền đáp tương ứng.

Cậu biết rõ Hâm Hâm và Nữ Nữ là do mẹ ruột tội nó đẻ muộn, chứ không phải do hấn và vợ trước sinh ra như Điền Trí Viễn nói với người ngoài, tất cả của tất cả, cậu đều biết.

Cậu thích Điền Trí Viễn, nên cậu sẽ coi hai đứa trẻ này là chính bản thân mình.

Uống nước xong, Doãn Chân bước vào phòng sách xem kết quả luyện tập của tội nhỏ.

“Hâm Hâm, lúc viết chữ này lực phải mạnh thêm nữa, coi này, như thế, con thử xem... Đúng rồi, thật thông minh, chú mới chỉ chút đã hiểu ngay rồi.”

“Chú ơi, kể con nghe chuyện này đi chú?” Lúc Hâm Hâm luyện viết chữ, Nữ Nữ không biết tìm đâu ra một quyển cổ tích, cô bé chỉ vào bức tranh trên bìa, nài nỉ Doãn Chân kể cho nghe.

Doãn Chân cười híp mắt sờ sờ đầu Nữ Nữ, cầm lấy cuốn truyện rồi nhìn lướt qua, là cổ tích cô bé lọ lem, thế là bắt đầu kể.

“Ngày xưa ngày xưa, ở thành trấn nào đó, có một cô bé rất đáng yêu, cô không chỉ thông minh xinh đẹp mà còn hiền lành tốt bụng...” Giọng của Doãn Chân rất trong, lúc kể truyện cổ tích cậu cố hết sức thả tiếng trầm xuống, âm điệu hoà vào câu chuyện làm nó sống động y như thật, khiến Nữ Nữ nghe đến độ ngẩn ngơ – “Không lâu sau, cô bé lọ lem và chàng hoàng tử cử hành lễ cưới, cảnh tượng long trọng, hết sức náo nhiệt, dân chúng cả nước đều chân thành chúc mừng hai người bọn họ. Từ đó về sau, cô bé lọ lem sống vui vẻ hạnh phúc suốt cuộc đời...”

Kể xong câu chuyện, Doãn Chân khép cuốn cổ tích lại, cười tủm tỉm hỏi Nữ Nữ – “Nghe hay không?”

Nữ Nữ ra sức gật đầu, đôi mắt đen tròn như quả nho lập lòe toả sáng – “Chú ơi, trong truyện cổ tích cô bé lọ lem với chàng hoàng tử cưới nhau rồi sau này sẽ hạnh phúc, vậy sau này con cũng sẽ tìm một chàng hoàng tử để đám cưới.”

Doãn Chân phì cười – “Vậy Nữ Nữ định tình mẫu hoàng tử kiểu nào đây?”

Nữ Nữ chống cằm ngẫm nghĩ, nói: “Ưm, giống chú ấy.”

“Hử? Sao lại giống chú? Chẳng lẽ ở nhà trẻ tội con không có nhóc đẹp trai nào hết à?”

“Dạ hông có, đứa nào cũng y chang con cóc.”

“Hà — Vậy ra, trong mắt Nữ Nữ, chú là người đẹp trai nhất rồi.”

Nữ Nữ như một bà cụ non, dùng ánh mắt đánh giá nhìn nhìn Doãn Chân, bĩu môi nói: “Tạm được, kém hơn ba con chút ít!”

“Phì — rõ ràng là chú đẹp trai hơn! Ba con đâu có trắng như chú, cũng đâu có cool như chú.”

Nữ Nữ lắc đầu, nói: “Không đúng, ba con oách hơn chú, tuy ba con hông có quần* giống chú, nhưng ba con vẫn đẹp trai hơn chú!”

*từ quần có phát âm giống kool:))

“...” Doãn Chân bị những lời này làm ngớ người, ba của bé có đẹp trai hay không thì liên quan quái gì tới quần của cậu?

Mãi đến lúc ăn cơm tối, Doãn Chân cũng vẫn không thể thoát ra khỏi lời nói quái lạ của Nữ Nữ.

Hôm nay Điền Trí Viễn trở về vô cùng sớm, mẹ hai vừa bưng cơm lên bàn thì hắn đã bước vào cửa rồi, vì vậy cả nhà thật vui vẻ ăn cơm tối cùng nhau. Vui vẻ nhất không ai qua được Doãn Chân, trên bàn cơm thì mất đi mây lại với Điền Trí Viễn, dưới bàn thì em đụng anh một cái, anh đụng em một cái, bong bóng màu hường thiệt muốn nhuộm luôn cả phòng ăn.

Nữ Nữ ngồi cạnh Điền Trí Viễn, vừa xới cơm vừa liên tục ngắc đầu liếc trộm Điền Trí Viễn và Doãn Chân.

Doãn Chân nhìn Điền Trí Viễn cứ vừa và cơm trắng vừa liếc nhìn mình, nhin không được gấp một miếng củ cải chua xào thịt băm cho hắn – “Ăn chút rau đi!”

Điền Trí Viễn nói tiếng cảm ơn rồi cười đến sung sướng.

Đột nhiên, Nữ Nữ tạt Doãn Chân gáo nước: “Chú, chú đừng có thích ba con nha!”

Trước ánh mắt kinh ngạc của mẹ hai, Doãn Chân hận không thể úp luôn mặt vào chén.

← Xem lại

Xem tiếp

23. Chương 23

.

Lượng thông tin trong những lời này của Nữ Nữ phải nói là quá sức lớn, mẹ hai lập tức dùng ánh mắt phức tạp nhìn Điền Trí Viễn, không khí giữa ba người lớn trên bàn ăn liền trở nên quái lạ.

Doãn Chân cúi gầm mặt, nắm chặt đôi đũa trong tay, lưng căng thẳng, tuy Điền Trí Viễn đã từng nói mẹ hai biết rõ tính hươg của hắn, qua vài ngày nữa hắn sẽ tìm cơ hội để nói rõ mối quan hệ giữa hắn và cậu cho bà hay. Mà Doãn Chân cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng chờ ngày đó đến, nhưng lúc này lại đột nhiên bị một câu trẻ con của Nữ Nữ phơi bày hết ra, thiệt tình là chẳng kịp chuẩn bị gì.

Điền Trí Viễn liếc nhìn mẹ hai hắn, tảng lờ đi, nhét miếng thịt mà Doãn Chân gấp cho hắn bỏ vào miệng, vừa nhai vừa hỏi Nữ Nữ cạnh bên: “Nữ Nữ, sao chú lại không được thích ba?”

Nữ Nữ nghiêm túc nói: “Bởi vì con muốn lấy chú đó! Chú cũng đã đồng ý rồi mà.”

“Phì – khụ khụ...” Điền Trí Viễn phun sạch mớ thịt đang nhai trong miệng ra.

Doãn Chân: “...”

Mẹ hai chung quy vẫn chẳng thể giữ tiếp cái vẻ nặng nề kia nữa, mặt mũi méo mó.

Cô nhỏ nhoáng cái đã làm bầu không khí ban đầu quay trở về.

Doãn Chân đen mặt lườm Nữ Nữ – “Nhóc ranh, con đừng có bẻ cong sự thật vậy chứ. Chú đồng ý với cái yêu cầu bắt công này của con khi nào hả?” Vừa nãy bọn họ rõ ràng là bàn chuyện giữa cậu và Điền Trí Viễn ai đẹp trai hơn ai kia mà.

Nữ Nữ tiếp tục nghiêm túc: “Chú là người lớn, nói chuyện phải biết giữ lời chứ. Tuy chú không có đẹp trai bằng ba của con, nhưng mà ba con không có quần* như chú, cô bé lọ lem sống chung với hoàng tử mới là hạnh phúc đích thực.”

quần*: phát âm gần giống kool (ngẫu:))

Điền Trí Viễn nghe mà chả hiểu gì, mơ màng nhìn Doãn Chân – “Ý nó là gì vậy?”

Doãn Chân trưng bản mặt == - “Ai mà biết! Em tưởng anh làm ba thì sẽ nghe hiểu chứ!”

“Ý của em ấy há, chú là hoàng tử, Nữ Nữ muốn kết hôn với hoàng tử!” Hâm Hâm lắc lư hai cái chân nhỏ, trưng cái bản mặt hết sức khinh thường ra mà lườm liếc hai tên to đầu – “Hai ông Nhị Đản!”

Điền Trí Viễn, Doãn Chân: – “... Nhị Đản? Là ý gì?”

“Ba ngốc, chú cũng ngốc nốt, hai tên ngốc (bổn đản) cộng lại với nhau không phải Nhị Đản thì là gì!”

Điền Trí Viễn Điền Trí Viễn, Doãn Chân: “...”

Nữ Nữ khó chịu trừng Doãn Chân – “Có phải chú ghét con không?”

Doãn Chân nhú mày, nhếch miệng cười cười – “Thích mà, nhưng này cũng không thể thành lý do con muốn kết hôn với chú được.”

Nữ Nữ bĩu môi gác đũa, hết sức tủi thân – “Không thể lấy thật ạ?”

Doãn Chân nghiêm túc gật đầu: “Không thể!”

Nữ Nữ đảo mắt, cười rộ lên – “Vậy thì chú lấy con đi!”

Doãn Chân: “...”

Hâm Hâm hừ lạnh một tiếng, đập mạnh đôi đũa lên bàn, cực kì khó chịu hằm hằm nhìn Doãn Chân: “Anh Trương có nói, mấy cái tên chỉ làm... cái gì mà không lấy kết hôn làm mục đích ấy? À, làm người yêu, thì đều là lũ lừa tình hết đó. Chú này, chú mà lừa tình Nữ Nữ, thì người làm anh là con, hừ, tuyệt không đồng ý đám cưới của hai người!”

Doãn Chân (_)#: “... Điền Trí Viễn, rốt cuộc thì anh có quần hay không hả?”

Điền Trí Viễn đã ụp mặt lên bàn mà cười đến nghẹn thở.

Mẹ hai cũng thế, cười đến nổi chảy cả nước mắt.

Sau khi ăn xong, Doãn Chân dẫn đôi song sinh ra ngoài đi dạo tiêu cơm, mẹ hai rửa chén trong nhà bếp, Điền Trí Viễn yên lặng đứng ở cửa nhìn bà.

Mẹ hai quay đầu lại nhìn hần, thở dài một hơi – “Trí Viễn à, con muốn nói gì thì nói đại đi.”

Điền Trí Viễn mỉm cười, đi sang rửa chén phụ bà – “Mẹ, con thích Doãn Chân.”

Tay mẹ hai ngâm trong bồn rửa đồ, bà lặng thinh khiến Điền Trí Viễn cảm thấy thật áy náy.

Mẹ hai là người biến tiến biết lui, năm xưa lúc bà và cha của Điền Trí Viễn đến với nhau đã không làm lấy một tờ giấy kết hôn, nói một cách nghiêm túc thì dựa trên pháp luật bà và Điền Trí Viễn không có bất cứ quan hệ gì. Chính bà cũng có con, sau khi cha của Điền Trí Viễn qua đời, dựa theo quan niệm ở nơi thôn quê này thì Điền Trí Viễn không cần có trách nhiệm gì với bà, thậm chí hần có thể gọi con ruột của bà đến đưa bà về. Nhưng Điền Trí Viễn không hề làm như thế, vẫn để bà sống với mình, giúp mình lo liệu những việc vặt trong nhà, chi phí ăn mặc ngày thường cũng không tính toán, thậm chí khi con cái bà gặp khó khăn, hần còn phóng khoáng giúp đỡ nữa kia.

Đồng thời bà cũng là một người hiểu chuyện, bà biết mình không có lập trường gì để mà can dự vào chuyện của Điền Trí Viễn, thế nhưng, dẫu gì thì bà cũng đã dẫn dắt hần từ lúc lên hai, và đồng thời cũng đã bỏ rất nhiều tâm sức vì hần, dù dằn lòng hần không phải do mình sinh ra, những lúc thường đều luôn tuân thủ bốn phận của mình, nhưng khi nghĩ đến mai sau đứa trẻ này sẽ phải đối mặt với sự khinh bỉ của người đời, trong tâm bà chung quy vẫn không dễ chịu.

Nhắc tới mặt mờ nhỏ giữa hai người, không phải bà chẳng nhận ra, bởi ngay từ lúc đầu khi Doãn Chân đến nhà, ánh mắt cậu khi nhìn Điền Trí Viễn rất tế nhị, nào có ai mới quen đã dùng ngón trỏ nâng cằm người ta? Một động tác nhỏ bình thường thế kia, bị cậu làm thành như vậy – lộ một vẻ nóng bỏng quyến rũ. Mà ánh mắt của Trí Viễn khi nhìn Doãn Chân thì càng rõ ràng hơn, thường hay phân tâm và xấu hổ. Nhất là dạo gần đây, đủ thứ mờ ám chẳng coi ai ra gì như vẻ mặt ngóng trông và lặng lẽ ngoéo tay nọ kia ngày càng nhiều, nếu không phải đã rõ ràng tính hướng của Trí Viễn, bà cũng chẳng sẽ trở nên nhạy cảm như vậy đâu, chỉ là bà không nói ra miệng mà thôi.

Hôm nay đã đến lúc không thể không đem chuyện lên bàn nói cho rõ ràng rồi sao, trong lòng mẹ hai thật rất khó chịu đựng, con mình nuôi lớn, ngoài miệng thì nói không phải con ruột, nhưng thực tế có khác là bao? Giờ nó muốn sống với đàn ông thật rồi, thử hỏi trong lòng người làm mẹ như bà sẽ thế nào đây.

“Trí Viễn à, con đã nghĩ kỹ chưa, nếu con muốn sống chung với Tiểu Doãn, sau này sẽ gặp phải rất nhiều phiền phức đấy. Con cũng biết mẹ là dân quê mà, trai gái đi với nhau còn bị nói này nói nọ, mỗi người nhỏ một bãi cũng đủ dìm chết người, mà có phải miệng ai cũng hiền cả đâu.”

Mẹ hai không nói đến những đạo lý gì kia, bà cũng không rõ áp lực mà đồng tính luyến gặp phải trong xã hội hiện nay nặng đến mức nào, những gì bà mắt thấy tai nghe chỉ mang đến cho bà vài lời giải thích nhỏ bé thế thôi, nhưng trong lời bà nói, lời đồn đãi của mọi người mới là thứ vũ khí sắc bén nhất trực tiếp nhất.

“Con hiểu! Con không sợ những điều ấy.” Điền Trí Viễn mau mắn vớt mấy cái chén đã được tráng sạch lên, dùng khăn lau khô từng cái một – “Con ở với ai là quyền tự do của con, không tổn hại đến đất nước cũng chẳng ảnh hưởng đến nhân dân, ai nói thì mặc họ nói.”

Mẹ hai nghiêng đầu cau mày nhìn Trí Viễn – “Con thật muốn như thế?”

“Ừm!” Điền Trí Viễn xếp chén lên cái giỏ inox ở trên bồn rửa – “Con còn định tìm lúc thích hợp để đến thăm ba mẹ Doãn Chân.”

“Chà? Con đã nghĩ đến chuyện này rồi cơ à.”

“Vâng, chuyện kết hôn cũng như nam với nữ thôi ạ, không phải chỉ là chuyện giữa hai người tụi con, mà này cũng là chuyện của hai bên gia đình, tuy không thể làm giấy chứng nhận kết hôn, nhưng ít ra phải được cha mẹ đồng ý và chúc phúc.” Điền Trí Viễn quay đầu nhìn mẹ hai rồi cười – “Mẹ, mẹ sẽ đứng bên ủng hộ tụi con chứ?”

Mẹ hai nhắc tạp dề chạm rây lau tay, bắt đầu dĩ cười cười – “Con đã nói thế rồi chẳng nhẽ mẹ lại không đồng ý? Mấy năm qua con mãi cố chấp không chịu lấy con gái, mẹ cũng không muốn con cứ như thế độc thân đến già. Cậu trai Doãn Chân kia rất tốt, dí dỏm, lại có văn hoá, đối xử với hai đứa nhỏ cũng là hết lòng hết dạ. Nhưng mà...”

“Nhưng mà sao ạ?”

“Cậu Doãn Chân ấy nghĩ thế nào? Cậu ấy có như con không, có lá gan trả bất cứ giá nào không?”

“Này thì mẹ khỏi phải lo, con dám hạ quyết tâm lớn đến thế, cũng là bởi vì em ấy còn có gan trả bất cứ giá nào hơn con.”

Tám giờ tối, mặt trời mới xuống núi hoàn toàn, đèn đường toả sáng, nhóm các bà bác lên quảng trường nhỏ nhảy múa, có rất nhiều điệu Doãn Chân chưa nghe bao giờ, đại khái đều là làn điệu dân ca của tộc Mèo, tộc Thổ Gia. Có một điệu “Bãi thủ vũ” nghe rất thú vị, nhóm mấy bà bác bắt đầu vung vẩy tay theo nhịp chiêng đồng, mặt ai nấy cũng đều mang vẻ nghiêm túc.

.56.com/u26/v_OTIzNzc5Mjc.html

“Chú ơi, mình cũng nhảy đi.” Nữu Nữu và Hâm Hâm kéo Doãn Chân đi tới quảng trường nhỏ.

Doãn Chân không biết làm sao cho phải, nên đành đi theo tụi nó.

Quảng trường không lớn, trên nền xi-măng có xây mấy bồn hoa, hai bên trồng hai cây hoa quế, trên cây mắc hơn trăm cái bóng đèn tròn, hai đường dây điện đan chéo nhau giữa không trung, nguồn điện được kéo tới từ ụ ban trấn bên cạnh.

Trong trấn nhỏ này không có nơi nào chơi bởi được, hoạt động giải trí thường thấy của dân địa phương là cờ bạc, người nào cũng cực, đến cả người già bảy, tám chục tuổi vẫn có thể tụ lại thành một bàn mà đánh bài. Bởi thế, có rất nhiều người đến quảng trường nhỏ xem các bà các cô nhảy múa, coi đây là trò tiêu khiển sau bữa cơm.

Lúc trước Doãn Chân cũng có tới xem vài lần, cơ mà cậu không hứng thú lắm đối với điệu múa của mấy bà cô này, hơn nữa cậu cũng chẳng nghe hiểu những làn điệu dân ca đậm chất dân tộc kia. Với lại còn có điều buồn cười là, chắc mấy bác gái này mua phải đĩa lậu rồi, giữa những làn điệu dân ca này rõ ràng còn trộn thêm một số đoạn rap phong cách Mỹ, mỗi lần phát đến đoạn ấy liền có người lẹ tay tua qua.

Nữ Nữ nhảy theo mấy bác gái một hồi, động tác có hơi vụng, cơ mà cũng ra dáng lắm.

Doãn Chân quay đầu lại nhìn thoáng qua căn phòng lớn phổ đối diện, trong lòng thấp thỏm không yên. Cậu vốn không định mang tụi nhỏ theo, nhưng Điền Trí Viễn lại bảo cậu đi, cậu biết Điền Trí Viễn định nhân dịp này bàn chuyện với mẹ hai của hắn luôn. Hồi đầu cậu cảm thấy có phải nên từ từ hay không, cứ thế này thì cũng quá đột ngột rồi, cậu vẫn còn chưa chuẩn bị tâm lý nữa. Mẹ hai hắn biết tính hướng của hắn là một chuyện, mà có đồng ý hay không lại là chuyện khác. Dù là một nam một nữ yêu thương lẫn nhau cũng khó tránh khỏi chuyện sẽ gặp phải sự phản đối từ người nhà, huống hồ cái tình huống này của bọn họ.

Mà Điền Trí Viễn cảm thấy chọn tới chọn lui không bằng làm liều, này đã gần như phơi bày ra cả rồi, mẹ hai không phải không biết, vậy thôi nói thẳng ra cũng tốt, nói sớm thì tốt sớm.

Doãn Chân hai tay đút túi, chăm chú nhìn Nữ Nữ nhảy múa với các bác gái, tự an ủi mình, Điền Trí Viễn chắc chắn sẽ xử lý tốt, không phải lo.

“Chú ơi, chú biết nhảy không? Nhảy với con đi.” Không biết từ lúc nào, âm nhạc trở nên chậm đi, nhóm bác gái hai người ghép thành một cặp làm bạn nhảy. Nữ Nữ trông thấy mấy bác đó từng đôi từng đôi nhảy thật vui, tâm tính chơi đùa nổi dậy, chạy ào tới kéo tay Doãn Chân đến giữa quảng trường nhảy.

Doãn Chân hết cách, chỉ đành phối hợp.

“Cậu trai, bước nhảy đẹp thật đó!”

“Dân chuyên hả? Tôi thấy cậu với cô bé này nhảy ra dáng lắm.”

“Có hứng vào đội múa chính của tụi tui không?”

“Hê? Đây không phải bảo mẫu nhà Trí Viễn sao? Thì ra cậu cũng biết nhảy nha, sao đây? Có hứng gia nhập tụi tui không?”

Doãn Chân dở khóc dở cười, trong lúc xoay tròn Nữ Nữ, cậu nhả nhận từ chối lời mời niềm nở với ý tốt kia của bác gái: “Bác à, các bác toàn nhảy dân vũ, con không biết nhảy cái kiểu ấy.”

Cơ mà bác gái chưa chịu thua – “Vậy cậu biết nhảy kiểu gì? Thanh niên mấy cậu chắc đều thích nhảy nhạc có nhịp nhanh nhỉ, tụi tui thỉnh thoảng cũng nhảy kiểu đó đấy.”

“Con chỉ biết nhảy Street Dance.”

“Hả? Sì trét đang sờ? Cái điệu gì vậy? Chưa nghe bao giờ.”

Doãn Chân bị âm điệu đáng yêu của bác gái chọc cười không ngớt – “Bác à, cái đó là tên tiếng Anh, nghĩa tiếng Trung là nhảy đường phố đó.”

“À, hiểu rồi hiểu rồi, cậu nói thẳng là nhảy đường phố chẳng phải được rồi sao, tôi biết mà, mấy cậu nhỏ nhảy rất đã mắt, trông đẹp trai lắm!”

“Wao, thì ra bác cũng biết.”

“Đương nhiên rồi, coi TV thấy suốt mà. À, cậu nhảy cho tụi tui coi thử một đoạn được không?”

Doãn Chân giật mình – “Dạ? Ở đây à?”

“Ừ, để cho cái bọn nhà quê tụi tui coi người thiệt nhảy điệu đường phố một lần cho đã ghiền đi, đến đến đến, tôi kiếm Tiểu Lâm bảo cậu ấy cho cậu tí nhạc.”

“Ấy, không được đâu bác, bác ơi, bác ơi...”

Điền Trí Viễn tắm rửa xong đi ra, chợt phát hiện tiếng nhạc ở quảng trường phổ đổi diện thay đổi, trước toàn là điệu dân ca, nay sao lại tự dưng đổi thành cái nhịp nhạc thể này?

“Anh Trí Viễn mau xuống đây xem nè, Doãn Chân nhà anh đang nhảy trên quảng trường kia!” Điền Trí Viễn hiểu kỳ mở cửa sổ phòng khách, Hoàng Tiểu Anh ở dưới lầu vẫy vẫy tay với hắn.

Điền Trí Viễn hơi ngơ ngác.

Doãn Chân đang nhảy?

Điền Trí Viễn để ngực trần bước nhanh đến quảng trường nhỏ, phát hiện ở đây đã bị người dân bọc kín cả trong lẫn ngoài, may mà đáng hắn cao nên mới chen vào được. Sau khi đường nhìn của hắn dừng lại trên người Doãn Chân ở giữa sân, bất chợt cảm thấy tim mình thoáng cái đập dồn dập.

Lúc Điền Trí Viễn học năm ba đại học, trong một buổi tiệc đêm chào đón tân sinh viên đã từng thấy đàn em khóa dưới nhảy một vũ điệu khá mạnh mẽ sôi nổi trên sân khấu. Mặt mũi của đàn em đó hiện giờ hắn đã không còn nhớ rõ, nhưng lúc cậu kéo bầu không khí toàn trường lên ngất trời, và cùng với động tác phóng khoáng lưu loát, cool ngầu cực đẹp trai có độ khó cao của cậu, lại trở thành kỷ ức khá sâu sắc của hắn.

Doãn Chân đang nhảy lại vũ điệu mạnh mẽ trong hồi ức xa xôi của Điền Trí Viễn, phối hợp với tiết tấu làm người ta sục sôi, lật người trông chuối, cánh tay rõ mảnh khảnh thể kia vậy mà lại có thể chống đỡ thân mình nặng hơn năm chục kí lô, hai chân xoay tròn trên không trung, cơ thể cũng lắc lư quay tại chỗ... Động tác trẻ trung năng động làm người ta nhiệt huyết sôi trào biết bao, Điền Trí Viễn như lại được trông thấy thiếu niên trên sân khấu đã từng kiêu hãnh khiêu khích thần kinh toàn bộ người trong sân trường năm ấy.

Nhạc vào những nhịp cuối cùng, lúc Doãn Chân dùng động tác Tombstone (hai chân khép lại, người gập lại thành hình chữ L) để kết thúc màn biểu diễn, mấy bà mấy cô, cả trai lẫn gái và mấy đứa con nít đều hào hứng kêu gào.

s9.sinaimg.cn/original/491bdfce59324f33b32c8

(Tìm lâu lắc mới ra tấm này, sợt mãi mà chỉ ra mấy tấm xoạc chân hình chữ L chứ không phải khép cả 2 như tác giả nói =.=)

Điền Trí Viễn cười khê.

Cuối cùng hắn cũng rõ, tại vì sao ngay từ lần đầu tiên trông thấy Doãn Chân đã nảy sinh cảm giác quen thuộc kỳ lạ này.

Hơi nhớ lại, có lẽ là do thời gian bào mòn và cuộc sống hối hả mà che đậy chôn sâu vào trong đầu, nhưng chỉ cần đụng khẽ vào chốt mở thôi, là đã có thể tìm về tất cả.

Doãn Chân, cái tên nhóc đều giả nhà em!

← Xem lại

Xem tiếp

24. Chương 24

.

Doãn Chân dứt điệu nhảy, nhận được lời khen hay từ những người đứng xem, có người la hét bảo nhảy thêm lần nữa, cậu đầu đầy mồ hôi xua xua tay đành chịu, đã 2-3 tháng cậu không nhảy xung như thế rồi, bởi điều kiện sân bãi đơn sơ nên cậu chỉ làm vài động tác đơn giản, giờ cơ thể có hơi khó chịu tí, thật chẳng có tinh thần gì mà nhảy thêm lần nữa.

Cám ơn sự nhiệt tình của bà con cô bác, Doãn Chân vén vạt áo sơ mi lên lau mặt, làn vải lập tức ướt nhẹp một mảng.

“Chú giỏi quá à.” Nữu Nữu Hâm Hâm vỗ tay nhảy tới cạnh Doãn Chân.

Doãn Chân tủm tủm cười xoa đầu tụi nó, ngẩng mặt, trông thấy Điền Trí Viễn đứng ngay phía trước đang mỉm cười nhìn mình.

Tim cậu đánh thịch một cú.

Người này chắc cũng đã thấy mình nhảy rồi.

Doãn Chân lúc thường luôn tự tin và chủ động trước mặt Điền Trí Viễn, nay lại trở nên thấp thỏm không yên. Đây là lần đầu tiên cậu bộc lộ bản thân mình trước mắt hắn, bởi không ngờ hắn sẽ chạy tới coi, nên mới hứng lên biểu diễn một bài chẳng mấy hoàn mỹ, thậm chí lúc ấy cậu chỉ nghĩ đến việc nhảy cho các bà các cô xem thôi, sân bãi không được tốt cũng chẳng sao cả. Nhưng nếu như biết trước Điền Trí Viễn ở đây, cậu sẽ làm tốt hơn thế, chí ít là không nhảy tùy tiện như này.

Ài, thật muốn cho anh ấy xem một mặt tốt đẹp nhất của mình.

“Anh thấy rồi à.”

“Ừm.”

Tim Doãn Chân nhảy tót lên cổ, chờ mong Điền Trí Viễn sẽ nói chút gì đó biểu đạt cá nhìn của anh, nhưng anh lại cứ cố ý ừ một tiếng rồi im luôn, làm Doãn Chân có hơi thất vọng.

Hơn nữa, chẳng biết có phải ảo giác hay không, nụ cười của Điền Trí Viễn rõ ràng có khác với khi thường, nhưng Doãn Chân vẫn đọc được nỗi hoài niệm trong mắt hắn.

Doãn Chân đang ngẩn ngơ, Điền Trí Viễn đã cười bước đến gần.

“Đi thôi, về nhà!” Điền Trí Viễn đưa tay xoa má Doãn Chân – “Coi em đổ nhiều mồ hôi nhiều ghê này!” Nói xong, một tay dắt Nữu Nữu, một tay nắm chắc Doãn Chân, đi về, Hâm Hâm theo sát sau mông.

Doãn Chân vô thức giãy vài cái, giãy không ra, sau đó hồi hộp ngó quanh quất, thấy không ai liếc mắt nhìn động tác nắm tay của bọn cậu, lúc này mới yên tâm.

Thật ra chỉ là do Doãn Chân không thấy thôi, chứ dưới cây Hoa Quế bên trái quảng trường nhỏ, Dư Hà dắt theo đám đàn em của cậu ta đang nhìn bọn cậu chăm chăm.

“Mả mẹ nó! Cái thằng kia thiệt khoái khoe mẽ mà, đến cả bà già cũng không tha, chắc, thiệt mụ nội nó làm người ta nhìn mà phát bực.”

Dư Hà không để ý tới thằng đệ A, hai tay đút túi, mắt như trống rỗng lại như lắng đọng, mãi đuổi theo hai lớn hai nhỏ kia, đến tận lúc bọn họ quẹo vào con hẻm nhỏ bên cạnh tiệm xổ số phía đối diện, cuối cùng không còn nhìn thấy nữa.

Nhị Hỉ hôm nay tay mắc ở cổ, gã nhìn Dư Hà, rồi quay đầu lại trừng mắt thằng đệ A – “Bớt rước thêm chuyện tới cho Dư ca đi.”

Lúc này Dư Hà mới liếc nhìn thằng đệ A, nhếch mép hất mày cười cười – “Không sao, nếu mày thấy mình chán sống rồi thì cứ việc dây vào cái thằng lẳng lơ kia đi.” Nói xong, híp mắt cười vỗ vai thằng ranh nọ, quay người đi mất.

Thằng đệ A bị giọng điệu của Dư Hà làm có hơi sợ, không khỏi túm lấy Nhị Hỉ – “Anh Nhị Hỉ, ý của Dư ca là sao.”

Nhị Hỉ nhìn gã – “Mày vừa mới theo Dư ca, không biết cũng chẳng lạ. Cái thằng mà hồi nãy nói tới đó, chỗ dựa đằng sau lưng nó là Điền Trí Viễn, mày đừng có chọc vào.”

“Điền Trí Viễn?”

“Hồi trước không phải mày ở cùng trấn với đại ca Kim sao? Chẳng lẽ ông ta không nói cho tụi mày hay chuyện của ngư bá?”

“Anh nói là...”

“Biết là được rồi.” Nhị Hỉ bỗng nhúc nhích cánh tay – “Thấy gì không? Ông đây sơ ý làm rách lòng hần, hậu quả là thế này đây.”

Nhị Hỉ chạy theo vài bước bắt kịp Dư Hà, đi sát bên cậu ta, dè dặt nhìn – “Dư ca, tối nay có tới huyện không?”

“Không đi. Gọi cái thằng lần trước tới cho tao.”

“Tối đây? Nhưng mà Dư ca à, lần trước nó bị thương vẫn chưa...”

“Tao kêu mày gọi thì mày cứ gọi, mà mẹ nó lắm nhảm cái ***g gì, coi chừng tối nay ông xách mày ra chơi.”

“... Được, em lập tức đi kiếm nó.” Nhị Hỉ xoay người tại chỗ, mặt đầy buồn lo lẫn sợ hãi.

Điền Trí Viễn giao con cho mẹ hai, để bà chăm cho tụi nó ngủ, hần muốn đi ra ngoài một chuyến với Doãn Chân. Mẹ hai nghe xong sững ra một chập khá lâu mới ừ một tiếng được, nét mặt đậm một nỗi bất đắc dĩ.

Hai người ngồi vào xe, Doãn Chân hỏi Điền Trí Viễn – “Anh định làm gì? Trễ vậy rồi còn đi đâu?”

Vừa nãy Điền Trí Viễn vẫn còn cười, nụ cười dịu dàng và hạnh phúc, nhưng hiện giờ càng cười lại càng gian gian. Doãn Chân nghiêng đầu nhìn hần khởi động xe, đổi hướng, cuối cùng chạy về phía đầu cầu.

“Nè, rốt cuộc anh có nói không hả?”

Trả lời Doãn Chân là cậu bị Điền Trí Viễn choàng tay ôm lấy cổ, kéo về phía hần, sau đó hần cúi đầu hôn cái chóc lên môi cậu.

“Muốn chết hả, anh đang lái xe đó!” Doãn Chân bị hù sợ phải đẩy Điền Trí Viễn ra – “Tối nay anh uống lộn thuốc hả.”

Điền Trí Viễn vẫn cười, sau đó giẫm mạnh một phát vào chân ga, xe lập tức lao đi vùn vụt như cơn gió, dọa Doãn Chân không kiềm nổi mà phải gào lên.

Đã rất lâu rồi không có cảm giác vui vẻ vô tư lự y hệt thế này, tâm trạng nhẹ tênh như muốn bay lên.

Điền Trí Viễn lái xe thẳng đến cửa hầm nối liền trấn Nguyên Thủy và trấn Hoa Dương mới dừng lại, ở đây, có thể trông xuống toàn bộ Nguyên Thủy trấn và con sông Nguyên uốn lượn quanh quanh dưới chân núi như một dải ruy băng. Nhưng hiện giờ đang vào đêm, chỉ có thể nhìn thấy đèn đóm li ti bên dưới.

“Chúng ta tối đây làm gì?”

Doãn Chân xuống xe, đứng ở ven đường nhìn cảnh đêm và trấn Nguyên Thủy, rụt rụt cổ, độ cao ở đây khá là cao so với mặt biển, nhiệt độ vào khuya rất thấp, Doãn Chân bị kéo đi đúng lúc mới tắm xong, bị gió lạnh thổi qua, thoáng cái run rẩy. Chà chà cánh tay, sau lưng đột nhiên được phủ một chiếc áo khoác, nghiêng đầu, Điền Trí Viễn đã đứng sát bên.

Điền Trí Viễn cúi đầu nhìn Doãn Chân Doãn Chân – “Doãn Chân, trước đây anh đã từng gặp em.”

Không phải giọng điệu hỏi dò, chỉ là một câu trần thuật một chuyện có thật mà thôi.

Doãn Chân ngẩn người ngó Điền Trí Viễn.

Gió đêm thổi rối mái tóc hơi dài của Doãn Chân, phất tới phất lui trên mặt cậu, Điền Trí Viễn đưa tay gạt lọn tóc rối trên mặt cậu đi, vuốt ra sau tai – “Trong hồ sơ của em cũng không nói tới em tốt nghiệp đại học nào, tại sao em lại gạt anh? Là cố ý không để anh biết ư?”

“Không phải!” Doãn Chân giờ tay nắm lấy tay Điền Trí Viễn, áp vào má mình, bịn rịn và dịu dàng vuốt ve – “Không phải em cố ý gạt anh, chỉ là do khi đó em không tự tin, không biết đến cùng anh có còn nhớ em hay không, càng không biết chuyến đi lần này có thể như ý hay không, em...”

Doãn Chân cảm thấy cổ họng tắc nghẹn, không nói tiếp được nữa, nhớ đến bản thân mình năm ấy, liên không nén nổi có hơi oán trách Điền Trí Viễn. Cậu viết thư hẹn hần tới sân thượng trường gặp mặt, nhưng đợi đến lúc trời sáng cũng không thấy hần xuất hiện, sang hôm sau nhận được thư trả lời với nội dung từ chối của hần, lý do là hần chỉ thích con gái.

Doãn Chân thấy mình rõ là khờ đến hết thuốc chữa, tại sao phải ghi cái lá thư “Em chờ anh ở sân thượng lầu A khoa tin học, nếu anh đồng ý thì tới gặp em, không đồng ý thì đừng đến” ngu xuẩn thế kia? Nói thẳng ra “Không đồng ý thì viết thư từ chối” không được hay sao? Cứ nhất định phải lẩn quẩn mãi trong cái vòng tròn ấy (chỉ chuyện ĐTV có đồng ý hay không), hậu quả là làm hại bản thân mình bị lạnh đến suýt nữa thì chết tươi ngay tiết trời đầu đông, hôm sau bị cảm không thể không xin phép nghỉ để đến bệnh viện.

Lá thư từ chối lúc ấy là do cậu bạn thân Mạc Hiểu Thiên đưa đến bệnh viện cho cậu, sau khi xem xong, cũng không cảm thấy quá đau lòng, chỉ mất mát và tiếc nuối mà thôi. Khi ra viện rồi, cậu trốn ở nhà một tuần, để mình lấy lại bình tĩnh rồi mới trở về trường.

Cậu muốn trả lại lá thư này, Điền Trí Viễn đã chẳng còn ý nghĩa gì với cậu nữa, nó ở lại chỉ rước thêm phiền, chẳng hạn như khiến cậu có cảm giác ngột ngạt, và cũng khiến bản thân cậu thấy bẽ mặt vì tỏ tình mà bị từ chối. Lúc cố lấy dũng khí đi tìm Điền Trí Viễn, Doãn Chân lại thấy mình tức cười, thật ra có muốn hay không kết quả cũng như nhau thôi, trên thư không đề tên ai họ ai, cho dù có truyền đi, cũng chả có ai biết cậu học sinh nào thích Điền Trí Viễn. Làm như thế chẳng qua là do chưa bỏ cuộc, muốn mượn cơ hội này nói với hắn một câu, để hắn biết mình là ai.

Đây là một kiểu suy nghĩ lấy lùi làm tiến, không làm người yêu được thì làm bạn đi, kể từ bây giờ, nói với hắn một câu đầu tiên, cũng cho hắn biết mình là ai...

Nhưng khi cậu đến lớp học của hắn vào giờ cơm tối, lại trông thấy hắn và cậu bạn Mạc Hiểu Thiên tốt lành của mình đang ôm hôn nhau trong một góc phòng học không người.

Giây phút ấy, cậu bỗng dừng nghi ngờ IQ của mình có vấn đề, tại sao lại không hiểu bọn họ đang làm cái quái gì. Trong thư trả lời của Điền Trí Viễn cũng đã viết rõ hắn thích con gái, vậy giờ hắn và cậu bạn tốt của mình – Mạc Hiểu Thiên – cũng cùng là con trai ở với nhau lại là chuyện quái gì? Đừng nói cậu hay người Trung Quốc cũng có chuyện hôn chào nhau.

Hai người trong phòng học, Điền Trí Viễn đưa lưng về phía Doãn Chân, hai tay khoác lên trên vai Mạc Hiểu Thiên, mà Mạc Hiểu Thiên khi đó thì ghì chặt lấy hông Điền Trí Viễn, y thậm chí còn thấy được Doãn Chân đứng ở cửa vào, mắt kính cũng chẳng thể che nổi ánh nhìn áy náy ấy của y.

Nhìn ánh mắt ấy, Doãn Chân đột nhiên rõ ràng – Người Điền Trí Viễn thích chính là Mạc Hiểu Thiên, vậy nên mới từ chối cậu, nhưng hắn không muốn quan hệ của hắn và Mạc Hiểu Thiên bị lộ, bèn lấy cái cớ là chỉ thích con gái.

Thân là bạn tốt của nhau vậy mà lại thích cùng một người, nhưng sau cùng người đó chọn Mạc Hiểu Thiên chứ không phải Doãn Chân, nên một thoáng ấy Mạc Hiểu Thiên mới cảm thấy rất có lỗi.

Trong cuộc đời này của Doãn Chân chưa bao giờ biết tới cảm giác nước lạnh xối lên đầu là gì, vậy mà một thoáng ấy lại ném đến khắc cốt khó quên.

Về sau cậu ra nước ngoài, một ngày trước khi xuất phát cậu theo gót Điền Trí Viễn tới thư viện trường, tìm chỗ nấp rồi chụp hắn một tấm, lại không ngờ rằng, ngay trong tích tắc đề nút bấm, Mạc Hiểu Thiên đột nhiên xuất hiện, y mỉm cười khom người hôn lên khoé miệng Điền Trí Viễn.

Trong ảnh, Điền Trí Viễn tròn to hai mắt, dường như rất kinh ngạc, Mạc Hiểu Thiên thì cười ngọt ngào như mật, gương mặt hiện lên vẻ bình thản mà Doãn Chân chưa từng trông thấy.

Doãn Chân tức đến muốn ném luôn máy ảnh, nhưng lại không nỡ vì trong ảnh là hình của Điền Trí Viễn, nên vẫn cầm đi chứ không có ném. Tấm ảnh được rửa sau đó không lâu, là Doãn Chân tự tay làm, dù sao thì trong ảnh là hình của hai thằng con trai hôn nhau, đem ra tiệm rửa sẽ có chuyện. Cậu đồ kị với Mạc Hiểu Thiên, nhưng đó lại không phải lỗi của y, là do Điền Trí Viễn chọn y mà thôi, cậu không ích kỷ đến mức mình bị đau cũng kéo bọn họ khổ theo.

Nhưng cậu thật không ngờ tới, tấm hình kia lại bị mất.

Doãn Chân còn chưa nói xong, Điền Trí Viễn đã nghe ra được chút ít ý trong đó, không khỏi thấy lạ – “Gì mà có nhớ em không? Lời này của em sao anh nghe vào cứ có cảm giác như là hồi đại học em có quen anh vậy ấy. Mặc dù hồi đó anh có gặp em, nhưng chắc gì em đã biết anh.”

Doãn Chân ngẩng lên, bĩu môi, nghiêng đầu sang chỗ khác né tránh cái nhìn chăm chú của Điền Trí Viễn, u oán nói: “Là anh không biết em mới đúng ấy.”

Điền Trí Viễn tim nảy lên đánh thịch, cảm thấy có gì đó không đúng – “Ai, ai nói anh không biết em, anh vẫn luôn để ý tới em mà.”

“Hử?” Doãn Chân kinh ngạc kêu thành tiếng, quay phắt đầu giật mình ngó người hỏi – “Anh, anh nói anh biết em?”

← Xem lại

Xem tiếp

25. Chương 25

“Ừc, ừ” Lần này đổi lại, là Điền Trí Viễn quay đầu tránh né ánh nhìn của Doãn Chân.

Đây vốn là chuyện cũ từ nhiều năm về trước, nói đến cũng chẳng qua chỉ là một thời màu hồng mộng mơ trong tuổi xuân của mình mà thôi, ở buổi tiệc đêm đón người mới đến, hắn trông thấy một thiếu niên đang nhảy hiphop, mang áo liền mũ không tay và quần thể thao dài rộng thùng thình, đầu trùm mũ áo không nhìn rõ mặt, cậu nhảy trên sân khấu, khi thì lật người trông chuối, chốc chốc lại nhẹ nhàng nhảy bật lên, nương theo nhịp nhạc và động tác đẹp đẽ, vòng eo mảnh khảnh kia thỉnh thoảng lại lộ ra, làn da dưới ánh đèn huỳnh quang trắng đến chói mắt... dáng nhảy cool ngầu đến bất ngờ, kích động mấy ngàn thầy trò dưới khán đài không không chế được mà gào rú.

Điền Trí Viễn lớn lên ở miền quê nhỏ bé, tư tưởng và hành vi đều khá bảo thủ cẩn thận, là một chàng trai trẻ thiếu kinh nghiệm, thậm chí là luôn theo nề nếp, lần đầu trông thấy một điệu nhảy ngông nghênh không gò bó như vậy, hơn nữa người nhảy còn là con trai nữa, lòng rung động không tài nào hình dung, hắn thấy tim mình thỉnh thoảng nảy loạn, không thấy rõ mặt mũi của cậu, nhưng đã bị phong cách của cậu chinh phục.

Sau đó hắn tìm người chuyên môn hỏi thăm mới biết cái này gọi là nhảy hiphop, nam sinh kia tên là Doãn Chân, biết cậu là tân sinh năm nay, 19 tuổi, nhà ở ngay trong vùng thành phố S này, nghe nói gia cảnh cũng khá giả, thành tích của bản thân cậu cũng rất tốt, chỉ tiếc môn cậu học chẳng giống mình, nên không học cùng một khoa.

Điền Trí Viễn khi đó còn có hơi mất mát, từ lúc học cấp 3 thì hắn đã biết mình không bình thường, hơn nữa hồi ấy da mặt hắn hết sức mỏng, phương diện tình cảm đầu óc không được nhạy cho lắm, không biết tạo ra những cuộc gặp tình cờ, cũng càng không biết chủ động bắt chuyện, chỉ có thể đứng sát bên nghe ngóng một ít chuyện về Doãn Chân, nhưng có vẻ như không nghe được điều gì đáng giá.

Về sau, Điền Trí Viễn quen biết một đàn em lớp dưới học cùng niên khoá với hắn tên Mạc Hiểu Thiên, biết y hoá ra là bạn học cùng trường cấp 3 với Doãn Chân, lòng hắn vui vẻ không thôi. Túm tụm với Mạc Hiểu Thiên một thời gian, đề tài giữa bọn hắn đa số đều kéo mở vây quanh Doãn Chân, dần dà, quan hệ hai người ngày càng tốt lên, chủ đề nhiều hơn, số lần nói về Doãn Chân ngày càng ít đi. Đến cuối cùng, không biết làm sao lại phát triển trở thành Mạc Hiểu Thiên thích hắn, tỏ tình với hắn, sau đó, bọn họ ở cùng nhau, chuyện của Doãn Chân cũng bị hắn vớt ra sau đầu.

Điền Trí Viễn là kiểu người chung tình, đã ở cùng Mạc Hiểu Thiên, tự nhiên sẽ không nghĩ đến việc quen người khác nữa. Khi ấy hắn thỉnh thoảng lại nhớ đến thiếu niên trong đêm tiệc ngày đó, lòng không khỏi thổn thức vài phần, cảm thán bản thân có lẽ chỉ đơn giản là sùng bái người kia, là hâm mộ tuổi trẻ mặc sức vui vẻ mà hắn không có, bởi vậy mới có thể động lòng với cậu.

Sau đó hắn triệt để không ôm ấp ảo tưởng về bất cứ điều gì nữa, khi hắn và Mạc Hiểu Thiên yêu nhau đắm say, gần như đã không còn biết Doãn Chân là ai, lúc chia tay Mạc Hiểu Thiên, tổn thương tới bởi, thì lại càng khó nhớ rõ mối tình lặng thầm không đáng nói đến của mình khi ấy.

Mãi đến tận khi sâu xa khó hiểu và ký ức vẫn luôn bị khoá lại, giấu kín trong đầu hẩn thoảng cái tuôn ra khi hẩn trông thấy Doãn Chân nhảy trên quảng trường nhỏ tối nay, hẩn mới nhớ tới, hoá ra mình còn có một quãng thời gian yêu thầm đầy chua xót đến cay mũi như vậy.

Một thoảng thoảng qua ấy, hẩn thốt nhiên không thể tưởng tượng nổi, rồi lại cảm thấy cực kỳ vui sướng, này nhất định chính là cái gọi là ý trời đây. Khi xưa gần trong gang tấc lại chưa từng nói với nhau một câu, đi lướt qua nhau mà ánh mắt cũng chưa từng chạm nhau, sau ngần ấy năm đôi bên kẻ trời Nam người đất Bắc ấy vậy mà lại có thể ở bên nhau. Có lẽ duyên phận là một chuyện không thể nói rõ ràng chẳng, chờ bạn nhớ về cảm giác khi ấy thì sẽ nhận không được mà cười lên vui vẻ.

“Nè, Điền Trí Viễn anh nói gì đi chứ, sao anh lại biết em?” Doãn Chân kéo tay Điền Trí Viễn, gặng hỏi.

Bởi vì chuyện thầm thích Doãn Chân năm đó mà giờ phút này Điền Trí Viễn then thùng đối mặt cậu, bị cậu kéo vài lần, cuối cùng cũng phải nộp vũ khí đầu hàng, nói: “Nói, nói ra em cũng đừng cười anh, thiệt ra hồi đó... Ừm, nói sao nhỉ? Hẩn là coi như đã từng thích em đi, lúc mới đầu trông thấy em nhảy trong đêm tiệc ấy, anh đã bị tính cách hào hứng ấy của em hấp dẫn, chắc là em không nhớ anh đâu, anh còn đặc biệt đến cánh gà nhìn trộm em, kết quả lại bị một cô nàng đang khuôn đồ đựng phải, té rất thảm, bị một đồng đạo cụ đè lên...”

Đúng vậy, nhớ tới chuyện ấy hẩn cảm thấy mình thật đủ bẽ mặt, đó là lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất hẩn nhìn rõ ràng mặt mũi của Doãn Chân, hồi ấy cậu vẫn chưa quyến rũ hấp dẫn như bây giờ, gương mặt trắng nõn như một câu bé múp míp, mượt mà đáng yêu, trong đôi mắt trong suốt to tròn đầy ngây thơ và tò mò, trông thấy hẩn bị một đồng đạo cụ đè ở dưới, lập tức lộ vẻ giật mình, ngũ quan vì biểu diễn nên có trang điểm chút ít, đẹp đến độ không thể tả.

Điền Trí Viễn có cảm giác mình sắp chết, vội vàng đứng dậy cầm đầu bỏ chạy.

Doãn Chân sững sờ nhìn Điền Trí Viễn, không nói một câu, trong đêm tối lặng im, yên ắng đến độ chỉ có tiếng gió rì rào thổi qua lá cây bụi cỏ, hồi lâu sau, cậu mới dốc sức dấm Điền Trí Viễn một cú.

“Anh thích em? Vậy tại sao...”

Rnggggg –

Chuông điện thoại di động chói tai bỗng nhiên phá nát bầu không khí giữa hai người, ngắt ngang lời nói đầy hoang mang khó hiểu của Doãn Chân.

Điền Trí Viễn lật đật lấy điện thoại ra khỏi túi quần, lúc nhìn thông báo cuộc gọi đến có hơi sững ra, ngập ngừng một thoảng mới bắt máy: “Nghe, Trần Dương.”

[Trí Viễn, 80 ngàn kia e là không thể lấy trở về rồi, thằng khỉ kia ngó vậy mà nó dám báo cảnh sát, hiện giờ em đang ở trong đó đây này.]

“Sao?”

[Giờ có nhiều lời khó nói lắm, em phải lợi dụng đi wc gọi cho anh đó, may mà tối nay anh không tới trại, bằng không thì cả anh cũng bị tóm. Mẹ cái thằng chó kia, trừ khi nó giỏi trốn luôn trong cục cảnh sát suốt đời không ra, bằng không ông đây sẽ lấy mạng nó.]

“Được rồi, nói mấy chuyện vô dụng ấy làm gì?” Điền Trí Viễn liếc nhìn Doãn Chân, nói: “Trước tiên cậu bình tĩnh cái đã, tôi đưa cậu ra ngoài rồi nói sau.”

[Anh đừng lo, mọi trách nhiệm em đều chịu hết, anh không có chuyện gì đâu.]

“... Cậu thật là... Thôi, tôi đi làm chút việc, bảo đảm sang ngày mai là cậu sẽ được thả.” Đối với tình nghĩa của Trần Dương, Điền Trí Viễn vừa không biết làm sao, vừa cảm động. Cúp máy, hẩn hơi áy náy nhìn Doãn Chân – “Tội mình về thôi, chỗ Trần Dương có chút chuyện, anh muốn đến chỗ cậu ta xử lý.”

Doãn Chân hiện giờ đang kích động, cậu nghe Điền Trí Viễn nói xong, gần như là hiểu ngay lập tức, thì ra khi ấy cũng chẳng phải cậu đơn phương một mình, thì ra Điền Trí Viễn cũng đã từng thích cậu. Nhưng đồng thời cũng phả ra rất nhiều chuyện không khớp lắm, ví như, nếu trước kia Điền Trí Viễn đã thích cậu rồi,

thì tại sao lại từ chối lời mời của cậu? Tuy là trên thư không kí tên, nhưng lúc hần nài nỉ Mạc Hiểu Thiên giao cho Điền Trí Viễn, cậu rõ ràng đã nói với y là, nhớ nêu tên cậu cho Điền Trí Viễn hay.

Còn một điểm khác chi tiết hơn nữa, nếu cẩn thận suy ngẫm, sẽ phát hiện rất nhiều nơi không hợp lý.

Lòng Doãn Chân rất nôn nao, nhưng hiện giờ không phải lúc để cậu biết rõ ràng mọi chuyện, điều bộ rõ gấp gáp của Điền Trí Viễn làm cậu ý thức được Trần Dương có lẽ đã xảy ra chuyện lớn gì rồi nên mới cần Điền Trí Viễn đến giúp đỡ ngay lập tức. Cậu không phải loại người không biết nặng nhẹ, liền mau chóng theo hần trở lại xe.

Điền Trí Viễn vừa lái xe vừa gọi điện, trước trước sau sau gọi cũng hết 4-5 cuộc mới chịu dừng.

“Rốt cuộc thì xảy ra chuyện gì?” Nội dung cuộc gọi của Điền Trí Viễn làm Doãn Chân lơ mơ cảm thấy không ổn, cậu hi vọng bản thân mình tốt nhất nên có chút quan hệ đến Điền Trí Viễn.

Điền Trí Viễn lặng thinh vài giây, hai tay nắm chặt vô-lăng, gượng gạo nói: “Doãn Chân, nếu như anh nói anh không hề trong sạch như em thấy, em vẫn sẽ còn thích anh hay không?”

Doãn Chân quay phắt lại nhìn hần – “Sao tự dưng lại hỏi việc này? Anh, đừng bảo là anh làm cái gì trái pháp luật đó nhé?”

Điền Trí Viễn nở nụ cười khổ – “Doãn Chân, em tưởng là cái loại người không quyền không thế, đơn giản chỉ dựa vào việc nuôi cá mà phát lên như anh vì sao lại không sợ một kẻ như Dư Hà? Hoặc là nói, cậu ta hẳn là có hơi kiêng dè anh. Em biết tại sao không?”

Doãn Chân ngẩn ra không nói thành lời.

“Anh đã từng giết người, hơn nữa, còn sở hữu một sông bạc rất lớn!”

“... Anh nói gì?” Doãn Chân nghe thấy tim mình nảy lên thành thạch, tần suất đập mỗi lần dần dà nhanh hơn, rõ ràng hết sức, như ngay ở bên tai, đập vào làm màng tai cậu căng ra đau đớn.

Điền Trí Viễn bất chợt đạp mạnh phanh, thân xe dừng lại đột ngột, hai người ở trong vì quán tính mà nhoài đầu về phía trước.

Doãn Chân ngơ ngơ ngác ngác, đầu óc càng choáng váng hơn nữa.

“Doãn Chân!” Điền Trí Viễn nhìn thẳng vào màn đêm trước mặt, hai tay đặt trên vô-lăng không ngừng bấu chặt, giọng điệu âm u – “Anh không phải người tốt, cha anh vừa mất chưa bao lâu, lúc bán cá trên huyện anh đã giết một người, nhưng anh không ngồi tù...”

Không phải cảnh sát không bắt hần, không phải người nhà nạn nhân không kiện hần, cũng không phải đàn em nạn nhân không giết hần báo thù, mà là do có hơn 3000 người dân đã liên danh đến đồn cảnh sát kháng nghị, không cho bắt hần đi.

Tuy việc đã trôi qua 5 năm, nhưng lúc này nhớ tới, Điền Trí Viễn vẫn còn cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Nạn nhân bị hần giết kia là một gã du côn vùng sông nước* có tiếng trên huyện lỵ, tung hoành trên huyện hơn mười năm mà không ai dám gây, toàn bộ nhà hàng, khách sạn cần hàng thủy sản trong huyện đều phải do gã cung cấp, ngoài điều đó, hề doanh nhân có liên quan đến ngành này đều bị gã chèn ép đến tận cùng. Cửa hàng nhỏ còn sót lại trên thị trường đều phải cống nộp theo định kỳ cho gã mới mong có một con đường sống, những sạp hàng bán cá mưu sinh chỉ có thể lén lút, lợi dụng sơ hở, thừa dịp ngư bá không có mặt để kiếm tiền, nhưng điều này rất mạo hiểm, một khi bị ngư bá bắt được, không chết cũng bị thương.

*Gốc là [ngư bá]. Minh chỉ giải nghĩa cụm ở ngay đầu để dễ hiểu, còn lại thì sẽ để nguyên [ngư bá] – chỉ là biệt danh, không phải tên người.

Năm ấy cha Điền Trí Viễn mới mất, con cũng vừa ra đời, là lúc cần một số tiền lớn, dưới tình hình không có người quen giới thiệu không cách nào mở nguồn tiêu thụ, hần tự vay mượn tiền mua chiếc xe tải, chở cá ra tận chợ trên huyện để bán. Tại đó, hần đã hai lần trông thấy chuyện bất bình – ngư bá mang theo đàn em huênh hoang khắp nơi, chém bị thương người bán hàng rong.

Đến lần thứ 3, chuyện đó rốt cuộc rơi xuống đầu mình và hai mẹ con khác.

Tuổi của Điền Trí Viễn khi đó thật sự là quá trẻ, trẻ đến độ không biết trời cao đất rộng là gì. Hắn tận mắt trông thấy hai mẹ con họ không may bị đàn em của ngư bá bắt gặp khi bày sạp bán cá, rồi bị bọn chúng tay cầm dao đâm, cậu con trai kia vì bảo vệ mẹ mình mà bùng lên phản kháng, cầm dao mổ cá chém một trong những tên đàn em của ngư bá bị thương, ngư bá cáu tiết, túm lấy con dao phay trên sạp bán thịt heo bên cạnh rồi lao lên bổ xuống vai cậu con trai kia.

Chợ bán thức ăn to như vậy lập tức không còn bóng người, cửa hàng sát đường nhao nhao đóng cửa để tránh vạ lây, đến một người báo cảnh sát cũng không có. Điền Trí Viễn kích động vô cùng, hắn cũng muốn đi lắm, nhưng hai chân lại không chịu nghe lời.

Lúc ngư bá quay đầu, trông thấy Điền Trí Viễn còn sờ sờ ở đó, gần như là ngay lập tức, gã cầm theo con dao phay còn nhỏ máu đi về phía hắn.

Thế nhưng, Điền Trí Viễn không cho gã có cơ hội nói câu nào, hắn nhấc một con dao lên, là loại dùng để rạch bụng cá, cũng chẳng coi hình dạng dao thế nào đã bổ lên động mạch chủ của gã kia, máu tươi nóng hổi tưới lên cả người hắn.

← Xem lại

Xem tiếp

26. Chương 26

Điền Trí Viễn biết sắp có hoạ đổ lên đầu mình rồi, nên ngay cả xe và cá cũng bỏ mặc, cấp tốc chạy tới đồn cảnh sát tự thú. Hắn rõ mười mươi sau lưng ngư bá kia có một nhân vật khác còn lợi hại hơn nữa, nếu không thì, chỉ với một tên buôn bán thủy sản như gã sao có thể huênh hoang thế kia được. Giờ ngư bá chết rồi, người nọ nhất định sẽ tới gây chuyện với mình, tuy trốn vào đồn cảnh sát cũng chỉ an toàn tạm thời, nhưng lúc đó Điền Trí Viễn đã mất bình tĩnh lắm rồi, chỉ nghĩ đến một con đường này thôi, thế nên mới không chút đắn đo mà chạy tới.

Quả nhiên, hắn bị giam chưa được bao lâu, đã có kẻ dẫn hơn hai trăm thằng du côn đứa nào đứa nấy cũng đều tay cầm gậy, cầm dao phay xông xộc vào sân lớn của đồn cảnh sát, vặn hỏi đòi người từ cảnh sát. Trong thoáng chốc, giữa xã hội đen và cảnh sát đã nảy sinh xung đột, cuối cùng bắt đầu dẫm đạp, cảnh sát nổ súng bắn chết hai thằng ranh con mới làm dịu bớt cảnh tượng ấy.

“Anh tưởng khi đó mình chết chắc rồi, kết quả không nghĩ tới sẽ có nhiều người từng bị hại đến yêu sách* cho anh như vậy.”

*đòi hỏi, bắt buộc phải đáp ứng điều gì đó, ở đây là dân ép cảnh sát phải thả ĐTV ra

Sau ngày hắn bị giam, khi trời vẫn còn tờ mờ sáng, trong sân đồn cảnh sát đã có rất nhiều người dân bắt đầu lũ lượt tụ tập lại, đến buổi trưa thì đã vượt quá 2 ngàn người, làm bốn phía xung quanh sân chật như nêm cối, đến ngay cả con đường trước cửa ra vào đồn cảnh sát cũng kín người và người, làm xe cộ toàn bộ huyện bị tắc nghẽn.

Mọi người ai cũng ồn ào la hét, lớn tiếng kể lể rồi mắng chửi tội ác mà ngư bá đã làm, chỉ trích bộ tư pháp quốc gia lơ là nhiệm vụ, mặc ác hành hung, ức hiếp người hiền, nhất là những tiểu thương đã từng chịu đủ trò hại người của ngư bá, tuyên bố muốn liên danh lại, viết chuyện này thành văn bản báo lên trên tỉnh, kêu gọi chủ tịch tỉnh đến bảo vệ lẽ phải, đến coi coi cái bộ tư pháp trong huyện lì nhỏ bé xa xôi “núi cao hoàng đế xa” này tiếp tay cho giặc hà hiếp dân chúng như thế nào...

Tối xế chiều, trong trong ngoài ngoài đồn cảnh sát đã tụ tập khoảng chừng hơn 3 ngàn người dân, giao thông toàn bộ huyện bị ngưng trệ, những nhân vật như chủ tịch huyện, bí thư đồ đồ đã đồng loạt ra trấn khuyên nhủ cũng chẳng làm nên việc gì. Đám đông nhất trí tỏ ý, cậu bé kia là vì dân trừ hại, nếu đồn mà không thả nó ra, bọn họ sẽ không chịu đi đâu, không cho đám cảnh sát này ra khỏi cửa, cứ chắn đường mãi như thế, không cho xe cộ lưu thông, muốn nát thì cùng nát, ghê gớm lắm cũng là bị bọn ngư bá chém cho vài đao rồi chết thôi, sao phải sợ cái đám vô dụng hết ăn rồi ngồi chẳng chịu làm việc này chứ?

Những người dân nọ cũng quả là nhẫn nại, canh mãi ở cửa đồn cảnh sát tận 2-3 ngày thật luôn. Sau cùng, tỉnh cử người xuống, thẳng thừng nhúng tay vào chuyện này. Kết quả cuối, lúc chuyện này hạ màn, hơn 20 cảnh sát chính quy bị xét xử, kể cả phó cục trưởng và vài tên kiểm sát trong viện kiểm sát. Thì ra những người này đều vì tiền tài lợi ích mà qua lại với nhà họ Kim – trùm xã hội đen cùng địa phương, thực ra có liên quan đến nhiều vô kể, không phải dân chúng bình thường có khả năng tưởng tượng ra được.

Bởi vì chuyện này âm ỉ quá mức, liên đới đến phần đông cán bộ cấp huyện, thậm chí có vài tên cấp tỉnh nữa ấy chứ, thế nên bên trên ép chuyện này xuống rất nhanh, một ngày trước khi Điền Trí Viễn được thả ra, đội trưởng đội cảnh sát hình sự tỉnh Cao Bằng Phi đã đặc biệt đến gặp hắn, nhắc nhở hắn ra ngoài rồi thì nên biết thân biết phận, đừng nói bậy lời nào.

Điền Trí Viễn hiểu lời gã nói, đương nhiên đồng ý không chút đắn đo.

Vì lẽ đó nên chuyện năm ấy âm ỉ lớn là thế, nhưng lại không có mấy người biết rõ kẻ giết ngư bá cuối cùng là ai, dù sao thì tận mắt nhìn thấy hắn chỉ có hai mẹ con nhà nọ và vài tên đàn em của ngư bá mà thôi. Tội nghiệp thay cho cậu con trai kia bị chém một nhát sau cùng không thể cứu được, đã chết tại bệnh viện, mẹ cậu ta đau xót vì mất con, không bao lâu sau cũng đi rồi. Vì nhà họ Kim có dây dưa với những quan chức bị kết tội bỏ tù nên đám đàn em của ngư bá cũng bị cảnh cáo không được hó hê lời nào ra ngoài.

Kể trông thấy thì im bặt, nên khắp chốn chỉ có lác đác vài người biết Điền Trí Viễn giết ngư bá, có biết, cũng toàn là người có thân phận cực lớn, đối với việc làm liều và sự gan dạ sáng suốt của Điền Trí Viễn đều có lời khen ngợi có thừa, sau này khi hắn ra ngoài rồi, hễ là đến địa bàn của những người này, bọn họ đều sẽ trông vào chuyện năm đó mà cho hắn vài phần mặt mũi.

Lúc Điền Trí Viễn được thả cũng đã qua 3 tháng, trong thời gian này, mẹ hai từng nhiều lần chạy đến huyện thăm nom hắn, cách song sắt trại tạm giam mà khóc đến chết đi sống lại. Khi hắn ra ngoài, ngoài cổng trại tạm giam cũng chỉ có một người đứng chờ là mẹ hai, trông thấy hắn đi ra, bà không nói câu nào, chỉ nắm chặt lấy tay hắn.

Khi hắn ra tù, nhà họ Kim đã từng đích thân đến trấn Nguyên Thủy nhìn mặt hắn, người đàn ông tuổi hơn bốn mươi nói với hắn, ông sẽ không tới tìm hắn gây chuyện, chỉ mong hắn nói vài lời hay ho trước mặt cảnh sát Cao giúp ông.

Khi đó khi đó Điền Trí Viễn mới hiểu rõ, hoá ra là Cao Bằng Phi đã đặc biệt “săn sóc” nhà họ Kim.

Xã hội đen trong huyện nhỏ, dù có vênh váo cỡ nào, vẫn sẽ có vài phần kiêng dè Cao Bằng Phi – vị hình cảnh chuyên bắt tội phạm tiếng tăm lẫy lừng này. Nhà họ Kim không ngu, tạm thời yên phận, mai sau huyện này vẫn là địa bàn của ông ta, tội gì phải nóng nảy một hồi mà làm trái ý Cao Bằng Phi, tới gây chuyện với Điền Trí Viễn. Nếu thật sự gây chuyện, người ta nổ súng cũng là hợp pháp, ông ta có mấy cái mạng để gã bắn bỏ đây?

“Vậy nên như em thấy đấy, cả nhà họ Kim cũng đều kiêng dè tôi, thì thử hỏi Dư Hà làm sao có thể không nể mặt tôi kia chứ?” Điền Trí Viễn hít một hơi thật sâu, tự ti châm biếm mình – “Còn sòng bạc, sau khi ra ngoài tôi vẫn làm tại đấy, chẳng qua 2 năm gần đây mới phát lên mà thôi. Tôi đoán có lẽ em đã nghi ngờ từ sớm rồi, nhà tôi lớn thế kia, lại còn chiếc xe này nữa, tính toán kỹ càng thì cũng phải tốn hơn 2 triệu, chỉ vốn vụn dựa vào nuôi cá thì làm sao có thể trong 2-3 mà kiếm được từng này? Năm ấy tôi gặp chuyện rủi, tiền mua xe tải và cá đều đã vứt sạch, 7-8 chục ngàn, đến một xu cũng chẳng kiếm được, còn thiếu cái khoản nợ đặt mộng nữa kia...”

Ở trấn Nguyên Thủy thịnh hành bài bạc, cả trai lẫn gái, trừ mấy đứa lóc chóc ra, không ai không đánh cả, vì để mau mau kiếm tiền trả nợ, Điền Trí Viễn tìm gặp vài người khá có thể lực trong vùng rồi cùng lập một sới bạc, một trong số đó có Trần Dương.

Ngày từ hồi đầu bọn họ chỉ làm ăn nhỏ lẻ, tìm một hộ nông dân có điều kiện tốt tốt chút trong vùng núi vắng vẻ để làm nơi đóng quân, ban ngày chia người ra khắp nơi, đến đêm thì vào bãi mở sòng cờ bạc. Chuyện hắn ở trên huyện lần nọ, đồn trưởng Hướng cũng biết rõ một hai, bởi vậy hai năm qua vẫn luôn mắt nhắm mắt mở với sòng bạc của hắn, thỉnh thoảng sẽ có một cuộc rà soát, có diễn ra thì sẽ báo trước một tiếng cho hắn hay, thế nên mấy năm qua vẫn chưa xảy ra chuyện gì.

Ấy vậy mà lần này lại đụng phải một tên bịp gian xảo, ăn hơn 120 ngàn tiền mặt, chạy được nửa đường lại lặng lẽ đưa cho đàn em giúp mang đi 80 ngàn, còn lại 40 ngàn thì bị Trần Dương biết tổng quỹ kế của y đuổi theo thu trở về. Nhưng không ngờ tới thằng khỉ kia sẽ báo cảnh sát, sau đó đồn cảnh sát huyện cất cử người xuống, hợp tác với đồn cảnh sát bản địa làm một cuộc tập kích bất ngờ, Trần Dương chạy không thoát nên đã bị bắt vào.

Nếu không vì trông thấy điệu nhảy của khiêu vũ mà nhớ tới quãng thời gian học đại học nọ, rồi chợt muốn ôn lại một hồi năm tháng tuổi thanh xuân đã qua với cậu, có lẽ đêm nay Điền Trí Viễn cũng khó mà thoát được.

Nói xong những việc này, Điền Trí Viễn lặng thinh, sau một lúc lâu, mới chậm rãi quay đầu đi, cố gắng mượn ánh trăng nơi chân trời để trông rõ nét biểu cảm trên mặt Doãn Chân, giọng điệu lộ lộ sự tự ti và thấp thỏm không yên – “Đây là tất cả của tôi, là tên mang tội giết người, là kẻ đầu sỏ một sông bạc, em...”

Lời còn lại, Điền Trí Viễn nói chẳng thành, hắn muốn hỏi Doãn Chân, một hắn không trong sạch như thế, liệu cậu vẫn còn có thể yêu như thế nữa chẳng, còn có thể đắm say như thế nữa chẳng.

Hắn không hỏi ra miệng.

Rõ ràng tối nay là khoảng thời gian ôn lại kỷ niệm thời tháng năm trẻ tuổi, nhưng chẳng hiểu sao lại đổi sang chuyện khác, chẳng những chuyện sông bạc, mà ngay cả việc hắn giết người mấy năm trước cũng đều nói toạc ra. Hắn bị bất ngờ không kịp chuẩn bị. Thật ra hai ngày qua hắn đã nổi lên ý định muốn dẹp sông bạc, rồi yên yên ổn ổn kinh doanh trại nuôi cá của mình, ở lại vùng này hoặc là đến Thượng Hải mua nhà và sống cùng nhau theo như ý nguyện của Doãn Chân, sau đó chuyện giết người kia sẽ cứ vậy mà bị bụi phủ mờ, chỉ cần mai này hắn và cậu sống hạnh phúc bên nhau là được rồi, dẫu sao, hắn không nói ra thì cũng chẳng có ai dám nhắc đến trước mặt cậu.

Nhưng ngay lúc Doãn Chân hỏi hắn có phải đang làm việc trái pháp luật hay không, hắn chợt nhận ra, bối cảnh và hoàn cảnh sống của bản thân và của Doãn Chân chênh lệch nhau quá lớn. Một người là giáo viên, sinh ra trong gia đình học thức, một kẻ là chủ trại cá có bối cảnh phức tạp, hơn nữa lai lịch còn chẳng sạch sẽ gì, cách nhau xa như thế, sống cùng nhau thật không sao ư? Doãn Chân biết chuyện ngày trước của hắn rồi, sẽ không ruồng bỏ hắn chứ?

Điền Trí Viễn thoát cái rơi vào thế khó xử, nhưng suy nghĩ không muốn dối lừa Doãn Chân lại vượt lên trên cả, làm hắn nói toẹt mọi chuyện mà không giấu diếm điều gì, sau đó hắn lại rơi vào trong nỗi sợ cùng cực, hắn sợ Doãn Chân sẽ e dè lòng dạ độc ác của mình, sẽ kháng cự hắn, sẽ bỏ hắn mà đi, đó là những điều hắn không muốn trông thấy nhất.

Rõ ràng, chuyện tối nay muốn nói đến không phải những điều này...

“Em sẽ không bỏ anh mà đi đâu!”

Điền Trí Viễn nghe thấy Doãn Chân nói như vậy, ánh trăng sáng lờ mờ chiếu vào xe, rọi lên nụ cười của cậu khiến nó trở nên mông lung, nhưng lại sáng rực, sưởi ấm lòng người mờ mịt.

Có hơi không dám tin vào hai mắt và lỗ tai của mình.

Giữa lúc hoảng hốt, Doãn Chân nghiêng người tới, ôm lấy mặt hắn, làn môi mỏng mát lạnh dán lên, từng chút từng chút một mà hôn, bắt đầu từ trán, sau đó là hai mắt, đến cuối cùng là môi.

“Cho dù anh đã làm gì, em cũng không để ý.” Trong tiếng nói nhỏ nhẹ không khó nghe ra sự thương yêu và kiên định của cậu.

Cậu không để ý đến những chuyện kia, cậu chỉ quan tâm đến cõi lòng của một người tên Điền Trí Viễn, chỉ cần trong lòng anh có Doãn Chân cậu thôi.

Quan trọng nhất là, ngay từ lúc bắt đầu cậu đã hiểu, anh không phải kẻ xấu, anh sẽ không cố ý làm hại người khác.

Như vậy, là đủ rồi!

Nụ hôn vừa dịu dàng ầm ầm vừa thoả lòng phục tùng dừng lại ở khoé môi, Điền Trí Viễn nhin không được duỗi tay ôm lấy Doãn Chân, dùng sức mạnh thật mạnh – “Thật là... Không biết nên nói sao... Doãn Chân, tôi nào có tài đức gì...”

Doãn Chân quay lại, cũng dùng sức ôm chặt lấy anh, tủm tỉm cười nói: “Đúng đó, anh có tài tức gì kia chứ? Có thể làm em – một chàng đẹp trai thế này yêu anh yêu đến khắc cốt ngay từ thuở ban đầu, nhớ mãi không quên trong bảy năm trời.”

“Bảy năm?” Điền Trí Viễn đẩy Doãn Chân ra, mặt lộ vẻ kinh ngạc – “Em nói, khi đó em đã...”

“Ừm, em thích anh tận bảy năm lận đó, đủ vui chưa?”

“...” Nào chỉ vui về thôi, mà quả là được yêu nên sinh lo mà!

Doãn Chân cười xấu xa sờ sờ đũng quần của hắn – “Sao lại trưng cái bản mặt cảm động đến muốn khóc ấy nhìn em? Còn dùng cái mặt đó nhìn em nữa, em sẽ nhin không được mà muốn xâm phạm anh đó nha.”

“Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì?” Phải lòng lẫn nhau, nhưng lại chưa từng gặp phải nhau!

Doãn Chân mỗ mỗ vào môi hắn, nhắc hắn – “Chuyện này để sau này hãy nói, không phải anh muốn chạy trốn về tìm Trần Dương sao? Về trước đi, chuyện chính quan trọng hơn, thời gian sau này của chúng ta còn rất dài mà.”

Thời gian sau này của chúng ta còn rất dài, câu nói ầm ập biết bao.

Điền Trí Viễn chợt lại có niềm tin, lòng tin vào cuộc sống mai sau. Hắn lạnh lẽo khởi động xe, hắn phải mau mau xử lý cho xong chuyện sông bạc, sau đó lựa một lúc nào đó, ở một nơi mà chỉ có hai người bọn họ, nói cho rõ ràng chuyện cũ thời đại học khi xưa.

Doãn Chân ngồi bên ghế phó lái, hơi nghiêng đầu ngẩng nhìn Điền Trí Viễn, cảm nhận tình thương yêu và triu mến đến từ con tim. Lúc Điền Trí Viễn kể lại những chuyện cũ nhắc đến mà kinh kia, cậu chẳng thể tưởng tượng nổi tình hình lúc ấy, nhưng cậu có thể cảm nhận được nỗi hoảng sợ vì giết người mà nảy sinh ở sâu tận đáy lòng từ hắn, có thể cảm nhận được ba tháng giày vò khi ngồi trong trại tạm giam đợi chờ kết quả, và cũng có thể cảm nhận được sự yếu ớt vô lực và nỗi cô đơn khi sống sót sau tai kiếp từ lúc hắn ra tù...

Người đàn ông này rất cần một ai đó coi chừng hắn thật kỹ, dốc lòng trân trọng hắn.

Mạc Hiểu Thiên, hi vọng kiếp này mày không hối hận về cái ngày ấy!

← Xem lại

Xem tiếp

Tác giả tâm sự: mong mọi người ghé lại đây xem, hắn là đọc hết chương này rồi sẽ có rất nhiều bạn không hiểu nổi, nhân vật chính giết người, nhưng lại không ngồi tù.

Tác giả quân muốn giải thích chỗ này một tẹo, tình tiết “giết ngư bá” này là chuyện có thật, đã từng xảy ra ngay tại chính huyện thành của tác giả quân, lúc ấy tác giả quân chỉ vừa tốt nghiệp tiểu học, mới mười mấy tuổi thôi.

Sau vụ ngư bá bị giết, hung thủ trốn trong trại tạm giam ở đồn cảnh sát, lúc ấy anh em của ngư bá dẫn rất là nhiều người tới, tuyên bố muốn giết hắn, cũng có rất là nhiều người dân bám theo cảnh sát thị uy, tổ ý không được bỏ tù người anh hùng đã vì dân trừ hại. Theo lời những người lớn nói, lúc ấy cảnh sát phải nổ súng bắn chết 4-5 thằng lưu manh mới xong việc. Do không tận mắt ngó thấy nên chỉ biết là cuối cùng, hung thủ ở trong đó chưa bao lâu đã được thả ra, đích xác là không hề ngồi tù. Về phần tại sao lại không ngồi tù thì bản thân tác giả quân cũng rất khó nghĩ.

Thế nên ở đoạn này tác giả quân đã viết về phản ứng của quần chúng nhân dân có hơi thoáng tí, có lẽ cũng không nhất định có thể làm tất cả mọi người cảm thấy hợp lý, cơ mà đây đã là lời giải thích có thể hợp lý

hoá nhất mà tôi biết rồi. Dù sao đi nữa có một số việc của giới chức chính quyền khó mà nói đến được, rất phức tạp.

Thôi hen, nếu có người không hiểu, có thể chữ vài câu đầu má, tác giả quân có thể chịu đựng! Nhưng vẫn là câu nói đó, lúc đầu má thì xin đừng trừ điểm, thức khuya gõ chữ cũng khổ lắm đó, cúp điện cả ngày, chỉ một buổi tối mà tác giả quân dốc sức viết 3

27. Chương 27

Lần này Doãn Chân không về nhà chờ theo lời Điền Trí Viễn nói, mà cậu đi cùng hấn đến đồn cảnh sát gặp Hướng sở trưởng. Lần này Hướng sở trưởng tỏ ra thật khó xử, chủ yếu là bởi vì cái tên gian lận kia đã gọi điện đến huyện, có cấp trên xen vào, theo dõi toàn bộ quá trình, bọn họ chẳng thể nào thả lỏng được. Lần này chỉ sợ phải để Trần Dương ở lại chờ vài ngày rồi, ít nhất cũng chừng nửa tháng, đến lúc đó còn phải nộp một số tiền phạt, dựa theo tính chất mà định, thì chí ít cũng là 5 ngàn.

“Xem ra tạm thời chỉ có thể như vậy.” Ra khỏi nơi của Hướng sở trưởng, Doãn Chân vừa đi cạnh Điền Trí Viễn, vừa nói.

Điền Trí Viễn mở cửa xe, hai người ngồi vào – “Nếu như chỉ là giam hơn chục ngày cũng không có gì, đến lúc ấy nộp tiền phạt rồi thôi, anh lo là lo ở trên sẽ nắm mãi không buông, đến lúc đó cũng chẳng phải đơn giản như là nộp tiền phạt vậy thôi đâu.”

“Sẽ không đâu. Thượng Hải cũng có mở sòng bạc ngầm, mấy đứa bạn học của em cũng đã từng ghé qua, ngó thấy mấy người kia dù có bị tra xét thì cũng là nộp ít tiền phạt là không sao rồi.” Doãn Chân cau mày khó hiểu – “Nói chứ sao người kia lại báo cảnh sát nhỉ? Chính hấn cũng tham gia cờ bạc, bị bắt vào đồn hấn cũng chẳng tốt phước chỗ nào cả.”

Điền Trí Viễn nở một nụ cười khẩy – “Do thằng đó không muốn trả lại 80 ngàn ấy thôi, hơn nữa nó cũng biết rõ trong bụng là anh sẽ không tha cho nó, sợ anh sẽ tàn nhẫn ra tay với nó, nên nó mới chớ cùng rút gậy mà báo cảnh sát. Xem ra thằng ấy chẳng còn thiết tha gì nữa, nên quyết định dùng đẳng với anh đây mà.”

Doãn Chân tựa lưng vào ghế, mệt mỏi gãi gãi đầu – “Tại sao chứ? Chẳng qua chỉ là 80 ngàn thôi mà.”

“Chẳng qua chỉ 80 ngàn?” Điền Trí Viễn nhin không được thò tay sờ sờ đầu Doãn Chân, cười nói: “Đối với người không quan tâm đến tiền tài vật chất thì sẽ không cảm thấy gì, nhưng người bước vào sòng bạc đánh bài thì nào có ai không quan tâm đến tiền? Đừng nói 80 ngàn, cho dù có là 8 ngàn nó cũng chẳng muốn buông ra đâu. Hơn nữa, cũng có người vốn đã vậy, bản thân nó khó chịu, thì nó cũng chẳng để cho người khác dễ chịu. Cơ mà mở sòng bạc sớm muộn gì cũng sẽ lật thuyền, anh rất rõ ràng điều này. Chỉ cần Trần Dương không có chuyện gì, thì thứ khác sao cũng được.” Điền Trí Viễn khởi động xe – “Nhưng cái thằng gian lận kia, không quan tâm nó làm gì nữa, nó báo cảnh sát cũng được, mà tố cáo tôi cũng tốt, tóm lại 80 ngàn kia anh không thể không lấy về.”

Doãn Chân có hơi lo lắng – “Nhất định phải lấy về sao?”

Điền Trí Viễn nghiêm túc nói: “Số tiền đó đều là tiền của khách đến chơi, là do nó dùng chiêu trò không đàng hoàng đoạt đi, anh muốn lấy về trả lại bọn họ.”

Doãn Chân mỉm cười, trong lòng rất vui.

Về đến nhà đã là hơn 2 giờ sáng, Điền Trí Viễn không để Doãn Chân về phòng sách ngủ, mà thẳng thừng kéo cậu đến phòng chủ nằm. Hai người tắm chung với nhau, trong lúc ấy đương nhiên là không khống chế nổi mà ôm hôn nhau chẳng thể tách ra, thế nhưng lại không làm đến bước cuối cùng, phần là do lo cho Trần Dương vẫn còn đang bị giam trong đồn cảnh sát, hơn nữa nếu không lo tranh thủ đi ngủ thì trời sẽ sáng mất.

Lúc Doãn Chân mở mắt vào năm giờ rưỡi sáng, Điền Trí Viễn đã không còn ở trên giường. Doãn Chân Doãn Chân thở dài, nghĩ thầm cái tên này cũng thiệt là, đi mà không nói lấy một tiếng. Mang quần áo vào,

đi ra ngoài, đúng lúc đụng mặt mẹ hai, Doãn Chân lập tức xấu hổ không thôi, đứng ngay cửa phòng ngủ của Điền Trí Viễn, tay chân luống cuống không biết đặt đâu.

Mẹ hai đang lau chùi vật dụng trong nhà ở phòng khách, cũng rất không được tự nhiên.

“Ừm, bác gái đang làm vệ sinh ạ, con, con giúp bác!” Doãn Chân thật sự rất xấu hổ, cảm giác như là bị bắt gian tại giường ấy. Nhưng lại không thể giả vờ rằng cái gì cũng đều không xảy ra, chỉ có thể kiên cường phá vỡ tình thế căng thẳng, đang trong lúc nói đã đi sang, định bụng cầm lấy giẻ lau trong tay bà.

Nhưng mẹ hai lại tránh đi, lùi về sau một bước, cười gượng, nói: “Không cần phụ đâu, hôm nay bác không nấu mì nên đã xuống lầu mua bánh bao hấp cho tụi con, vẫn còn đang hấp trong ***g chưng ấy. Nữu Nữu với Hâm Hâm đang trong toilet, con dắt tụi nó ra ăn đi.” Nói xong, xách cái thùng nhỏ đi vào nhà vệ sinh chung ở phòng khách.

Doãn Chân nghe thấy tiếng nước róc rách truyền từ trong ra.

Doãn Chân gãi gãi mớ tóc rối, trở về phòng ngủ của Điền Trí Viễn, rửa mặt đánh răng ở phòng vệ sinh trong đây, khăn mặt hay bàn chải đánh răng cũng đều là dùng của Điền Trí Viễn.

Lại nói tiếp, lúc cậu nhảy trên quảng trường nhỏ vào tối qua, Điền Trí Viễn và mẹ hai rốt cuộc đã bàn chuyện ra sao? Sau đó cậu quên hỏi mất, thiệt là, lo nghĩ lại những chuyện từ hồi đại học mà quên mất cái phần chính này.

Rửa mặt xong, đi ra ngoài, Hâm Hâm và Nữu Nữu cũng vừa xong, mẹ hai đang ngồi trên sôphá chải đầu buộc tóc cho Nữu Nữu, đĩa đựng bánh bao hấp còn bốc hơi nóng được đặt trên bàn cơm, cạnh đó còn bày vài đĩa dưa muối như ngày thường.

Dắt hai đứa nhỏ ra ăn sáng xong, Doãn Chân bắt đầu dạy Hâm Hâm viết chữ, Nữu Nữu học vẽ tranh. Doãn Chân cũng không quá giỏi vẽ tranh, chẳng qua thấy Nữu Nữu khi rảnh rang thường dùng bút chì tô tô vẽ vẽ trên vở có hơi ra dáng, nên mới mua cho cô bé một bộ tranh và cọ vẽ chuyên môn, dạy bé vẽ vài hình đơn giản. Cô nhỏ trái lại rất thích thú, có thể ngồi im một chỗ vẽ vời hơn cả tiếng.

Thấy hai đứa nhỏ đều rất nghe lời, việc đứa nào đứa nấy làm, Doãn Chân liền cầm quần áo bẩn của mình và của mấy đứa đi giặt. Thật ra đến nhà Điền Trí Viễn hơn một tháng rồi, mẹ hai và Điền Trí Viễn đều chẳng coi cậu là bảo mẫu gì hết, dường như coi cậu là thầy của hai đứa tụi nó, việc nhà gì gì đó đều không để cậu làm, việc chuyên trách của cậu chỉ là chăm sóc cho hai ông trời nhỏ kia.

Doãn Chân đã từng hỏi Điền Trí Viễn, nào có ai để bảo mẫu làm như vậy. Kết quả mẹ hai nói, bảo mẫu hồi trước đều thế cả, chỉ chuyên chăm mấy đứa thôi, việc nhà gì đó chỉ cần bà già này là được rồi, chẳng để cho mấy cô làm chuyện gì hết. Bởi vì mấy đứa nhỏ thật quá nghịch ngợm, tìm riêng một người trông coi không cho tụi nó gây rối đã đủ khó rồi.

Nghe lời Doãn Chân nói, Điền Trí Viễn và mẹ hai càng không cho cậu đụng tới việc gì, điều kiện bản thân cậu đã tốt rồi, là người sinh ở thành phố lớn, hoàn cảnh gia đình cực tốt, vốn cũng có công việc về vang và thu nhập cao, nhưng lại đồng ý đến cái thôn bé tí ở vùng quê nghèo hẻo lánh này làm bảo mẫu, để cậu chăm hai đứa nhỏ đã là quá quắt rồi, sao có thể coi cậu như bảo mẫu thật mà sai bảo chứ, dù cậu có chủ động làm việc, thì một khi mẹ hai hoặc là Điền Trí Viễn trông thấy cũng đều tuyệt đối giặt lấy không cho làm.

Doãn Chân không cách nào nói lại họ, đành phải trở hết bản lĩnh lên hai đứa nhỏ.

Máy giặt đặt ở sân thượng, đồ Little Swan toàn là tự động cả. Doãn Chân ném quần áo vào, đổ nước bột giặt, chỉnh thời gian xong cũng chẳng cần trông. Trở vào phòng khách đúng lúc đụng phải mẹ hai từ phòng bếp đi ra, ánh mắt của một già một trẻ chạm nhau, lại bắt đầu lúng túng, mẹ hai gần như là lập tức quay phát trở về phòng bếp.

Doãn Chân nghĩ, có phải mình nên chủ động nói chuyện với mẹ hai hay không, có lẽ nguyên nhân khiến một người già cả như bà không được tự nhiên là chuyện hai gã đàn ông sống chung với nhau. Đây là một gút mắt, cậu và Điền Trí Viễn muốn sống cùng nhau cả đời, Điền Trí Viễn hẳn cũng sẽ nuôi dưỡng mẹ hai hẳn tới già, cho nên, nếu như gút mắt này mà không tháo ra, sau này khi bọn họ sống chung với nhau, thì cậu

với mẹ hai ngẩng đầu không gặp thì cúi đầu cũng sẽ gặp, già rồi mà còn xấu hổ thì chẳng phải chuyện hay ho gì.

Quyết định xong, Doãn Chân nhìn thoáng qua phòng sách, thấy hai đứa nhỏ không nghịch ngợm gì, liền đi sang hướng phòng bếp.

“Bác gái.”

Mẹ hai đang làm sạch lớp gạch men nhà bếp, hai tay đeo găng nhựa, một tay cầm miếng chùi nồi, một tay cầm nước tẩy rửa “Mr.Muscle”, ra sức lau. Doãn Chân vào cửa rồi liền kêu bà một tiếng, bà quay đầu, cười cười – “Ài, con có chuyện gì sao?”

Doãn Chân cúi đầu ngẫm nghĩ, nói: “Bác gái, con có thể nói chuyện với bác không?”

Mẹ hai sững sờ, vẻ mặt đang tươi cười thoáng cái có hơi ủ ê và không biết làm sao – “Tiểu Doãn à, bác biết con muốn nói gì mà, bác cũng nhìn ra con dường như rất lo lắng bác không đồng ý chuyện của con với Trí Viễn.” Bà bỏ công cụ trong tay xuống, chậm rãi tháo đôi găng dính cứng trên tay đặt lên trên bệ, quay đầu, từ ái nhìn cậu, nhưng trong mắt lại lộ ra một mặt sắc sảo hiểm thấy – “Bác đây sẽ không phản đối gì cả, bác chỉ nghĩ một điều duy nhất, con bác phải tìm được một người đàn ông yêu nó, thương nó mới tốt được.”

“...” Doãn Chân mở to hai mắt, cậu còn tưởng rằng mẹ hai sẽ nói mấy cái đạo lý “Hai thằng đàn ông mà sống cùng nhau sẽ không được xã hội thừa nhận” đồ đồ, lại không ngờ rằng bà sẽ nói một câu như thế, tuy trong đó đã lộ rõ về không tin tưởng với cậu, nhưng ý muốn bảo vệ con trai sâu sắc ấy của bà lại làm cậu xúc động.

“Tiểu Doãn, không phải bác có thành kiến với con, tối qua Trí Viễn nó cũng đã nói với bác rồi, nói con quan trọng với nó bao nhiêu, nói con đối xử tốt với nó, yêu nó nhiều bao nhiêu. Những việc ấy bác không nghi ngờ gì, bác cũng nhìn ra phần tâm tư của con đối với nó. Điều mà bác quan tâm là, thân phận bối cảnh của con và Trí Viễn khác xa nhau nhiều quá, nó là dân quê, còn đeo theo hai đứa nhỏ nữa, mà con lại là người thành phố, có học thức, mọi mặt đều hơn hẳn Trí Viễn, bác không nghi ngờ gì tình cảm của hai con, bác chỉ hỏi con một câu, trong nhà con có ai ý kiến gì chuyện giữa con với Trí Viễn không? Có thể dùng thái độ của một người bình thường chấp nhận Trí Viễn không?”

Doãn Chân he hé miệng, ngớ sững người ra, nói thật, cậu bị mẹ hai làm thất kinh luôn. Cậu không ngờ một bác gái quê mùa ngày thường đều có vẻ rất dịu dàng, không có chủ kiến gì lại có một mặt sắc bén như thế này.

Doãn Chân tự hỏi lòng, thiệt tình thì hai người này là mẹ con ruột hử?

“Bác gái, con rất vui vì bác không phản đối chúng con.” Doãn Chân chân thành cười – “Về phần người nhà của con, bác hoàn toàn không cần phải lo lắng.”

Thật ra Doãn Chân nói thẳng tính hướng của hắn cho người nhà biết từ lâu, ngay trước lúc cậu phát hiện Điện Trí Viễn và Mạc Hiểu Thiên đang chung đụng với nhau rồi quyết định xuất ngoại. Đương nhiên, bị ăn mắng là chuyện khó tránh khỏi, nhưng cũng may ba mẹ cậu là người tiến bộ, không tranh cãi với hắn. Tha cho cậu dễ dàng như thế, cũng bởi ba mẹ cậu đều là phần tử trí thức cao, biết đồng tính luyến là như thế nào, nhất là mẹ, lúc giảng dạy ở trường đại học, còn đặc biệt làm vài lần giảng dạy với đầu đề là đồng tính luyến, trong một khoá học sinh nào đó mà bà đã dạy, có hai đôi nam nam.

Hai ông bà đương nhiên biết rõ đồng tính luyến không phải là bệnh, vốn không thể trị, nên khi giận xong chửi xong thì liền bình tĩnh lại, chỉ than bọn họ không may, sinh ra đứa con là đồng tính luyến.

Doãn Chân đương nhiên cũng rất hổ thẹn, vì không thể nói dối tông đường cho gia đình. Cậu ra nước ngoài rồi, mẹ vẫn còn chưa bỏ ý định, thường xuyên gọi điện tới hỏi cậu ở nước ngoài có quen với cô bạn nào không, Doãn Chân nói, bọn gái thì không, nhưng bọn trai thì trái lại, đã đổi hai người rồi. Mẹ cậu tức mình đập máy, sau đó không bao giờ gọi tới nữa.

Sau khi về nước, ba mẹ cậu thấy cậu không có ý gì với con gái, nên cũng đã triệt để hết hy vọng, thế nhưng lại bắt đầu lo cậu không tìm được bạn trai, sợ cả đời này của cậu sẽ cứ độc thân lẻ loi hiu quạnh như thế mãi, hai đầu ba ôm chẳng ai chăm sóc. Nhưng chuyện này bọn họ chỉ có thể lo lắng suông mà thôi, không còn cách nào khác, cũng chẳng thể bảo bọn họ ra ngoài tìm người quen hỏi, nè, có thằng nào được được

không, giới thiệu cho thằng con nhà tui với, này thiệt đúng là làm trò lố bịch trước mặt bàn dân thiên hạ mà.

Bởi vậy, khi bọn họ biết có một người là Điền Trí Viễn, đã suýt chút nữa dập đầu cảm ơn Bồ Tát đại phát thiện tâm. Cơ mà lúc biết con trai nhà mình yêu thâm người ta, hai ông bà lại ủ rũ, đối với hành động đến nhà người ta trên danh nghĩa là làm bảo mẫu nhưng thực chất là có ý muốn theo đuổi người ta này của cậu, họ không ồm chút hi vọng nào.

Doãn Chân cười hì hì – “Nên bác khỏi phải lo chuyện ba mẹ con sẽ chê bai gì Trí Viễn, giờ bọn họ còn trông mong con dắt Trí Viễn về nhà cho bọn họ xem mặt nữa đây ạ.”

Mẹ hai nghe mà ngẩn ra, đến sau cùng còn có hơi không thể tưởng nổi, bởi vì trong mắt bà, hai gã đàn ông sống cùng nhau là một chuyện trái đạo đức, cũng bởi vì không phải mẹ ruột của Trí Viễn, bà tự biết mình không có lập trường gì mà xen vào nên mới bất đắc dĩ đồng ý, nhưng kia là cha mẹ ruột của Doãn Chân, làm sao có thể dễ dàng tha thứ để con mình làm ra cái chuyện mất mặt thế này?

Không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng cũng chính vì thế, Trí Viễn của bà sẽ không bị cha mẹ Doãn Chân xem thường rồi.

Lần này thì mẹ hai mỉm cười thật lòng, cả khoe mắt đều chớp sáng: “Tiểu Doãn, nếu thái độ của ba mẹ con đã như vậy rồi, thì bác cũng khỏi phải lo lắng gì nữa.” Nói xong lời này, bà ngập ngừng một thoáng, dường như nhớ ra gì, sau đó hạ quyết tâm nói: “Tiểu Doãn, bà già này không hiểu cái tình yêu gì đó của thanh niên bọn con, bác chỉ xin con một chuyện, nếu như, bác nói là nếu như, sau này bọn con vì một chuyện nào đó mà chẳng thể không chia tay, thì hãy chia tay trong vui vẻ, đừng đổ tất cả mọi lỗi lầm và trách nhiệm lên người Trí Viễn của bác.” Trong đôi mắt hơi có vẻ vẫn đục của bà, hiển hiện hiển hiện một nỗi niềm thương yêu sâu sắc – “Nó không chịu nổi đả kích lần hai đâu.”

“...” Hèn chi Điền Trí Viễn nói mẹ hai hẳn biết rõ tính hướng của hẳn, thì ra là vì chuyện năm ấy.

Mạc Hiểu Thiên, rốt cuộc thì mày đã làm gì.

Giặt đồ xong, Doãn Chân lấy đồ trong máy ra phơi. Xem giờ, đã gần trưa, nhớ đến chuyện của Trần Dương, Doãn Chân quyết định gọi điện hỏi Điền Trí Viễn.

Kết quả lấy điện thoại ra xem, hết pin.

Trở vào phòng sách, tìm đồ sạc, mở nguồn, di động lập tức vang lên một loạt tiếng tí tí tí, đều là tin báo nhắc có cuộc gọi khi điện thoại tắt máy. Doãn Chân mở ra xem, tất cả đều là của anh hai, tổng cộng có 5 cuộc, thời gian gọi tới đều là vào 3,4 giờ sáng nay.

Tim Doãn Chân bắt chợt nảy lên, anh hai cậu gọi tới vào giờ này, hằng lễ nhà có chuyện. Cậu không dám để lỡ, vội vàng bấm số gọi đi.

Nổi máy rồi, anh hai mắng cậu một chập trước, sau mới nói đến chuyện ba cậu thành linh té xỉu khi đi toilet

“Vậy ba sao rồi anh? Có nguy hiểm gì không?” Doãn Chân nghe xong liền cuống cuống, tự trách mình trước khi ngủ sao lại không kiểm tra điện thoại.

[Khá tốt, chỉ là tự nhiên lên máu, được đưa tới bệnh viện kịp thời nên không có trở ngại gì. Khi nào thì em về?]

“Đương nhiên là về liền rồi.” Ba bị bệnh phải vào viện, người làm con như cậu đương nhiên phải mau mau trở về thăm nom mới yên lòng được.

Cúp máy, Doãn Chân lập tức thu dọn đồ đạc, thế nhưng dọn được một nửa, chợt nhớ đến chỗ Điền Trí Viễn còn có việc chưa giải quyết xong, cậu đi rồi, hai đứa nhỏ không có ai chăm, cậu phải làm sao đây?

Mới đó lại khó xử nữa rồi.

Cuối cùng Doãn Chân vẫn gọi điện cho Điền Trí Viễn, hỏi thăm chuyện Trần Dương. Điền Trí Viễn nói, đã không sao rồi, chỉ cần nộp tiền phạt xong là hai ngày nữa có thể ra ngoài, nhưng cái tên gian lận bài kia thì

hắn vẫn còn chưa có cách xử lí. Doãn Chân yên lòng, lúc này mới nói đến chuyện ba cậu bị bệnh, cậu phải về lại Thượng Hải.

Điền Trí Viễn hết sức ngạc nhiên, đối với chuyện Doãn Chân đột nhiên muốn đi xa tỏ ra rất không vừa ý và ai oán, sau một lúc lâu im lặng, hắn lúng ta lúng túng hỏi cậu đi bao lâu mới về, Doãn Chân nhin không được chọc ghẹo hắn, có phải là không nỡ rời xa cậu không, kết quả Điền Trí Viễn nghiêm trang nói, đương nhiên là thế rồi, tôi sẽ nhớ em đến nỗi ngủ không yên, tối tối tự thăm du một mình. Cuối cùng Doãn Chân đỏ mặt mắng một câu cút mẹ anh đi.

Điền Trí Viễn bảo cậu dọn đồ trước, hắn gọi điện đặt vé giúp cậu, một tiếng nữa sẽ về đưa cậu đến nhà ga huyện.

Cúp máy, Doãn Chân tủm tỉm cười, tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Ở phòng sách này hơn một tháng, có rất nhiều món đồ đều tiện tay đặt đó, trên giá sách này, trên bàn máy tính này, trong tủ nhỏ treo quần áo này, nhân dịp thu dọn đồ, Doãn Chân cũng thuận tay chỉnh lý ngay ngắn mấy nơi này một lần.

Nữ Nữ và Hâm Hâm thấy Doãn Chân thu dọn đồ đạc, sắp lại giúp như đúng rồi, rước thêm phiên cho cậu chứ làm được gì.

“Thôi thôi tổ tông ơi, chú không cần mấy đứa giúp đâu.” Doãn Chân khó chịu nhặt quyển sách do Hâm Hâm làm rớt từ trên kệ lên, đặt lại vào giá – “Hai đứa mau mau đi làm chuyện của mình đi.”

“Chú chẳng biết lòng tốt của người ta gì cả!” Nữ Nữ làm mặt quỷ với cậu.

“...” Oidouma, dám chửi cậu à.

Doãn Chân dở khóc dở cười, cam chịu nhặt sách tiếp, nhặt xong quyển cuối cùng, phát hiện bên chân giá sách có một cái hộp giấy, không lớn, chỉ cỡ hộp đựng giày bình thường, trên nắp hộp là một lớp bụi dày. Doãn Chân cầm nó lên, tiện tay mở ra nhìn sơ qua, bên trong đó đều là một vài món đồ cũ. Có một con heo nhỏ bằng gỗ, rất tinh xảo, nhưng nhìn vẫn có thể nhận ra đó là một món đồ chơi của rất nhiều năm trước. Còn vài món đồ chơi nhỏ khác nữa, Doãn Chân lục lọi một hồi, phát hiện phía dưới cùng có một bức thư.

Doãn Chân nhìn bức thư này, hai hàng chân mày từ từ chau lại —

Phong thư màu trắng đã ố vàng, ngoài bì là hình một mũi tên xuyên qua hai trái tim nhỏ được vẽ bằng bút nước màu đỏ, do thời gian đã quá lâu, nét mực của bức hình nhỏ đã phai mờ dần, hoà vào vết ố vàng trên trang giấy trắng.

Doãn Chân cảm thấy tay mình đang run rẩy, cậu còn nhớ rõ bản thân mình đã ôm tâm trạng kích động và thấp thỏm không yên như thế nào để tỉ mỉ vẽ nên bức hình đã cũ đến mức bỏ đi mà cậu đang nhìn ngày hôm nay....

← Xem lại

Xem tiếp

28. Chương 28

.

Điền Trí Viễn đưa Doãn Chân đến nhà ga, nhìn sườn mặt trầm lặng của cậu, lòng cực kỳ không nỡ buông tay, nếu không phải chuyện sòng bạc vẫn chưa xử lý xong, hắn nhất định sẽ đi về thăm hỏi người nhà cùng cậu. Nghĩ đến đây, hắn liền thấy bản khoăn.

Thế nhưng Doãn Chân hiện giờ cũng không chú ý tới tâm trạng của Điền Trí Viễn, cậu hãy còn đang chìm đắm trong cảm giác cảm phần khi trông thấy lá thư này.

Tối qua lúc được biết năm ấy Điền Trí Viễn đã từng thăm thích mình, ngoài bất ngờ vui sướng ra Doãn Chân còn bắt đầu ngờ vực, phải chăng Mạc Hiểu Thiên cũng thích Điền Trí Viễn, nên y vốn không giao thư cậu viết cho hắn. Rất có thể y đã vứt thư sau lưng cậu rồi lấp liếm chuyện này đi, sau đó giành lấy người.

Hiện giờ xem ra y cũng không giấu diếm, đúng là đã giao thư cho hắn rồi, rõ ràng Điền Trí Viễn cũng đã đọc nhưng tại sao bọn cậu vẫn để vuột mất nhau cơ chứ?

Trước tối hôm qua, tuy Doãn Chân không ưa Mạc Hiểu Thiên, nhưng chưa hề nghi ngờ chuyện năm đó. Cậu trở nên ghét y, là bởi vì sau khi về nước đã nghe tin Điền Trí Viễn bị nhà trường gạch tên, và lúc tình yêu của bọn họ phơi bày trước mặt tất cả mọi người, Mạc Hiểu Thiên đã thề thốt phủ nhận mối quan hệ giữa y và hắn.

Làm bạn bè, Doãn Chân biết Mạc Hiểu Thiên xưa nay nhất gan nhu nhược, nhưng cũng không thể vì mình mà giữ sạch tình cảm đã hơn một năm giữa hai người vào thời khắc ấy chứ.

Doãn Chân rất giận, người con trai mà cậu một lòng thương thầm năm đó, Mạc Hiểu Thiên có được nhưng lại không biết quý trọng giữ gìn, thật là làm cậu thất vọng.

Nhưng sau khi trông thấy lá thư này vào sáng nay, Doãn Chân trở nên hết sức nghi ngờ người bạn tốt ngày xưa kia, nghi ngờ y năm đó phải chăng đã động tay động chân, khiến cậu và Điền Trí Viễn vuột mất nhau bấy năm liền.

Dọc đường đi Doãn Chân đều lặng thinh, Điền Trí Viễn tưởng rằng cậu quá lo lắng về bệnh tình của ba cậu, nên vừa an ủi cậu, vừa chắc tay lái tăng tốc chạy.

“Doãn Chân, đến trạm rồi.” Điền Trí Viễn dừng xe, ngoảnh lại thì thấy Doãn Chân đang gác khuỷu tay lên cửa sổ xe, tay nắm thành đấm chống cằm trầm ngâm, hai mắt đăm đăm nhìn một chỗ nào đó ngoài cửa sổ, không kèm nổi huých tay đẩy cậu một cái.

Doãn Chân hồi thần, a một tiếng, ngẫm nghĩ rồi nói: “Trí Viễn, em có thể hỏi anh một chuyện không?”

Đang định mở cửa xuống xe, Điền Trí Viễn ngừng lại: “Chuyện gì?”

“Trước đây anh và Mạc Hiểu Thiên đến với nhau như thế nào?”

Mặt Điền Trí Viễn cứng đơ – “Sao tự dưng em lại nhắc đến cậu ta?”

Từ sau khi nhớ lại quãng thời gian thích thầm Doãn Chân vào thời đại học kia, đương nhiên Điền Trí Viễn cũng nhớ tới chuyện hồi ấy Doãn Chân và Mạc Hiểu Thiên là bạn bè, tuy hai người không chính thức nói về cậu ta, nhưng lòng cả hai cũng đã rõ ràng. Nếu không phải việc của Trần Dương ngắt ngang câu chuyện giữa họ, tối qua e là đã nói đến mối tình của hắn và cậu ta năm đó rồi.

Doãn Chân bạnh quai phồng má, có chút nóng nảy: “Tò mò nên muốn biết, lúc đó ai trong hai người tỏ tình trước, nói đơn giản thôi.”

Điền Trí Viễn tựa lưng vào ghế, nghĩ nghĩ, nhàn nhạt nói: “Là cậu ta nói yêu anh trước. Em cũng biết anh mà, khờ khờ về mặt tình cảm lắm, hồi đó thích em, nhưng đến việc nói với em một câu cũng không dám...”

Thật ra hồi ấy Mạc Hiểu Thiên rất ưu phiền, đem so với một người có vẻ ngoài đẹp đẽ, khí chất lại hơn người như Doãn Chân mà nói, quả thực là khác nhau một trời một vực. Lá gan của y lại còn hết sức nhỏ, đi đâu cũng cúi gầm mặt, mang một đôi kính gọng đen to đùng, ngoài học giỏi ra thì những việc khác đều chẳng đâu ra đâu, mười lần gặp y thì đã có tám lần Điền Trí Viễn trông thấy y bị kẻ khác ăn hiếp rồi. Điền Trí Viễn là một tên đến cả ngư bá còn dám giết, đương nhiên sẽ không thềm để cái lũ du côn trường đại học này vào mắt, chỉ cần gặp phải đều ra tay giúp y không chút đắn đo. Dần dà hai người bắt đầu trở nên thân quen, mà lúc Mạc Hiểu Thiên tỏ tình với hắn, lý do chính là từ trước đến nay không có ai quan tâm y như hắn, điều đó làm y cảm thấy ấm áp, thật lòng thật dạ yêu hắn.

Vẫn còn nhớ buổi chiều tan học ngày hôm ấy, Điền Trí Viễn đến phòng học Đại Nhất tìm Mạc Hiểu Thiên, lúc đến phòng của y, bên trong đã không còn ai khác, chỉ có một mình y ngồi ngẩn ngơ đằng kia, hai tay đặt trên bàn lật tới lật lui một tờ giấy. Điền Trí Viễn đến gần mới nhìn rõ đó là một phong thư.

Thời đó internet vẫn chưa thể coi là phổ biến, học trò muốn bày tỏ lòng mến mộ đều thích cách lấy thư làm trung gian, bởi vậy Điền Trí Viễn mới trêu ghẹo Mạc Hiểu Thiên, nói có phải là vừa ý cô bé nào đó không nên mới viết thư tình. Hắn còn cố ý giật lấy lá thư, lúc vừa thấy hình vẽ một mũi tên xuyên hai quả tim đã hục hặc cười một trận.

Nhưng không ngờ Mạc Hiểu Thiên lại chợt đỏ mặt nói, thư này viết cho anh đó.

Điền Trí Viễn sững người ngay tức thì, bối rối nhìn gương mặt ửng đỏ của Mạc Hiểu Thiên.

“Anh tưởng cậu ta viết thư cho cô bé nào đấy, nhưng cậu ta lại thành tình nói rằng thư ấy viết cho anh, anh liền bị sốc, vẫn nghĩ rằng người thường ngày nhút nhát như thế, sao có thể lớn gan tỏ tình với anh kia chứ.”

Doãn Chân hung hăng cắn môi dưới, rỏ đôi mắt đang lập loè lửa giận xuống – “Anh đồng ý?”

“Lúc ấy thì không, anh trốn đi luôn.” Điền Trí Viễn cúi đầu thở dài một tiếng – “Lúc ấy anh rất rối, không để ý mình vẫn còn cầm thư trong tay nên đã mang nó theo, sau đó cũng cỡ hơn một tuần anh không dám gặp cậu ta. Chờ đến lúc anh quyết định từ chối cậu ta, cậu ta lại chủ động tới lớp tìm anh, anh không ngờ cậu ta lại đột nhiên hôn anh...”

Doãn Chân quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, cắn chặt răng.

Điền Trí Viễn hít sâu một hơi, cười tự giễu – “Anh đại khái chắc là không từ chối nổi nụ hôn đó, bởi đây là lần đầu tiên anh chân chính chạm phải môi người cùng giới, anh bị cảm giác ấy mê hoặc.”

Tựa như một nam một nữ ở bên nhau, bình thường có lẽ không cảm thấy mập mờ gì, nhưng một khi cơ thể gần kề, đụng chạm phải vùng cấm, trong lòng khó tránh khỏi sẽ gợn lên chút ít kích thích. Hơn nữa đối với một thẳng trai quê như Điền Trí Viễn này, một nam một nữ mà hôn miệng nhau cũng đã hết sức xấu hổ, là chuyện lớn cần phải chịu trách nhiệm rồi, sau khi hấn bị Mạc Hiểu Thiên hôn, không những say đắm với xúc cảm này, hấn còn nhìn thấy ái mộ như van nài trong mắt y, một giây ấy, hấn không tài nào tàn nhẫn hạ quyết tâm từ chối y được.

Doãn Chân cười lạnh một cái, mở cửa xe.

Mạc Hiểu Thiên mày được lắm, uống công tao vẫn luôn tin tưởng mày, vậy mà mày dám xen ngang ngay từ lúc đó, cướp lấy thứ tao thích!

Điền Trí Viễn sững sờ, nhìn di động – “Sắp tới giờ rồi à?”

Doãn Chân cúi đầu điều chỉnh lại cảm xúc, nở một nụ cười cởi mở với Điền Trí Viễn – “Vâng, nói thêm chút nữa em sợ là để lỡ chuyến mất thôi.”

Điền Trí Viễn xuống xe kéo vali ra giúp cậu, rồi móc một chiếc thẻ ngân hàng Kiến thiết từ túi quần ra, nói: “Cái này cho em, ở trong có 30 vạn, mật mã là sinh nhật của em.”

Doãn Chân giật mình, lập tức đẩy trở về chỗ hấn – “Anh đưa em làm gì? Em đâu có thiếu tiền!”

Điền Trí Viễn hết sức cố chấp nắm tay Doãn Chân, nhét chiếc thẻ vào lòng bàn tay cậu, cà lăm nói: “Anh biết, biết em không thiếu tiền, anh, anh cho em thôi mà, cầm, cầm đi.”

*Đoạn này tác giả viết 1 mạch luôn, không ngắt nghỉ, mình tự thêm từ lấp vào cho đúng với trạng thái “cà lăm” mà tác giả định ra cho ĐTV.

Doãn Chân khó hiểu trợn mắt ngó hấn, do dự nói: “Anh cho em tiền này là có ý gì đây? Để em giữ gìn anh?”

Mặt Điền Trí Viễn có chút ửng đỏ đáng ngờ – “Em nói vậy cũng đúng.”

Doãn Chân ngẫm nghĩ, không hiểu ý hấn là gì, đúng lúc này nhà ga bắt đầu báo giờ, giục hành khách mau chóng lên xe. Thế là Điền Trí Viễn cứ thế nắm tay Doãn Chân kéo cậu đến cửa vào xe lửa, không cho cậu trả lại chiếc thẻ kia.

Sau khi xe lửa bắt đầu khởi động, Doãn Chân mở cửa sổ vẫy vẫy tay với Điền Trí Viễn – “Anh mau về nhà đi, nhớ lái xe cẩn thận đó!”

Đoàn tàu dần tăng tốc, Điền Trí Viễn bắt đầu chạy bước nhỏ theo tốc độ xe.

Doãn Chân dở khóc dở cười, này có phải từ biệt mấy năm đâu, tội gì phải vậy, cậu nhào đầu ra cửa sổ hô to: “Đừng chạy theo, trở về đi.”

Đột nhiên Điền Trí Viễn lớn tiếng gào lên: “Doãn Chân, em nhất định phải trở lại, trong thế là cả gia tài của anh đó, nếu em không về thì anh với Hâm Hâm Nữ Nữ sẽ bị bỏ đói đấy!”

Doãn Chân ngó người bên cửa sổ.

Té ra cái tên này sợ cậu một đi không trở lại!

Cái con trâu gỗ này, cách để phòng người ta một đi không trở lại là giữ lấy một món gì đó của người ta mới đúng, làm gì có ai lại cầm tiền tiết kiệm của mình đưa cho người ta chứ? Lỡ đâu người ta đi luôn thì sao? Chẳng phải hấn cả người cả của đều không còn?

Xe lửa đã chạy với tốc độ bình thường, bóng dáng Điền Trí Viễn mau chóng nhỏ dần.

Doãn Chân bất chợt nảy lên một nỗi xúc động, cậu không muốn đi nữa. Cậu kéo vali từ lan can trên đỉnh đầu xuống, bước nhanh đến lối ra, kết quả bị nhân viên trên xe lửa ngăn lại.

Doãn Chân vén bức màn màu trắng lên, giương mắt nhìn quanh cửa trạm đã ngày càng xa, cậu không thấy bóng dáng Điền Trí Viễn nữa rồi.

Lúc xe đến ga đã là mười một giờ đêm, anh hai lái xe đến trạm đón Doãn Chân, về đến nhà liền vọt vào tắm rửa qua loa, đến cả nước cũng không kịp uống một ngụm, hai anh em đã chạy tới bệnh viện trung ương thăm ba mình.

Điều kiện ở bệnh viện trung ương rất tốt, anh hai lo liệu cho cha già một phòng bệnh đơn, lúc đi vào, hai ông bà đang xem TV.

“Tiểu Chân về rồi hả con!”

Hai ông bà thấy thằng con nhỏ hơn một tháng không gặp liền mặt mày tươi vui, nhất là mẹ Doãn, cười đến độ nếp nhăn nơi khoé mắt cũng đều đều xuất hiện, kéo Doãn Chân lại hết ngắm rồi sờ, nói cậu đen đi rồi, trên người cũng chẳng có thịt, về nhà phải hăm cái gì gì đó cho cậu tắm bổ.

Ba Doãn nhìn sơ qua có vẻ tinh thần không tệ lắm, nằm trên giường nhìn Doãn Chân cũng cười haha, ngón mỡ dưới cằm cũng theo tiếng cười mà rung rinh, chỉ có điều sắc mặt vẫn còn rất tái, băng dính dán trên mu bàn tay lúc ghim kim tiêm vẫn còn chưa tháo ra.

“Ba, con xin lỗi, con về trễ.” Doãn Chân dời ghế ngồi kế bên giường, kéo tay ông già nhà mình mà nhận sai – “Giờ ba có thấy khá hơn chút nào không?”

Ba Doãn vui vẻ mà gật đầu cười, rề rề nói – “Không sao rồi, là do anh con chuyện bé xé ra to thôi, không nên gọi cho con.”

Doãn Chân phụng phịu nói: “Sao lại không gọi cho con hả ba? Ba bị bệnh phải nằm viện, làm con mà không về thăm hỏi ba thì sao có thể là con kia chứ.”

Ba Doãn không biết làm sao đành nhắm mắt cười cười, ông biết miệng thằng út nhà mình ngọt lắm. Quay đầu nhìn cậu – “Con sống ở nhà Điền Trí Viễn gì đó có tốt không? Coi con phơi nắng đen đi này, cực khổ lắm sao?”

Doãn Chân cười hì hì khép cổ áo bệnh nhân lại giúp ba cậu, nói: “Con á, chả biết thành thoi bao nhiêu đâu, nói là tới làm bảo mẫu cho anh ấy, cơ mà thiệt ra ngoài dạy mấy đứa nhỏ ra con chả phải làm việc gì cả. Còn anh ấy, đối xử với con rất tốt.”

Doãn Chân đặc biệt đặc ý kể với ba cậu về những việc mà mình trải qua trong khoảng thời gian này.

“Nói vậy chắc là con đã hạ được cậu trai kia rồi chứ gì?”

“Đó là đương nhiên, con của ba đẹp trai thế này, ảnh mà ghét con thì nhất định mất bị mù rồi.”

“Con đó, chừng hai năm nữa đã 30 rồi, đừng lỗ măng vậy nữa.” Ba Doãn bắt đầu nghiêm túc phê bình Doãn Chân đang đặc ý vênh váo.

Doãn Chân rụt rụt cổ, trộm liếc anh hai cậu, sau đó nhận lỗi với ba – “Dạ, con biết rồi.”

Anh hai xem giờ thấy đã qua rạng sáng, liền đá Doãn Chân đưa mẹ về nhà nghỉ ngơi. Doãn Chân vừa xuống xe lửa chưa lâu, quả thật cần được nghỉ ngơi, thế là bèn đưa mẹ đến xe của anh hai rồi lái về nhà, quyết định đêm mai đến lượt cậu ở với ba.

Tiểu khu nhà Doãn Chân nằm cạnh một trường đại học nào đó ở thành phố S, trước khi về hưu mẹ Doãn đã dạy học ở đây, trước đây căn nhà được hiệu trưởng trường góp vốn xây nên, hai phòng hai sảnh, hồi bé Doãn Chân và anh hai ở chung một nơi, sau này khi anh hai có khả năng rồi liền dọn ra riêng, lúc Doãn Chân đi rồi, trong nhà cũng chỉ còn hai ông bà.

Nghỉ đủ rồi, cậu lái xe anh hai đến con đường cái rộng lớn ở thành phố S, bất chợt có cảm giác kiểu như ‘cuối cùng cũng trở về với xã hội’.

Ban ngày ở bệnh viện chăm sóc cho ba, tối đến lại thay phiên với anh hai ở với ba, Doãn Chân hết lòng báo hiếu, bốn ngày sau bác sĩ nói ba Doãn có thể xuất viện. Cả nhà vui hết sức, lo liệu việc xuất viện xong liền lái xe về nhà. Mừng ba ba ra viện, mừng thằng út yêu đương thành công, mẹ làm cả bàn toàn đồ ngon để tẩy trần*, một nhà bốn miệng vui vẻ hoà thuận ăn một bữa.

*: ý nói gột rửa đi vết bụi, ô uế trên trần thế, tránh xui xẻo (dùng với người phương xa đến nhà, hoặc người nhà đi lâu ngày mới về).

“Tiểu Chân nè, khi nào thì con dẫn nó về cho mẹ xem mặt?” Sau khi ăn xong, cả nhà ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm, mẹ Doãn nhin không được hỏi về Điền Trí Viễn.

Anh hai cũng hòa theo – “Đúng đó, hai đứa em đã ở với nhau rồi, lần này ba bị bệnh mà nó không muốn đi về chung với em để thăm hỏi hay sao?”

Doãn Chân đang ăn dưa hấu, nghe vậy buông miếng dưa xuống, rút tờ giấy vừa lau miệng vừa nói: “Chẳng phải anh ấy không muốn tới, mà là anh ấy có việc bận.” Nhớ tới cái gọi là bận của Điền Trí Viễn, Doãn Chân ngáp ngừng một hồi, quyết định nói dối: “Lúc con đi anh ấy có một lứa cá phải bán ra, ông chủ người ta đến tận nhà đặt hàng, anh ấy đi không được.”

Mẹ Doãn à một tiếng – “Cũng đúng, việc làm ăn qua trọng, khách hàng đến nhà không thể không tiếp.”

Do tình trạng cơ thể không được ăn đồ ngọt, ba Doãn tay ôm một tách Bạch Khai âm, cũng tán thành: “Dân dưới quê kiếm chút tiền cũng khó, thằng nhỏ ấy chắc vất vả lắm đây.”

Trong mắt Doãn Chân bỗng hiện lên một thoáng yêu thương, đầu chỉ từng đó khó khăn thôi, thật là chịu tội nhiều lắm.

Ngồi trong nhà một hồi, anh hai phải về chỗ của anh, đứng dậy chào ba mẹ, Doãn Chân tiễn anh đến tận dưới lầu.

Đến bãi đỗ xe của cư xá, Doãn Chân gọi anh hai cậu: “Anh, Mạc Hiểu Thiên thi đấu kiểm sát trưởng rồi hả?”

Anh hai mở cửa xe quay người lại – “Ừ, vừa thi đấu chưa lâu, còn đặc biệt đến trường của mẹ bồi dưỡng một tháng. Sao?”

“Lần trước ở trấn Nguyên Thủy em có thấy nó.”

Anh hai nhướn mày – “Nó tới trấn Nguyên Thủy làm gì nhỉ? Chẳng lẽ đi kiểm Điền Trí Viễn kia của em.”

Doãn Chân khoanh tay lại, hừ lạnh một tiếng – “Nó dám, Trí Viễn hiện giờ chỉ có thể là của em, bảy năm trước chính nó đã buông tay, bảy năm sau muốn giành lại? Nó có tư cách đó sao?”

Anh hai vỗ vai Doãn Chân nói: “Thôi được rồi, đừng có gay gắt vậy nữa. Tình hình nhà Tiểu Mạc nó thế nào cũng đâu phải em không biết, nó có thể dựa vào bản thân mà bước đến hôm nay đã không dễ dàng gì rồi.”

Doãn Chân nhớ ra gì đó, khí thế kiêu căng trở nên ngượng ngập – “Nhưng vậy cũng không thể thành lý do nó làm tổn thương Điền Trí Viễn được.”

Về đến nhà thì ba mẹ đã ngủ rồi, Doãn Chân tắm rửa xong liền về phòng mình, thấy điện thoại để trên bàn đang nhấp nháy, mở ra xem, là một cuộc gọi nhỡ.

Doãn Chân nhìn dây số, cười híp cả mắt, mau mắn khóa trái cửa phòng, sau đó nhảy lên chiếc giường đơn bấm số gọi lại.

Cuộc gọi được tiếp, tim Doãn Chân bịch bịch nảy lên, vì không muốn để ba mẹ nghe thấy, cậu nhỏ giọng xuống hết mức – “Nè? Trí Viễn anh vẫn chưa ngủ à!”

[Ừm, không ngủ được] Điền Trí Viễn cũng dè giọng nhỏ xíu, chắc hẳn giống cậu, một mình một gối khó mà ngủ nổi. [Ba em sao rồi?]

“Chiều này đã xuất viện, không sao hết.”

[Vậy... khi nào thì em...]

Doãn Chân cười xấu xa – “Sao? Nhớ em hả?”

[Ừm, nhớ em, em vừa đi anh đã thấy nhớ, nhớ vô cùng, đã mấy ngày rồi anh không ngủ được]

Doãn Chân sững sờ, cậu còn tưởng Điền Trí Viễn sẽ ngại mở miệng khi nói đến việc này, ai dè hẳn thiệt là thẳng thừng, bởi vậy trong lòng cậu ngọt ngào một trận, mặt cũng dần không được mà bắt đầu hực nóng, nằm vật xuống giường, rầu rĩ nói: “Em cũng nhớ anh!”

Sau đó, ai cũng không nói gì, bên tai chỉ có tiếng hít thở của nhau.

Doãn Chân lim dim mắt, tỉ mỉ cảm nhận tiếng hít thở bên kia điện thoại, gắng sức nghe cho thật rõ, cứ vậy mà cảm nhận, cảm nhận, trong đầu hiện lên hình ảnh Điền Trí Viễn dè lên người cậu, dè mê ngắm nhìn dáng vẻ mình lúc nặng nề thở dốc... Cậu thấy phía dưới của mình có phản ứng mất rồi.

“Trí Viễn!”

[Có anh]

Doãn Chân tuột quần ngủ của mình xuống, nằm nghiêng qua trái, đặt di động dưới tai, tay phải nắm lấy ‘Tiểu Chân’ nhỏ nhỏ của mình – “Tội mình làm tình qua điện thoại đi!”

*Vâng, đó có chat ***, giờ đây đã có call *** =m=

← Xem lại

Xem tiếp

Hết hàng dự trữ rồi, mị lặn đây, không hẹn ngày về:))))

29. Chương 29

.

Điền Trí Viễn cảm thấy, tất cả nhiệt tình mà mình có trong kiếp này đã bùng hết ra ngoài luôn rồi, bùng lên bởi vì Doãn Chân. Ngày trước đến cả GV hẳn cũng không dám xem, vậy mà giờ lại im lìm nằm trong chăn, cách một cái điện thoại thăm du với nhau.

“Thử tưởng tượng ra cái dáng vẻ em lúc nằm dưới người anh đi, sau đó nắm lấy cậu nhỏ, vuốt chậm chậm, tưởng như là tay của em đang sờ nó...”

Giọng nói của Doãn Chân truyền tới thông qua điện thoại, dán sát vào màng tai, hệt như người thật đang kề bên hẳn. Điền Trí Viễn cảm thấy hết sức xấu hổ, nhưng lại nhin không được nghe theo lời Doãn Chân mà làm, thò tay vào quần, nắm chặt cậu nhỏ đã sớm cương cứng nóng hổi của hẳn.

“Di chuyển thử xem, đưa lên đưa xuống, nhất định phải để em nghe thấy tiếng anh thở mới được đó. Em hiện giờ cũng vậy đây, chỉ nghĩ đến anh thôi cũng đã cương cứng lên rồi, thật sướng, cảm giác như sắp dần không được mà bắn ra mất rồi...”

Điền Trí Viễn đầu đầy mồ hôi, tiếng thở dốc gấp gáp của Doãn Chân truyền từ di động đến, khàn khàn gọi tên hắn, một câu rồi lại một câu, như móng vuốt của một con mèo nhỏ, gãi vào tai, vào tim Điền Trí Viễn, khiến hắn sắp điên tới nơi.

“Doãn Chân! Doãn Chân!” Tay phải Điền Trí Viễn cấp tốc chuyển động, miệng thở phì phò, cảm giác thật như đang thiếu oxi, hắn nhắm chặt hai mắt, đầy ắp trong đầu đều là hình ảnh Doãn Chân bị hắn đè dưới người mà thúc tới phát khóc.

“Có phải rất muốn đút vào không? Em cũng vậy nè, đang tự nói lỏng ra đây, em có dùng chút dầu bôi trơn, anh nghe thấy không, có tiếng nước dính dấp, sướng tai không? Cắm vào có thích không? Có thấy ở trong em rất nóng, rất bỏng, có cảm thấy như bị tan chảy không... Ừ, em không chịu nổi...”

“Doãn Chân! Doãn Chân! Cái tên yêu nghiệt nhà em!” Đột nhiên một ngọn lửa nóng khó thể nói thành lời bùng lên từ bụng dưới của Điền Trí Viễn, cơ bắp toàn thân đều căng cứng hết cỡ, lời lẽ mạnh dạn và *** dâng, tiếng rên rỉ thở dốc vừa đầy tình sắc vừa tỏ ra kiểm chế kia của Doãn Chân, rốt cuộc đã ép được hắn lên đỉnh.

Hai người cách biệt một phương, lúc này tay đều dính dấp, mồ hôi nhễ nhãi, lặng yên nằm đó, tai kề sát chiếc di động cảm thụ hơi thở của người kia.

“Trí Viễn, sướng không?” Cuối cùng người bên kia điện thoại lại xấu xa cười rộ lên, chắc hẳn đã khôi phục lại từ trong dự vị.

Nhịp thở của Điền Trí Viễn còn chút xú chệnh vênh, cơ mà hắn vẫn cười. Giữ nguyên tư thế nằm nghiêng như cũ, đặt di động giữa tai và gối, hắn thò tay lấy khăn giấy trên tủ đầu giường, vừa chậm rãi lau tay vừa nói: “Doãn Chân! Anh yêu em!”

Tiếng hít thở bên kia bỗng trở nên dồn dập, nhưng lần này rõ ràng không liên quan tới sắc dục, mà là hết sức tức giận nhỏ tiếng gầm: “Điền Trí Viễn, anh thế này là phạm quy, nếu lúc em về mà anh không nói rõ ràng ba chữ kia cho em nghe, thì em sẽ không chăm con giùm anh nữa đâu.”

Điền Trí Viễn im một hồi, sau đó cực kỳ thẹn thùng nói: “Không chăm tụi nó cũng được, chăm cậu nhỏ của anh là đủ rồi.”

“...”

Ngày kế, Doãn Chân kéo anh hai đi cùng vào cửa hàng mua rất nhiều đồ chơi đồ ăn cho con nít, tận hai bao lớn, sau đó lại tới tiệm bán đồ nam hàng hiệu chọn cho Điền Trí Viễn vài bộ đồ theo trào lưu.

Anh hai khinh bỉ Doãn Chân – “Coi cái điệu dâu hiền vợ đảm của em kìa, coi mình như dâu con nhà người ta thiệt rồi hả?”

Doãn Chân cau kính trợn mắt nhìn anh, phản bác: “Cái gì mà coi mình như dâu con nhà người ta? Em vốn đã là... không phải, tại sao lại là vợ chứ? Là chồng! Em là chồng anh!”

Anh hai nhún vai – “Như nhau thôi, cũng là chăm con cho nó!”

Doãn Chân: “...”

Mua xong đồ cho tụi nhỏ và hắn rồi, Doãn Chân xác định thời gian đi với người nhà, cơ mà trước lúc đó, cậu còn một việc không thể không làm.

Chiều tối hôm nay, Doãn Chân bước vào cổng chính viện kiểm sát thành phố, vẫy tay với người đàn ông mang kính không gọng vừa tan tằm đi ra, cười nói: “Đã lâu không gặp, Hiểu Thiên!”

Trong một quán nước ở thành phố S, Doãn Chân và Mạc Hiểu Thiên ngồi đối diện nhau. Quán nước này trang trí nhìn rất được, chỗ ngồi có dạng như một căn phòng nhỏ, yên tĩnh thanh nhã, rất thích hợp để bọn cậu vừa uống nước vừa nói chuyện.

Hôm nay Mạc Hiểu Thiên mang một chiếc áo phong màu lam nhạt và quần dài đen, cách ăn mặc trong quy có củ, vẫn y như trước kia. Điều thay đổi duy nhất chính là cặp kính trên mặt y, so với đôi kính đen khi xưa, chiếc không vành này làm khí chất của y nổi bật lên hẳn, đẹp trai hơn lần trước nhiều.

“Cậu thay đổi rất nhiều.” Doãn Chân cầm thìa khuấy cốc cà phê trước mặt, mỉm cười nhìn chăm chăm Mạc Hiểu Thiên ở đối diện.

Mạc Hiểu Thiên cũng cười, nhưng nụ cười lại mê man đến lạ – “Cậu cũng thay đổi không ít, tớ những tưởng kiếp này cậu sẽ không muốn thấy mặt tớ nữa chứ.”

Doãn Chân kinh ngạc – “Sao lại vậy được? Nói tới, tính ra tội mình đã là bạn thân ngồi cùng bàn từ hồi cấp 3 mãi cho đến đại học nữa. Mấy năm rồi không liên lạc cũng đều do tội mình ai cũng bận bịu sự nghiệp riêng thôi mà.”

Mạc Hiểu Thiên rủ mắt – “Vậy sao hôm nay cậu lại đột nhiên tới tìm tớ?”

Doãn Chân nhấc tách cà phê lên uống một ngụm rồi đặt xuống – “Hiểu Thiên, hình như cậu không muốn gặp tớ thì phải.”

Mạc Hiểu Thiên ngẩng đầu lên, nụ cười nhạt khi nãy đã không còn, mà chuyển thành nét bình thản như đã thấu hiểu – “Bắt đầu từ cái ngày tớ tỏ tình với Trí Viễn, tớ đã không có ý định sẽ gặp lại cậu. Cái hồi cậu đột nhiên xuất ngoại, lúc đi cũng không liên lạc gì với tớ ấy, tớ đoán cậu nhất định sẽ oán trách tớ, đã sớm có ngăn cách, lúc này còn vờ như thân quen làm gì?”

“...” Doãn Chân có hơi ngạc nhiên, ngạc nhiên vì Mạc Hiểu Thiên lại thẳng thắn trực tiếp như thế, y của quá khứ đâu như bây giờ – vừa nhát gan vừa rụt rè, lặng lẽ ít nói, có chuyện gì cũng đều thích âm thầm giữ trong lòng, bấy năm không gặp, y đã biến thành một Mạc Hiểu Thiên khác rồi. Doãn Chân rủ mắt, đỡ trán hít sâu một hơi, lúc ngẩng đầu lên lại, ánh nhìn cũng trở nên sắc sảo hơn.

“Nếu cậu đã thẳng thắn như thế, tôi lại vờ như tình bạn ngày xưa vẫn còn thì tỏ ra tôi đây bỉ ổi rồi.” Doãn Chân cười nhạt – “Hiểu Thiên, hôm nay tôi đến là vì một chuyện, cậu nói thật với tôi, lá thư mà năm đó tôi viết cho Điền Trí Viễn, phải chăng cậu vốn không nói cho anh ấy hay đó là của tôi?”

“... Hoá ra hôm nay cậu đến là vì hạch tội tớ chuyện của năm đó.” Mạc Hiểu Thiên buồn bã cười, hai đầu chân mày lộ vẻ tang thương và mệt mỏi.

“Vậy, rốt cuộc có phải hay không?” Doãn Chân thấy y như thế, ánh mắt càng kiên định, cái gì cậu cũng có thể tha thứ cho Mạc Hiểu Thiên, duy chỉ có chuyện này là không.

Khi cậu hiểu ra, cũng là lúc tình yêu từng có khả năng sẽ thuộc về mình đã bị Mạc Hiểu Thiên cản trở rồi trộm giành vào tay, cậu rốt cuộc không còn cách nào bình tĩnh nổi. Nếu như người mà Điền Trí Viễn chọn ngay từ đầu là Mạc Hiểu Thiên y, hoặc giả khi xưa lúc cậu ra nước ngoài bọn họ vẫn không xa cách, thì dù hôm nay cậu biết rõ chuyện năm đó bất thường, cũng sẽ không ngồi đây vặn vẹo y.

Mạc Hiểu Thiên thoáng nhếch môi, ngưng vài giây rồi cầm cốc nước trong trên bàn ừng ực uống hai ngụm, gạt đầu nói: “Đúng, tớ không nói cho anh ấy biết. Nhưng cũng chẳng phải tớ cố ý, là do trước lúc tớ định nói ra, chính anh ấy đã ngắt ngang lời tớ, cho rằng thư kia tớ viết gửi cô bé nào đấy, sau đó lúc tớ nói thư này là của anh ấy, anh ấy liền hiểu lầm là tớ viết cho anh.”

“Thế cho nên cậu đã sai rồi thì cho sai luôn?” Vấn đề này lúc cậu ở nhà ga hỏi Điền Trí Viễn đã có nghĩ tới, không thể ngờ là lại có chuyện như vậy. Cái con trâu ngốc Điền Trí Viễn kia chả lẽ không chú ý nét chữ của Mạc Hiểu Thiên lúc thường và trong thư không giống nhau hay sao?

“Có gì mà không thể? Tớ cũng thích anh ấy, tớ nhất nên không dám nói ra, nhưng chính anh ấy đã giúp tớ lợi dụng lá thư này để tỏ tình, và anh ấy cũng không cho tớ có cơ hội giải thích rõ ràng, nên tớ cứ thuận theo hiểu lầm của anh ấy mà thừa nhận thôi.”

“Hiểu Thiên, cậu có biết thật ra cậu đã cướp đi tình yêu vốn thuộc về tôi không?” Mạc Hiểu Thiên thoải mái thú tội khiến Doãn Chân sôi máu, nào có ai trơ tráo kiểu này? Cướp đồ người khác rồi nhưng không có chút tâm trạng áy náy gì.

Mạc Hiểu Thiên cũng không tức giận, đột nhiên đổi sang sinh nghị – “Tiểu Chân, tự nhiên hôm nay cậu tới đây, hẳn là đã biết những chuyện kia có gì đó bất thường nên mới tới tìm tớ. Không phải cậu...”

Doãn Chân dựa lưng vào ghế sofa, hai tay khoanh lại, thừa nhận hết sức tự nhiên – “Đúng, hiện giờ tôi và Điền Trí Viễn đang ở bên nhau, tôi cũng đã phát hiện lá thư mà tôi viết ở trong nhà anh ấy luôn rồi.

Nhưng anh ấy vốn không hề biết chuyện này, có thể nói, ngay từ lúc đầu anh ấy đã chẳng biết tôi là ai. Nên tôi mới suy đoán, phải chăng cậu đã lắp liếm, đã nói dối chuyện gì với anh ấy.”

Mạc Hiểu Thiên thoáng cái mặt trắng bệch, tay trái đặt trên mặt bàn có hơi run rẩy – “Cậu... cậu ở cùng anh ấy?”

Bị Doãn Chân vạch trần sự thật cái việc xấu xa năm xưa cũng vẫn tỏ ra thản nhiên, nhưng lúc nghe nói cậu và Điền Trí Viễn ở bên nhau thì lại biến sắc, có thể thấy được y vẫn rất quan tâm Điền Trí Viễn.

Doãn Chân cười cười – “Đúng vậy, chúng tôi đang ở với nhau, tôi cũng vừa mới biết rõ, thì ra năm đó người anh ấy thích đầu tiên là tôi, hiện giờ cũng thế, anh ấy rất yêu tôi.”

Doãn Chân thừa nhận mình có hơi vênh váo, có ý khoe khoang trước mặt Mạc Hiểu Thiên, cậu cũng chẳng muốn lỗ mãng đắc chí vậy đâu, nhưng vừa nghĩ đến bản thân lúc ấy đã đau lòng khóc thầm rồi rời khỏi thành phố S thế nào, bỏ lỡ nhau bảy năm vô ích ra sao, nghĩ đến y cướp đi Điền Trí Viễn nhưng lại không biết quý trọng, cậu liền dần không được mà dả kích y, mặc kệ mấy cách khác tốt hơn, miễn sao thấy y đau khổ, cậu sẽ vui vẻ hả giận.

Hiện tại Mạc Hiểu Thiên đang kinh hãi kiểu thế này: vẻ mặt tuyệt vọng đến tái nhợt, như một bệnh nhân đột nhiên phát tác bệnh nan y, run run rẩy rẩy trong cơn gió, đầy hiểm nguy như sắp quỵ ngã.

Doãn Chân lạnh mắt nhìn y, một chút cảm xúc thương hại cũng không cách nào sinh ra.

Gần đến trưa, ngay lúc Doãn Chân do dự có nên chấm dứt cuộc nói chuyện hay không, Mạc Hiểu Thiên đẩy kính, khề cụp mắt, nói: “Tiểu Chân, cậu có từng nghĩ bản thân mình bẩm sinh đã có đặc tính thu hút oán hận của người khác hay chưa? Gia cảnh nổi trội, được cha mẹ anh trai yêu thương nâng niu trong lòng bàn tay, có bề ngoài xuất sắc, có cá tính cởi mở, học giỏi, nhân duyên cũng tốt, trong trường ai cũng sẵn lòng ở chung với cậu. Nhất là đáng vẻ lúc cậu nhảy, thật sự rất đẹp, ngày xưa mỗi lần xem tớ đều thấy mê... Làm bạn với cậu, kỳ thực rất mệt mỏi...”

Bởi y đột nhiên chuyển chủ đề mà hai hàng lông mày của Doãn Chân chau lại đầy khó hiểu, kết quả nghe thấy câu nói sau cùng của y, cậu không khỏi ngạc nhiên.

Mạc Hiểu Thiên cười tự giễu, duỗi tay cầm cốc nước lọc trên bàn uống một ngụm – “Chắc cậu không biết, thật ra tớ cũng chẳng muốn có quan hệ tốt với cậu như thế đâu. Cậu quá sáng chói, tớ ở cạnh cậu còn chẳng đáng làm nền, thường thường, lúc chúng ta đi chung, mọi người chỉ nói chuyện với cậu, chưa bao giờ để y tới tớ...”

Mạc Hiểu Thiên là con trong một gia đình có mẹ đơn thân, y dọn đến khu nhà của Doãn Chân vào năm học cấp 3, trở thành hàng xóm của cậu, cũng là bạn học cùng lớp. Xuất phát từ mối quan hệ hàng xóm, Doãn Chân hết sức quan tâm tới cậu nhóc lặng lẽ ít nói lại rụt rè nhất gan này, lúc lên lớp thì luôn ở chung, tham gia hoạt động gì cũng nhất định phải ới y một tiếng.

Hồi đó Doãn Chân nghe người lớn chung quanh kể, Mạc Hiểu Thiên là con riêng, mẹ y vốn không phải do ly hôn mới trở lại đây, mà mẹ y là kẻ thứ ba, bởi không đầu lại vợ cả nên sau đó đến cả phí nuôi nấng gã đàn ông kia cũng không chu cấp cho hai mẹ con y, hết cách nên bà mới về nhà mẹ đẻ. Kết quả trở về lại bị em dâu xua đuổi, mẹ y chịu không nổi cảnh ăn nhờ ở đậu khốn khổ này đã dắt theo y chuyển khỏi nhà mẹ đẻ.

Nể thân tình, cậu của Mạc Hiểu Thiên mót nói quan hệ chuyển hộ khẩu của y về bản địa, nhưng chỉ thế mà thôi, mẹ con y ra khỏi nhà rồi, dù sống hay chết cũng không liên quan đến bọn họ nữa.

Sự thật ngay trước mắt, đối mặt với những lời đồn đãi khó nghe, thân tình gì đó cũng chỉ vậy thôi.

Mạc Hiểu Thiên mặt mũi bình thường, vóc dáng cũng không cao, người gầy teo, lúc vừa đưa đến tóc vàng khè, xem có vẻ như suy dinh dưỡng trầm trọng. Khi đó Doãn Chân thường mời y tới nhà ăn cơm, cũng mặc kệ y có đồng ý hay không. Sau đó học chung một trường, cậu càng săn sóc cho y hơn nữa, hề mẹ cho cậu món gì ăn ngon uống tốt, cậu đều chia cho y một nửa.

“Bởi vì mấy thứ linh tinh kia, nên ngay từ đầu cậu đã không coi tôi là bạn?” Doãn Chân tự hỏi mình đối xử với Mạc Hiểu Thiên không tệ, với tư cách là bạn bè tốt cậu coi như trút hết cả tâm tư rồi, thật sự không nghĩ ra tại sao lại dẫn tới sự ghen ghét của y.

Mạc Hiểu Thiên lắc đầu, nói: “Cũng không phải đã ghét cậu ngay từ đầu, mà sau khi gặp Điền Trí Viễn mới như thế.”

Vì liên quan tới tính tình và xuất thân, nên rất nhiều người không muốn giao tiếp với Mạc Hiểu Thiên, hồi ấy cả ngôi trường cấp 3 cũng chỉ có mỗi Doãn Chân bằng lòng chơi với y, đối với việc này, chẳng phải y không biết ơn, thậm chí có thể nói là, y coi Doãn Chân như ân nhân suốt đời của mình. Thế nhưng cái suy nghĩ đó kể từ cái ngày gặp gỡ Điền Trí Viễn, đã đổi thay hoàn toàn.

Hồi cấp 3, khi đi chung với Doãn Chân, bởi vì ai ai cũng thích Doãn Chân nên dù có không ưa Mạc Hiểu Thiên đến mấy, mọi người cũng sẽ không cố ý bắt nạt y, nhưng sau khi lên đại học rồi thì không còn như trước nữa, y và Doãn Chân vì chọn bộ môn khác nhau mà tách ra, tính y lặng lẽ ít nói khiến rất nhiều người hiểu lầm y thanh cao, rồi vin vào cố ngó y chướng mắt mà nhiều lần bắt nạt y.

Đúng vào lúc y bắt lực nhất, Điền Trí Viễn đã xuất hiện, ba phen mấy bận giúp y hung hăng dạy dỗ những kẻ bắt nạt y.

Mạc Hiểu Thiên cũng không phải thuần đồng tính, y chỉ là vô cùng sùng bái đàn ông cao to mạnh mẽ và giàu chính trực mà thôi, điểm này cũng có liên quan rất lớn tới việc y từ nhỏ đã không cha, thường xuyên bị bắt nạt, y ao ước có người ở bên bảo vệ y. Điền Trí Viễn xuất hiện, gần như là làm thoả mãn tất cả ảo tưởng của y đối với đàn ông mạnh mẽ năm nào, y không thể kiềm nổi xúc động, không thể kiềm nổi cảm giác say mê khi ở cùng Điền Trí Viễn.

Thế nhưng, sau khi quen biết Điền Trí Viễn, chủ đề mỗi lần hần nói với y vậy mà lại quay chung quanh Doãn Chân. Lúc học cấp 3 y cũng đã trải qua không ít những chuyện tương tự, một vài cô bé thấy y và Doãn Chân có quan hệ tốt với nhau, sẽ chạy tới lôi kéo làm quen, muốn dò ra được cách tiếp cận Doãn Chân. Trước kia y không cảm thấy ghét thể loại này lắm, bởi y không có cảm giác đặc biệt gì đối với những cô bé kia.

Nhưng bây giờ không giống, y bắt đầu ghen ghét, căm giận.

Ghen ghét Doãn Chân, đổ kị cậu xuất sắc mọi bề thu hút tầm mắt của người khác.

Căm giận Điền Trí Viễn cũng giống những con nhỏ kia, bị bề ngoài đẹp đẽ của Doãn Chân hấp dẫn.

Tại sao không ai để ý tới y?

Cha không cần y, mẹ thì chỉ biết ép y học, ép y trở nên nổi bật, y không có bạn, dù có, thì bọn họ cũng chỉ vì y thường đi chung với Doãn Chân mà tiện thể nói với y đôi câu. Hiện giờ ngay cả Điền Trí Viễn cũng là như thế, thấy y và cậu quan hệ tốt nên mới giúp đỡ, thật ra đều chỉ vì muốn biết những việc Doãn Chân làm thông qua y mà thôi.

Y cảm thấy hết sức xót xa, lần đầu tiên nhận ra mình hoá ra chán ghét Doãn Chân đến thế.

← Xem lại

Xem tiếp

Chắc một tuần chỉ có thể ra 1 hoặc 2 chương quá =A=

30. Chương 30

.

Mạc Hiểu Thiên híp mắt, xuyên qua mặt kính bé nhỏ nhìn chằm chằm vào Doãn Chân, hơi nghiêng đầu, như có điều khó hiểu – “Rốt cuộc thì năm xưa Điền Trí Viễn thích cái gì ở cậu mới được nhỉ, lúc ở cùng tớ ngoài tám về cậu thì hoàn toàn không nói tới thứ khác. Đối với việc này tớ thật sự... cảm hận anh ấy, và càng ghét cậu hơn, nhất là khi tớ phát hiện cậu vậy mà cũng thích anh ấy, thậm chí còn viết thư cho anh ấy...”

Doãn Chân hít sâu một hơi – “Từ từ, cậu khi đó, không phải cố tình nói trước mặt tôi là quan hệ giữa cậu và Điền Trí Viễn rất tốt đó chứ.”

Mạc Hiểu Thiên nhún vai – “Đúng thế, cố ý đấy. Tổ biết cậu nhất định sẽ nhờ tổ chuyển thư giúp cậu, bởi như thế tiện hơn việc cậu tới bưu điện rất nhiều.”

Miệng Doãn Chân hơi hé ra, quả thực không thể tin nổi.

Sở dĩ Doãn Chân rất tin tưởng Mạc Hiểu Thiên, là bởi vì có liên quan tới chuyện tính hướng của cậu, y chưa từng để lộ ra, hơn nữa cũng không hề khúc mắc gì mà vẫn làm bạn với cậu. Khi đó chuyện cậu thích Điền Trí Viễn cũng nói cho y biết đầu tiên, về sau lúc viết thư còn nhờ y góp ý giúp đỡ nữa kia. Thế nhưng, trước đó Doãn Chân vẫn không biết Mạc Hiểu Thiên có quan hệ đàn anh đàn em với Điền Trí Viễn, khi Doãn Chân nói muốn đi gửi thư, y mới đột nhiên nói cho cậu hay. Doãn Chân đương nhiên là đổi biện pháp ngay tức thì, nài y chuyển giúp, dù sao cũng là bạn bè, là người thân nhất đáng tin cậy nhất của mình mà.

Nhưng thật không ngờ tới y lại cố tình làm việc ấy, còn gian dối sau lưng cậu.

Doãn Chân cảm thấy không cần phải nói thêm gì nữa, vào lúc trông thấy lá thư này ở nhà Điền Trí Viễn, cậu đều rõ ràng cả rồi, nhưng nhớ lại tình bạn thời non trẻ, cậu vẫn muốn tự mình đến đây xác nhận, hi vọng có thể nhận được một câu xin lỗi từ y, cho cậu một cái cơ để mai sau gặp nhau còn có thể chào hỏi một câu, thế mà sự thật lại nằm ngoài dự đoán, gần như khiến cậu trở tay không kịp.

Doãn Chân kéo ghế đứng dậy – “Hiểu Thiên, tôi vốn nghĩ dù gì trước kia chúng ta cũng là bạn tốt, chuyện năm đó nói thế nào cậu cũng đều thiếu tôi một lời xin lỗi, nếu như cậu chịu nhận sai, tôi nghĩ sau này trông thấy cậu cũng không đến nỗi phải vờ như không quen biết. Nhưng rõ ràng là tôi đã đề cao mình rồi. Tạm biệt.”

Mạc Hiểu Thiên ngồi yên không nhúc nhích, thậm chí rủ mắt không nhìn Doãn Chân, nhưng bàn tay vẫn luôn cầm cốc nước trên bàn đã khô run lên một cái khi nghe thấy lời Doãn Chân nói.

Doãn Chân không hề nói hẹn gặp lại.

Bước ra cửa quán nước, Doãn Chân lấy di động gọi cho Điền Trí Viễn, nói hần biết chiều này mình sẽ ngồi máy bay trở về.

Điền Trí Viễn hết sức kinh ngạc: [Em ngồi máy bay tới?]

“Ừa, nếu em mà tự bay được thì đã bay đi luôn rồi.” Thiệt muốn tới cạnh hần ngay lập tức.

[Vé máy bay mắc lắm đó, tính ra cũng hơn một ngàn đồng, còn ngồi xe lửa chỉ tốn có vài chục.]

“Sao hả? Anh khó chịu khi em phung phí tiền?”

[Không, tuyệt đối không.]

“Em cũng nghĩ là anh không dám, ngon thì dám nói ghét thử coi.”

[Không, cực kỳ thích, em có tiêu tiền như rác anh cũng thích.]

“Như này còn được, thôi, giờ em về thu dọn đồ đạc ngay đây, anh bớt chút thời gian đến sân bay Đại Phố Châu đón em đi, em muốn vừa xuống máy bay là có thể trông thấy anh ngay.”

[Được, tuyệt đối không thành vấn đề.]

Ngồi máy bay từ thành phố S chỉ có thể đến Đại Phố Châu, Điền Trí Viễn phải lái xe chạy trên đường cao tốc Hồng Nham của thị trấn đến sân bay Đại Phố Châu, chừng hơn hai tiếng mới có thể đến nơi, nhưng thế này cũng đã nhanh gấp hai so với thời gian ngồi xe lửa rồi.

Doãn Chân về nhà dọn dẹp đồ đạc, chào tạm biệt ba mẹ, còn anh hai thì đưa cậu tới sân bay, trước khi lên máy bay, anh hai hỏi cậu khi nào thì dắt Điền Trí Viễn trở về thăm ba mẹ, Doãn Chân nghĩ đến chuyện sông bạc trong tay Điền Trí Viễn, liền nói sơ sơ tình hình hiện giờ. Anh hai nhìn thẳng vào hai mắt cậu, bắt đầu dể dặt đầu thở dài, tiếp đó dằn dờ một chút chuyện lật vạt hàng ngày, dỗi mắt nhìn cậu bước vào cửa soát vé.

Hai tiếng trôi qua rất mau, xem tạp chí, chớp mắt một tí, chưa được bao lâu đã đến đích rồi.

Quả nhiên Điền Trí Viễn không phụ nhờ vả, Doãn Chân vừa lấy hành lý, quay người đã nhìn thấy hấn đuổi cổ nhìn quanh quất ở trong phòng chờ máy bay. Doãn Chân cười cười, vẫy hấn.

Điền Trí Viễn trông thấy Doãn Chân, thần kinh vẫn luôn căng cứng liền buông lời, lo lắng trên mặt tràn ra vẻ vui sướng.

Ngồi vào xe, hai người cứ theo tự nhiên mà dốc sức thân thiết với nhau một trận. Lần này Điền Trí Viễn không đợi Doãn Chân ngồi vững đã phủ đầu đè cậu lên ghế mà hung hấn hôn, chẳng qua chỉ mới không thấy mặt một tuần, nhớ nhung quá đã trở thành hoạ, giờ này gặp lại nhau, khát vọng muốn chiếm lấy đối phương quả thật còn mãnh liệt hơn nước lũ mưa to.

May mà lúc này trời đã tối, ánh sáng ở bãi đỗ xe lơ mờ, lại không có ai ở đây, bọn họ dám lớn gan làm vậy cũng sẽ không bị ai trông thấy.

“Được rồi, bộ anh muốn chơi rung xe tiếp hả.” Doãn Chân đẩy Điền Trí Viễn ra, chống một tay lên bộ ngực đang phập phồng của hấn, một tay chùi nước bọt chảy xuống khoe miệng.

Điền Trí Viễn xấu hổ cười cười – “Lâu quá không gặp em, nhất thời không chế không được.”

Doãn Chân cũng bật cười – “Mới có sáu, bảy hôm thôi mà, chỉ bấy nhiêu đây thôi anh đã không chịu nổi?”

Điền Trí Viễn ngồi thẳng người, hai tay chống lên bánh lái, có hơi nghiêng đầu, cười nhìn cậu – “Bởi anh giống em đó, vừa mới yêu thể cho nên thường nghĩ đến em cũng là chuyện thật bình thường.”

Doãn Chân phì cười, thò tay đẩy đầu hấn một cái – “Lo lái xe của anh đi, đồ ngốc ạ!”

Về đến nhà thì vừa qua mười giờ, tụi nhỏ đã đi ngủ, mẹ hai vẫn còn mở cửa chờ bọn họ, thấy bọn họ trở về mới yên lòng đi nghỉ ngơi, trước khi ngủ còn nói với bọn họ trong phòng bếp có đồ ăn, vẫn còn nóng.

Hai người này nào có tâm tư ăn cơm chứ, thấy mẹ hai đã đi ngủ liền song song bước vào phòng của Điền Trí Viễn, chẳng thể đợi được mà quần quít ôm hôn, ngay cả đèn cũng không mở, lột sạch nhau ngay sau cánh cửa.

Doãn Chân quay trở lại thành phố S lần này, đã đặc biệt đến cửa hàng tình thú một chuyến, mua vài bình KY với Durex, tối nay vừa lúc bóc tem luôn. Khi thẳng đệ cương cứng nóng hổi của Điền Trí Viễn nương nhờ dịch bôi trơn mà thuận lợi tiến vào, Doãn Chân phát ra một tiếng rên rĩ thoả mãn.

Tuy đã bỏ lỡ bảy năm, nhưng giờ đây cũng chẳng hề muộn.

Lúc tắm trong phòng lại tới một lần, sau đó lúc nằm ngủ trên giường lại nhịn không được mà tới thêm đợt nữa.

“Ba Điền à, anh mà làm thêm lần nữa em sẽ chết đấy.” Doãn Chân úp sấp trên giường rên rĩ mãi.

Điền Trí Viễn yêu thương và thoả mãn xoa tấm lưng trơn mịn trắng nõn của Doãn Chân, khẽ nói: “Không tiếp nữa đâu, sờ em thế này là đủ rồi.” Xương bướm, vòng eo, bờ mông nhỏ, cái gì cũng đẹp... Mỗi một tác trên thân cậu đều khiến hấn mê muội không thôi.

Rõ ràng trời đã gần sáng, nhưng hai người lại không hề có ý đi ngủ.

Doãn Chân úp sấp nghỉ ngơi một lát, lật người nằm bò lên trên ngực Điền Trí Viễn, mượn ánh trăng lơ mờ ngoài cửa sổ, cẩn thận nhìn mặt mũi hấn, nhỏ giọng nói: “Ba Điền này, bảy năm trước sao anh không chủ động tìm em?”

Điền Trí Viễn sờ mặt Doãn Chân, cười nói: “Đương nhiên là xấu hổ rồi, hơn nữa anh cũng chẳng biết em có thích đàn ông giống như anh không, anh sợ tiếp cận em rồi lại để lộ sơ hở trước mặt em, sợ em ghê tởm anh, đương nhiên, cũng là sợ tính hướng của mình bị người khác phát hiện.”

Cho dù hiện giờ internet phát triển, hủ nữ, đồng nhân phổ biến, đồng tính cũng vẫn chưa được xã hội đại chúng công nhận, huống chi là bảy tám năm trước.

Doãn Chân lặng thinh một thoáng, nói: “Nhưng mà em đã từng viết thư tỏ tình với anh đó.”

“Cái gì?” Điền Trí Viễn hơi cong thân trên, kinh ngạc nhìn Doãn Chân – “Em viết thư cho anh khi nào?”

Doãn Chân dứt khoát ngồi dậy, bởi vì hông còn hơi đau cho nên ngồi nghiêng qua một bên, một tay chống xuống giữ vững thăng bằng – “Bảy năm trước đó, nhờ Mạc Hiểu Thiên đưa cho anh.”

Điền Trí Viễn giật mình giật mình sững sờ hồi lâu mới chậm rãi ngồi dậy, ánh trăng xuyên qua ô cửa sổ rơi vào, có thể trông thấy rõ ràng hai hàng lông mày nhú chặt của hắn – “Anh chỉ nhận được một bức thư từ chỗ của Mạc Hiểu Thiên thôi.”

“Là bức thư đó.”

Điền Trí Viễn bỗng nhiên cảm thấy một luồng ý lạnh khó nói thành lời phun ra từ sâu trong đáy lòng rồi chạy dọc toàn thân – “Em nói là, là thư ấy vốn không phải của Mạc Hiểu Thiên viết cho anh, mà là do em viết?”

Doãn Chân vờ ra vẻ thoải mái dí dỏm mà cười cười – “Đúng đó! Lúc đầu Mạc Hiểu Thiên vốn muốn nói cho anh là thư ấy do em viết, nhưng cái tên đàn nhà anh lại hiểu lầm thành nó viết, vừa khéo, nó cũng thích anh, nên nó mới tận dụng thời cơ, đã sai thì sai cho trót, thừa nhận luôn.”

Điền Trí Viễn gập đùi phải, đặt khuỷu tay phải lên đầu gối, lấy bàn tay che mắt mình, trong tiếng hít thở dường như xen lẫn tiếng cười khe khẽ. Vẻ tươi cười của Doãn Chân không giữ được nữa rồi, bởi vì cậu nghe ra được trào phúng trong tiếng cười của Điền Trí Viễn.

“Trí Viễn...” Doãn Chân bỗng nhiên có chút hối hận không nên nói ra, bởi vì cậu thuỷ chung vẫn không rõ Điền Trí Viễn đã từng yêu Mạc Hiểu Thiên đến mức nào, nếu như quá sâu, thì những lời cậu nói lúc này chẳng khác gì rắc muối lên vết thương của hắn.

Điền Trí Viễn buông thông tay, trên gương mặt rủ xuống kia mang nụ cười thản nhiên, nhưng bên khoe miệng lại hàm chứa một mặt khổ sở và tự giễu.

“Trí Viễn...” Doãn Chân thấp thỏm không yên thật rồi.

“Thì ra là em viết.” Điền Trí Viễn ngẩng đầu, nét mặt bỗng chốc đầy mỗi mọt – “Anh đúng là ngu mà, tới tận bây giờ vẫn không nghĩ tới chuyện so sánh nét chữ. Lâu như vậy, từ đầu tới đuôi chẳng qua cậu ta chỉ đùa anh mà thôi. Thảo nào khi đó cậu ta đoạn tuyệt như vậy, quyết đoán như vậy, hoá ra là thế...”

Nét mặt của Điền Trí Viễn khiến Doãn Chân ngày càng trở nên lo lắng, cậu không đoán nổi lòng hắn đang nghĩ gì, chỉ có thể dịch người đến bên cạnh hắn, đè lấy vai hắn, dè dặt – “Trí Viễn, phải chăng lòng anh vẫn chưa quên...”

“Anh sẽ không nhớ mãi chẳng quên đối với một kẻ tiểu nhân ích kỷ vô sỉ!” Điền Trí Viễn lạnh giọng ngắt lời Doãn Chân, sau đó lập tức cười khẽ một tiếng – “Anh chỉ là bất chợt phát hiện hoá ra mình là một thằng mù.” Trái lại còn cười rộ lên, kéo Doãn Chân qua ôm vào lòng – “Cả em cũng thế, hoá ra cũng không hơn gì anh.”

Bị cùng một người lừa gạt.

Một đôi ngu ngốc!

Một cặp mù loà!

Ánh trăng lẳng lặng rơi xuống căn phòng ngủ rộng lớn, ngày càng mỏng manh, chỉ có thể lơ mơ trông thấy hai người toàn thân trắng trơn đang ôm rịt lấy nhau, trên eo đắp cùng một chiếc chăn mỏng.

Doãn Chân nằm trong lòng Điền Trí Viễn, đầu gối lên khuỷu tay của hắn, tâm tình khó mà bình tĩnh nổi, cuối cùng vẫn nén không được hỏi một chuyện mà mình muốn hỏi nhất: “Trí Viễn, hồi đó, anh sao lại chia tay với Mạc Hiểu Thiên?”

← Xem lại

Xem tiếp

31. Chương 31

Nếu như đời người có thể chọn lựa lại, Điền Trí Viễn nhất định sẽ từ chối Mạc Hiểu Thiên.

Điền Trí Viễn cũng không có mục tiêu hay lý tưởng gì quá lớn lao, bởi vì tính hướng đặc thù của bản thân, hắn không muốn ở lại vùng quê có tư tưởng lạc hậu này, hi vọng tốt nghiệp đại học xong sẽ tìm được một việc làm ổn định rồi định cư luôn ở thành phố S, mai sau sẽ tìm một người yêu hợp với mình, nhận nuôi hoặc là tìm người mang thai hộ một hai đứa con, bình bình thường thường mà vượt qua kiếp này.

Trước khi gặp Mạc Hiểu Thiên hắn đã luôn ôm mong đợi tốt đẹp như vậy mà cố gắng, ở trường thì chăm chú học hành, ở ngoài thì tận dụng thời gian làm việc mà kết thân với vài người bạn, gây dựng nhiều mối quan hệ, gom góp từng chút một vì tương lai. Sau khi ở cùng với Mạc Hiểu Thiên, kỳ vọng này càng thêm đủ đầy và còn cụ thể hoá, vì tương lai của hai người, hắn cảm giác mình có thể cố gắng thêm chút nữa.

Vẫn luôn tin chắc rằng có thể cùng người kia đi đến cuối đời, vẫn luôn tin...

“Cũng không biết là ai chụp hình anh và cậu ta rồi giao tới tay hiệu trưởng.” Điền Trí Viễn lột một tay sau gáy, giọng điệu bình tĩnh – “Lúc đầu chỉ có mình anh bị gọi vào phòng hiệu trưởng...”

Lúc thấy hiệu trưởng ném ảnh chụp tới, tim Điền Trí Viễn đánh thịch một cái.

Cảnh trong ảnh là ở thư viện, Điền Trí Viễn đứng bên dưới giá sách, trong tay còn cầm một quyển sách, Mạc Hiểu Thiên vòng tay quanh cổ hắn, hôn lên khoe miệng hắn.

Điền Trí Viễn nhớ lại, hôm đó là ngày mà Mạc Hiểu Thiên đến thư viện tra tài liệu gì đó, trước khi đi có gọi điện tới kí túc xá bọn hắn, gọi hắn đi chung tìm tài liệu giúp. Lúc Điền Trí Viễn đến thì y còn chưa tới, thế nên hắn tìm sách xem trước. Chốc lát sau thì Mạc Hiểu Thiên đã đến, hắn đọc sách quá tập trung nên không phát hiện, chờ tới khi y đã đứng sát rạt hắn mới hoàn hồn, sau đó là một cái hôn nhẹ tênh rơi lên khoe miệng hắn.

Tấm hình ấy đương nhiên là chụp lén, có lẽ là được chụp giữa khe hở ngay đằng sau giá sách ở đối diện Điền Trí Viễn, góc chụp hoàn chỉnh, chụp rõ rõ ràng ràng vẻ mặt của hai người bọn họ.

Hiệu trưởng giận tím mặt, gắng hỏi Điền Trí Viễn rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Điền Trí Viễn mau chóng tỉnh táo lại sau cơn choáng váng, hắn rõ ràng, lúc này đây tốt nhất là nên phủ nhận. Thời gian năm cuối đại học quan trọng, chỉ thiếu một hai tháng là có thể tốt nghiệp rồi, hơn nữa công việc của hắn cũng đã khá yên ổn nữa, biểu hiện thực tập trong nửa năm gần đây rất được cấp trên khen ngợi, tỏ ý chỉ cần hắn vừa tốt nghiệp là có thể chính thức tuyển dụng. Tin hắn bị phát hiện là đồng tính này một khi vỡ lở ra thì đây chính là một vụ tai tiếng, ở trường sẽ chẳng thể nào ngẩng đầu mà nhìn người được nữa, truyền tới công ty e rằng càng có khả năng sẽ mất luôn bát cơm vất vả lắm hắn mới có được.

Còn nữa, lúc ấy ngoài mấy tấm hình ra thì chẳng còn chứng cứ nào khác, hiệu trưởng cũng không thể phán định bọn hắn là đồng tính được. Học sinh trong trường hay đùa giỡn rồi làm vài cử chỉ thân mật nên cũng không lạ lắm, giáo viên thấy cũng chẳng ít, chỉ cần Điền Trí Viễn thể thoát phủ nhận, dù hiệu trưởng có không tin hoàn toàn đi chăng nữa, cũng sẽ không tùy tiện định tội danh cho hắn.

Thế nên đương nhiên là Điền Trí Viễn không thừa nhận có chuyện này, thái độ thản nhiên hơn nữa còn rõ ràng dứt khoát phủ nhận mình có quan hệ mập mờ với Mạc Hiểu Thiên, cũng giải thích nói đây chỉ là một chuyện ngoài ý muốn.

Quả nhiên hiệu trưởng không còn tức giận như hồi đầu, nhưng thái độ vẫn nửa tin nửa ngờ, tỏ ý muốn gọi Mạc Hiểu Thiên đến vấn hỏi.

Khi đó Điền Trí Viễn đã có dự cảm không tốt, bởi chuyện xảy ra quá đột ngột, hắn không thể báo trước để thông đồng lời khai với Mạc Hiểu Thiên, hiện giờ hắn đơn phương phủ nhận quan hệ của bọn họ, tính tình của Mạc Hiểu Thiên tinh tế nhạy cảm như vậy, nói không chừng sẽ hiểu lầm hắn, sẽ vì thái độ đầy của hắn

mà tổn thương. Thế nhưng hiệu trưởng vẫn cứ không chịu cho hắn đi, phải đợi Mạc Hiểu Thiên đến để đối chất.

Điền Trí Viễn hết cách, chỉ có thể lo lắng suông, lặng lẽ cầu nguyện đến lúc đó Mạc Hiểu Thiên có thể nhìn theo mắt hắn mà hành động.

“Chỉ có điều anh không ngờ tới, lúc cậu ta đến, lại đi cùng với mẹ.” Nói đến đây cảm xúc của Điền Trí Viễn có hơi kích động, hắn ngồi dậy, lục lọi hồi lâu trong cái tủ đầu giường tối đen, lấy thuốc lá và bật lửa, châm một điếu.

Doãn Chân ngửi thấy mùi khói thuốc sặc mũi, và đốm lửa hết sức bắt mắt trong bóng đêm kia.

Đây là lần đầu tiên cậu thấy Điền Trí Viễn hút thuốc.

Trong đêm đen không nhìn thấy nét mặt hắn, chỉ còn lại vẻ đau buồn và tiếc nuối quẩn quanh trong trí nhớ.

Mẹ của Mạc Hiểu Thiên, Doãn Chân vẫn còn nhớ rõ, là một người đàn bà cổ chấp. Có thể là bởi từng bị vứt bỏ, từng bị người phỉ nhổ và khinh bỉ, nên khi nhìn người khác bà ta luôn mang theo một sự đề phòng và căm thù, hết như bất cứ ai bà ta nhìn thấy đều không phải người tốt. Việc bà ta nghiêm khắc với Mạc Hiểu Thiên Doãn Chân cũng biết, có một lần thi điểm hơi kém, gây gộc vào người còn chưa được coi là tàn nhẫn nhất, nặng hơn thế là bắt quỳ suốt mấy tiếng liền, không được ăn cơm uống nước, nhất định phải học thuộc lòng đề bài đã làm sai, sau khi biết mình sai ở đâu mới cho phép đứng dậy.

Có một bà mẹ cổ chấp thế kia, tính tình Mạc Hiểu Thiên mới u ám như vậy, âu cũng chẳng phải chuyện gì kỳ lạ.

Điền Trí Viễn hút cho đến khi điếu thuốc còn một nửa, mới nói tiếp: “Anh vốn lo lắng muốn chết, sợ cậu ta sẽ hiểu lầm anh vì bảo vệ bản thân mà phủ nhận mối quan hệ giữa hai người, sợ cậu ta sẽ rút lui trốn vào ngõ cụt trách móc anh, nhưng bắt đầu từ lúc anh trông thấy cậu ta và mẹ bước vào, mới hiểu ra, chuyện này có lẽ không đơn giản như mình thấy.”

Lúc ấy Điền Trí Viễn hoảng hốt không thôi, muốn mắt đối mắt với Mạc Hiểu Thiên, nhưng từ lúc vào cửa mắt của y không hề lướt qua nhìn lấy hắn một lần, biểu cảm trên mặt là một nét tĩnh lặng lạ lùng.

“Anh đoán cái kẻ tổ giác chuyện của anh, không chỉ đưa ảnh chụp cho hiệu trưởng thôi, mà còn nói cho mẹ cậu ta biết nữa. Lúc ấy anh còn đang nghĩ cách ứng phó, kết quả, cậu ta trái lại thú nhận quan hệ giữa tụi anh.”

“Thú nhận?”

“Nhưng chẳng phải cái loại thú nhận mà em tưởng đâu.” Điền Trí Viễn vút đầu lọc thuốc xuống đất, gãi đầu, nói: “Cậu ta nói, đúng là tụi anh có ở cùng nhau, nhưng cậu ta không hề tự nguyện, từ đầu tới cuối đều là anh cưỡng ép cậu ta, bắt buộc cậu ta ở cùng anh.”

“Nó, nó dám nói thế...” Doãn Chân sợ ngây người.

Sau khi về nước cậu cũng không cố gắng nghe ngóng tin tức của Điền Trí Viễn và Mạc Hiểu Thiên, nhà Mạc Hiểu Thiên đã dọn đi sau khi cậu ra nước ngoài không bao lâu, nên tin hai người bọn họ chia tay mà Doãn Chân nghe nói đã là chuyện một năm sau, lúc cậu đang dạy học ở một trường cao đẳng nào đó. Đến nguyên nhân cụ thể khiến bọn họ chia tay, cậu cũng chỉ nghe nói không biết là ai đã đưa cho hiệu trưởng một tấm hình chụp hai người bọn họ hôn nhau, không lâu sau thì Điền Trí Viễn đã bị nhà trường gạch tên, kể từ lúc đó cậu và Mạc Hiểu Thiên cũng làm lơ nhau luôn.

Tâm trạng của Doãn Chân ngay lúc đó phải nói là chua cay mặn đắng ngọt đủ cả, nhưng vẫn không ngờ lúc ấy lại có chuyện khiến lòng người rét lạnh như vậy.

Điền Trí Viễn nghiêng đầu nhìn sườn mặt mơ hồ của Doãn Chân – “Em ngạc nhiên lắm à? Chắc em cũng giống anh, không tin cậu ta là loại người này đúng không? Thế nhưng sự thật chính là thế, em không thấy vẻ mặt của cậu ta lúc ấy đâu, thật sự là diễn dịch ra cái điệu bộ người bị hại sâu đến ba phân gỗ*, khiến mấy người lãnh đạo trong phòng hiệu trưởng coi anh như virus.”

*đại khái là diễn quá sâu, cứ như sự thật vốn là vậy

“Sao nó lại có thể làm thế...”

“Anh cũng nghĩ không ra, tại sao lại đối xử với anh như vậy, rõ ràng lúc tụi anh bên nhau tình cảm tốt đẹp là thế, tốt đến nỗi không thứ nào trên đời này quan trọng hơn đối phương, nhưng khi chân chính đối mặt với sự thật mới nhận ra, những tình kia yêu kia, cũng chỉ là cái vỏ đẹp để do mình tự tưởng tượng ra, chứ trong hiện thực vốn không chịu nổi một đòn, chỉ một tấm hình cũng đủ khiến cậu ta hoảng sợ không thôi, sợ tương lai của mình bị huỷ mà vội vã đổ hết mọi thứ lên đầu anh...”

Điền Trí Viễn tưởng rằng kiếp này mình sẽ không nhắc đến chuyện năm đó nữa, Mạc Hiểu Thiên vẫn là điều cấm kị trong lòng hắn, ở cái thị trấn nhỏ cách xa thành phố S này, chẳng ai hiểu hắn đã trải qua khó chịu ra sao, bên cạnh không có ai quen biết Mạc Hiểu Thiên, cho nên mọi thứ khi đó cứ thế bị bụi phủ ở một góc nơi đáy lòng, chính hắn cũng không muốn nhớ lại, nếu như bắt cần nhớ đến, hắn lại càng thêm hối hận biết vậy chẳng làm.

Doãn Chân không biết phải hình dung tâm trạng của mình bây giờ ra sao, sự thật lúc nào cũng luôn có lực đả kích người hơn so với tưởng tượng, lúc biết Mạc Hiểu Thiên ghét mình cậu đã cảm thấy kinh ngạc, hiện giờ thì càng khiếp sợ đến tột cùng, hình tượng của Mạc Hiểu Thiên trong lòng cậu thật sự đã đổi mới thêm lần nữa, từ một cậu nhóc nhát gan vô hại, hoàn toàn biến thành một tên trơ tráo vô tình vô nghĩa.

Doãn Chân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, mạnh tay đẩy Điền Trí Viễn một cái – “Vậy sao lúc đó anh không phản bác lại hả?”

Điền Trí Viễn cười khổ một tiếng – “Lúc đó anh đã bị hành động đó của cậu ta làm choáng luôn, có cảm giác ngỡ ngàng hoàn toàn chẳng biết chuyện gì đang xảy ra, trong đầu trống rỗng, lúc hồn về thì điều duy nhất nghĩ tới chính là hỏi cậu ta tại sao lại nói như thế, phải chăng có điều gì khổ tâm, hay lẽ nào tình yêu đã hết rồi, vốn không có thời gian suy nghĩ nên biện bạch cái gì cho mình.”

“Phắc, em thiệt muốn đập anh một phát ghê, nói dễ nghe thì anh là một tên thành thật chất phác trong chuyện tình cảm, nói khó nghe thì anh chính là cái đồ, dằn, độn đó.”

Điền Trí Viễn hơi kháng nghị – “Em thông minh thế sao còn bị cậu ta đâm một dao sau lưng hả? Thư kia sao em không tự tay đưa cho anh? Lại còn bảo cậu ta đưa giùm.”

“Em...” Doãn Chân ghen hòng, hừ lạnh một tiếng – “Hồi đó em mới mười chín tuổi, lần đầu thích người khác mà lại còn là con trai nữa, đương nhiên là em sẽ mắc cỡ rồi. Hơn nữa, lúc ấy quan hệ giữa em và Mạc Hiểu Thiên tốt như vậy, nó chủ động nói mình rất thân với anh trước mặt em, em nghĩ bí mật về tính hướng của em nó cũng biết và đã giấu kín nhiều năm rồi, nhờ nó đưa giùm em lá thư chắc cũng không sao, ai mà biết nó cũng thích anh đâu. Với lại, em chỉ bị nó lừa có một lần, ai như anh, bán đứng anh ngay trước mặt lãnh đạo trường, anh lại còn không biết thanh minh cho bản thân nữa, tương lai gì đó cứ vậy mà bị nó phá huỷ ngay trước mắt. Anh giỏi quá hay sao mà còn dám nói em!” Ngoài miệng thì chửi, nhưng Doãn Chân lại dùng tấm chăn mát mùa hè bao lấy mình và Điền Trí Viễn, ôm chặt hắn, an ủi: “Cơ mà chả sao, chắc hẳn sau này anh sẽ không còn giẫm lên vết xe đổ nữa rồi, hơn nữa em cũng tuyệt đối sẽ không phản bội anh như nó đâu, anh yên tâm đi. Tụi mình cứ coi như không biết thằng đó là được, từ nay về sau trong lòng anh chỉ có thể có một người là em thôi.”

Điền Trí Viễn bật cười, ôm Doãn Chân vào lòng, quấn chặt tấm chăn mát mùa hè, cọ cọ má lên trán cậu – “Ừm, anh tin em, chỉ cần nghĩ tới em đã bắt đầu thích anh từ tận bảy năm trước, còn tự nguyện buông bỏ cuộc sống đầy đủ ở thành phố S mà chạy đến cái làng quê này chăm con giúp anh, anh đã...”

Điền Trí Viễn dừng lại đột ngột, Doãn Chân ngẩng đầu lên – “Sao thế?”

Điền Trí Viễn thình lình ôm lấy mặt Doãn Chân, lạ lùng hỏi cậu: “Nói tới đây, nick Không thể nào quên trên QQ có phải cũng là em không?”

Hắn còn nhớ rất rõ đoạn đối thoại của bọn họ mà, hồi trước Không thể nào quên có nói y từng thăm mền một đàn anh lớp trên, viết một bức thư cho hắn, hẹn gặp mặt nhưng kết quả lại bị cho leo cây, sau đó vội vã giới thiệu Doãn Chân cho hắn, sau của sau đó khi Doãn Chân đến trấn Nguyên Thủy, cái người Không thể nào quên kia cũng chẳng thấy online. Điền Trí Viễn tưởng người ta bận bịu làm việc nên không có thời gian lên mạng, nhưng vẫn chẳng nhận ra người đó chính là Doãn Chân, mãi đến lúc này hắn mới lên hệ hai người này với nhau.

“Ái...” Doãn Chân ngẩn người, sau đó bắt đầu cười hì hì – “Giờ anh mới hiểu ra à.”

Điền Trí Viễn thật không biết nên nói cái gì cho phải – “Hèn gì hồi mới gặp em đã tùy tiện tiện, cứ như là đã quen với anh lâu rồi ấy.”

“Đúng đó, bảy năm trước không chỉ là lặng lẽ thích anh, lặng lẽ góp nhặt những chuyện về anh, mà hơn thế hai năm qua hai ta chuyện trò trên QQ, em cũng coi như khá hiểu rõ về anh rồi. Nhưng em thấy anh cứ mãi luôn không coi em là bạn, còn bịa chuyện cái gì mà anh là người đã ly hôn, bởi vì vợ chồng không êm ấm gì gì đó. Hừ! Ý thức tự bảo vệ của anh thiệt tình thì rất là mạnh đó.”

Điền Trí Viễn dở khóc dở cười – “Anh đâu có biết đó là em, tại sao anh lại phải kể rõ mười mười chuyện riêng của mình cho một người không quen biết cơ chứ?” Nói xong, bỗng nhiên thở dài, tiếng nói nhỏ đi – “Em giờ cũng biết anh có vết xe đổ, anh thấy sợ rồi.”

Doãn Chân đau lòng một hồi, dùng cả tay lẫn chân bám lấy Điền Trí Viễn, kiên định nói: “Em tuyệt đối sẽ không phản bội anh!”

Điền Trí Viễn cười nắm lấy chóp mũi Doãn Chân – “Biết rồi. Thôi, chuyện anh và Mạc Hiểu Thiên đều đã nói hết cho em rồi, ngủ đi, ngày mai anh còn đến chỗ Hướng sở trưởng một chuyện.”

Thế là hai người nằm xuống, Doãn Chân nằm trong lòng Điền Trí Viễn, một lát sau, cậu bắt chợt chần chừ rồi nói: “Trí Viễn, anh có hận người kia không?”

Điền Trí Viễn động đây đầu – “Ái? Kể chụp ảnh anh với Mạc Hiểu Thiên hả?”

“Ừm, nếu như anh biết là ai làm ấy, anh có hận không?”

Điền Trí Viễn lặng im vài giây, nói: “Lúc ấy anh vô cùng hận, chẳng kém hơn như khi hận Mạc Hiểu Thiên, nếu không phải vì tấm hình kia, thì đã không có nhiều chuyện như thế, anh cũng sẽ không bị đuổi học. Cơ mà sau này thì không hận nữa, trái lại rất cảm ơn người kia.”

Doãn Chân kinh ngạc – “Sao lại cảm ơn?”

“Sao lại không cảm ơn? Việc đó ấy vậy mà đã để anh thấy rõ bộ mặt của Mạc Hiểu Thiên. Hơn nữa, anh cũng không oán trách gì người kia, dù không có tấm ảnh này, mai sau cũng sẽ có tấm ảnh khác, chuyện khác sẽ cho chúng ta lựa chọn khác. Nếu như anh và cậu ta chung quy cũng sẽ gặp phải tình cảnh ấy, anh đây tình nguyện thấy rõ bộ mặt của cậu ta sớm hơn chút. Té từ chỗ thấp sẽ không chết, cùng lắm là chỉ bị thương, nhưng nếu té từ chỗ cao, không chết cũng sẽ tàn, em nói cái nào tốt hơn?”

Đương nhiên là cái trước.

“Điền Trí Viễn em yêu anh muốn chết!”

“Biết rồi mà, mau ngủ đi.”

Cuộc sống cứ tiếp tục chảy xuôi về phía trước, yên ả vụn vặt, khi mùa hè kết thúc, mẹ hai cũng đã quen với việc trông thấy Doãn Chân đi từ phòng ngủ của Điền Trí Viễn ra ngoài vào mỗi sáng, Doãn Chân cũng quen thuộc với cuộc sống bản địa hơn, và cũng cởi mở hơn với hàng xóm láng giềng trong trấn như bạn chí cốt lâu năm, thậm chí thỉnh thoảng còn ăn mì thịt bò của tiệm ăn nhà họ Trương mà không cần trả tiền.

Còn cái sạp hàng bán bánh rán của anh họ Trương kia, trái lại Doãn Chân chẳng bao giờ đi vào, cậu thật sự thấy sợ hãi với mức độ vệ sinh của một nhà ba người này. Thằng nhỏ Bảo Nhi con nhà anh ta ấy vậy mà thường xuyên chạy tới kiểng Hâm Hâm Nữu Nữu chơi, trải qua sự quản giáo của Doãn Chân, hiện giờ Hâm Hâm đã biết kiểng chế bản thân, trong lúc chơi chung không xảy hiện tượng đánh lộn với Trương Bảo Nhi.

Tháng chín khai giảng, sau khi Điền Trí Viễn đăng kí lớp nhà trẻ cho tụi nhỏ xong, hắn dẫn Doãn Chân đến giao lộ thôn Hòa Long và trấn Nguyên Thủy chơi hai ngày, ăn cơm bắp hấp bếp củi, dưa chua nhà nông tự làm, uống rượu bắp chính gốc nhà nông tự ủ, tối ngủ trên giường ván gỗ cứng ngắc, đi vệ sinh thì ngồi hố ở chuồng heo, tivi chỉ có thể thu hai, ba đài...Thiệt là đã để cậu hưởng thụ đủ cuộc sống ở cái chốn rừng rú này rồi.

Chơi chán chê hai ngày rồi về nhà, Doãn Chân oặt người ngồi trên ghế lá phụ cảm khái, quả nhiên ở thị trấn thoải mái hơn hẳn, nhịp sống không nhanh và cạnh tranh như ở thành phố lớn, cũng không hoang vu

lạc hậu như trong thung lũng, cuộc sống thanh thoi không tranh với đời thích hợp với một người rảnh rỗi như cậu hơn.

Diễn Trí Viễn cười giấu cậu, đừng có nhàn đến nỗi mềm xương à nha, một tách biệt với xã hội bây giờ.

Doãn Chân nói, sẽ không đâu, nếu Diễn Trí Viễn không muốn đến thành phố S phát triển, vậy cậu sẽ ở lại trấn Nguyên Thủy, đến lúc đó tham gia kiểm tra giáo viên ở trấn rồi làm thầy dạy học luôn trong trấn cũng không tệ.

Diễn Trí Viễn cảm động đến loạn xì ngầu, nghiêng đầu sang muốn hun cậu một cái, kết quả bị một tát gạt bay.

Về đến nhà, hai người cười cười nói nói bước vào cửa.

“Trí Viễn, tụi con về rồi à.” Về mặt của mẹ hai có gì đó là lạ, vốn đang ngồi, nhưng vừa trông thấy Diễn Trí Viễn và Doãn Chân đi từ ngoài vào, vô thức đứng dậy, hai tay bức tức vo vo vạt tạp dề.

Doãn Chân không nhận ra mẹ hai có gì đó khác thường, nhìn lướt qua phòng khách, cười nói: “A, có khách đến ạ.”

Diễn Trí Viễn lại không nhiệt tình như Doãn Chân, ngưng vài giây mới mỉm cười, đứng ở cửa vừa thay giày du lịch vừa nói với vị khách bên trong: “Là anh Hải ạ, đến đã lâu chưa?”

Doãn Chân cũng đổi một chiếc dép lê hề, nhỏ giọng hỏi Diễn Trí Viễn – “Là thân thích của anh hả?”

Diễn Trí Viễn cười nhạt nhỏ giọng đáp: “Là con ruột của mẹ hai anh.”

← Xem lại

Xem tiếp

Chuyện tiểu tam qua đi, 2 đứa ngọt ngào muốn đui mù con mắt người ta =A=

32. Chương 32

.

Doãn Chân biết mẹ hai có con trai và con gái riêng, cơ mà cậu đến lâu vậy rồi, này mới là lần đầu tiên trông thấy người, nói thật, ấn tượng đầu tiên không tốt chút nào. Diễn Trí Viễn cho người ta cảm giác cao to khoẻ mạnh lại còn đẹp trai, mang đồ cẩu thả cũng vẫn thấy tinh thần sáng láng, nhưng cái người “anh Hải” này, vừa nhìn đã cho người ta một cảm giác như tắm mà không kì ấy. Da mặt đen xì, râu ria xồm xoàm, rõ ràng cũng bằng tuổi Diễn Trí Viễn nhưng lại nhìn như trên bốn mươi, đứng không ra đứng, ngồi không ra ngồi, quần áo trên người cũng hết như đã lâu không giặt, lúc Doãn Chân đi lướt qua gã thậm chí còn ngửi thấy mùi mồ hôi nồng nặc khó ngửi.

Doãn Chân không dằn nổi mà hơi chau mày.

Cũng cùng là dân quê, mà sao lại khác nhau lớn như thế.

“Trí Viễn, con về rồi à.” Dường như mẹ hai có chút căng thẳng, hai tay vẫn cứ vịn vạt tạp dề mãi, cười gượng – “Hải Tử tới cho tụi nhỏ chút trứng gà với thịt khô.”

Thấy Diễn Trí Viễn vào nhà, Hải Tử cũng vội vàng đứng dậy, cười khà khà – “Trí Viễn về rồi hả, ở ngoài nóng lắm, mau vào ngồi.” Cầm ly nước trước mặt mình lên, dùng hai tay đưa cho Diễn Trí Viễn – “Đây đây, ly này anh vẫn chưa uống, chú uống đi.”

Hải Tử này đúng là chẳng biết câu nệ chút nào, giọng điệu nói chuyện cứ như mình là chủ nhà không bằng. Lại nhìn hai tay Hải Tử kia, mười kẻ ngón đều đen xì. Tim Doãn Chân bắt đầu co lại, rất sợ cái tên thường ngày quen thói cẩu thả này sẽ tiện tay cầm lấy rồi uống hết.

Diễn Trí Viễn cười cười, ngồi xuống chiếc sofa đơn bên trái bàn trà – “Em không khát, anh Hải cứ uống đi.” Dứt câu, quay đầu nói với Doãn Chân: “Giúp anh một việc, trong tủ đầu giường ở phòng ngủ có thuốc lá.”

Doãn Chân thở phào, vào phòng cầm thuốc ra.

“Anh Hải, sao hôm nay có thời gian rảnh rồi đến thăm mẹ em thế?” Điền Trí Viễn cười tủm tỉm, rất tùy ý tán gẫu việc nhà.

Hải Tử không để ý, buông ly nước ngồi trở lại, hai tay chống đầu gối cười hề hề: “Nào có, chả phải hôm nay khai giảng sao, đưa tụi nhỏ tới trường báo danh, rồi sẵn tiện mang chút trứng gà tới thăm mọi người luôn.”

Điền Trí Viễn sáng tỏ – “À, Long Long nhà anh lên lớp một rồi nhỉ.”

“Ừ, nhưng giờ nhà trường kiểm tuổi gắt quá, đứa nào không đủ sáu tuổi trước ngày một tháng chín đều không cho đăng kí, Long Long sinh tháng mười, thiếu một tháng là tròn sáu tuổi nên anh vẫn chưa báo danh cho nó, ài!”

Điền Trí Viễn nhìn mẹ hai, trên mặt mẹ hai là một vẻ xấu hổ.

“Trí Viễn, của anh!” Doãn Chân đưa thuốc cho Điền Trí Viễn, tiện thể ngồi lên tay vịn ghế sofa của hắn.

“Đây, anh Hải.” Điền Trí Viễn lấy một gói Trung Hoa trong hộp cứng ném cho Hải Tử.

Hải Tử nhìn nhãn hiệu, ai dơ một tiếng – “Trung Hoa hả, thuốc tốt thế, bình thường anh chỉ dám bỏ bốn, năm đồng cho một gói thôi.” Nói xong liền xé vỏ, rút một điếu ra chuẩn bị hút.

Điền Trí Viễn há hốc miệng, hình như muốn nói gì đó, nhưng mẹ hai lại đi trước một bước giật lấy điếu thuốc trong tay Hải Tử, xụ mặt mắng: “Mày không hút thuốc tám đời rồi hả? Ba người ở đây chẳng ai hút cả, cũng không ngửi được mùi thuốc lá, mày không thể đợi về rồi mới hút hay sao.”

Doãn Chân bị hành động kia của mẹ hai hù cho ngây người.

Hải Tử thấy mẹ xĩa vào mặt mình ngay trước mặt Trí Viễn và một người đàn ông khác, lập tức mất hứng, mặt đen đến độ có thể vắt ra mực, hừ lạnh một tiếng – “Mẹ, tốt xấu gì tôi cũng là con ruột của mẹ, mẹ có thể suy nghĩ trước khi nói và làm không?”

Mẹ hai lập tức cầm khẩu không nói tiếng nào, nổi bật trên gương mặt là biểu cảm hết sức phức tạp.

Điền Trí Viễn thâm trầm nhìn chòng chọc vài Hải Tử một thoáng, quay đầu vỗ vỗ cánh tay Doãn Chân, nhẹ giọng hỏi: “Có mệt không? Hay là vào phòng ngủ một giấc đi. Tối giờ cơm tối anh gọi em.”

Doãn Chân ngẩn người, đã rõ ràng ý của Điền Trí Viễn, vì vậy bèn chào mẹ hai và Hải Tử một tiếng, bước vào phòng ngủ.

Hải Tử vốn đen mặt, nhưng thấy Doãn Chân bước vào phòng ngủ của Điền Trí Viễn, không khỏi hiếu kỳ, nhú mày, nói một câu ‘chẳng ra sao’ giùm Điền Trí Viễn: “Trí Viễn, người kia là bảo mẫu nhà em hả? Sao lại ngủ trong phòng em? Đây cũng quá vô phép rồi đó.”

Điền Trí Viễn quay đầu lại nhìn thoáng cửa phòng đóng kín, cười nói: “Này có làm sao đâu, nhà có mỗi mấy phòng, em ấy lại chẳng phải con gái, ngủ phòng em thì có gì là lạ.”

Mẹ hai nhìn hết nổi, đặng hắng hai cái, nói: “Hải Tử, không phải mày có chuyện muốn tìm Trí Viễn sao? Mau mau nói với nó đi, dạo này nó bận lắm, mày nói nhanh để nó còn rút thời giờ sắp xếp cho mày.”

Thật ra ngay từ một giây trông thấy Hải Tử trong nhà hắn đã biết gã nhất định có chuyện muốn tìm hắn, người này bao giờ cũng đến khi có việc cần cả. Trước đây bị gã làm phiền không ít lần, hôm nay nhờ hắn trợ cấp* cho một ít, ngày mai lại bảo hắn cho mượn tám ngàn đồng... Tóm lại toàn là chút ít chuyện nhỏ như hạt vừng đậu xanh, nhưng mà lại rất phiền phức.

*gốc – [đê bảo], là khoản trợ cấp mà mấy công ty, xí nghiệp của nhà nước dành cho công nhân viên khi họ thất nghiệp. Ở đây chắc ý tác giả là HT này ỷ vô ĐTV nên ăn bám ==

Điền Trí Viễn trước nay luôn rộng lượng, nể mặt mẹ hai nên có thể giúp sẽ giúp, có thể cho mượn thì cho, nhìn cái giọng điệu kia của gã, việc hôm nay chắc liên quan đến chuyện mấy đứa nhỏ tới trường, có lẽ cũng không phải việc gì lớn.

“Anh Hải đến tìm em là chuyện tới trường của Long Long sao?”

Giọng điệu của Hải Tử rõ ràng rất bất mãn với mẹ già, nhưng khi nghe Điền Trí Viễn hỏi, lại hoà hoãn ngay tức thì – “Ừ, mới nãy nói rồi đó, năm nay trường kiểm tra tuổi gắt quá, nghe nói có hai đứa còn thiếu nửa tháng là tròn sáu tuổi mà cũng bị đẩy về nhà trẻ, Long Long thiếu tận một tháng, đi năn nỉ thầy giáo hai lần rồi mà người ta cũng không chịu thả cho. Anh nhớ chú có quen biết với hiệu trưởng trường Lý Lâm Khoan mà phải không? Chú xem có thể nói giúp anh vài câu để họ châm chước cho một tí không?”

Đúng là Điền Trí Viễn có quen Lý Lâm Khoan, mà không chỉ như vậy, đến giờ người nợ vẫn còn thiếu hẳn ba mươi ngàn đồng tiền nợ đánh bài đây này, chuyện ấy chỉ là việc nhỏ, hẳn mà đánh tiếng là không còn gì trở ngại.

“Chuyện này dễ xử, giờ em sẽ gọi điện nói với ông ấy.” Điền Trí Viễn nói là làm, lập tức móc điện thoại gọi cho Lý Lâm Khoan, chỉ dăm ba câu đã xong rồi – “Mai anh dắt Long Long tìm thầy Nhiệm dạy lớp một, anh ta sẽ báo với họ.”

Mặt mày Hải Tử liền hồ hởi – “Ai dô, chỉ có Trí Viễn chú mới có bản lĩnh này thôi đó, còn như anh, nói với cái cô phụ trách đăng kí kia đến mòn cả miệng mà cổ cũng chẳng chịu mở cửa sau cho anh, chú mới gọi cuộc điện thoại thôi đã lo liệu được rồi, haha!”

Mẹ hai cũng rất vui vẻ, đứng dậy nói: “Chuyện đã giải quyết xong, Hải Tử mày mau về chuẩn bị cho thằng nhỏ để sáng mai còn tới trường học, Hâm Hâm với Nữu Nữu tụi nó đi nhà trẻ cũng đã khai giảng hai, ba ngày rồi kìa, tiểu học thì khỏi phải nói, mày đó, mau mau chút, đừng có làm trễ nãi chương trình học của thằng bé.”

“Mẹ, có phải mẹ đang ước gì tôi đi mau mau không?” Sắc mặt Hải Tử lại vụn vỡ, quay đầu, giọng điệu khá là khó chịu, hỏi thẳng như thế khiến mẹ già xấu hổ áy náy không biết làm sao cho phải.

Điền Trí Viễn thấy thế, sợ hai mẹ con này lại muốn cãi nhau, liền vội vàng đứng dậy đẩy mẹ hai hẳn vào phòng bếp – “Rồi rồi, hiếm khi anh Hải mới đến thăm mẹ một lần, nói thế nào cũng phải ăn bữa cơm chứ, mẹ mau mau làm cơm đi nào.”

Mẹ hai nhú mày, có hơi lo lắng nhìn Điền Trí Viễn, chẳng phải bà thương con ruột của mình, nhưng chính vì bởi con ruột nên mới biết rõ Hải Tử là loại người gì, chỉ sợ gã ỷ vào tính tình rộng lượng của Điền Trí Viễn nhưng do kiêng dè cái mặt già này của bà nên mới không trắng trợn nhắc tới mấy yêu cầu quá đáng khác.

Điền Trí Viễn biết rõ trong lòng, nhưng hẳn không thể không nể mặt người nhà của bà.

“Anh Hải này, hiếm khi đến chơi, ở lại ăn cơm luôn đi. Mẹ cũng vì lo lắng chuyện của Long Long, sợ thằng bé đến trường trễ, chứ không có ý gì khác đâu.” Điền Trí Viễn trở lại phòng khách, đứng trước mặt Hải Tử giải thích.

Hải Tử hừ một tiếng, bĩu môi hắng giọng nói: “Anh thấy bà ấy không muốn nhìn thấy anh thì đúng hơn, sợ anh làm phiền tới chú.”

Điền Trí Viễn quay trở lại ngồi xuống sô pha, cầm bao thuốc trên bàn rồi rút một điếu đưa cho Hải Tử – “Anh đừng nghĩ vậy, sẽ làm mẹ đau lòng.”

Hải Tử mời thuốc, hít hai hơi, quái lạ nhìn Điền Trí Viễn, nói: “Bả đau lòng chỗ nào? Trong mắt của bà chú mới là con ruột đấy. Nói tới, chú phải đối xử với mẹ anh cho thật tốt, anh với con em gái vậy mà không trông mong được bà nuôi lấy một ngày, nhưng bà lại chăm chú tận mấy chục năm, nếu chú không đối xử với bà thật tốt thì chẳng cách nào nói nổi rồi.”

Điền Trí Viễn cười cười, trong mắt nổi lên ý lạnh – “Này thì anh khỏi phải nhắc, dù mẹ với ba em trước giờ chưa từng làm giấy kết hôn, và dù mẹ không có chút máu mủ nào với em, em cũng sẽ phụng dưỡng mẹ cho đến cuối đời, sẽ không bạc đãi mẹ nửa phần.” Ngừng một giây – “Tuyệt đối sẽ hiếu thảo hơn người làm con ruột là anh đây. Như vậy anh đã yên tâm chưa?”

Lúc Điền Trí Viễn hiền lành có thể dễ nói chuyện hơn bất cứ ai, mà khi sắc bén lên thì cũng có thể khiến người ta nhìn thôi đã thấy sợ. Lời này nhìn như bình thường nhưng lại hàm chứa ý mỉa mai, khiến Hải Tử trở nên bối rối, trong một thoáng ngưng ngáp không biết đáp lại thế nào.

Điền Trí Viễn cũng chẳng chờ gã đáp, lấy điện thoại ra xem giờ, nói: “Mẹ đang nấu cơm, anh ngồi đây một lát đi, em còn chút chuyện phải làm, không ở lại tiếp anh được.”

“À Trí Viễn!” Điền Trí Viễn vừa đứng lên định tới phòng sách, Hải Tử cũng bật dậy gọi hấn – “Cái này, anh còn một chuyện muốn nhờ chú.”

“...” Hèn gì mẹ hai cứ giục gã đi mau mau, thì ra còn một việc muốn giúp đỡ. Điền Trí Viễn lặng lẽ thở dài – “Chuyện gì?”

Hải Tử trừ trừ một chút, gãi gãi lỗ tai, tiếng nói giảm đi hai độ*, nói: “Anh muốn mượn chú ít tiền.”

*Tác giả không nêu rõ, nhưng về tiếng nói thì chắc chắn là độ decibel =m=

Lại là mượn tiền!

Điền Trí Viễn còn nhớ ba năm trước cho gã mượn mười ngàn đồng làm trại nuôi gà, năm ngoái cho gã mượn hai ngàn đồng mua chiếc xe máy, tết âm lịch năm rồi lại cho gã mượn ba ngàn mua chiếc ba bánh, tổng cộng hơn mười ngàn mà đến giờ cũng chưa trả lại hấn, hiện giờ lại mở miệng nói mượn.

Cái người này thật sự là...

Điền Trí Viễn gượng gạo mỉm cười – “Muốn mượn bao nhiêu?”

“Ba mươi ngàn!”

“...” Nụ cười của Điền Trí Viễn rốt cuộc chẳng giữ nổi – “Anh mượn nhiều như vậy để làm gì?”

Hải Tử đại khái cũng rất ngại, còn hết sức căng thẳng, lén lút vò đầu bứt tai mãi không ngừng – “Anh, anh muốn mua một chiếc bánh mì, chỗ khách ở huyện đến trấn Nguyên Thủy.”

Điền Trí Viễn tay phải ôm tay trái, hít mũi – “Anh Hải, chạy chở khách tuyệt đối không dễ dàng như anh nghĩ đâu.”

Hải Tử nóng nảy – “Sao lại không? Anh thấy cái đám chạy xe đó ai cũng rung tỉnh tiền, rất dễ có lãi.”

Điền Trí Viễn hít sâu một hơi, làm một động tác tay, bảo Hải Tử ngồi trở lại, sau đó chính hấn cũng ngồi xuống lần nữa – “Anh Hải, em đã nói với anh rồi, tuyến đường từ huyện tới trấn Nguyên Thủy này luôn do ba người nắm trong tay, Dư lão yêu của nhà họ Dư, Hướng Hồng Phi, còn cả Hồng Bưư Nữa. Nói đơn giản thì ba người này chính là kẻ cầm đầu tuyến đường này, hễ tài xế lái xe chạy trên đây đều nhất định phải đợi xe của ba người bọn họ đầy khách hết rồi mới có thể kéo khách. Nhưng một ngày lại được bao nhiêu người từ trấn Nguyên Thủy đến huyện? Xe của ba người bọn họ gần như là ôm hết khách mỗi ngày, còn những tài xế khác vốn chẳng kéo được bao nhiêu. Nếu anh chen vào, với một lính mới như anh đừng nói là ba tên cầm đầu kia, chỉ có đám tài xế khác thôi cũng đủ khiến anh không kéo nổi người khách nào rồi.”

Phong tục sống ở trấn Nguyên Thủy thật ra khá là quê mùa, nam hay nữ ai cũng đều mang theo chút ít tính khí vô văn hoa, ngay cả đám lái xe chạy chở khách kia cũng chẳng khác gì du côn. Trong đó ba kẻ cầm đầu theo như lời của Điền Trí Viễn, lúc chúng kiếp khách tuyệt không cho phép lái xe khác có mặt, chờ chúng đi rồi, những khách còn lại mới có thể thuộc về người khác.

Hải Tử gì cũng không hiểu, chỉ mới thấy ví người ta phồng lên liền cho rằng kiếm tiền từ việc chạy chở khách, chứ không ngờ rằng rất nhiều tài xế phải đau khổ chịu đầm ản xối.

Thế nhưng Hải Tử lại không cho là đúng – “Này thì có gì đâu? Ở trấn này Trí Viễn chú có quan hệ rộng như thế, đến cả Dư lão đại cũng phải nể mặt chú ba phần, anh đây chỉ cần nói mình là anh chú, mấy người kia thế nào cũng phải nể mặt chú để anh kéo vài người khách chứ.”

Điền Trí Viễn bó tay rồi, hoá ra Hải Tử không chỉ mượn tiền thôi, mà còn muốn lấy cớ hiệu* là hấn đây lập ra một con đường chạy chở khách đây chông gai.

*ví với việc mượn danh nghĩa ai đó (theo nghĩa tiêu cực)

Gõ bàn tính nghe kêu nhĩ, chẳng mấy may nghĩ tới có thể rước thêm phiền cho Điền Trí Viễn hấn hay không.

Lắc đầu, Điền Trí Viễn giữ vững tinh thần tiếp tục giảng giải cho gã: “Anh Hải, mặt mũi là do người khác cho mới có. Đúng là em có quen những người kia, nhưng họ không hề mua bán gì với em, em và họ không đứng cùng một con đường, nước giếng không phạm nước sông, đây là quy củ giang hồ, bọn họ không đụng tới em, em cũng sẽ tuyệt đối không chạm vào bọn họ, anh có hiểu đạo lý này không?”

Hải Tử là một nông dân cổ lỗ sĩ, nào có nghe hiểu những lời cong cong vẹo vẹo của Điền Trí Viễn, chỉ cho là hắn không muốn cho gã mượn tiền, thế là xụ mặt quái gở nói: “Thôi được rồi Trí Viễn, nếu chú không muốn cho anh mượn tiền thì cứ việc nói thẳng ra, cứ hết cong rồi vẹo vậy làm gì? Anh đây cũng không phải loại người không biết thức thời, chú nói thẳng ra anh sẽ chẳng liều chết cạy nhờ chú đâu.”

Điền Trí Viễn biết vậy nên đầu đầu không thôi – “Anh Hải, không phải em không muốn cho anh mượn tiền, mà là em đang phân tích chuyện lợi và hại này cho anh hay. Anh nói xem, anh bỏ ba mươi ngàn mua một chiếc xe, nội xăng xe hao mỗi tháng cũng đã bốn tiền, nhưng đến lúc chạy ngay cả tiền mua xăng cũng không có, anh lấy gì mà nuôi nó đây? Anh cho là nuôi một chiếc xe dễ lắm hả?”

Chiếc SUV kia của Điền Trí Viễn là loại hình tiết kiệm xăng, mặc dù vậy nhưng cũng phải bỏ ra ít nhất là hai ngàn đồng cho mỗi tháng, Hải Tử là một nông dân, ngoài trồng trọt ra thì chẳng có thu nhập nào khác, không thể kiếm tiền nhờ vào chạy xe, vậy chẳng khác gì mua một đồng sắt vụn về.

“Rồi rồi, coi như anh chưa nói gì hết.” Hải Tử bực mình đứng dậy, cố ý than thở tiếc nuối – “Ài, mẹ nó rõ là thâm thương, mẹ ruột không nuôi mình lại đi chăm đứa khác, thấy nó ngày thường có vẻ rất trọng nghĩa, cụ bà cứ tưởng nó sẽ coi mình là anh em, té ra lúc quan trọng cũng chẳng khác gì người ngoài, ài! Uống công mẹ mình moi tìm móc phổi ra mà thương nó.”

Điền Trí Viễn nhắm mắt, cố gắng mỉm cười, đứng dậy theo – “Anh Hải, có chuyện gì thì từ từ nói, đừng có đem chuyện của mẹ em ra. Chuyện nào ra chuyện đó, việc này không liên quan chút nào tới bà cả. Anh muốn mượn tiền chẳng phải em không cho, nhưng tốt xấu gì anh cũng phải có một kế hoạch chu đáo chứ, không thể vừa nghĩ tới đã muốn làm được.”

Hải Tử quay đầu lại, liếc xéo hắn – “Sao tao lại mới nghĩ đã làm? Tao muốn đường đường chính chính kiếm tiền chẳng lẽ không được? Bình thường mày luôn mồm xưng em gọi anh với tao, tới lúc cần thiết kẻ làm anh như tao muốn mày giúp đỡ mày lại không vui, này thì coi như anh em gì nữa, uống công mẹ tao không nuôi tao lại đi chăm mày, mày thế mà chẳng biết xấu hổ.”

“Anh ấy có không biết xấu hổ thì cũng là với mẹ của anh, liên quan quái gì tới anh?”

Điền Trí Viễn đang định phản bác, đột nhiên nghe tiếng Doãn Chân vang lên từ sau lưng, hắn quay đầu lại, trông thấy Doãn Chân đứng ở cửa phòng ngủ với vẻ mặt khó chịu, hai tay khoanh lại lườm Hải Tử.

“Doãn Chân...”

“Anh đừng nói gì hết!” Doãn Chân quát lớn một tiếng, Điền Trí Viễn lập tức im miệng ngay.

← Xem lại

Xem tiếp

33. Chương 33

.

Doãn Chân bị cái sự chất phác thiệt thà của Điền Trí Viễn làm tức đến độ choáng luôn rồi, cái tên Hải Tử này nhất định là cạy vào hơn hai mươi năm ân tình mẹ ruột gã nuôi nấng hắn để đi lừa lọc đây mà. Ba mươi ngàn đồng không phải là con số nhỏ, lợi nhuận một năm của rất nhiều người dân ở quê có lẽ còn chưa đến con số này nữa kia, gã trái lại còn ngon lành chặt đẹp, tưởng Điền Trí Viễn mở ngân hàng chắc?

Cái tên đầu bò đần độn Điền Trí Viễn này cũng thế, với thứ người này thì có thể nói được gì? Chẳng phải hắn được mẹ ruột của gã nuôi mấy chục năm hay sao? Tục ngữ nói có ơn tất báo, đối tượng Điền Trí Viễn nên báo ơn là mẹ hai của hắn kìa, liên quan cái shit gì tới con ruột của bà chứ.

Hung dữ lùm Điền Trí Viễn một cái, Doãn Chân trầm mặt đi tới, nói với Hải Tử: “Anh Hải phải không? Uống cho một thẳng đàn ông như anh lại nói ra mấy lời khốn nạn này ghê, nuôi Điền Trí Viễn là mẹ anh chứ không phải anh, anh ấy muốn đền ơn thì cũng nên đền cho bà ấy chứ chẳng liên quan tẹo nào tới anh cả, anh có tư cách gì mà ỷ vào mặt mũi của bác gái để yêu cầu này yêu cầu nọ với Điền Trí Viễn hả?”

Điền Trí Viễn thấy sắc mặt Hải Tử quái lạ, kéo Doãn Chân một cái, muốn khuyên can, kết quả lại bị cậu gạt phắt đi.

Hải Tử cười khẩy, nói: “Mày là ai? Thấy chuyện bất bình? Hằng làm việc nghĩa? Bớt giùm cái, mẹ tao làm việc cực nhọc không công cho nhà họ Điền nhiều năm như thế, hết dọn cứt rồi lau nước dãi nuôi nấng Điền Trí Viễn, kết quả đến cái giấy kết hôn với cha nó cũng chẳng có, thậm chí sau khi lão Điền chết còn không để lại cho bà lấy một đồng. Từ nhỏ tao đã bị cái lũ khinh người kia chửi thẳng con hoang có mẹ đẻ mà không có mẹ nuôi, lúc ấy tao tìm ai để mà kể khổ đây? Nếu không phải bà ở lại làm trâu làm ngựa cho nhà họ Điền, tao sao đến nỗi chịu tội nhiều đến thế?” Liếc xéo Điền Trí Viễn – “Trí Viễn, mày nói thử xem, mấy năm đó mày có được coi là chiếm đoạt mẹ ruột của tao không? Chiếm đoạt chỗ bảo vệ đó của tao? Mày tự hỏi lương tâm của mình đi, mày có chút xiu áy náy nào với tao hay không?”

Điền Trí Viễn khoanh tay trước ngực, gục đầu xuống hít sâu hai hơi.

Nếu không phải nể mặt mẹ hai, hẳn rất muốn cho gã một đám biển ra ngoài.

Doãn Chân trợn mắt nhìn Hải Tử, thiết muốn vỗ tay khen mặt gã dày và giỏi nguy biện, này còn hơn cả cực phẩm* luôn ấy chứ, cậu giận quá hoá cười – “Anh Hải, trước khi nói những lời này anh phải làm rõ ràng chứ, năm xưa bác gái bị cha ruột anh hành hạ chịu hết xiết nên mới gả cho bác Điền, không phải bà không muốn nuôi anh, mà là do cha ruột anh không cho bà trở về thăm mấy người mới đúng, cứ mỗi lần về bà đều bị đánh, anh không thương mẹ anh thì thôi lại còn oán trách bà không nuôi anh, còn lấy cái cớ này chỉ trích Điền Trí Viễn cướp đoạt mẹ ruột của anh – anh nói như thế, chẳng lẽ không cảm thấy mình rất bẩn thỉu hay sao?”

*Nói mĩa, theo nghĩa xấu, xấu cùng cực

Thật sự rất may mắn khi trước đó Điền Trí Viễn đã kể tỉ mỉ toàn bộ chuyện và người trong nhà hẳn cho cậu nghe, nhất là về mẹ hai, bằng không lúc đụng phải trường hợp này, Doãn Chân đúng là không thể nào nói có lý có lẽ như vậy được.

Hải Tử bị Doãn Chân nói đến độ bị sặc nước miếng không nhẹ, lập tức nổi điên, ác thanh ác khí* nói: “Tao bẩn thỉu? Mả mẹ mày bớt ăn nói sốc hông kiểu đó đi, nếu là mẹ mày không nuôi mày mà đi chăm đứa khác, mày có thể sống tốt không? Tao không thương bà? Thế sao bà không qua chỗ tao làm việc nhà rồi chăm con giùm tao, chia sẻ chút khó khăn với tao đi? Lại còn làm ố ở đây giúp người ngoài chăm con, bà vứt thẳng con ruột là tao ở đâu?”

*hình dung giọng điệu, thái độ khi nói rất dữ dằn, cộc cằn.

Điền Trí Viễn không thể nhịn được nữa – “Anh Hải, sao anh lại có thể nói ra những lời này? Chẳng lẽ lúc mỗi lần nhà anh khốn khó mẹ chưa từng nhọc lòng giúp anh? Chẳng lẽ khi ngày mùa* tới mẹ chưa từng chăm con giúp anh? Sao anh lại thế chứ.”

*mùa thu hoạch

“Điền Trí Viễn anh nói lý lẽ với anh ta làm gì?” Doãn Chân đã nổi điên rồi, chỉ vào Hải Tử lớn tiếng nói: “Chẳng phải anh nói bác gái không để anh trong lòng và không giúp anh hay sao? Được, hôm nay anh cứ việc đón bà trở về đi, để bà làm chuyện nhà, để bà chăm con mỗi ngày cho anh, sau này bà khỏi phải trông con lo việc nhà cho Điền Trí Viễn nữa.”

Hải Tử nghe xong liền cười – “Tao dựa vào cái gì à? Hoá ra mẹ tao nuôi nó lớn đến thế, đến cuối cùng bà già rồi, dần dà không còn xài được nữa mới bảo tao đón bà về nhà, vứt gánh nặng cho tao. Mày tính nghe thật kêu*.”

*ngày xưa TQ xài bàn tính (coi phim cổ trang là biết), lúc tính phải đẩy-gạt mấy viên đi nên sẽ phát ra tiếng kêu => câu này đại khái là mang ý xía xối.

Người này miệng đầy lời nguy hiểm, ngang ngược, quả thật là cái tên thần kinh!

“Anh...” Doãn Chân tức đến nổi tiến tới một bước, Điền Trí Viễn nhanh tay lẹ mắt ngăn cậu lại.

“Được rồi đừng nói nữa!” Điền Trí Viễn thờ ơ nhìn về phía Hải Tử, giọng điệu bình thản: “Anh Hải, nói khó nghe chút, dù cho anh có muốn đón mẹ về tôi còn sợ anh ngược đãi mẹ ấy chứ. Chúng ta đừng kéo dề tài ra xa nữa, anh nói linh tinh nhiều như thế chẳng qua cũng chỉ muốn mượn tiền tôi thôi chứ gì. Được, tôi có thể cho anh mượn ba mươi ngàn, nhưng anh phải viết giấy mượn tiền cho tôi, kể cả mười lăm ngàn đồng anh mượn trước kia nữa, xác định ngày trả lại, đến hạn nếu không trả tôi sẽ lấy căn nhà ở đầu ngọn núi để gán nợ. Anh thấy sao?”

Hải Tử chết lặng người, trong lòng sóng cuộn biển gầm. Trong mắt gã, Điền Trí Viễn này rõ là đang định bớ thí cho gã, hơn nữa còn đứng trên cao bớ thí xuống, khiến tôn nghiêm của gã bay biến sạch, thậm chí còn lật nợ cũ trước kia ra bắt chẹt căn nhà có giá duy nhất ở đầu núi của gã nữa. Đây căn bản vốn là muốn phân rõ giới hạn với gã, sau này cầu ra cầu đường ra đường.

Nhưng dù là vậy, Hải Tử cũng không thể trở mặt với Điền Trí Viễn được.

Hải Tử không phải một kẻ dốt nát vô tri, ở trấn Nguyên Thủy này Điền Trí Viễn có bao nhiêu thực lực gã rất rõ ràng, tiền gã có thể không mượn, nhưng gã không thể để mất cái nhân mạch* này được. Nếu hôm nay vì cãi nhau mà trở mặt với hắn, sau này gã có chuyện phiền phức gì muốn nhờ hắn giúp đỡ thì khỏi mong đợi gì hắn ra tay nữa.

*đại ý là người có quan hệ rộng

“Trí Viễn Au...” Hải Tử vừa mới đổi giọng điệu định thương lượng với Điền Trí Viễn có thể đừng ghi giấy nợ, đừng lấy căn nhà duy nhất của gã ở đỉnh núi ra thế chấp không, kết quả lời còn chưa mở, trên lưng đã trúng một phát chổi.

“Thằng súc sinh! Bà già này sao lại để ra một thằng ma-cà-bông* không tiền đồ như mày chứ. Mày cút ra ngoài cho tao, cút ra ngoài!”

*Là cách gọi dân lang thang không có công ăn việc làm đàng hoàng, phải xin xỏ hoặc trộm cắp để sống.

Mẹ hai nhấc cái chổi xơ cọ đuổi theo Hải Tử dồn sức mà đánh, vừa đánh vừa mắng, Hải Tử kêu khổ không thôi, chạy trốn chết. Giọng gã khi nói ra những lời kia lớn như thế, mẹ hai đứng ở phòng bếp sao lại có thể không nghe thấy? Dưới cơn giận, bà quơ lấy cây chổi trong phòng bếp rồi lao ngay ra ngoài.

“Tao đập chết mày cái thằng khốn nạn! Coi như bà già này chưa từng đẻ ra mày.”

“Mẹ!” Điền Trí Viễn thấy chuyện xấu đi, vội vã đi lên can ngăn, ôm lấy cụ bà từ đằng sau, cả tiếng quát Hải Tử đang nhếch nhếch chẳng ra sao: “Sao anh còn không mau đi, bộ anh muốn mẹ tức chết hả?”

Hải Tử là loại người chỉ được cái dao to búa lớn ngoài miệng, giờ chuyện tới thật lại hoảng hồn, hướng chỉ lúc này người đánh gã là mẹ ruột của gã, dù trong lòng không vừa lòng bà, nhưng không thể nào đánh trả được. Nghe Điền Trí Viễn quát, gã lập tức ảo não chạy ra cửa.

“Con cản mẹ làm gì? Mẹ đánh chết cái thứ tệ hại nó, bản thân không nên trò trống gì mà suốt ngày nghĩ đến thứ có sẵn...” Mẹ hai vẫn còn mắng chửi, liên lụy Điền Trí Viễn cũng bị mắng cho một trận, nhất quyết muốn đuổi theo.

Doãn Chân cũng đi lên trợ giúp, hai người hợp lực giật lấy cây chổi trong tay cụ bà, dìu bà ngồi xuống ghế sofa.

Mẹ hai giận không nhẹ, ngồi ở đó thở hổn hển, thỉnh thoảng còn mắng chửi vài câu, nhưng sau đó chửi thì chửi, mắng thì mắng, nước mắt vẫn cứ chảy xuống – “Không biết mẹ đã tạo nghiệt gì nữa, lại gặp phải cái thứ chồng và con kia...”

“Bác gái, bác bớt giận, cũng tại con không tốt, con không nên nói ra những lời kia. Xin bác mau bớt giận, sức khỏe quan trọng hơn.” Doãn Chân cũng không ngờ mẹ hai lại ở trong phòng bếp, tình hình bây giờ thật khiến cậu hồi hận muốn chết, lúc cậu trốn trong phòng ngủ nghe lén đã bị những lời của Hải Tử chọc điên lên, khi đi ra lại không thấy mẹ hai, nên mới chẳng kiêng dè gì đối chọi gay gắt với Hải Tử. Cậu mà

biết trước chuyện sẽ thành thế này thì đã không xúc động như vậy, hiện giờ chỉ có thể giúp Điền Trí Viễn khuyên nhủ cụ bà, nói vài lời xin lỗi để bà nguôi giận, hi vọng bà đừng vì giận mà hư thân.

“Này không trách con, nếu không nhờ con thì bác vẫn không biết hoá ra trong mắt nó bác là như thế đó.” Mẹ hai hít mũi, nước mắt ào ào chảy xuôi – “Ai cũng nói sinh con để dưỡng già, này lại còn là con ruột của bác, nó đã thế kia thì bác còn trông mong gì nó dưỡng già nữa đây?”

Điền Trí Viễn xót xa không thôi, ôm lấy bà, vuốt lưng để bà dễ thở, an ủi: “Được rồi mà mẹ, mẹ khóc cái gì, Anh Hải là người thế nào đâu phải mẹ không biết, anh cũng chỉ có cái miệng thôi, mặt khác thật ra không hề xấu. Mẹ thấy đó, mỗi lần mẹ về anh ấy đều rất vui mà.”

“Vui cái rắm!” Mẹ hai nước mắt lưng tròng hung dữ mắng – “Con tưởng là nó muốn mẹ về thật chắc? Đó là do mỗi lần mẹ về đều cho Long Long tiền nên nó mới...”

Bầu không khí bỗng chốc cứng lại.

Mẹ hai muộn màng nhận ra mình nói ra lời không nên nói, lập tức im bặt, lo lắng liếc nhìn Điền Trí Viễn.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến bà tức điên như thế.

Ngoại trừ chi phí cần chi tiêu trong nhà, mỗi tháng Điền Trí Viễn còn cho mẹ hai hẳn thêm ngàn rưỡi đồng để bà tùy ý xài. Mẹ hai là một cụ bà nhà quê, ngày thường nếu không có gì cần dùng tới tiền thì sẽ không tiêu, có thích thì bỏ một vài đồng ra chơi đầu địa chủ* với mấy ông bà già trên phố mà thôi, bởi vậy bà tích cóp được không ít tiền riêng.

*một loại bài (dùng 52 lá nhưng cách đánh khác)

Sau khi chồng trước của mẹ hai chết, tâm nguyện quay trở về thăm con và cháu của bà cuối cùng cũng được thoả mãn, cũng chính vì biết bản thân mình chưa dưỡng dục Hải Tử được ngày nào mà cảm thấy mắc nợ và áy náy, thế nên mỗi lần bà trở về đều lấy cái móc cháu trai mà cho bọn họ một số tiền, ít thì năm trăm, nhiều thì hai ngàn.

Việc này bà đều làm sau lưng Điền Trí Viễn, mẹ hai không dám nói ra, sợ Điền Trí Viễn khó chịu trong lòng, cho rằng bà “chân ngoài dài hơn chân trong*”, ăn của hần ở cũng của hần, đến cuối cùng tiền của bà lại đem cho con ruột. Bà không dám nói, bởi bà không phải cái loại người ỷ mình có công lao nên dặt vàng lên trên mặt, phách lối trước mặt con nuôi.

*gốc là “cùi chỏ thụt ra ngoài” – mang ý làm trái với lẽ tự nhiên (cùi chỏ thường thụt vào trong – hướng cơ thể). Do thấy nó khá lạ nên mình thay bằng cụm hay gặp và dễ hiểu hơn.

Vì con ruột của mình mà làm đến nước này, bà cho rằng con ruột sẽ thấu hiểu được ít nhiều, thế nhưng kết quả lại như vậy, cho nên khi bà nghe lời Hải Tử nói, quả thật đã bị đập cho một đòn đau đớn, giờ đây càng không biết nên đối mặt với đứa con nuôi đang mơ mơ màng màng ra làm sao.

“Trí Viễn, mẹ...” Mẹ hai hết sức vô thố*, hoàn toàn không biết nên thanh minh cho bản thân như thế nào.

*không biết nên làm gì, hình dung sự sợ hãi cực kì.

Điền Trí Viễn hơi cau mày, không thể nói thành lời cảm giác trong lòng mình là gì. Mỗi lần mẹ hai nói trở về nhà con ruột, hẳn đều chuẩn bị trước rất nhiều thứ, một bao gạo lớn, một hòm đồ uống, sữa bò cho con nít thì cả thùng, đồ chơi quần áo giày dép, lần nào cũng chuẩn bị đầy đủ, mục đích chỉ là để mẹ hai không tỏ ra keo kiệt bủn xỉn trước mặt cháu trai mình. Hẳn tưởng là mình đã lo liệu đủ đầy, nhưng không ngờ rằng mẹ hai còn cho bọn họ tiền sau lưng hần.

Cơ mà, tiền ấy nếu hần đã cho mẹ hai để bà tùy ý tiêu xài, vậy thì đó là của riêng bà, bà xài thế nào chẳng liên quan gì tới Điền Trí Viễn hần.

Nghĩ thế, Điền Trí Viễn liền bình thường trở lại.

“Được rồi mà mẹ, tiền kia con đã nói rồi, là của con cho mẹ, mẹ thích xài thế nào thì cứ xài thế ấy, có cho Long Long con cũng không ý kiến.” Điền Trí Viễn vỗ về mu bàn tay của mẹ hai, nụ cười trên mặt lại rất gượng gạo.

Ồn ào một hồi, tuy Điền Trí Viễn không đem tiền cho mượn, nhưng hẳn lại chẳng hề thấy vui. Sáng nay mẹ hai bị bệnh, uể oải nằm trên giường, không muốn ăn cũng chẳng muốn uống, Điền Trí Viễn muốn đưa bà đến bệnh viện bà cũng không chịu, tóm lại là cái tính bướng bỉnh của bà trỗi dậy, mặc ai tới khuyên cũng chẳng có tác dụng, tiện đà vì cảm thấy áy náy, có lỗi với Điền Trí Viễn mà trong lòng bà càng thêm khó chịu.

Vì vậy, mọi chuyện vụn vặt trong nhà kể cả việc săn sóc mẹ hai đều rơi xuống người Doãn Chân.

“Ngại quá, mấy nay làm em nhọc lòng rồi.” Ăn xong bữa tối, Điền Trí Viễn giúp Doãn Chân dọn bàn ăn, lại rửa chén giùm cậu, chừng như bản thân làm thêm chút việc nhà là có thể để Doãn Chân đỡ mệt hơn ấy.

Doãn Chân cầm khăn vải lau chén, nghe vậy liền lườm hẳn: “Anh nói gì đó, quan hệ giữa tụi mình giờ không phải người yêu hay sao? Làm như em là người xa lạ không bằng.”

Điền Trí Viễn được cái câu “quan hệ người yêu” làm ngọt ngào, nhin không được sáp lại cắn lên vành tai Doãn Chân – “Nói đúng lắm, em bây giờ đã là vợ anh rồi.”

“Cút giùm cái!” Doãn Chân bị cắn mạnh một cái, miệng mắng nhưng mặt lại không ức chế được mà mỉm cười.

Doãn Chân nấu cháo rau đặc cho mẹ hai, nói hết lời cuối cùng cũng khuyên nhủ bà ăn được non nửa tô.

Tinh thần của mẹ hai lại dần dà trở nên tốt hơn, tới trung tuần tháng chín đã hoàn toàn thoát ra khỏi phiền muộn ngày đó, giữa vầng trán lộ ra một sự vui vẻ hân hoan, bởi đầu tháng mười là sinh nhật năm mươi hai tuổi của bà. Điền Trí Viễn nói, vừa khéo mấy hôm nay là lễ quốc khánh nên trường học đều cho nghỉ, hiếm khi có cơ hội thích hợp như thế, hẳn muốn dắt tụi nhỏ vào thành phố mừng sinh nhật bà, vào khách sạn ăn một bữa, sau đó lại tới Toa Bó Ô bên kia sông Thái Dương ở Đại Phố Châu chơi.

Trừ cái lần đến nhà giam trên huyện thăm Điền Trí Viễn, đã rất nhiều năm rồi mẹ hai chưa từng ra khỏi trấn Nguyên Thủy, bây giờ tới sinh nhật, Điền Trí Viễn còn định dẫn bà ra ngoài chơi, tuy ngoài miệng bà nói không cần nhưng trong lòng lại vui vẻ lắm.

Về chuyện bí mật cho cháu trai ruột tiền, sau khi tinh thần bình thường trở lại mẹ hai đã tìm Điền Trí Viễn nói chuyện một hồi, đại ý bà không có ‘chân ngoài dài hơn chân trong’, chủ yếu là do bà thấy cuộc sống nhà Hải Tử khó khăn quá, muốn cho thằng con của nó một ít tiền, để nó mua đồ ăn ngon mặc quần áo đẹp một chút, ở trường đừng bủn xỉn quá.

Điền Trí Viễn có thể hiểu được tâm trạng của mẹ hai. Bà đi theo cha hẳn lên thị trấn sinh sống, làm ăn buôn bán, tuy nói không đại phú đại quý, nhưng nhiều năm qua cũng không cần lo tới cái ăn cái mặc. Đến nay Điền Trí Viễn đã coi như có chút thành tựu, có trại nuôi trồng thủy sản, có nhà nghỉ nhỏ, lại có một chút uy tín trên trấn, Hâm Hâm Nữ Nữ ăn mặc đều là thứ tốt nhất, đồ chơi cũng thuộc dạng mới toanh. Nếu mà so sánh, cháu ruột cả ngày lấm lem bùn đất, ăn mặc vô cùng bẩn thỉu rách rưới tả tơi, trong lòng người làm bà nội như bà cảm thấy rất bất công, cảm thấy đau lòng là chuyện hợp với lẽ thường.

Lúc ấy có lẽ Điền Trí Viễn sẽ khó chịu, nhưng sau đó tỉnh táo suy nghĩ lại, mới thấy chẳng có gì là không thể thông cảm, bình thường lúc hẳn đưa cho cái đám tham ô kia đâu chỉ có nhiều đây, vậy cho mẹ nuôi mình ít tiền thì có là gì đâu chứ? Cho cháu ruột thì cứ cho thôi, dù sao cũng chẳng phải cho người ngoài.

Doãn Chân thấy hai mẹ con họ rất cuộc cũng thẳng thắn nói với nhau, quay về hoà thuận êm ấm, cuối cùng nhẹ nhàng thở phào.

Khi Điền Trí Viễn cho rằng chuyện Hải Tử mượn tiền sẽ cứ thế coi như qua, ngay lúc cả nhà chuẩn bị làm sinh nhật cho mẹ hai, ả vợ của Hải Tử đã tìm tới tận cửa.

Vợ của Hải Tử vừa vào cửa đã nói xin lỗi với Điền Trí Viễn vì chuyện Hải Tử đến mượn tiền, sau đó vội vã nói tới chủ đề chính. Mục đích của ả rất đơn giản cũng rất rõ ràng, chính là muốn đón mẹ về nhà, tự lo liệu sinh nhật cho cụ bà.

“Này e là không được, tụi em đã quyết định đi ra ngoài du lịch rồi.” Điền Trí Viễn có hơi khó xử, nói thật, con dâu của mẹ hai muốn lo liệu sinh nhật cho bà hẳn không có quyền từ chối, dù sao thì cũng là con ruột của bà mà phải không? Mừng thọ cho bà là lẽ đương nhiên rồi. Nhưng vì lần ra ngoài này hẳn đã chuẩn bị

không ít, cũng đã liên hệ với đoàn du lịch đến Toa Bố Ô và khách sạn ở đó rồi, nếu mẹ hai không đi, mấy cái này còn nghĩa lý gì nữa.

Vợ Hải Tử lại hết sức kiên trì, không ngừng nói những năm qua ả không tận tâm báo hiếu mẹ chồng, hiếm khi có lần sinh nhật này, nhất định phải đón về chúc mừng cho bà mới được.

Doãn Chân cau mày đứng một bên, trong lòng không hề cảm thấy người con dâu này của mẹ hai có chút nào thiệt tình.

Sau khi mẹ hai biết chuyện này cũng lọt vào thế khó xử, một bên là con ruột, một bên là con nuôi nhưng cũng như con ruột, bà không muốn phụ ý tốt của cả hai bên, trong một thoáng lần lữa không hạ quyết định được.

Cuối cùng vẫn là Điền Trí Viễn buông tay – “Mẹ về cùng chị dâu đi thôi, Toa Bố Ô thì mình chọn dịp khác rồi đi cũng được, không nhất định phải đi vào dịp sinh nhật.”

Chuyện cứ quyết định như thế, mẹ hai xếp vài bộ đồ rồi đi theo con dâu về nhà.

Cơ mà, trước sinh nhật mẹ hai ba ngày, Điền Trí Viễn đột nhiên nhận được điện thoại từ đám Trần Dương, Lưu Kinh Tùng gọi tới, bọn họ hỏi hẳn có phải định chuẩn bị tổ chức tiệc mừng thọ thật lớn cho mẹ hai hay không.

Điền Trí Viễn kinh ngạc, nói anh không có làm, mẹ anh đã tới chỗ con ruột của bà rồi.

Đám Trần Dương nói, lạ vậy, tụi em ai cũng nhận được thiệp mời dự tiệc, ở trên viết mừng thọ mẹ anh sáu mươi tuổi, mở tiệc rượu ở thôn xx, người liên lạc và cả người gọi điện thoại liên lạc cũng đều nói có anh trong đó.

Điền Trí Viễn cúp máy, trong lòng bưng bưng lửa giận.

← Xem lại

Xem tiếp

Chương này bí từ thể quá nên chú thích tè le luôn =A=

Riêng về địa danh Toa Bố Ô: Rừng đá Toa Bố Ô (Suobuya) nằm trong cảnh khu Thái Dương Hà Hương thuộc Ân Thi Châu, Hồ Bắc, tổng diện tích 21 km², là rừng đá lớn thứ 2 ở Trung Quốc.

Toa Bố là tiếng Tujia, có nghĩa là 3 cái, Toa Bố Ô nghĩa là ba cái khe (Ô là khe núi, khe hẹp). Toàn bộ cảnh khu rừng đá bao gồm tám thắng cảnh lớn như Thanh Long Tự, Lục Bộ Quan, Liên Hoa Trại, etc...

Mọi người có thể tìm hình ảnh trên google bằng cụm

= v = cảm ơn cô Yi Ruan rất nhiều vì đã giúp tui cái chú thích này

34. Chương 34

“Sao lại có thể như thế?” Doãn Chân rất khó hiểu với cách làm tiệc thọ sáu mươi cho bác gái của Hải Tử – “Rõ ràng bác gái mới năm hai mà, sao con bác lại tự nhiên làm luôn tiệc mừng thọ sáu mươi chứ, lại còn rầm rộ phát thiệp mời khách khắp nơi nữa.”

Điền Trí Viễn đặt di động lên bàn trà, bóp trán nói: “Em không hiểu đâu, anh ta đang kiếm cớ vợ vét đáy, không mượn được tiền từ chỗ anh nên đã lấy cả cái mả tiệc thọ để thu gom tiền biếu của người ta.”

Hiện giờ họ đã mượn cơ hội tổ chức rồi lấy cái mả tiệc thọ để thu tiền biếu của người ta luôn rồi, Điền Trí Viễn nên sớm nghĩ tới ả vợ của Hải Tử làm gì có nỗi cái lòng tốt đó mới phải. Bản thân Hải Tử tuy miệng đáng ghét nhưng đầu óc cũng không phải hạng gian xảo gì, bày tiệc thọ lần này gã tuyệt đối không nghĩ ra được, chỉ có ả vợ của gã mà thôi.

Hai vợ chồng này muốn tiền tới phát điên rồi.

“Như vậy chẳng phải bác gái rất đáng thương hay sao?” Doãn Chân hết sức thông cảm cho mẹ hai, bị con trai ruột của mình lợi dụng – “Còn tưởng là bọn họ đón bác về mừng sinh nhật thật, kết quả lại lấy cái mác ấy mà nhận tiền biếu.”

“Anh sẽ không để anh ta toại nguyện đâu.” Điền Trí Viễn đứng dậy, cầm chìa khoá xe trên bàn – “Anh đi đón mẹ về.”

“Ấy, này không tốt đâu.” Doãn Chân cản Điền Trí Viễn – “Anh ta đã phát thiệp mời hết rồi, giờ anh đi đón bác gái về, anh bảo hôm đó anh ta phải đổi mặt với khách khứa ra sao đây.”

Điền Trí Viễn đứng lại, lòng nặng trĩu nhìn Doãn Chân – “Mẹ anh mới năm hai mà anh ta lại làm luôn đại thọ sáu mươi, bấy nhiêu cũng đã đủ bẽ mặt rồi, hơn nữa anh ta còn mượn danh nghĩa anh để mời bạn trong giới của anh đến, bây giờ người bẽ mặt là anh chứ không phải anh ta nữa. Nếu lúc này anh không đi cản chuyện này lại, hừ, xấu mặt là chuyện nhỏ, mẹ anh khó chịu mới là chuyện lớn.”

Điền Trí Viễn nói được thì làm được, lái xe thẳng một đường đến thôn Doãn Gia. Tình hình giao thông từ thị trấn đến thôn Doãn Gia không được tốt cho lắm, tốn một tiếng lái xe, lúc Điền Trí Viễn đến nhà Hải Tử thì sắc trời đã gần tối đen, một nhà ba người bọn họ đang ngồi ăn cơm chiều, còn mẹ hai hẳn lại không thấy đâu.

Nhà của Hải Tử vừa mới được xây vào năm ngoái, nhà mái bằng một trệt sáu gian, trong trong ngoài ngoài được quét vôi mới toanh, sân cũng được đổ xi măng rộng rãi, lúc gã bày tiệc ăn tân gia Điền Trí Viễn đã cho hẳn năm ngàn tiền biếu.

Hai vợ chồng Hải Tử thấy xe của Điền Trí Viễn lái vào sân, sắc mặt đều thay đổi. Lúc Điền Trí Viễn xuống xe, đen mặt đi về hướng nhà chính, thì trông thấy ả vợ của Hải Tử bỏ bát đĩa xuống rồi lật đật chạy vào buồng trong.

“Trí, Trí Viễn, sao mày...” Hải Tử từ nhà chính đi ra chặn ngay trước mặt Điền Trí Viễn, biểu cảm hết sức căng thẳng.

Điền Trí Viễn lạnh nhạt liếc gã, cũng chẳng rảnh lắm nhảm, đi thẳng vào vấn đề: “Mẹ tôi đâu? Mời mẹ ra đây, tôi muốn dẫn mẹ về nhà.”

Hải Tử nghe mà khó chịu – “Trí Viễn, mày nói gì lạ vậy? Ngày mốt là thọ thần* của mẹ tao, tao đã nói sẽ tổ chức sinh nhật cho bà rồi còn gì, giờ mày lại nói tới đón bà về? Hừm, mày đừng có quên bà ta là mẹ ruột của tao.”

*sinh nhật của người già, người có tuổi

Điền Trí Viễn cười khẩy – “Vậy sao? Hoá ra mẹ ruột đều không được ngồi cùng bàn ăn cơm kia đấy.”

“Này...” Sắc mặt Hải Tử thay đổi, bực mình nói: “Con mắt nào của mày thấy tao không cho bà ngồi cùng bàn ăn cơm hả? Vừa nãy bà vào phòng bếp lấy thêm cơm lại đúng lúc mày tới mà thôi. Bằng không giờ mày vào nhà xem thử là biết.”

Điền Trí Viễn nhắc mắt nhìn thoáng phòng trong, cô ả vợ Hải Tử đang lúi kúi kéo mẹ hai của hắn từ phòng đi ra, gắng sức nhét một chén cơm vào tay bà, miệng còn lầu bầu nói gì đó với bà, vẻ mặt có chút nịnh nọt. Mà mẹ hai hắn thì vẫn lạnh mặt, hai tay đặt trước bụng, mười ngón đan chặt vào nhau, không hề có ý nhận lấy chén cơm kia.

Điền Trí Viễn hít sâu một hơi, gạt đầu mấy cái, cười nói: “Anh Hải Tử, tôi niệm tình anh là con ruột của mẹ tôi nên mới nể mặt anh, tôi đã tận hết khả năng giúp anh rồi, nhưng anh thì sao chứ, cho anh mặt mũi anh lại không biết xấu hổ, đôi khi làm việc gì cũng nên chừa ra một khoảng trống, bằng không, thỏ nóng lên cũng sẽ cắn người.”

Điền Trí Viễn nói xong, đẩy mạnh Hải Tử qua một bên, đi bước lớn vào nhà chính.

“Ồ, là chú em Trí Viễn đó à! Thật là tới sớm không bằng tới đúng lúc, vừa khéo hôm nay mới hầm một nồi thịt gà để mẹ bồi bổ, chị lấy cho chú một bát hén.” ả vợ Hải Tử mặt đầy tươi cười, mau mắn kéo ghế cho Điền Trí Viễn.

“Trí Viễn!” Trông thấy con nuôi, mẹ hai mừng rỡ đứng dậy.

“Ấy mẹ à, mẹ mau ngồi xuống ăn cơm đi, khuyên mẹ ăn nhiều một chút mà mẹ không chịu nghe.” Ả vợ Hải Tử dè dặt bà ngồi xuống, sau đó nháy mắt với Hải Tử đang chen tới, vì vậy Hải Tử liền vội vã phụ họa cho vợ gã.

Mẹ hai thấy thế bất đắc dĩ mà thở dài một tiếng.

Điền Trí Viễn chưa từng thấy ai lại làm ra cái hành động tìm người ghét mình như cặp vợ chồng Hải Tử này như thế, hẳn không muốn chờ thêm một giây nào nữa, gì cũng không nói, lấy ba cọc tiền mười ngàn từ trong áo khoác ra, đập cái cạch lên bàn cơm, khom lưng nắm chặt tay mẹ hai kéo bà đến cạnh mình.

“Nè chú em Trí Viễn, ý chú là sao đây? Khinh chúng tôi là ăn xin?” Trông thấy ba cọc tiền trên bàn, ả vợ Hải Tử đã biết rõ trong lòng, mặt mày khó coi, ánh mắt lạnh lùng.

“Trí Viễn! Con bị ngu à!” Mẹ hai nóng nảy, hung dữ véo vào tay Điền Trí Viễn. Hơn hai mươi năm qua bà đâu chỉ nuôi không, tính nết thẳng con này ra sao, tác phong thế nào mẹ nuôi như bà vừa nhìn đã hiểu.

Điền Trí Viễn đau đến nhếch miệng, một tay còn rảnh nắm chặt lấy tay kia của mẹ hai, nói với hai người Hải Tử: “Chị dâu nói vậy thì nghiêm trọng quá, tôi cũng đâu có ý gì khác.” Chỉ vào ba mươi ngàn trên bàn – “Đây là ba mươi ngàn tôi cho mấy người mượn, sinh nhật của mẹ tôi không phiền mấy người quan tâm nữa, tự tôi sẽ làm cho bà ấy.” Quay đầu nhìn mẹ hai – “Mẹ, mình về nhà thôi.”

“Chú em Trí Viễn, chú làm vậy không tốt lắm đâu.” Ả vợ Hải Tử tiến lên vài bước chắn ngay cửa lớn nhà chính, hai tay vịn chặt bả vai mẹ hai, gượng gạo cười – “Cụ bà là mẹ ruột của Doãn Hồng Hải nhà tôi, theo lý thì chuyện làm tiệc mừng thọ nên do chúng tôi lo liệu mới phải. Tuy đó giờ bà chưa từng nuôi Hải Tử nhà tôi, lại hết lòng hết dạ lo cho đứa con riêng là chú đây, chú mừng thọ cho bà cũng đúng, nhưng mọi thứ cũng đều phải có tình có lý chứ nhỉ? Con ruột mà lại đi chúc thọ cho mẹ, không hợp tình chút nào cả, hơn nữa chúng tôi đã phát thiệp mời ra ngoài rồi, giờ chú đưa mẹ đi, chú an tâm đấy... nhưng mà là tâm gì hả?”

Điền Trí Viễn cũng cười, nhưng lại là cười đến âm u lạnh lẽo, nhìn chăm chăm vào cái mặt đang cười của ả vợ Hải Tử, đẩy đôi tay đang túm lấy bả vai mẹ hai của ả ra – “Chị dâu, người cần mặt cây cần vỏ, niệm tình anh Hải Tử là con ruột của mẹ tôi nên tôi vốn không định nói những lời này, nhưng cô, giờ lại buộc tôi trở mặt – hộ khẩu của mẹ được đăng kí dưới tên Điền Trí Viễn tôi đây, trên hộ khẩu có viết rõ bà ấy là mẹ tôi, dù hôm nay bà ấy có làm tiệc mừng thọ sáu mươi đi chăng nữa, việc lo liệu cũng không tới lượt cô đâu.”

Lời này của Điền Trí Viễn coi như là đoạn tuyệt, có ý định vạch rõ giới hạn với nhà gã, đã lâu lắm rồi hẳn không tức giận như thế, trước khi đến hẳn đã chuẩn bị đầy đủ, dự liệu có lẽ sẽ vung tay chấm dứt với bọn họ, cho nên những gì hẳn nói hiện tại cũng được xem là nhân từ rồi.

“Hà, tao cuối cùng cũng coi như đã nhìn thấu rồi, mày thấy tao tổ chức tiệc thọ cho mẹ có thể thu tiền biếu nên mày ghen ghét cố ý tới phá hoại chứ gì!” Lật mặt, ả vợ Hải Tử cũng lộ cái bản tính chanh chua của ả ra, chỉ vào mũi Điền Trí Viễn mà mắng mỏ – “Mày banh mắt ra mà ngó cho rõ ràng, mặc xác bà ta nuôi mày bao nhiêu năm, nhưng bà cũng vẫn là mẹ ruột của Doãn Hồng Hải, dù tao có đón bà về thì trên pháp luật bà vẫn là Chân Ngôn Thuận, từ nay về sau không liên quan quái gì tới mày cả. Mày dựa vào cái gì mà tới đây phá rối?”

=m= cả truyện không nhắc tới tên mẹ hai, chỉ có đoạn này là nhắc tới CNT, mị nghĩ có lẽ là tên thật...

Hải Tử thấy thế vội túm lấy ả vợ của gã, trong lòng gã vẫn nhớ những năm qua Điền Trí Viễn đối xử tốt với gã ra sao, còn nhớ cả những mối quan hệ của hẳn ở trấn Nguyên Thủy sau này sẽ trợ giúp gã nữa, lý trí của gã bảo không thể để ả vợ nóng đầu rồi làm chuyện ngu xuẩn, mai sau có chuyện gì thì xác định là đừng mong nhờ Điền Trí Viễn giúp đỡ.

Điền Trí Viễn lắc đầu, có chút khinh miệt nói: “Ông đây đeo muốn lợi dụng tiệc sinh nhật của mẹ nuôi mình để lấy mấy chục ngàn tiền biếu kia.” Nói xong, hẳn ôm vai mẹ hai không quay đầu lại đi khỏi đó.

“Trí Viễn, con hồ đồ rồi hả, sao con lại cho thẳng khôn nạn kia mượn tiền.” Vừa lên xe mẹ hai liền mải miết cảm râm – “Tiền của con là do nước chảy đưa tới đó hả? Nếu Hải Tử làm việc nghiêm chỉnh thì mẹ không phản đối con cho nó mượn tiền, nhưng qua ngân ấy năm chả lẽ con không biết nó là loại người gì? Có đi mà không về đó!”

Điền Trí Viễn nhanh nhẹn đánh tay lái, quay đầu xe, chuyển hướng rời khỏi nhà Hải Tử, chạy trên đường cái, hai mắt nhìn thẳng phía trước – “Mẹ, sau này nếu mẹ muốn về thăm bọn họ, con không phản đối, nhưng mà từ giờ trở đi, thứ lỗi con sẽ không giúp gì cho gã nữa. Ba mươi ngàn con cho gã mượn kia, nói ngoài miệng là thế, nhưng con thật không trông mong gì gã sẽ trả. Đây là lần cuối cùng, vì mẹ, một lần cuối cùng.”

Nước mắt của mẹ hai bỗng chốc chảy ra, bà lấy lòng bàn tay lau mặt, nghẹn ngào: “Mẹ hiểu! Mẹ hiểu!”

Từ sau khi Điền Trí Viễn trở nên giàu có, đối với con trai con gái ruột của bà bất kể thời gian bất kể khi nào, mỗi khi có việc khó hần đều không nói hai lời, chỉ cần một câu, nhiều chuyện lớn hần đều giúp đỡ giải quyết hết. Bà biết, thằng nhỏ này thật thà lắm, hiểu có ơn tất báo, hần là đang thay bà trả nợ cho hai đứa con ruột kia. Vốn bà rất vui vẻ yên tâm, thấy con ruột và con nuôi hoà thuận như thế, cho dù mai này bà tắt thở cũng có thể nhắm mắt xuôi tay. Thật không nghĩ đến con ruột lại thích tranh giành, tính tình nhỏ mọn lại không biết đúng sai, con dâu lại lòng tham không đáy tâm địa ác độc, ôm tâm tình có thể thịt được thì cứ thịt, nhiều lần mở miệng hỏi mượn tiền Điền Trí Viễn, chẳng hề biết nhục.

Sinh nhật lần này con dâu đến thăm nói muốn tổ chức tiệc cho bà, bà còn tưởng thật, kết quả trở về mới hay đúng là có làm tiệc đó, nhưng hai vợ chồng này lại mượn cái mác ấy để nhận tiền biếu. Lấy cái cơ tuổi năm hai không tốt, nên đã nói làm tiệc thọ sáu mươi.

Sau khi biết rõ sự thật tim bà liền nguội lạnh, nhất là lúc thấy trên thiệp mời Hải Tử in có điền tên và số điện thoại liên hệ của Điền Trí Viễn, suýt nữa đã tức chết. Nay chẳng phải là muốn làm Điền Trí Viễn bề mặt hay sao? Dưới cơn giận bà đã về thị trấn ngay trong đêm, kết quả bị Hải Tử chặn lại. Lúc đầu hai vợ chồng còn từ tốn khuyên bảo, cuối cùng thấy bà vẫn mãi không chịu đồng ý cứ ồn ào đòi đi về, cô ả vợ Hải Tử dứt khoát nhốt bà trong phòng ngủ, nói chờ qua sinh nhật sẽ đưa bà trở về. Nếu hôm nay Điền Trí Viễn không tìm tới, con dâu bà vẫn không có ý thả bà ra đâu.

Tim bà coi như đã hoàn toàn nguội lạnh, trở nên đau đến tê tái. Đây là con ruột của bà, lại làm ra chuyện mất mặt như thế, khiến bà lúc này không ngẩng nổi đầu trước mặt con nuôi. Hiện giờ con nuôi đã nói ra sự thất vọng và còn quyết tuyệt như vậy, bà còn có thể như thế nào đây? Hần không ép buộc ngăn cản bà sau này lui tới nhà Hải Tử đã là tha thứ lớn nhất rồi.

“Trí Viễn, mẹ có lỗi với con.”

Điền Trí Viễn quay đầu nhìn thoáng hai mắt đầm lệ của mẹ hai, cười nhạt nói: “Mẹ, mẹ không có lỗi với con, Hải Tử làm chuyện gì cũng không phải do mẹ sai, mà đó là việc của chính gã.” Do dự một chút, hần ngập ngừng muốn nói gì đó lại thôi, cuối cùng nói: “Ngày mốt chúng ta đi Toa Bó Ô ở Đại Phố Châu.”

Sau khi thấy mẹ về cùng Điền Trí Viễn thật, trái tim vẫn lừng lợ của Doãn Chân cuối cùng cũng yên ổn lại.

Doãn Chân an ủi mẹ hai, kể chuyện cười chọc bà vui vẻ, hai cục cứng nhỏ tan học trở về cũng vậy quanh người bà, dưới sự cổ vũ và dẫn dắt của Doãn Chân, nói rất nhiều lời đáng yêu và hài hước, cuối cùng mới khiến cụ bà mặt mày tươi tắn trở lại.

Điền Trí Viễn thì soạn tin nhắn gửi cho cái đám bạn kia, báo cho bọn họ hay là hần không định làm tiệc mừng thọ cho mẹ, nói bọn họ đừng để ý mấy cái thiệp mời kia. Không tới vài phút, di động của hần cứ reo vang không ngừng, toàn là gọi tới hỏi han chuyện lần này, Điền Trí Viễn không nói việc khác, chỉ bảo hôm đó hần sẽ dẫn mẹ ra ngoài chơi.

Những người bạn kia cũng không phải kẻ ngu, đều rõ ràng những chuyện của nhà hần, lúc trông thấy thiệp mời đã ngỡ ngơ, giờ Điền Trí Viễn đã nói như thế, mọi người ai cũng biết có chuyện gì đang xảy ra rồi, không cần phải hỏi nhiều nữa.

“Em còn sợ anh đánh nhau với Hải Tử cơ.” Sau khi mẹ hai và tụi nhỏ đều đi ngủ, Doãn Chân mới trở về phòng ngủ kể tai thăm thì với Điền Trí Viễn.

Điền Trí Viễn đứng trước tủ đồ cởi áo khoác, treo áo lên rồi tìm đồ đi tắm, nói: “Gã không dám.” Tìm được đồ rồi, hần xoay người lại, cười nói: “Tụi mình vẫn đi Toa Bó Ô như trước, anh đặt khách sạn ở nội thành Đại Phố Châu rồi.”

Doãn Chân nghe xong mắt sáng rực, nhào lên ôm lấy cổ Điền Trí Viễn, cười xấu xa nói: “Có phải phòng tình nhân hông?”

Điền Trí Viễn hé miệng cười cười, ôm eo Doãn Chân – “Có phải em định làm chuyện gì xấu xa không đó?”

Doãn Chân mạnh miệng – “Chuyện xấu gì cơ? Ai muốn làm hả? Người muốn làm chuyện xấu là anh mới đúng ấy.”

Điền Trí Viễn ôm Doãn Chân nhích từng chút một bước về phía cửa phòng tắm, như cười như không nhìn Doãn Chân chăm chú – “Ừm, anh không làm chuyện xấu, anh chỉ muốn làm em thôi.” Đến cửa, hấn một tay ôm lấy Doãn Chân, bước vào phòng tắm: “Hôm nay sẽ làm em ở ngay đây!”

Điền Trí Viễn chủ động khiến Doãn Chân mở cở trong bụng, thật hiếm khi có một hôm cái tên đầu gỗ này tình thú như thế. Hai người gần như là vừa vào đã quấn quýt lấy nhau, môi lưỡi giao hoà, nhiệt độ nhanh chóng lan ra toàn thân, hun cả phòng tắm cũng bắt đầu thiếu oxi.

Trong chuyện làm tình trước giờ Doãn Chân luôn mạnh dạn, nay lại càng cuồng nhiệt ôm vai Điền Trí Viễn, dùng hết khả năng suồng sã lôi kéo đầu lưỡi của hấn, khoái cảm mãnh liệt run rẩy lan rộng ra từ nơi môi lưỡi dây dưa, cảm giác ấy phảng phất như cả linh hồn đều bị cả hai ngấu nghiến lẫn nhau.

Dưới sự lôi kéo của cả hai, quần áo cứ thế cởi sạch, Điền Trí Viễn dùng nghị lực của cả đời tách khỏi đôi môi khó mà chia lìa của hai người, một bên mỗ nhẹ vào khoé miệng, gò má Doãn Chân, một bên thò tay vịn mở van nước ấm.

Nước ấm chảy xuống, gội ướt hai người đang trần truồng dính vào nhau.

Hai tay Doãn Chân ôm lấy cổ Điền Trí Viễn, không kịp chờ hấn chủ động, cả người cậu đã dán sát vào, bắt đầu liếm hôn, suồng sã tứ phía từ môi hấn rồi xuôi theo đó xuống cằm, cổ và đến ***g ngực cường tráng của hấn. Vừa rồi Điền Trí Viễn chủ động đã khơi dậy ao ước mà cậu đang có đối với người đàn ông này, nóng bỏng đến mức chính cậu cũng thấy rung động, tất cả tình cảm đều hoá thành khao khát với việc làm tình, cậu khát vọng được Điền Trí Viễn ôm hôn, khát vọng được hấn mạnh mẽ xâm phạm.

Hôn mãi xuống dưới, đến phần eo bụng, Doãn Chân ôm vòng hông cường tráng của Điền Trí Viễn, liếm láp rốn hấn như đang khiêu khích, cảm nhận cơ thể Điền Trí Viễn lập tức căng cứng và run rẩy, một tay cậu chậm rãi mờ ám mơn trớn vật cứng đang biến lớn của hấn. Nhưng mà, một giây sau đó cậu đã bị Điền Trí Viễn dùng sức nhấc lên, xoay người đổi vị trí, để cậu dựa vào tường, hấn thở hồng hộc, ánh mắt u ám sâu không thấy đáy.

Điền Trí Viễn mặt đỏ tai hồng- “Chiêu trò của em sao ngày càng tăng thế hả?”

Doãn Chân hí mắt cười, sóng mắt nhấp nhô câu hồn nhiếp phách, chạm vào môi hấn khe thì thào: “Đây mà là chiêu trò hở? Mấy thứ kích thích hơn em còn chưa xài hết đâu.” Nói xong, nâng một chân lên, quắp vào hông hấn, nhẹ nhàng đưa đẩy vòng eo, để cho cái thứ cũng cứng rắn của mình cọ vào Điền Trí Viễn – “Như vậy thì sao? Có thích không?”

“Cái tên yêu tinh em!” Điền Trí Viễn rửa thầm một tiếng, bắt lấy cái chân trắng nõn đang muốn động đây, bất chợt nổi ý, cười cười, thuận tay nhấc cái chân cậu đang đặt ở hông đưa lên trên vai, còn hấn thì đột nhiên ngồi xổm xuống, ngẩng đầu cười nhìn Doãn Chân: “Lần nào cũng bị em chòng ghẹo hết, hiện giờ cũng nên đến lượt anh một lần.” Nói xong, rử mắt xuống, nhìn chăm chăm vào ‘thằng quỷ nhỏ’ đang chào cờ gần sát mình kia, đưa lưỡi ra, liếm lên đầu mút đỏ tươi ấy hai cái.

“Ừm... Điền Trí Viễn...” Doãn Chân bị kích thích làm giật nảy người, vô thức nắm lấy tóc Điền Trí Viễn, đôi phương cũng thuận thế hé môi ngậm vật cứng của cậu vào miệng.

Nhiệt độ trong khoang miệng Điền Trí Viễn nóng như muốn làm tan chảy cậu nhỏ của Doãn Chân, trong phòng tắm ngập tràn tiếng liếm láp, gặm mút *** đang khi đầu lưỡi linh hoạt của hấn qua lại ở đỉnh.

“Hừm... ừm a...” Nghe Doãn Chân bị giầy vò đến không nhịn được mà ngọt ngào rên rỉ, Điền Trí Viễn bỗng có cảm giác rất thành công, hấn muốn nhìn thêm nhiều vẻ mặt khác của Doãn Chân nữa, vì vậy càng cố sức mút liếm, khiến cậu không tài nào thoát khỏi say mê trong niềm thích thú ấy.

Doãn Chân cảm thấy đầu óc mình sắp trống rỗng, cậu hoàn toàn không ngờ tới cái tên đầu gỗ Điền Trí Viễn này lại đột nhiên khẩu giao cho cậu, đối với đàn ông mà nói, chẳng ai cự nổi kích thích như thế cả, càng hơn thế nữa là người thoả mãn cậu chính là Điền Trí Viễn, là đối tượng mới tình đầu, là chấp niệm sâu nặng dài đến tận bảy năm.

Xúc động trong lòng suýt ào ào tuôn ra, khóe mắt cánh mũi đều thấy chua xót.

Một nỗi chua xót khổ sở mang theo nóng bỏng từ sâu trong bụng dưới tuôn trào ra, Doãn Chân nhận không được bắt đầu chuyển động trong miệng Điền Trí Viễn, đầu mút ướt mà no đủ thỉnh thoảng thức tới cổ họng của Điền Trí Viễn, mạnh mẽ lao tới, nhanh chóng như đã cấm dục rất lâu chưa từng phát tiết.

Trong một thoáng bắn ra, Doãn Chân đột nhiên cảm thấy phòng tắm xoay tròn xoay tròn.

Doãn Chân mơ màng nhìn Điền Trí Viễn, lúc hấn ngẩng đầu, cậu trông thấy trái cổ hấn trượt xuống rồi lên, lập tức tỉnh táo lại, kinh ngạc quát khẽ: “Sao anh lại nuốt nó vào?”

← Xem lại

Xem tiếp

=A= cảm thấy bơ phờ khi 1 chương ngày càng dài ra.... từ 2k5 đã lên tới 4k....

35. Chương 35

Điền Trí Viễn liếm môi, khẽ nhú mào, sau đó lại cười rộ lên: “Mùi vị không tệ!”

Đối diện với Điền Trí Viễn rập tâm trên chốc, mặt Doãn Chân lập tức đỏ ửng, đập cái bốp lên vai hấn, giả vờ giận nhưng lại không dần được ngọt ngào trong lòng mà bật cười – “Nói với anh gì đó? Cái món ấy mùi vị ngon lành cỡ nào hử?”

Điền Trí Viễn cười mà không nói, chậm rãi đứng dậy, vắn đề chân của Doãn Chân gác lên vai hấn như cũ. Rồi cũng vẫn tư thế ấy, Điền Trí Viễn thúc mạnh một cái, đâm vào trong cơ thể Doãn Chân.

Điền Trí Viễn bắt đầu đóng đưa hông, nhưng rất chậm rất kiên nhẫn, vùi sâu vào hậu huyệt mềm mại nhưng gắng gượng không vội vã di chuyển, mà nhẹ nhàng đưa đẩy, như là muốn cảm thụ nhiệt độ và mỗi một tác thành ruột đang nhúc nhích, càng như là để cậu cũng có thể tỉ mỉ cảm giác độ nóng và kích thích của hấn.

“Mùi vị của em đúng là ngon nhất thế gian!” Điền Trí Viễn nhấc chân Doãn Chân lên kê sát vào ***g ngực hấn, hôn lên khóe môi cậu, khe khẽ nỉ non, dọc theo cảm cậu hôn thẳng xuống vùng ngực, dùng đầu lưỡi ra sức mà chà đạp hai hạt đậu đỏ kia, cảm nhận hai hạt nho nhỏ ấy bị đầu lưỡi của mình mài đến bắt đầu trở nên cương cứng, khiến cơ thể cậu run rẩy, sau đó cảm nhận hậu huyệt của cậu bởi vì kích thích này mà bắt đầu co thắt.

“A, cái tên đầu gỗ anh hôm nay xảy ra chuyện gì vậy? Ấy thế... ha... thế mà giỏi như vậy...” Doãn Chân một chân đứng thẳng, một chân khác bị kéo lên độ cao cực hạn rồi ép vào ngực, độ mềm dẻo của thân thể hai bảy tuổi không thể so với mười mấy tuổi được, không lâu sau phần hông đã lập tức cảm thấy tê tê, cái chân đứng thẳng kia cũng đã bắt đầu khó mà gánh nổi sức nặng, thế mà Điền Trí Viễn lại còn liếm ngực cậu, ‘thằng quý to’ kia thì vùi sâu bên trong cậu, kích thích đến từ hai nơi như thế đã lấp kín cái đau đớn nhỏ bé không đáng kể này rồi, hơn thế nữa là nó còn kích thích dục vọng nguyên thủy nhất của cậu.

Nghe Doãn Chân nhỏ tiếng rên rỉ, hai mắt nổi sương động tình ướt át nhìn hấn, lúc bị thúc vào chỗ mẫn cảm cơ thể sẽ không tự chủ được mà run rẩy và vô thức uốn người lên, trong lòng Điền Trí Viễn tuôn trào một nỗi yêu thương, niềm quyết tâm dù chết cũng muốn làm cậu hạnh phúc.

“Điền Trí Viễn, mau lên, em muốn...” Doãn Chân rốt cuộc chịu không nổi cái quá trình xay đậu hủ của Điền Trí Viễn, đẩy vai hấn, ngửa mình ra sau dựa vào bức tường men sứ lạnh buốt, một tay nắm cánh tay hấn, một tay chống lên bồn rửa tay bên cạnh, cách giữ cơ thể thăng bằng này càng khiến phần mông dán chặt vào nơi ấy của Điền Trí Viễn hơn, sau đó chính cậu bắt đầu di động.

“Mới thế này đã không nhận được rồi! Rõ là gấp gáp.” Điền Trí Viễn cười khẽ, hai tay nắm lấy eo nhỏ của Doãn Chân, như cậu mong muốn – bắt đầu mạnh mẽ quyết đoán, dũng mãnh thẳng tiến.

“A a...” Khoái cảm dữ dội lập tức cuộn trào như là lửa cháy lan đồng cỏ, vừa kịch liệt nóng bỏng, vừa nhanh chóng lại mạnh mẽ, hết lớp này lại đến lớp sóng khác, dồn dập vỗ lên khắp nơi trên cơ thể, phần lưng vì va chạm kịch liệt mà nhiều lần ma sát với vách tường men sứ, từ lạnh như băng mau chóng chuyển sang nóng như lửa, đầu óc vừa mới tỉnh táo thoáng cái trở nên say đắm trống rỗng, cái nơi bị rút ra cắm vào vừa ngứa vừa tê, tiếng nước ướt át nhóp nhép vang lên khi tới tới lui lui.

Hai người cứ như vậy mà quay cuồng làm hai lần trong đó, tắm rửa sạch sẽ xong thì về giường, đang đắp chung một cái mền không bao lâu Điền Trí Viễn lại trở nên cương cứng, thế là tiếp tục móc gậy ra mà ‘lên’. Lúc bắt đầu lần thứ tư, ngay cả eo Doãn Chân cũng không nâng nổi nữa, chỉ có thể thở hổn hển hết cơn mènh nhỏ mà xin tha.

Điền Trí Viễn vẫn cứ miệt mài làm hết sức, vừa động vừa hỏi: “Chẳng phải ba tiếng trước em còn nài anh mau lên đó sao? Sao giờ lại không chịu nổi nữa rồi?”

Bờ mông Doãn Chân vênh lên cao cao, quỳ sấp trên chiếc giường lớn, hai tay ôm gối, một mỗi kê đầu lên trên, cả người lắc lư theo nhịp va chạm của Điền Trí Viễn. Cậu xấu hổ vùi mặt vào trong gối, kêu gào: “Anh thì ngày càng sáng khoái, nhưng eo của em sắp bị anh chơi gãy mất rồi này.”

Điền Trí Viễn dừng lại, cúi người ôm lấy Doãn Chân, hôn lên lưng cậu – “Nhưng bấy nhiêu sao đủ thỏa mãn em, làm sao lấp đầy em?” Liềm láp cổ và bả vai Doãn Chân, lại bắt đầu ra sức mà đâm, rồi sau đó thỏa mãn nghe tiếng cậu rên rỉ đầy hưởng thụ.

Sau lần cuối cùng, lúc Điền Trí Viễn rút ra từ phía sau Doãn Chân, phát hiện cậu đã ngủ mất rồi. Điền Trí Viễn cười hôn lên đôi mắt nhắm chặt của cậu, khoe môi cong cong.

Doãn Chân nằm bẹp trên giường hai ngày, chờ đến khi cậu phục hồi sinh lực, cũng vừa đúng sinh nhật của mẹ hai, cả nhà chuẩn bị xuất phát đến Đại Phố Châu.

Lái xe từ trấn Nguyên Thủy đến Toa Bố Ô – Đại Phố Châu tốn hơn hai tiếng, dọc đường đi hai đứa quỷ nhỏ cứ lú lú ờ ờ không ngồi, chùng tiêng sau mới nhao nhao đi ngủ. Mẹ hai ôm một đứa, Doãn Chân ôm một đứa, đến nơi rồi mới ép tụi nó dậy.

Bởi trước đó đã gọi điện nhờ người quen mua giúp vé vào cửa đầu đó cả rồi, nên tạm thời bớt được khâu mua vé phiền phức, cả nhà mau chóng thông qua.

“Này chắc là rừng đá hen?” Vừa bước vào khu vực ngắm cảnh, trước mắt đúng là vách tường đá trông giống như một tấm bình phong, trước vách đá có một quảng trường cực lớn. Doãn Chân nhìn đặc điểm địa chất nơi đây, ngỡ ngơ hỏi Điền Trí Viễn.

Điền Trí Viễn nắm tay mẹ hai, vừa đi vừa nói: “Ừ, Toa Bố Ô là dạng địa chất đá vôi điển hình, là rừng đá lớn thứ hai Trung Quốc, và có thảm thực vật rừng đá đứng đầu cả nước.” Quay đầu cười nhìn Doãn Chân – “Hà, em có biết Toa Bố có nghĩa là gì không?”

Doãn Chân chớp chớp mắt – “Toa Bố là tiếng địa phương nào à?”

Mẹ hai cười tủm tỉm tiếp lời: “Toa Bố là tiếng Thổ Gia – nghĩa là ba cái, Toa Bố Ô thật ra chính là ba cái khe núi.”

Doãn Chân lộ vẻ mặt thần kỳ – “Bác gái, bác còn biết cả tiếng Thổ Gia à?”

Mẹ hai lắc lắc tay – “Đâu có, bác vốn là người Thổ Gia chính gốc mà. Chẳng qua là do thanh niên giờ ai cũng nói tiếng phổ thông cả, nên tiếng Thổ Gia rắc rắc rồi kia đã sớm mất gốc rồi.”

Điền Trí Viễn bật cười, chỉ vào bức bình phong bằng đá trước quảng trường lớn, nói: “Ở đây này, là nơi con gái Thổ Gia mở hội làm quen mỗi năm một lần, thanh niên chưa cưới trong thập lý bát hương* đều sẽ tụ tập đến nơi đây mua sắm, hát đối tìm người yêu.”

*mười dặm tám thôn

Doãn Chân mỗi tay dắt một đứa nhỏ, ngẩng đầu nhìn bình phong đá, gật đầu nói: “Ừm, hội con gái Thổ Gia em có biết, nghe nói năm nào cũng rất náo nhiệt, cơ mà em không có duyên trông thấy.”

Điền Trí Viễn nói: “Hiện giờ không đúng lúc, hội con gái đều tổ chức vào ngày bảy tháng bảy âm lịch hằng năm, chúng ta coi như là lỡ dịp rồi. Nếu em muốn đi xem, chỉ có thể đợi đến ngày bảy tháng bảy sang năm thôi.”

Doãn Chân cười xấu xa một tiếng: “Ai nói em muốn xem? Em chỉ là muốn tự thể nghiệm cảm giác người Thổ Gia dùng cách này để làm quen thôi, nói không chừng em còn có thể tìm được mấy người vừa mắt ấy chứ.” Nói xong, dắt tụi nhỏ đi lên trước, cũng không nhìn về mặt của Điền Trí Viễn.

“Ê, không phải em nghiêm túc đó chứ?” Điền Trí Viễn buông tay mẹ hai đuổi theo, rất căng thẳng nắm vai Doãn Chân.

Mẹ hai phì cười – “Mẹ nói con này Trí Viễn, con thấy Tiểu Doãn trẻ con vậy thì phải biết là cậu ấy thích đùa chứ.”

Doãn Chân cũng cười.

Điền Trí Viễn xấu hổ nhìn mẹ hai, quay đầu lại lườm Doãn Chân rồi nhỏ giọng nói: “Hội con gái tháng bảy kiếp này em đừng nghĩ tới việc đi coi.”

“Ê!” Doãn Chân kháng nghị, nhưng Điền Trí Viễn vờ như không nghe thấy.

Trong kỳ quốc khánh, người đến du lịch rất nhiều. Nhóm Điền Trí Viễn khởi hành từ sáu giờ sáng, đến Toa Bồ Ô là tám giờ lẻ mấy phút, trời đã vào đầu thu, lúc này đã có hơi se lạnh rồi, nhưng không chút nào ảnh hưởng tới những du khách này. Chín giờ, khắp nơi trong khu vực ngắm cảnh đều toàn là bóng người di động.

Đi qua bình phong, xuôi theo khe đá bước vào khu vực ngắm cảnh, tầm nhìn bỗng chốc thông thoáng, từng vùng từng khu đá có hình thù kỳ quái trải dài trước mắt, có cái nhìn như điều hâu ngấm trăng, có cái như rồng hổ đầu đá, có cái giống hệt đoá sen, có cái mềm mại thướt tha, có cái lại cao vút hùng vĩ. Có nơi chật hẹp, chỉ chứa nổi một người đi qua, chỉ thấy được một lần trời xanh trên đỉnh đầu.

“Nghe nói cái nơi chật hẹp này là con đường cửa ải mà nhi lang* trên núi xuống tìm vợ phải đi qua. Nhi lang Thổ Gia phải vai vác đòn gánh, lưng công người yêu, đi mà không đụng vách núi sẽ thông qua, bằng không thì sẽ không hoàn thành thử thách.” Để hợp với con đường cửa ải này, Điền Trí Viễn công Hâm Hâm, vừa cẩn thận từng li từng tí băng qua khe hở, vừa giải thích cho Doãn Chân nghe.

*Là từ chỉ đàn ông, con trai

Doãn Chân cũng lưng công Nữ Nữ, vừa đi vừa nhìn hai bên, nói: “Chắc cả trai lẫn gái ở đây đều gầy như con nít ấy nhỉ.”

Điền Trí Viễn phì cười – “Em ví dụ gì lạ vậy?”

Băng qua khe đá, tầm nhìn lại sáng lên – “Còn không phải sao, cái chỗ hẹp thế kia, người nào mà nặng hơn bảy chục kí chắc kẹt luôn ở trong khối động đây luôn quá, không liều mạng giảm béo thì đi qua cái kiểu gì?”

“Hahaha...”

Cảnh đẹp trên đường đi xuất hiện liên tục, gió mát và tiếng sơn ca* không biết từ nơi đâu truyền tới rừng đá, khiến người ta cảm thấy mới mẻ, toàn thân khoan khoái dễ chịu. Đi rồi đi, thỉnh thoảng lại xuất hiện thôn trại của người dân, trong những thửa ruộng hai bên con đường nhỏ trải đầy khoai tây, củ cải trắng, bắp cải chờ thu hoạch.

*Không phải tiếng chim đâu, là tiếng hát dân gian đó:v

“Ba ơi ba, buổi trưa mình ăn ở đâu.”

“Ở đây toàn là đá, không phải mình sẽ ăn đá đó chứ?”

Điền Trí Viễn hai tay véo véo mặt hai đứa nhỏ, nói: “Mấy đứa ăn được đá hử? Răng khoẻ dữ vậy sao.”

Doãn Chân đỡ mẹ hai ngồi xuống một tảng đá lớn nghỉ xả hơi – “Trong khu ngắm cảnh này chắc phải có tiệm cơm gì đó chứ nhỉ, nếu không thì nhiều người đi du lịch vậy giải quyết vấn đề cơm trưa kiểu gì.”

Điền Trí Viễn lục ba lô lấy khăn giấy đưa cho mọi người – “Đừng lo chuyện cái bụng, ở đây đâu đâu cũng là hộ nhà nông, cơm trưa có thể giải quyết trong thôn, người Thổ Gia hiếu khách sẽ không từ chối khách tới thăm đâu.”

Thấy tụi nhỏ đã đói bụng, sau khi cả nhà nghỉ ngơi chốc lát, Điền Trí Viễn liền dẫn cả nhóm vào trong trại tìm mấy hộ nhà nông. Cuối cùng tìm được một căn nhà sàn.

“Woa! Lần đầu tiên em thấy nhà sàn đó, cảm giác thật mới lạ.” Doãn Chân vừa trông thấy căn nhà sàn xây dựa vào núi kia hai mắt liền toả sáng.

Điền Trí Viễn xoa đầu cậu – “Sao lại y chang con nít thế này.”

“Em thấy rất hứng thú với nhà sàn!”

“Ừa, vậy khi về anh sẽ xây một căn nhà sàn, nuôi em ở trong!”

“...”

Thức ăn Thổ Gia rất đơn giản, một nồi canh gà đất hầm, ba đĩa rau xào, thịt khô xào măng tây thái lát, thịt khô xào ớt xay và một khoai tây sợi chua cay, cộng thêm ba đĩa dưa chua Thổ Gia tự làm nữa. Không trang trí lộng lẫy kiểu khách sạn, không nồng nặc mùi gà nhập khẩu, những món ăn này đều có hương vị màu sắc chính tông, vừa thơm lại vừa ngon miệng.

“Ăn ngon thật!” Doãn Chân cảm thấy bụng mình no căng.

Mẹ hai vừa ăn vừa gật đầu – “Ừm, mấy cái món này ấy, toàn nấu bằng lò củi cả, có vị của củi lửa, ăn rất ngon.”

Doãn Chân không ngại học hỏi: “Lò củi là lò gì vậy ạ?”

Điền Trí Viễn vừa gấp đồ ăn cho tụi nhỏ vừa nói: “Là bếp lò được đục từ bùn, trong bụng lò đốt lửa củi, ở trên thì đặt một cái nồi lớn để nấu cơm xào rau, là loại lò nguyên thủy nhất.”

Bữa cơm này ăn hết sức thơm ngon, cuối cùng đến cả nước canh cũng húp sạch không thừa một giọt.

Buổi chiều lại dạo thêm vài nơi ngắm cảnh, tụi nhỏ với mẹ hai đều đã mệt mỏi đi hết nổi, Điền Trí Viễn bèn gọi mấy cái kiệu tới, để mẹ hai với tụi nhỏ ngồi.

Người nâng kiệu trong khu vực ngắm cảnh đều là đàn ông bản địa, đầu thu rồi cũng vẫn mặc quần thụng với áo cộc phanh ngực, đầu quấn khăn vải, là trang phục điển hình của đàn ông Thổ Gia. Bọn họ vừa nâng khách, vừa cất giọng hát sơn ca, tiếng ca vang dội quanh quần nơi rừng đá, chỉ chốc lát sau đã có tiếng đáp lại từ khắp nơi.

Doãn Chân nhìn xung quanh, thì ra ở các hướng đằng xa đều có các anh khiêng kiệu, bọn họ cũng đang nâng khách chuẩn bị xuống núi, nghe ai đang hát sơn ca, hứng thú nổi lên, mọi người liền hưởng ứng lẫn nhau, tiếng ca to rõ lập tức kết hợp với ánh chiều tà tạo nên một quang cảnh rực rỡ.

“Sao nào? Hôm nay vui lắm à?” Trên đường đi về nội thành Đại Phò Châu, Điền Trí Viễn vừa lái xe vừa hỏi Doãn Chân.

Doãn Chân lườm hần, ôm lấy Hâm Hâm đã mệt ngủ vào lòng – “Câu này lẽ ra nên hỏi mẹ anh mới phải, hôm nay là sinh nhật của bác ấy mà, cảm giác của em không quan trọng, anh đừng lộn đối tượng chính chứ.”

Điền Trí Viễn quay đầu nhìn thoáng mẹ hai ngồi đằng sau, mẹ hai ôm Nữu Nữu, hai người nội với cháu đang lệch đầu ngủ say ở đằng sau – “Sinh nhật của mẹ quan trọng, em cũng quan trọng, đối với anh, mọi người đều quan trọng.” Điền Trí Viễn nhìn thẳng phía trước, ánh đèn đường quét qua để lại trên gương mặt tuần lãng cương nghị của hần từng vệt sáng – “Kiếp này anh đã không còn mong muốn gì hơn, chỉ mong cho người anh yêu đều vui vui vẻ vẻ là đủ rồi.”

Doãn Chân không nói lời nào, trong lòng khoan khoái ấm áp, sau một lúc lâu, cậu nhìn thoáng qua mẹ hai đang ngủ say, rồi nghiêng người qua sắp đầu lại hôn lên khoé miệng Điền Trí Viễn một cái.

Điền Trí Viễn quay đầu lại cười với cậu.

← Xem lại

Xem tiếp

36. Chương 36

Nơi Điền Trí Viễn quyết định trọ lại là một khách sạn ba sao trong nội thành Đại Phổ Châu, thuê cho mẹ hai với tụi nhỏ là phòng loại 688 một đêm, còn hắn và Doãn Chân thì chọn phòng bình thường giá chỉ hơn trăm.

Mẹ hai cứ vặn hỏi Điền Trí Viễn giá phòng kia bao nhiêu một đêm mãi, hắn hàm hồ nói cũng chỉ hơn trăm thôi à, còn liên tục nháy mắt với nhân viên phục vụ ở chỗ bàn đăng ký, cảnh cáo cô đừng có nhiều chuyện. 688 đồng cho một phòng ở nội thành Đại Phổ Châu chỉ có thể coi là bình thường nhất rồi, xa hoa hơn loại thường chút thì là hai ba ngàn, hắn đã suy nghĩ đến việc mẹ hai nếu biết hắn xài tiền bậy bạ xong sẽ phát bực nên mới tìm nơi rẻ nhất đó chứ, nhưng hắn vẫn không dám để bà biết giá tiền thật, bằng không bà lại trách móc nữa.

Cầm thẻ phòng đi thang máy đến tầng mười bảy, Điền Trí Viễn mở cửa giúp mẹ hai, Doãn Chân tắm rửa gội đầu cho hai con khỉ nhỏ, kì cọ tụi nó hoàn toàn sạch sẽ rồi thay quần áo mới, sau đó ba người lớn cũng tắm rửa đơn giản một chút, xuống khỏi tầng đến nhà hàng ăn cơm tối.

Bữa cơm này rất phong phú, ba người lớn hai đứa trẻ, chọn đồ đầy một bàn, toàn là món bình thường hiếm khi ăn. Điền Trí Viễn gọi mỗi món một ít, mẹ hai liên cau mày nhỏ tiếng kêu mắc quá, đủ ăn rồi, đừng có kêu nữa... Doãn Chân với tụi nhỏ mím môi cười không ngớt, tuyệt không cho bà xen vào.

Lúc ăn cơm, Điền Trí Viễn còn gọi một chai rượu vang đỏ, rót cho mẹ hai một chút, mẹ hai nếm thử nói vị nó là lạ, còn không uống ngon bằng rượu bắp. Điền Trí Viễn bật cười, chia nhau ra uống chai rượu vang đỏ với Doãn Chân.

Mẹ hai không uống rượu, Điền Trí Viễn liền không ngừng chèo chắt mấy món ngon vào chén bà, đến khi bà đỡ khóc đỡ cười nói thẳng ra là đủ rồi, ăn không có hết thì hắn mới dừng tay. Hôm nay rất là mệt, cả nhà cũng đói bụng lắm rồi, một bàn bảy tám món cuối cùng đều ăn sạch trơn, Hâm Hâm thậm chí còn xới thêm chén cơm, mà ngay cả Nữ Nữ ngày thường sức ăn rất ít cũng ăn hết một chén.

“Sao không mua cho mẹ anh cái bánh kem chúc mừng sinh nhật.” Sau khi ăn xong, Doãn Chân và Điền Trí Viễn tới phòng vệ sinh một chuyến, Doãn Chân uống rượu nên mặt có hơi ửng hồng, khoé mắt khi cười càng thêm vẻ lãng lơ hơn bình thường, Điền Trí Viễn nhìn mà tâm tư xôn xao.

Điền Trí Viễn cúi đầu mở nước rửa tay, cười nói: “Bánh kem là đồ ngọt, mẹ anh có hơi cao đường huyết, không ăn được, anh cũng không thích cho mấy đứa nhỏ ăn, ăn nhiều đồ ngọt quá không tốt. Em thấy đó, Hâm Hâm giờ béo ú luôn rồi.”

Doãn Chân gật gật đầu, thấy Điền Trí Viễn đã rửa tay xong, hiểu ý rút giấy đưa cho hắn – “Nói có lý.”

Điền Trí Viễn cầm giấy vừa lau tay vừa nhìn xung quanh, thấy trong phòng vệ sinh không có ai, cực kỳ nhanh ôm lấy đầu Doãn Chân hung hăng gặm mấy phát lên môi cậu.

“Hửm? Dạo này ngày càng biết nịnh nọt em ha?” Hôn đủ rồi, Doãn Chân chà chà khoé môi, cười xấu xa nói.

Ánh mắt Điền Trí Viễn có hơi mơ màng, dường như đã có một phần ngà ngà say – “Trong miệng em có vị ngọt của rượu.”

Doãn Chân nắn nắn cầm hắc, cố ý hạ giọng, mập mờ nói: “Vậy thì lát nữa về phòng cho anh ném đủ luôn được không?”

“Được!” Điền Trí Viễn chúi đầu vào hõm cổ Doãn Chân, khe khẽ cười, trong giọng nói có chút khàn khàn biếng nhác – “Anh không chỉ muốn ném trong miệng em, mà còn muốn ném luôn cả phía dưới của em nữa.”

Doãn Chân đẩy Điền Trí Viễn ra, bật cười nói: “Nè, không phải anh say rồi đó chứ?”

Điền Trí Viễn lắc đầu – “Ra ngoài thôi!”

Hết việc rồi, hai người cười cười nói nói đi ra khỏi phòng vệ sinh, phía đối diện có bốn năm người cũng đang đi tới đây, hành lang rộng hai mét lập tức trở nên chật chội. Thấy cả đám bọn họ ai cũng mang đồ tây, Điền Trí Viễn vô thức nắm tay Doãn Chân áp sát vào trong, để cho những người kia đi trước. Thế nhưng, Điền Trí Viễn vừa quay đầu, lại trông thấy Doãn Chân kinh ngạc trợn mắt nhìn phía đối diện.

Xuôi theo đường nhìn của Doãn Chân, Điền Trí Viễn chậm chậm quay đầu lại.

Từ biệt mấy năm, giờ khắc này bốn mắt hợp nhau, tuy vẫn là khuôn mặt trong trí nhớ, nhưng cảm giác đã là lạ lắm như chưa hề quen biết.

Điền Trí Viễn nhìn người đàn ông cách mình không đến hai mét, bởi vì bất ngờ gặp nhau mà ngạc nhiên đến ngơ ngẩn kia, ngoài ý muốn lại bình tĩnh vô cùng, không có sự cảm phần và oán giận của trước đây, không có nỗi hoài niệm và tiếc nuối đối với đoạn tình yêu kia, cũng càng không có thăm dò và tò mò với tình hình của y lúc này, có, chỉ là sự bình tĩnh và im lặng khi đối mặt với một người xa lạ.

“Còn nhìn cái gì nữa? Đi thôi!” Điền Trí Viễn kéo tay Doãn Chân một cái, vẻ tươi cười lại lộ ra lần nữa, thư thả, tự nhiên, phát ra từ tận đáy lòng, một chút dấu vết cứng nhắc hoặc là cố giả bộ cũng không có.

Doãn Chân ngẩn người nhìn Điền Trí Viễn, cũng mau chóng thoải mái mà cười rộ lên – “Ngại quá, tự nhiên ngớ người.”

Hai người tay cầm tay nghiêng mình đi qua đám người kia, không hề quay đầu lại.

Đám đàn ông bạn âu phục vẫn đứng yên tại chỗ đưa mắt nhìn nhau, một người trong đó tiến lên hai bước, rướn người, lấy thân mình đẩy nhẹ người đàn ông trẻ tuổi mang kính gọng đen kia, dè dặt hỏi: “Mặc kiểm? Ngài quen hai người bạn này à?”

Mọi Mặc Hiểu Thiên trắng bệch, chậm rãi lắc đầu, sau đó thẳng lưng, bước nhanh đi thẳng về phía trước.

Doãn Chân thật sự không ngờ tới sẽ gặp phải Mặc Hiểu Thiên ở Đại Phố Châu này, lúc nhìn thấy y, cậu gần như là bị dọa giật nảy mình. Cậu vốn không muốn để Điền Trí Viễn gặp gỡ Mặc Hiểu Thiên, lần Mặc Hiểu Thiên ở trọ tại nhà nghỉ của Điền Trí Viễn, cậu vì không cho Điền Trí Viễn biết mà liên hợp với Triệu Nhã Hân giấu diếm hắc, chuyện cậu sau khi quay về thành phố S đã đi gặp Mặc Hiểu Thiên cũng không có nói với hắc. Cậu hi vọng kiếp này Điền Trí Viễn đừng bao giờ gặp lại Mặc Hiểu Thiên, nhưng dù sao thì người tính cũng không bằng trời tính, có đôi khi đã cố hết sức phòng ngừa, chuyện vẫn sẽ xảy ra dưới tình huống ngoài ý muốn.

Một khắc ấy, Doãn Chân cảm thấy vô cùng lo lắng.

Cũng chẳng phải cậu không tin Điền Trí Viễn, mà là cậu không tin Mặc Hiểu Thiên. Lần trước quay về thành phố S gặp Mặc Hiểu Thiên, Doãn Chân đã nhận ra y vẫn rất để ý tới Điền Trí Viễn, khi y biết cậu và Điền Trí Viễn ở bên nhau, vẻ mặt tái nhợt hết như mắc bệnh kia, ánh nhìn tuyệt vọng như rằng một giây sau nước mắt sẽ tràn ra kia, nỗi đau đớn ấy không phải giả vờ, Mặc Hiểu Thiên y vẫn còn thích Điền Trí Viễn.

Chính vì đọc hiểu cảm giác khó thể cất bỏ trong lòng của Mặc Hiểu Thiên đối với Điền Trí Viễn, cho nên Doãn Chân mới cảm thấy lo lắng, mới không muốn để hai người này gặp nhau.

Đương nhiên, so với việc này, còn có chuyện khác khiến cậu lo lắng hơn nữa kia. Cậu sợ Điền Trí Viễn khổ sở, Mặc Hiểu Thiên đã từng tổn thương hắc như vậy, hai người gặp mặt tất nhiên sẽ làm Điền Trí Viễn nhớ tới chuyện ngày xưa, vết sẹo cũ bị rạch ra, đau đớn là điều không cách nào tránh khỏi, liệu hắc có thể chịu đựng được chăng?

Thế nhưng, khi Điền Trí Viễn mỉm cười quay đầu lại, nhẹ nhàng nắm chặt tay cậu rồi nói “đi thôi”, cậu đã bình thường trở lại. Cậu cảm giác được sự yên tĩnh trong lòng Điền Trí Viễn, biết hẳn đã hoàn toàn buông bỏ quá khứ, hoàn toàn trục xuất người tên Mạc Hiểu Thiên này ra khỏi đầu rồi.

“Ái, mệt quá à!” Về phòng, Doãn Chân ném mình lên giường.

Điền Trí Viễn dứt thẻ phòng vào trong khe thẻ từ, đèn phòng và TV đều sáng lên. Hắn yêu chiều nhìn thoáng qua Doãn Chân đang nằm lỳ ở trên giường, cam chịu mà lấy quần áo trong vali ra treo vào tủ đồ, sau đó đảo vào phòng tắm vắt một chiếc khăn nóng rồi đi ra, lau tay cho Doãn Chân.

Doãn Chân nhìn khăn mặt trước mắt, một phát gạt bay, xoay người nằm thẳng lại, ôm cổ Điền Trí Viễn kéo hẳn xuống phủ dề lên mình. Cảm giác môi lưỡi quần quít luôn mê say như thế, mút mát thế nào cũng dường như không đủ, chỉ hận không thể hút lấy tất cả của đối phương vào linh hồn của mình.

“Sao thế?” Điền Trí Viễn cưỡng ép tách môi hai người ra, thở hổn hển, hai tay ôm lấy đôi gò má của Doãn Chân, ngón cái vuốt ve bờ môi sưng đỏ của cậu – “Có phải bởi vì gặp Mạc Hiểu Thiên ban nãy không?”

Doãn Chân ôm cổ Điền Trí Viễn, kéo đầu hắn dề vào hõm cổ mình, dùng cả tay lẫn chân ôm chặt lấy, có hơi trẻ con nói: “Anh bây giờ là của em, là của một mình em thôi!”

Điền Trí Viễn lặng im, hắn cảm giác được Doãn Chân bắt an, vì vậy dùng sức mạnh hơn ôm ngược lại cậu – “Đừng để ý tới Mạc Hiểu Thiên nữa, coi cậu ta thành người xa lạ là xong, chúng ta có cuộc sống của chúng ta, cùng cậu ta nước giếng không phạm nước sông.”

Doãn Chân gật gật đầu – “Em chỉ sợ nó chưa hết hi vọng với anh thôi!” Thực tế là y thật sự chưa chết tâm.

Điền Trí Viễn bật cười: “Nói câu gì ngốc vậy hả? Nếu cậu ta có chút xú tình nghĩa gì, thì năm xưa đã không làm điều đó với anh rồi. Vả lại, cho dù có thì thế nào? Chẳng lẽ em lo anh sẽ cam chịu quay lại hay sao? Tuy anh không phải người thông minh, nhưng cũng chẳng phải cái loại ngu si đã gặp phải quỷ rồi lại còn đi lên lối cũ lần nữa!”

Doãn Chân vuốt mái tóc ngắn đâm ngứa tay cậu của hắn, nói: “Không phải em không tin anh, em chỉ là sợ nó tới phá đám thôi, anh hiểu không? Lần về thành phố S khi trước em đã đi gặp nó một lần, nó thật sự thay đổi quá nhiều.”

Điền Trí Viễn buông Doãn Chân ra, ngồi dậy, ánh mắt hơi ngạc nhiên – “Em gặp cậu ta làm gì?”

Doãn Chân cũng ngồi dậy, thở dài: “Có thể làm gì? Còn chẳng phải vì chuyện năm đó...” Cậu đem toàn bộ nội dung cuộc trò chuyện với Mạc Hiểu Thiên lần ấy nói hết cho Điền Trí Viễn – “... Em thấy, nó vẫn còn thích anh, dù năm đó nó làm chuyện hèn hạ ấy với anh, nhưng trong lòng nó vẫn không hề quên anh. Nên em rất lo lắng, bảy năm trước nó có thể đập một gậy vào lưng em, khó mà đảm bảo bảy năm sau nó sẽ không đập thêm lần nữa.”

Điền Trí Viễn lắc đầu bất đắc dĩ, cho rằng Doãn Chân quá buồn lo vô cớ – “Em lo việc này làm gì chứ? Cậu ta ở thành phố S xa xôi, tụi mình thì ở cái thị trấn nho nhỏ này, mỗi người một nơi, cầm tám cây gậy tre đánh* cũng chẳng tới nỗi, anh cũng không hề có lấy tí xiu suy nghĩ gì về cậu ta cả, cậu ta sao có thể đến đây quấy rối?” Đưa tay vò rối tóc Doãn Chân thành giống cái ổ gà – “Tiểu quỷ em thật là, thù hận cậu ta nhiều như thế, anh thấy cậu ta còn chẳng kích động, em ồn ào khó chịu cái gì chứ?”

*Ý nói về một việc không thể xảy ra

Doãn Chân nghĩ một lát, cảm thấy Điền Trí Viễn nói có lý, nhưng vẫn không sao vui vẻ nổi, cẩu bản gạt bay cái tay đang làm loạn của hắn – “Em đây gọi là ghen anh hiểu không hả? Có người vì anh mà ghen anh còn không thấy vui à!”

Điền Trí Viễn dở khóc dở cười, nói không nên lời phản bác nào, đành phải một tay ôm cậu dậy, vừa đi về phòng tắm vừa nói: “Được rồi được rồi, anh vui mà, quá cmn vui luôn! Vợ anh ghen là thể hiện yêu anh, anh quả thật vui muốn chết! Cơ mà, em đừng có nghĩ tới người không liên quan nữa, còn không bằng nghĩ cách hầu hạ chồng em thế nào đi.”

“Cút giùm cái!” Doãn Chân mỉm cười, đẩy đầu Điền Trí Viễn – “Ai hầu hạ ai hả?”

Điền Trí Viễn một đạp đá văng cửa phòng tắm, đặt Doãn Chân ngồi lên trên bồn rửa tay, tụt quần cậu xuống, nghiêm túc nói: “Anh hầu hạ em!”

Điền Trí Viễn nói được thì làm được, hết sức chuyên nghiệp mà bắt đầu hầu hạ Doãn Chân, gội đầu tắm rửa cho cậu, xong xuôi rồi thì dùng khăn tắm lau khô người cho cậu, ôm cậu ra khỏi phòng tắm, xoa bóp cho cậu, từ bả vai cho tới bắp chân, đến tận khi có tiếng ngáy nho nhỏ vang lên hẳn mới dừng lại.

“Ngủ ngon, người yêu của anh!”

← Xem lại

Xem tiếp

Ngọt quéo cả lòng mẹ con F.A =A=

37. Chương 37

Một đêm này, không ngờ lại chẳng mộng mị gì.

Tiết trời đầu thu, không khí lúc tảng sáng đã xen lẫn một luồng hơi lạnh, từ cửa sổ rộng mở thổi vào, khe khe lay động tấm rèm che.

Điền Trí Viễn mở mắt ra, phát hiện Doãn Chân đang bình thản ngủ say trong khuỷu tay hắn, tiếng hít thở nhẹ nhàng và vững vàng vang lên ở hõm cổ, hai tay cậu siết chặt lấy hông hắn, một chân cậu thì gác lên trên đùi hắn, dán chặt vào hắn không chừa một khe hở. Trái tim Điền Trí Viễn nhũn ra, thằng nhóc này để ý hắn nhiều đến bao nhiêu kia chứ? Đến cả trong lúc ngủ say cũng lấy tư thế y hệt chiếm giữ này quấn quít lấy hắn, hơn thế nữa tay chân cậu còn có chút lực, dường như có thể bắt lấy khi hắn chuẩn bị bỏ đi bất cứ lúc nào ấy.

Quả nhiên, việc đụng phải Mạc Hiểu Thiên hôm qua vẫn để lại bóng mờ trong lòng cậu, một năm bị răn cấm mười năm sợ dây thừng, thì ra cậu không hề tràn đầy tự tin và dũng cảm như vẻ bề ngoài, cậu cũng sẽ biết sợ.

Điền Trí Viễn nhin không được cúi đầu hôn hôn lên khoé môi cậu, bởi vì cử động khẽ này, hắn gần như là lập tức cảm giác được tay chân của Doãn Chân có tăng thêm chút lực.

Đúng là như thế thật.

Giờ khắc này, Điền Trí Viễn mới biết được bản thân mình rốt cuộc có bao nhiêu quan trọng trong lòng Doãn Chân. Tuy tuyệt không cho rằng mình còn có thể nảy sinh quan hệ với Mạc Hiểu Thiên lần nữa, nhưng trong lòng hắn vẫn lặng lẽ rần rần đe bản thân, nhất định không thể khiến Doãn Chân cảm thấy lo lắng.

Lúc này, người trong lòng khẽ cử động, nhịp thở kéo dài ra.

“Tỉnh rồi à?” Điền Trí Viễn bóp bóp mũi Doãn Chân, ánh mắt ẩn ý cười đầy yêu chiều.

Doãn Chân xoa mắt, lơ mơ hỏi: “Mấy giờ rồi?” Tiếng nói khàn khàn.

Hôm qua quá mệt mỏi, lúc ngủ lại quên mở điều hoà, nhiệt độ vẫn luôn duy trì ở mức 22°, không khí trong phòng rất khô ráo.

Điền Trí Viễn liếc đồng hồ trên tủ đầu giường – “Sáu giờ mười bảy.”

“Sớm dữ vậy?”

Điền Trí Viễn để mình trần, chỉ mặc độc một chiếc quần ngủ bước xuống giường, đi chân không đến cạnh tủ trà kê bên quầy đựng chén bát, rót một ly nước ấm từ máy nước nóng loại nhỏ, lấy nước xong rồi liền đem về đưa cho Doãn Chân – “Uống miếng nước nhuận họng.”

“Cảm ơn!” Nhiệt độ vừa phải, không nóng không lạnh, Doãn Chân một hơi uống sạch, cảm thấy cổ họng không còn khó chịu nữa.

Điền Trí Viễn tìm thấy remote điều hòa trên tủ đầu giường, tắt đi, Doãn Chân xuống giường đi vào phòng vệ sinh, sẵn tiện tắm rửa luôn. Lúc loã thể đi ra, trông thấy Điền Trí Viễn đang định mở cửa sổ liền vội vã kéo hẳn lại, chui vào trong ***g ngực hắn, lười biếng nói: “Đừng kéo rèm, chói mắt.”

Điền Trí Viễn sờ mái tóc còn ướt sũng của cậu – “Còn muốn ngủ à?”

Doãn Chân lắc đầu – “Cứ muốn ở đây với anh mãi thôi, không cần gì khác nữa.”

Doãn Chân cưỡng ép kéo Điền Trí Viễn chui vào chăn, dùng cả tay lẫn chân bám lấy, tựa đầu vào hõm cổ hắn, tay phải không thành thật cứ sờ tới sờ lui ***g ngực hắn, hơn nữa còn có xu hướng di động dần dần xuống phía dưới. Khi tay cậu trượt đến bụng dưới của hắn, Điền Trí Viễn quyết đoán đè cậu lại.

“Chẳng phải em đã nói là không muốn gì hết đó sao?”

“Thì là không muốn, nhưng đâu có nghĩa là sẽ không làm.” Cười mập mờ, dùng sức giãy tay ra, trườn vào đũng quần Điền Trí Viễn rồi bắt đầu làm loạn – “Em nhớ hôm qua anh có nói, muốn ném thử mùi rượu vang trong miệng em, còn cả hương vị của em nữa...”

Điền Trí Viễn bị mò mẫm, hít ngược một hơi – “Tối qua là do em ngủ trước mà.”

“Tại hôm qua mệt quá chứ bộ, đi đường núi cong cong rẽ rẽ, cả người mỏi nhừ luôn.” Doãn Chân cười tủm tỉm nằm úp sấp trên người Điền Trí Viễn, cơ thể vừa tắm xong trơn láng, thơm ngát – “Hiện giờ có cả đồng thời gian, em vẫn chưa đánh răng đâu, còn giữ lại vị rượu vang hôm qua cho anh ném thử này.”

“Cái thằng khỉ em thật đáng ghét mà!” Sáng sớm là lúc đàn ông tràn trề sinh lực nhất, Doãn Chân hơi khiêu khích tí, cậu nhỏ của Điền Trí Viễn đã sừng sững dựng đứng lên, cực kỳ phấn khởi.

Tình dục đã bị khơi dậy, Điền Trí Viễn cũng không khách khí, tụt quần đè Doãn Chân dưới thân, cả hai người cùng loã thể trần trụi ôm lấy nhau, cũng không chê đối phương chưa đánh răng mà hôn kịch liệt, cùng dùng tay xoa nắn cơ thể đối phương, dùng môi lưỡi nhấm nháp hương vị của đối phương.

Doãn Chân vừa tắm xong như một quả táo đỏ mới hái từ trên cây xuống, ẩm ẩm sương, ngọt ngào khoái khẩu, trong miệng cậu quả nhiên vẫn còn vị rượu vang sót lại, chỉ có điều đã nhạt đi ít nhiều, thế nhưng vẫn khiến Điền Trí Viễn mê mẩn nuốt nước bọt của cậu không thôi.

Trước khi ra ngoài Doãn Chân đã giấu bao* và dầu bôi trơn trong ngăn vách nhỏ của vali, giờ đúng lúc lấy ra xài.

*ahihi, đương nhiên là ‘ba con sói’ dồi = v =

Doãn Chân đứng trên sàn, nửa người trên úp sấp bên giường, bờ mông tròn trịa mượt mà trắng như tuyết vểnh lên cao cao, Điền Trí Viễn đứng sau lưng cậu đỡ cái thứ thô to của mình chậm rãi tiến thẳng vào cái lỗ bé nhỏ của cậu, cảm giác được lấp đầy lập tức khiến cậu thoải mái ngửa cổ ra sau rên rỉ một tiếng.

“Đau không?” Đợt trước mới dữ dội làm cả đêm, mà chuyện đó chỉ cách đây có hai ba ngày, giờ đi vào lần nữa, Điền Trí Viễn vẫn rất lo lắng Doãn Chân sẽ không chịu nổi.

Doãn Chân lắc đầu, hai hàng lông mày cau lại, thở hổn hển nói: “Không đau, anh cứ việc động.”

Mặc dù nói thế, nhưng Điền Trí Viễn vẫn không đưa đẩy quá nhanh, chỉ có điều rất mạnh mẽ, mỗi lần đều cẩn thận đâm vào điểm mẫn cảm của Doãn Chân, hắn kiểm chế cảm giác của bản thân, cố gắng khiến Doãn Chân cảm thấy thật thoải mái.

Làm chuyện ân ái ầm ập một hồi, Doãn Chân lại ngủ thêm lần nữa. Bởi có mang theo đồ nên không phải dọn dẹp gì nhiều, Điền Trí Viễn mặc quần áo tử tế, đi qua xem mẹ hai với tụi nhỏ.

Hôm qua ai cũng mệt cả, mẹ hai quen dậy sớm mỗi sáng cũng ngủ thẳng tới tám giờ hơn mới dậy, còn tụi nhỏ thì khỏi phải nói. Điền Trí Viễn nhìn giờ, xem ra kế hoạch ăn buffet sáng ở khách sạn không thành rồi, vì vậy quyết định ra ngoài mua cơm sáng đem về, để tụi nhỏ tỉnh ngủ sẽ ăn trong phòng luôn.

Đi thang máy, vừa xuống tầng một thì nhận được một cuộc gọi đến từ Trần Dương. Điền Trí Viễn vừa đi vừa nghe máy, Trần Dương nói đã tìm được thằng khốn chơi gian lận, ngay tại Thất Lý Bình của Đại Phố Châu.

Điền Trí Viễn thả chậm bước chân, chân mày cứng lại – “Nó dám trốn trong trại của cậu Vĩ!”

[Đúng vậy đó anh, tụi em cũng chẳng ngờ, nếu không phải lần này trại của cậu Vĩ bị tóm, em cũng không cách nào nhận được tin]

Điền Trí Viễn lại khẽ giật mình – “Trại của cậu Vĩ bị tóm rồi? Chuyện khi nào? Sao anh không biết?”

[Đã bị tóm từ lâu rồi, hơn một tuần thì phải. Nghe nói lần này ồn ào lớn lắm, người trên tỉnh cũng tới điều tra, cậu Vĩ đợt này chắc chạy trời không khỏi nắng]

Cậu Vĩ ở Đại Phổ Châu là điển hình của loại xã hội đen đời thứ hai, lúc mới mười sáu tuổi đã biết cầm đá đập chết tươi một bé gái mồ côi mà bà nội y nhận nuôi ở ngay một vùng nước cạn, để phòng ngừa mai này cô bé đó sẽ phân chia tài sản của ông bố với gã, làm bà nội gã tức chết, có thể thấy lòng dạ kẻ này độc ác bao nhiêu.

Người trên giang hồ cho cậu Vĩ kia thể diện đa phần đều nể mặt ông bố của gã, còn thực tế thì trong mắt mọi người vốn không hề nể phục gã. Lần bị tóm này, mặc dù Trần Dương không nói, Điền Trí Viễn cũng biết đại khái chuyện gì đã xảy ra, phần nhiều có lẽ là do gã quá huênh hoang, hơn nữa còn không để tâm đến đạo đức giang hồ, dùng mọi thủ đoạn để vơ vét của cải, người ta tới đánh bài mà tiền có đi không về nên mới bị tổ cáo.

“Còn cái thằng khốn nạn kia thì sao? Nó làm việc trong trại của cậu Vĩ?” Điền Trí Viễn lại bắt đầu đi tiếp, đằng trước là cửa khách sạn, ở giữa là cửa xoay kiểu lớn, hai bên là thủy tinh trong suốt, ngay trước mắt hẳn đang có hai người đàn ông mang âu phục đi tới, người đi trước mang kính gọng đen đang nghiêng đầu nói gì đó, người ở đằng sau dè dặt khiêm tốn dạ vâng.

Điền Trí Viễn im lặng, thảo nào Mạc Hiểu Thiên lại xuất hiện ở Đại Phổ Châu này, nhất định là đến để điều tra vụ án đánh bạc của cậu Vĩ.

Hai người mang âu phục đi đến trước cửa xoay, xuyên qua lớp thủy tinh trong veo, Mạc Hiểu Thiên trông thấy Điền Trí Viễn vừa gọi điện vừa bước tới, vẻ mặt bình tĩnh không khỏi trở nên kích động.

Trong lúc Trần Dương còn đang nói, Điền Trí Viễn dõi theo Mạc Hiểu Thiên từ cửa xoay bước đến, ánh mắt y khoá chặt lên người hắn.

Lúc này, khoảng cách giữa bọn họ chỉ là ba, bốn mét.

Điền Trí Viễn đi về cửa kính bên trái, vừa đi vừa nói: “Thế có bắt được cái thằng gian lận kia không?”

[Vẫn chưa anh, em đã nhờ Triệu Nhị trông nó rồi, giờ nó đang trốn ở Tam Dương Bá]

“Vậy cậu mau dẫn người tới, mả mẹ nó nếu không bắt được anh đây đ*o phải họ họ Điền. Cứ vậy đi, anh cúp, đến Đại Phổ Châu thì gọi cho anh.” Ngắt máy, Điền Trí Viễn đẩy cửa kính bước ra ngoài.

“Đợi đã! Anh khoan đi!” Sau lưng có người đuổi theo, chạy chậm chậm, tiếng nói gấp gáp, chỉ chốc lát đã đến phía sau hắn.

Điền Trí Viễn cau mày, bước chân chậm rãi ngừng lại, xoay người – “Cậu có việc?”

Giọng điệu hồ hững, vẻ xa cách vô cùng lạnh nhạt này như đang đối mặt với một người xa lạ, khiến Mạc Hiểu Thiên bỗng nhiên rùng mình.

Điền Trí Viễn nhìn chằm chằm vào Mạc Hiểu Thiên, đợi y vài giây, thấy mặt y tái nhợt nói không ra lời, quay người muốn đi gấp.

“Xin lỗi!”

Trong tiếng nói run rẩy lộ ra vẻ ân hận, khiến bước chân Điền Trí Viễn ngừng lại lần nữa. Hắn xoay người, trông thấy ánh mắt đang ngược lên đầy mong mỏi của Mạc Hiểu Thiên, trên đôi kính gọng đen kia dường như bị bịt kín bởi một làn hơi nước.

Khóe miệng hắn hiện lên một nét cười mỉa mai.

Đôi kính trên mặt Mạc Hiểu Thiên kia, Điền Trí Viễn vẫn còn nhớ rõ, là do chính hắn thức suốt ba đêm liền để lập trình cho một công ty nhỏ, sau khi có lương đã mua cho y, không ngờ tới đã nhiều năm trôi qua y vẫn còn đeo nó.

“Thật xin lỗi, Trí Viễn!” Bờ môi Mạc Hiểu Thiên trắng bệch không còn chút máu, run rẩy không ngừng, vóc dáng nhỏ gầy trước mặt Điền Trí Viễn lộ ra vẻ yếu ớt lạ thường, hai tay bối rối buông thõng bên hông – “Em vẫn luôn muốn nói với anh...”

Điền Trí Viễn dứt hai tay vào túi áo khoác, mặt mỉm cười, ánh mắt lại lạnh như băng – “Cậu không cần phải nói xin lỗi với tôi.”

Mạc Hiểu Thiên ngạc nhiên, vội nói: “Em biết anh hận em, hận em năm đó đã làm như thế với anh, nhưng em bị buộc...”

Điền Trí Viễn lắc đầu cười cười, nói: “Mạc Hiểu Thiên cậu sai rồi, tôi vốn không hận cậu.”

“Vậy, vậy tại sao hôm qua anh thấy em nhưng vờ như không biết?”

“Cậu lại sai nữa rồi, chẳng phải tôi vờ như không biết cậu, mà tôi vốn không muốn nhìn thấy cậu.”

“...” Tuy đây là kết quả có thể đoán trước được, nhưng khi chính miệng Điền Trí Viễn nói ra lời xác thực, Mạc Hiểu Thiên vẫn như bị thanh kiếm sắc khoan một lỗ xuyên tim, đau đớn không thôi – “Anh vẫn trách em trước đây đổ hết mọi trách nhiệm lên anh...”

“Đừng nói tôi hiện giờ không trách bất cứ ai, dù có hận, có trách, chẳng lẽ phải nhằm vào cậu ư?” Điền Trí Viễn ngẩng đầu nhìn bầu trời, chau mày nói: “Một người có thể có mấy lần thanh xuân? Trên bước ngoặt cuộc đời có thể có bao nhiêu người nắm chắc được thời cơ thực hiện giấc mộng của mình? Mạc Hiểu Thiên, lúc ấy tôi chỉ cách mục tiêu của đời mình chỉ có một chút mà thôi – là cậu đã phá hủy nó, nó là ước mơ là khát vọng lớn nhất, là cả cuộc đời của tôi khi ấy.”

“... Nhưng em thật sự không hề cố ý!”

Điền Trí Viễn lắc đầu, thương hại nói: “Cậu vẫn như trước kia, vẫn thích kiểm soát cho cái sai của mình. Với tôi, mặc kệ lúc ấy cậu có nỗi khổ tâm gì, nhưng chuyện cậu hủy đi tương lai của tôi chính là sự thật, tôi là người, biết yêu, cũng biết hận. Chỉ có điều đã cách nhiều năm như thế rồi, giờ đây tôi sống cũng không tệ mấy, có con, có người yêu, nên tôi không muốn nhớ lại chuyện đã qua nữa, mặc công lại làm người bên cạnh âm ứ.”

Mặt Mạc Hiểu Thiên trắng bệch y hết giấy trắng, thân hình gầy yếu có hơi run rẩy trong gió sớm, giống như một giầy sau có thể sẽ sụp đổ vậy. Y lấy tay phải nắm lấy tay trái của mình, khó khăn nói: “Em, thật sự rất ân hận... Hiện giờ anh đang... đang ở chung với Doãn Chân sao?”

“Không liên quan tới cậu.” Điền Trí Viễn hít sâu một hơi, hai đầu lông mày nhíu chặt lộ ra một chút không kiên nhẫn – “Nếu như cậu muốn nói với tôi câu xin lỗi này, vậy thì cậu đã đạt được mục đích rồi đó, tôi còn có việc, đi trước đây.”

“Trí Viễn...” Mạc Hiểu Thiên đuổi theo vài bước chạy tới trước chặn Điền Trí Viễn lại, gấp gáp nói: “Có thể lựa lúc nào đó em với anh nói chuyện kỹ càng một lần được không?”

Điền Trí Viễn yên lặng nhìn y, sau một lúc lâu, đột nhiên vươn tay.

Mạc Hiểu Thiên ngơ ngác, nhìn cái tay kia cách mặt mình ngày một gần, tim y đập thành thịch, nhiệt độ quen thuộc trong ký ức ập tới, khiến y kim lòng không được ướm vành mắt.

Điền Trí Viễn dùng ngón trỏ và cái kẹp lấy kính mắt trên mặt Mạc Hiểu Thiên, chậm rãi kéo nó ra – “Cặp kính này là tôi tặng cậu, tôi nhớ lúc ấy vì mua nó, tôi đã thức suốt ba đêm...”

Mạc Hiểu Thiên sao lại không nhớ rõ? Khi Điền Trí Viễn hết sức phấn khởi cầm cặp kính này đưa tới trước mặt y, y thấy mắt hắn vừa đỏ vừa sưng, trên tròng mắt giăng đầy tơ máu, mí mắt híp lại, bộ dạng trông buồn ngủ cực kỳ, nhưng vẫn cứ giữ vững tinh thần đeo kính vào cho y. Y khi đó, cảm động đến rối bời, thề rằng đời này đều sẽ yêu mình hắn...

Điền Trí Viễn cầm kính, rất nghiêm túc mà nhìn nó, một giây sau, hần vút nó xuống đất, tiếp đó giẫm mạnh lên, chậm rãi nghiền ép – “Hiểu Thiên, tôi đã nói rồi, tôi không hận cậu, nhưng cũng không muốn nhìn thấy cậu.”

Điền Trí Viễn bỏ đi, đôi kính trên mặt đất cũng bị giẫm đến biến dạng, tròng kính vỡ tan thành bụi phấn, tựa như tình cảm giữa bọn họ khi xưa.

Mạc Hiểu Thiên ngây người, hai mắt mở to, nước tràn đầy trong hốc mắt phản chiếu ánh nắng sớm, cuối cùng lăn xuống, nhỏ lên trên đồng mảnh vỡ kia.

← Xem lại

Xem tiếp

38. Chương 38

Điền Trí Viễn mua đồ ăn sáng về đúng lúc tụi nhỏ tỉnh ngủ, mẹ hai đang một bên chỉ huy Hâm Hâm tự mặc quần áo, một bên buộc tóc cho Nữu Nữu. Điền Trí Viễn bỏ đồ trên tay xuống, bước tới giúp khỉ con mang đồ, rửa mặt, chăm cho tụi nhỏ ăn sáng xong mới trở về phòng mình. Bởi vì lúc đi không cầm theo thẻ phòng, nên chỉ đành ấn chuông gọi Doãn Chân dậy mở cửa.

Nhấn một hồi Doãn Chân mới đi ra mở cửa.

“Sao không ngủ thêm lát nữa?” Vì không có người ngoài ở đây, Doãn Chân rất thích dính lấy Điền Trí Viễn, bởi vậy hai người vừa thấy mặt đã ôm ôm ấp ấp.

Doãn Chân đứng sau lưng ôm eo Điền Trí Viễn phối hợp với nhịp bước của hần di chuyển về phòng, ngáp một cái, mệt mỏi nói: “Anh không ở em ngủ không ngon”.

Điền Trí Viễn để đồ ăn sáng ở trên tủ, quay người lại nâng mặt Doãn Chân lên hôn một hơi – “Chút nữa anh phải ra ngoài làm vài chuyện, em đi chơi với mẹ anh một ngày ở Đại Phổ Châu được không?”

Doãn Chân khẽ giật mình – “Anh có chuyện gì muốn làm ở Đại Phổ Châu này?”

Điền Trí Viễn suy nghĩ một chút, vẫn quyết định ăn ngay nói thật – “Anh tìm được cái thằng gian lận kia rồi, nó trốn ở Tam Dương Bá ở Đại Phổ Châu này, anh đi bắt nó, bằng không thì anh không cách nào nói rõ với mấy vị khách kia được.”

Doãn Chân buông Điền Trí Viễn ra, nhìn hần – “Em đi với anh.”

“Không cần đâu.” Điền Trí Viễn lập tức cự tuyệt – “Trần Dương đã dẫn theo người tới, tụi anh chỉ cần tìm được nó rồi bắt nó nhả tiền ra là xong. Hay là anh bảo đàn em của Trần Dương lái xe đưa tụi em về trấn Nguyên Thủy trước, anh làm xong việc là chiều sẽ về liền.”

Doãn Chân nhướn mày – “Em không về đâu, Mạc Hiểu Thiên còn ở nơi này, em không yên tâm.”

Điền Trí Viễn khẽ giật mình, lập tức phì cười, khoắc một tay lên trên vai Doãn Chân, chần chừ lại – “Được rồi, vậy em đi với anh, anh đây là đi đòi tiền nợ đánh bạc, cũng không phải đi chơi, cảnh tượng này không hợp với em.”

Doãn Chân bị Điền Trí Viễn dè ngồi lên giường, ngờ vực ngẩng đầu – “Không có nguy hiểm gì sao?”

Điền Trí Viễn cầm remote mở ti vi – “Sao lại gặp nguy hiểm? Chỉ đi đòi nợ thôi mà.”

Doãn Chân vẫn rất lo lắng, Điền Trí Viễn nói hết lời rồi lấy cả cái cơ chăm sóc tụi nhỏ ra mới thuyết phục được cậu.

Hai giờ sau Trần Dương tới, đi theo hần ngoài đám Lưu Sĩ Dũng, Nhị Hồ, Lưu Kinh Tùng, còn có ba tên đàn em nữa. Điền Trí Viễn giữ đám Nhị Hồ ở lại khách sạn, xe cũng giữ lại, bảo gã đưa Doãn Chân và mẹ hần đi dạo chơi Đại Phổ Châu.

Sau khi đã sắp xếp ổn thoả, Điền Trí Viễn dẫn một đám người xuất phát đến Tam Dương Bá.

Tam Dương Bá là một thị trấn ven Đại Phố Châu, lái xe nửa tiếng là tới. Trần Dương nói thẳng bịp bợm kia trốn trong một căn nhà nghỉ nhỏ ở thị trấn, lúc sòng bạc của cậu Vĩ bị tóm nó mau lẹ chuồn mất nên trái lại không bị bắt.

Này là sau khi thẳng bịp bợm đó tố cáo sòng bài của Điền Trí Viễn xong đã trốn trong trại tạm giam nửa tháng, sau đó nộp năm ngàn đồng đi ra, lúc đi ra lại đúng lúc bọn Trần Dương đang tránh đầu sòng ngọn gió* nên mới để gã chuồn mất tăm. Sau khai giảng tháng chín, đồn cảnh sát kiểm tra thấy không nghiêm trọng như đã được báo, Điền Trí Viễn mới dám lùng sục khắp nơi tìm gã, nhưng kẻ này rất gian xảo, việc này sau đó căn bản không có chút tin tức nào, hoá ra gã ta trốn dưới vây cánh cậu Vĩ ở Đại Phố Châu, cũng khó trách Điền Trí Viễn tìm không thấy.

*ý nói ví von việc thấy tình thế bất lợi nên tạm trốn, lánh đi

Trần Dương lái xe, híp mắt nói: “Thằng khỉ gió này mả mẹ nó đúng là có chút não, biết tìm chỗ dựa.”

Chuyện lần ấy Trần Dương cũng góp vào không ít, trong trăm ngàn thằng bịp đó thằng đã có ba mươi ngàn chẵn là của y, đây cũng là nguyên nhân chính khi y vẫn luôn tích cực thăm dò tung tích của kẻ này.

Điền Trí Viễn ngồi ghế phụ lái, hai tay khoanh trước ngực, im lặng ngưng mắt nhìn con đường phía trước.

Lưu Sĩ Dũng và Lưu Kinh Tùng ngồi băng sau, cầm iphone 4s gửi tin nhắn cho bạn gái, nói mà cũng không ngẩng đầu lên: “**** đừng phải cái chuyện liều mạng này, mả mẹ nó ai mà không có chút não? Thằng đó vừa muốn tiền vừa cần mạng, không tìm được chỗ dựa vững chắc, nó dám ló cái mặt ra sao?”

Lưu Kinh Tùng liếc Lưu Sĩ Dũng, chắc một tiếng, giọng điệu oán hận: “Chuyện này đã bày ra hơn hai tháng rồi, ông đây cũng phiền muốn chết, lần này bắt được nếu nó không trả tiền, ông đây sẽ lụi cho nó một dao.”

Điền Trí Viễn nhú mày – “Được rồi, tìm được nó rồi nói, lấy tiền về là đủ, không phải đường cùng thì đừng làm thêm chuyện, không thấy cậu Vĩ đã bị tóm rồi hay sao hả? Bớt chơi nổi* chút đi.”

*gốc là [phong đầu – đầu ngọn gió], ý nói quá nổi trội trên phương diện nào đó, thường thì là nghĩa xấu, nghĩa bất lợi. Trái nghĩa với cụm tránh đầu sòng ngọn gió

Lưu Kinh Tùng ngưng ngưng, khoanh tay rụt cổ giả vờ ngủ.

Lưu Sĩ Dũng cất di động, vịn lưng ghế đằng trước, cười nói: “Ài Trí Viễn, lần về thành phố S này anh có quen một cô rất được, mặt mũi vóc dáng gì đó đều không thể soi mói. Sao nào? Có muốn khi về đi với anh tới thành phố S làm quen không?”

Điền Trí Viễn nhú mày im lặng, Trần Dương trái lại nghiêng đầu lườm liếc Lưu Sĩ Dũng, khinh bỉ nói: “Tao nói này Lưu Sĩ Dũng, chừng nào thì mày có thể bớt bớt lại cái mặt về đàn bà đây hả? Mả mẹ nó mỗi lần trông thấy Hà Húc là y như rằng cuống cuống chột dạ, nói chuyện trước mặt cổ cũng đều phải dè dè dặt dặt, sợ lúc nào đó lại vô ý lỡ miệng nói ra. Bản thân mày trắng hoa thì thôi đi, đừng có kéo Trí Viễn xuống nước chứ.”

Hà Húc là bạn gái hiện giờ của Lưu Sĩ Dũng, mở một tiệm bán rau củ tại gia ở trên trấn, tính tình cần cù chăm chỉ, dáng người một mét sáu tám, mặt mũi cũng ngọt ngào, nhưng Lưu Sĩ Dũng lại không biết quý trọng, bỏ bịch ở ngoài nhiều tới nỗi đám Điền Trí Viễn cũng đếm không hết. Ở trấn, ở huyện, ở Đại Phố Châu, ở thành phố S... Có thể nói, chỉ cần là nơi hắn đặt chân đi qua, không có cô ả nào là không có một chân với gã, hầu như đã tới nông nỗi chỉ cần là gái thì hắn nhất định sẽ bước tới lân la làm quen.

Điền Trí Viễn và Trần Dương đều là người có nhà có con, thế nên vô cùng gai mắt điểm ấy của Lưu Sĩ Dũng, mỗi lần trông thấy hắn thuê phòng ấy ấy với mấy cô ả ở ngoài, bọn họ đều cảm thấy không đáng thay bạn gái Hà Húc của hắn. Bởi vậy, lúc thường ngoài chuyện chính phải tụ tập lại, thời gian giải trí còn lại bọn họ đều không thích ở chung với hắn, cảm thấy rất mất mặt. Nhưng cái người này vẫn cứ không tự hiểu, còn già đời khoe khoang trước mặt bọn họ ai với ai rất xinh rất đẹp, ai với ai có bản lĩnh trên giường tốt, mỗi lần nghe thấy Điền Trí Viễn đều muốn đập cho hắn một trận.

Hôm nay trái lại không khoe khoang, mà kéo tới chuyện giới thiệu bạn gái cho Điền Trí Viễn.

Điền Trí Viễn hết sức khó chịu.

Mới sáng sớm gặp phải Mạc Hiểu Thiên tâm tình đã đủ không tốt, giờ lại vội vàng đi bắt cái thằng bịp bợm kia, hết lần này tới lần khác Lưu Sĩ Dũng còn đụng vô cái xui, nhắc tới chuyện hấn ghét nhất nữa, khiến tâm tình của hắn tồi tệ vô cùng.

Lưu Sĩ Dũng đẩy ót Trần Dương một cái, nói: “Mẹ mày ngày ngày đêm đêm có gái ôm đương nhiên sẽ nói thế rồi, Trí Viễn nó vẫn còn độc thân, tao giới thiệu cho nó một cô bạn gái thì có làm sao?”

Đầu mày Điền Trí Viễn càng chau vào sâu hơn, bóp trán nói: “Cám ơn ý tốt của mày, cơ mà tao không có hứng với đàn bà.”

Lưu Sĩ Dũng nghe xong phì cười – “Không có hứng thú với đàn bà? Đây đây, không phải chứ Trí Viễn, chả lẽ mày có hứng với đàn ông?”

“Tao...”

Trần Dương nghe xong liền mất vui, mắng thẳng Lưu Sĩ Dũng: “Mả mẹ mày nói gì đó? Trí Viễn có thể nào là cái thứ biến thái kia? Nó chẳng qua là lo lắng mấy đứa nhỏ nên mới không muốn tìm vợ thôi, mẹ mày đừng có làm quá lên làm nó ngột ngạt nữa giùm cái.”

Một câu “biến thái” trong lời của Trần Dương khiến Điền Trí Viễn lặng lẽ khép miệng lại.

Nửa tiếng sau, cả đám đến Tam Dương Bá, sau khi Trần Dương gọi điện thoại liên lạc xong, lái xe chạy đến trước một nhà khách có tên “Huy Hoàng” thì dừng lại. Điền Trí Viễn xuống xe, một người đàn ông gần bốn mươi tuổi hơn ba mươi từ cửa chính nhà khách đi ra, vừa cất tiếng chào hỏi, nhiệt tình gọi anh này anh kia, vừa móc hộp thuốc lá mời từng người một.

Điền Trí Viễn biết kể này, khi xưa là đàn em theo chân Dư Hà, gọi Triệu Nhị, mấy năm trước có trông thấy mấy lần ở trấn Nguyên Thủy, sau này nghe nói kết hôn rồi tự ra làm ăn, không theo chân Dư Hà nữa. Lần này Trần Dương nhờ y theo dõi giùm, coi như y đã giúp đỡ bọn họ rất nhiều.

Trần Dương cầm một ngàn đồng trong túi ra đưa cho Triệu Nhị – “Mày mau đi đi, yên tâm, chuyện này sẽ không liên lụy tới mày đâu.”

Triệu Nhị cầm tiền, cúi đầu khom lưng một hồi mới đi.

Điền Trí Viễn bước vào nhà khách, không quan tâm tới mấy lời hỏi thăm của nữ phục vụ, đi thẳng lên lầu.

Trần Dương cầm hai tờ tiền một trăm đập lên quầy phục vụ, cười nhạt – “Tiền này cho mấy em đem về mua kẹo đó hà hà! Sẽ không làm dơ nhà khách của mấy em đâu, yên tâm đi! Cơ mà, nếu mấy em mà dám báo cảnh sát, anh – đây – sẽ – đập – nát – nơi – này!”

Nữ nhân viên nhìn có vẻ cũng không quá mười bảy mười tám tuổi, chắc là chưa từng bị dọa dẫm như thế, lúc này sợ đến nỗi nói không thành lời. Trần Dương kín đáo đưa tiền cho cô, cười khe khẽ, để lại một thằng đàn em trông coi rồi chính y cũng lên lầu.

Đến trước cửa một gian phòng ở lầu ba thì dừng lại, Điền Trí Viễn hai tay rút trong túi áo khoác, lặng thinh nhìn chằm chằm vào biển số phòng, sau đó lùi lại mấy bước, ra hiệu cho một tên đàn em đi theo, người nọ đi tới trước, nhắm ngay cửa phòng tung một đập, rầm một tiếng thật vang, cửa bị đá văng.

“Mả mẹ thằng nào đó?” Kèm với tiếng thét của nữ, là tiếng gầm của đàn ông truyền tới.

Đàn em mở cửa ra, Điền Trí Viễn đi vào phòng, cười cười với gã đàn ông đang cuống quýt mặc quần áo – “Anh Phúc, đã lâu không gặp nhỉ!”

“Anh, anh Điền?!” Gã đàn ông chỉ mới kịp mặc quần lót xui lơ quỳ trên giường, toàn thân bắt đầu run rẩy – “Anh, sao anh...”

Trần Dương và Lưu Sĩ Dũng, Lưu Kinh Tùng lục tục theo vào, trông thấy cảnh tượng trong phòng đều là cười cười. Lưu Sĩ Dũng mắt nhìn cô ả ôm mềm tròn ở góc tường, cười nói: “Đại Phúc, mày cũng phong độ ghê nhỉ, anh Vĩ bị bắt mà mày vẫn có thể đi chơi gái. Chắc chắc, giỏi quá há!”

Trần Dương hừ lạnh một tiếng, cầm remote điều hoà trên ngăn tủ hung hãn nện lên đầu Đại Phúc – “Mà mẹ nó giờ mày đi chung với tụi ông hay là đợi tụi ông mời người khiêng mày ra ngoài?”

“Anh Điền, anh Điền, ngài tha cho em đi!” Đại Phúc xuống giường, bịch một tiếng quỳ gối bên chân Điền Trí Viễn – “Tiền kia em thật sự đã tiêu hết rồi, anh biết chuyện anh Vĩ bị tóm, chắc cũng biết vụ em giúp cho sòng của y một tay, lúc ấy em góp hai trăm ngàn, giờ sòng đã bị tóm, em hốt về không đủ, còn thiếu mấy chục ngàn, ngài có thể nào...”

Điền Trí Viễn im lặng không nói, nâng một chân lên đá vào mặt Đại Phúc, đá cho gã mặt đầy máu mũi, xoay người đi ra ngoài – “Mang đồ vào cho nó rồi kéo ra đây.”

Ba tên đàn em nhanh nhẹn mặc quần áo cho tên Đại Phúc kia, đỡ hai bên kéo gã đi.

Trần Dương lái xe, Điền Trí Viễn gọi điện.

“Alo, là Thất gia ạ? Con là Điền Trí Viễn... Đúng rồi, ngài vẫn khoẻ chứ... Ha ha, cụ ngài vẫn hiểu con như thế... Vâng, thật cũng không có chuyện gì lớn, chỉ muốn hỏi mượn ngài một chỗ yên tĩnh xử lý chút chuyện nhỏ thôi... Vâng, con sẽ đi thẳng qua đó.” Cúp máy, Điền Trí Viễn nói với Trần Dương: “Đi Nam Sơn Tân Thôn.”

Nam Sơn Tân Thôn là một sơn trang cao cấp trên núi Phượng Hoàng ở Đại Phố Châu, chế độ hội viên VIP, người thường không vào được. Ông chủ quản lý nó được người ta gọi là Thất gia, kỳ thật trước đây cũng là xã hội đen dựa vào chém chém giết giết mà xông xáo, cũng là một trong vài người biết hung thủ giết ngư bá là Điền Trí Viễn.

Trần Dương nghe Điền Trí Viễn gọi điện thoại xong, thấy hết sức ngạc nhiên – “Trí Viễn, mày quen Thất gia?”

Về mặt Điền Trí Viễn thoáng thay đổi, rồi sau đó gật đầu nói: “Từng có duyên gặp mặt vài lần.”

“Có duyên gặp mặt vài lần? Chút giao tình như thế mà ông ta có thể cho mày trực tiếp tới Nam Sơn Tân Thôn?”

Điền Trí Viễn gác khuỷu tay lên cửa sổ xe, quay đầu nhìn ra ngoài – “Tao... trước đây coi như là giúp ông ấy một chuyện nhỏ, ông ấy nói muốn trả lễ cho tao, cơ mà do vẫn luôn không tìm được cơ hội thích hợp, giờ xem ra đúng lúc lắm.”

Trần Dương nửa tin nửa ngờ, nhưng để sớm giải quyết chuyện của Đại Phúc, y không hỏi tới nữa.

Đến Nam Sơn Tân Thôn, vừa xuống xe đã có người đến đây hỏi thăm có phải Điền Trí Viễn không, sau khi nhận được câu trả lời, nhân viên phục vụ liền dẫn cả đám vào trong, qua một hồi quanh co ngoằn ngoèo, cả bọn đi vào trong khoảnh sân yên tĩnh, trong sân có một căn phòng nhỏ, nhân viên phục vụ mở cửa giúp bọn họ rồi đi mất.

Cả đám Trần Dương đẩy Đại Phúc vào trong, Điền Trí Viễn nhận được cuộc gọi tới từ Thất gia, Thất gia bảo hắn kiềm chế một chút, đừng có làm chết người là được. Điền Trí Viễn bật cười, hắn chỉ đòi nợ thôi mà.

Đại Phúc vừa vào phòng đã quỳ ngay xuống đất, run rẩy bầy xin Điền Trí Viễn tha cho, nói gã thật sự không có tiền.

Điền Trí Viễn cũng không phiền, nói: “Tao hỏi mày một câu thôi, mày có trả hay không?”

“Anh Điền, em, em thật sự đã góp sạch rồi, em cũng muốn trả lại cho anh lắm, nhưng giờ em đâu còn chút gì?”

Điền Trí Viễn gật đầu, quay qua nói với một tên đàn em bên cạnh: “Trong đây có phòng bếp, ở đó có dao, mày đi lấy cho tao.”

Sau khi nghe xong, tên đàn em quay người đi vào trong.

Đại Phúc nghe nói muốn lấy dao, bị dọa đến nổi mặt mày tái mét, quỳ trên đất không nổi nữa mà phải bò lùi về phía sau – “Anh Điền, anh Điền, anh... Mọi người ở trấn Nguyên Thủy ai cũng nói anh là người tốt, anh, anh sẽ không tàn nhẫn với em như thế thật chứ, anh có phải là anh Điền hay không? Anh Điền!”

Điền Trí Viễn chậm rãi bước đến gần Đại Phúc, vừa đi vừa nói: “Tao là người rất tốt, tao không khiếm tốn, nhưng không phải với ai tao cũng tốt hết. Hơn nữa, hai ta quen lắm sao? Mày bịp của tao một trăm hai mươi ngàn tiền mặt, tao dựa vào cái gì không thể tàn nhẫn với mày?”

Đang nói giữa chừng, đàn em đã cầm một con dao sáng loáng đi ra.

Dao này tuyệt đối không phải dao thái rau, mà trái lại như dao bầu dùng để cắt thịt, nhìn sơ có vẻ hết sức sắc bén, còn rất nặng nữa. Đại Phúc lập tức đổ mồ hôi lạnh ướt cả trán, hàm răng cũng bắt đầu va lập cập.

Điền Trí Viễn cầm dao, ước lượng, từ trên cao liếc xuống Đại Phúc – “Đại Phúc, mày là dân cờ bạc, không phải không biết quy củ của sòng bạc, cũng không phải không biết kết quả của trò bịp bợm, hôm nay tao chặt một tay của mày, mày không ý kiến chứ hả?”

“... Anh, anh Điền!” Đại Phúc bị dọa đến nỗi mồ hôi tuôn như suối, nhất là lúc hai tên đàn em đi tới túm lấy gã, gã thậm chí bật khóc, vừa giãy dụa vừa kêu gào: “Anh Điền, anh làm ơn tha cho em!”

Điền Trí Viễn không để ý tới gã – “Đề nó xuống, nắm chặt tay cho tao, Trần Dương, tụi mày đi qua đề chân nó xuống.”

Trần Dương và Lưu Kinh Tùng đi qua, kiểm chặt người gã.

Hai cánh tay Đại Phúc bị cưỡng ép kéo ra, đề chặt xuống đất, Điền Trí Viễn mặt không biểu cảm, cầm con dao sáng loáng đi tới, chậm rãi ngồi xổm trước mặt gã – “Tao nên chặt phần nào trên tay mày đây? À hay là chặt từ khuỷu tay trước?”

Con dao trong tay Điền Trí Viễn lướt qua lướt lại chỗ cổ tay và khuỷu tay của Đại Phúc, bắt cần làm sao, lưỡi dao sắc bén lại rạch phải một đường trên cánh tay gã, đau đớn nhói lên khiến gã nghẹn ngào khóc lóc huhu: “Anh Điền em trả tiền! Em trả tiền!”

Điền Trí Viễn lạnh nhạt liếc Đại Phúc đang vật vã, hỏi gã: “Tiền đâu? Ở nơi nào?”

Đại Phúc nước mắt nước mũi giàn dụa – “Giấu, giấu ở chỗ con bồ em, còn, còn thừa lại bảy, bảy mươi ngàn... Anh Điền, đừng chặt tay em, không có tay em chỉ có thể đi ăn mày, hu hu... anh Điền... mười ngàn còn thiếu kia, em, em sẽ tìm bồ em bán nữ trang trả lại cho anh.”

Điền Trí Viễn đứng dậy, dùng mắt ra hiệu đám Trần Dương buông gã ra – “Gọi điện bảo con bồ mày cầm tiền tới đây.”

← Xem lại

Xem tiếp

Vì trước chỉ đọc lướt raw, không xem ký nên có lần cần xưng hô giữa đám bạn của ĐTV với ĐTV, sẽ sửa lại sau =A= tóm quần là mày-tao mà tiền, toàn dân giang hồ nên cậu cậu tôi tôi nghe có vẻ giả tạo quá =))))))))))))))))))))))))))))))))))

39. Chương 39

.

Tiền cuối cùng cũng đòi trở về được, dù còn thiếu vài ngàn đồng mới góp đủ tám mươi, Điền Trí Viễn cũng không so đo, Đại Phúc thật đã vợ vét tất cả những thứ đáng giá trên người bồ của gã rồi, vả lại cái dáng vẻ khóc lóc cầu xin thay cho thằng chồng của cô này quá đáng thương, khiến hắn nhìn không nổi.

Sau khi cầm tiền về, một đám trở lại phòng ở khách sạn, Điền Trí Viễn đếm ba mươi ngàn đưa cho Trần Dương – “Ba mươi ngàn mà mày góp tao đưa lại hết, tiền còn thừa, về nhà rồi mày đưa sổ ghi chép cho tao, chỉ cần là người thua tiền trong tay Đại Phúc tới hôm đó, tất cả đều chiếu theo tỉ lệ sáu mươi phần trăm trả lại cho bọn họ.”

Nhị Hồ khó hiểu hỏi: “Anh Trí Viễn, tiền này là tiền mà thằng khốn Đại Phúc kia gạt của người ta mà, anh không trả hết cho người ta sao?”

Lưu Kinh Tùng đập vô ót Nhị Hồ một phát, mắng: “Nào mày toàn bột nhão hả? Mày nghĩ cả đám lòng sục cái thằng khốn kia khắp nơi lâu như thế không tốn các bạc nào chắc? Đi tìm nó để đòi nợ chẳng lẽ không nguy hiểm chút nào sao? Xong xuôi rồi còn cầm tiền trả cho mấy người kia một phần không nhỏ nữa, tội mình cũng không phải nhà từ thiện, phải ăn để mà sống chứ.”

Nói một hồi làm mặt mũi Nhị Hồ đầy vẻ ngượng ngập.

Điền Trí Viễn cười nói: “Rồi rồi, lấy lại được tiền đã là may mắn lắm rồi.” Nhìn cả đám chung quanh – “Sao đây? Tao khao, chiều nay đến Nam Sơn Tân Thôn bao tội mày ăn cơm hát K* nhé?”

*Karaoke ấy mà

Tâm trạng của cả đám cũng không tệ, đương nhiên liên tục kêu được.

Thế nhưng lúc ăn cơm chiều, nói kiểu gì mẹ hai cũng chẳng chịu đi, nói không muốn tham gia hoạt động của thanh niên bọn họ, khăng khăng đòi dẫn tội nhỏ đi xe khách về lại trấn Nguyên Thủy. Điền Trí Viễn không lay chuyển nổi cụ bà, lại lo bà một mình dẫn theo hai đứa nhỏ ngồi xe về rất bất tiện, bèn kêu Trần Dương gọi một đứa đàn em lái xe của Trần Dương đưa ba người bà cháu về.

Không có mẹ già và con cái đi theo, Điền Trí Viễn cảm thấy thoải mái hơn không ít.

Năm giờ chiều, một đoàn người lại lần nữa xuất phát đi Nam Sơn Tân Thôn. Bởi vì đã có căn dặn từ chính miệng Thất gia, trước khi đi Điền Trí Viễn có nhận một chiếc thẻ hội viên VIP, nên buổi chiều tới ăn cơm có thể trực tiếp hưởng thụ đãi ngộ của khách quý. Tình nghĩa này nhìn theo hướng bình thường thì chính là giúp đỡ, săn sóc cho nhau, như vậy mối quan hệ mới có thể dài lâu được. Hơn nữa dù sao thì đám người này cũng đang muốn ăn chơi nhậu nhẹt một phen bất kể giá cả ra sao, kẻ làm ăn đương nhiên là đưa cho người quen rồi.

Vào lúc làm chuyện nghiêm túc Trần Dương mới có chút ít phong độ thủ lĩnh, còn vui chơi giải trí thế này thì lại tỏ ra kiêu lời hãnh, bắt đầu từ khi vào cửa y đã không nói gì nhiều, chỉ khi đồ ăn được dọn lên bàn, mới cùng chạm ly với Điền Trí Viễn và Doãn Chân, sau đó vẫn luôn tùm tùm nhìn mọi người cười đùa.

Nếu mà so sánh, Lưu Sĩ Dũng sôi nổi hơn nhiều lắm, chính hắn không thể uống rượu nhưng cứ thích ép rượu người khác. Hắn nhìn ra Điền Trí Viễn đối đãi với Doãn Chân rất đặc biệt, tuy không biết tại sao hắn lại để ý thấy giáo viên bảo mẫu của gia đình như thế, nhưng chuyện đặc biệt nhất định có cái lý đặc biệt của nó, nhìn bộ Doãn Chân, tuyệt đối không phải chuyện gì xấu.

Mặc dù Doãn Chân không ghét một đám đàn ông lớn tướng tụ tập lại vừa gãi chân vừa oản tù tì rồi cạy cái om sòm, nhưng thật sự rất ghét cái loại người sợ người khác không phiền mà ép rượu hết lần này tới lần khác. Lưu Sĩ Dũng niềm nở khiến cậu cảm thấy trong lòng chất chứa một nỗi bức bối, không nhả ra thì sẽ khó chịu, nhưng sợ nhả ra rồi lại làm Điền Trí Viễn khó xử. Trong thoáng chốc trở nên hết sức cáu kỉnh, vốn bụng đang rất đói nhưng bởi vì việc này mà vẫn cứ nuốt không trôi miếng cơm nào.

Cảm xúc của Doãn Chân hơi chút thay đổi, Điền Trí Viễn đã cẩn thận cảm nhận được ngay. Hắn chặn chai rượu Lưu Sĩ Dũng đang duỗi tới, đẩy lui về, lạnh nhạt nói: “Doãn Chân không uống rượu, mày đừng có phí lòng khích em ấy nữa.”

“Mày nói gì lạ vậy Trí Viễn? Tiểu Doãn vừa mới uống một ly với Trần Dương, uống với tao một ly lẽ nào không được?”

Điền Trí Viễn gấp một con cá bỏ vào chén Doãn Chân, thuận tiện tước hết xương giúp cậu luôn, sau đó mới ngẩng đầu nhìn về phía Lưu Sĩ Dũng – “Chẳng phải vừa này em ấy đã uống một ly với mày rồi hay sao? Uống với Trần Dương một ly cũng giống như uống với mày thôi, không hề nặng bên này nhẹ bên kia. Hơn nữa em ấy uống không được, anh em mình cũng đừng bằm bằm mãi không tha như thế chứ, hôm nay em ấy còn chưa ăn cơm, mày để cho em ấy yên tĩnh ăn chút gì đi.”

“... Vậy được, là anh em tao không hiểu chuyện, hà hà, Tiểu Doãn cậu đừng để bụng há.” Từ chối và bao che thẳng thừng như thế, khiến trong lòng Lưu Sĩ Dũng nảy sinh chút ít khó chịu và ngờ vực, nhưng trên mặt hắn vẫn là cười đến đương nhiên, chưa từng quá nửa phần.

Điền Trí Viễn không nói với Lưu Sĩ Dũng nữa, bắt đầu chuyên chú gấp đồ ăn cho Doãn Chân, lột vỏ tôm, vỏ cua giúp cậu, hỏi cậu có thích ăn cái này, có muốn uống cái kia hay không, bận bịu dễ sợ.

Lưu Sĩ Dũng bên kia vừa ăn đồ vừa liên tục nhìn hai người bọn họ, càng ngó càng cảm thấy quái dị, nghĩ thầm, cái thằng Điền Trí Viễn này nhìn thế nào cũng là hắc đang hầu hạ ngược lại bảo mẫu nhỏ nhà hắc ấy nhỉ? Này cũng quá chăm chút rồi, coi cái cử chỉ nơi nơi chỗ chỗ kia kìa, thiệt cứ như là đang hầu hạ con bồ vừa mới cưới được ấy.

Kỳ lạ, quá kỳ lạ.

Cơm nước xong xuôi thì đã hơn tám giờ, cả đoàn lại chuyển hướng sang khu giải trí của Nam Sơn Tân Thôn, kết quả lại chạm phải đám người của Dư Hà ngay tại cửa vào KVT.

“Anh Trí Viễn, anh cũng tới Đại Phổ Châu chơi à?” Dư Hà vẫn như cũ, vẫn là cái bộ đồ lập dị hiem thấy, vẫn là cái mái tóc nhuộm rối bời như ổ gà, vẫn là cái vành tai bấm vô số lỗ, mang đầy những bông băng vàng nguyên chất ấy. Sau khi trông thấy Điền Trí Viễn, cái mặt vốn u ám liền nở nụ cười ngay tức thì.

Doãn Chân lại sốt ruột một phen.

“Ồ, cậu cũng mang bạn đến chơi à.” Điền Trí Viễn không nghĩ tới lại gặp mặt Dư Hà ở đây, có hơi bất ngờ, cơ mà cũng chỉ thế thôi.

Dư Hà cũng dẫn theo một mớ, nhìn sơ sơ chừng bảy tám tên, trong đó có hai người Điền Trí Viễn khá quen mặt, là dân xã hội đen đời thứ hai và con ông cháu cha khá có tiếng ở Đại Phổ Châu. Hai người kia đứng bên cạnh Dư Hà, ban đầu thì là thân mật ôm lấy cậu ta, nhưng khi Dư Hà trông thấy Điền Trí Viễn cậu ta liền tránh xa bọn họ, sau đó lúc Dư Hà đưa ra ý kiến muốn đi chơi cùng đám Điền Trí Viễn, sắc mặt có hơi không tốt, kèm theo đó là ánh mắt của bọn họ khi nhìn Điền Trí Viễn cũng chất chứa vẻ chán ghét không hề che giấu.

Doãn Chân cười nhạo trong bụng, xem ra, hai người này vốn định chơi trò khác với Dư Hà, nhưng giờ Dư Hà gặp được người trong lòng cậu ta rồi, liền ném hai người bọn họ qua một bên nên đã làm bọn họ mất hứng.

Hừ, cậu mới không vui đây này, hôm qua mới gặp tiểu nhân Mạc Hiểu Thiên kia xong, hôm nay lại đụng phải cái tên tình địch ẩn Dư Hà này nữa, khiến bà cả là cậu đây rất ư là bất an.

Dư Hà liếc mắt nhìn Doãn Chân, sáp lại gần Điền Trí Viễn, hí mắt cười nói: “Anh Trí Viễn, hiem khi gặp mặt, mọi người đi chơi chung có được không?”

“Được!” Điền Trí Viễn vừa định từ chối, Lưu Sĩ Dũng đã đồng ý – “Nhiều người náo nhiệt, chơi mới thú. Gọi nhân viên tìm phòng bao lớn thôi.”

Điền Trí Viễn im lặng không nói.

Trần Dương nhìn hắc, nhỏ giọng: “Đã gặp rồi thì thôi đi chung vậy, nó cũng ở trấn mà, đâu phải người ngoài.”

“Được, chơi chung đi.” Điền Trí Viễn cười, nhưng lại không mang ý cười.

Doãn Chân có hơi cáu, nhưng cậu biết giận cái chuyện này thì thật không có lý, người trong giang hồ, trong xã hội, không thể nào tùy lòng mà làm được, đây là vòng tròn quan hệ trong công việc của Điền Trí Viễn, hắc xã giao, hắc duy trì cân bằng những mối quan hệ này, nên mặc dù trong lòng chán ghét, nhưng ngoài mặt vẫn phải làm.

Mười mấy người đi vào phòng bao lớn, đủ loại nước, rượu cao cấp bày đầy một bàn, một lũ côn đồ kia thì chọn bài lên hát, vừa nghe, thật là có vài người hát cũng được lắm.

Gặp Dư Hà, Điền Trí Viễn có thể tiết kiệm bớt chi phí cho buổi chơi bởi lần này rồi, nhưng cậu chẳng hề thấy thoải mái, trong lòng vẫn còn chút buồn phiền.

Hai người hắc, phú nhị đại* muốn ngồi kế bên Dư Hà, nhưng lúc sắp ngồi xuống, Dư Hà đột nhiên đứng dậy ngồi cạnh Điền Trí Viễn, mặt hai người lập tức đen thui. Dư Hà làm như không phát hiện, quay đầu, trong mắt ẩn ý cười nói chuyện với Điền Trí Viễn.

*là 2 cái ông xhđ đời thứ 2 với con ông cháu cha ý

~Trông thấy Dư Hà gần gũi với Điền Trí Viễn rõ ràng như thế, cậu sắp bùng lửa giận tới nơi, thế là dưới cơn cấu kính đã vô thức cầm ly rượu mà lúc ăn cơm Lưu Sĩ Dũng đã mời cậu rồi uống vào, nhưng vừa nuốt hết cậu đã nín không được mà hực hặc ho.

Rượu này mạnh quá!

“Doãn Chân!” Điền Trí Viễn bị trận ho dồn dập mãnh liệt này của Doãn Chân dọa cho luống cuống tay chân, vội vàng vỗ lưng cho cậu – “Em mới uống cái gì thế?”

Doãn Chân ho đến độ nghẹn thở, cả mặt đỏ bừng, căn bản nói không ra lời, hơn nữa hơn nữa chỗ dạ dày có cảm giác nóng cháy như bị lửa thiêu, hết sức buồn nôn, rất muốn ói. Cậu ôm bụng đứng dậy, lảo đảo lảo đảo muốn đi ra ngoài, Điền Trí Viễn vội vàng đứng lên đuổi theo đỡ cậu.

Dư Hà ngồi nguyên tại chỗ, biếng nhác chán chường, chân trái gác lên đầu gối chân phải, híp mắt lườm hai người kia.

“Có phải muốn ói không? Anh công em tới phòng vệ sinh.” Điền Trí Viễn cuống cuống, vô thức muốn bế Doãn Chân, nhưng mà lại bị cậu cự tuyệt. Điền Trí Viễn đành phải nửa ôm nửa vịn, dìu cậu đến phòng vệ sinh.

Doãn Chân ói sạch bữa cơm tối và ly rượu ban nãy, sau đó cả người mềm oặt, nhũn luôn trong lòng Điền Trí Viễn không muốn ra ngoài.

“Tốt hơn chút nào chưa?” Điền Trí Viễn Điền Trí Viễn ôm Doãn Chân, vỗ lưng cho cậu, thấy cậu cực nhọc ói thế kia, hẳn đau lòng lắm.

Doãn Chân gật đầu.

“Em cũng giỏi nhỉ, tưởng cả cái ly rượu trắng đó là nước hay sao mà uống cái ực hết cả ly.” Điền Trí Viễn đau lòng nên không khỏi quở trách vài câu, cái người này cũng thật là sơ ý.

Điền Trí Viễn nói chưa dứt lời, Doãn Chân đã cảm thấy uất ức, ngẩng đầu lên bực mình trừng mắt – “Anh còn dám trách em sơ ý? Anh cũng không xem lại mình với Dư Hà đang làm gì, anh với nó nói chuyện hăng say có để ý gì tới em đâu, anh vẫn còn nhớ mình là người yêu của em à?”

Điền Trí Viễn khê giật mình – “Em đang nói gì vậy?”

Doãn Chân tức đến độ đập vô ngực hắn một đấm, mắg: “Cái thằng ngốc anh, không nhận ra là Dư Hà thích anh sao?”

Không ngờ Điền Trí Viễn lại giật mình thẩn thờ.

Doãn Chân chỉ tiếc rên sất không thành thép, quay lưng bỏ đi, kết quả bị Điền Trí Viễn túm về, ôm vào lòng – “Rồi rồi, em giận làm gì? Dư Hà sao có thể thích anh được? Cậu ta đâu phải đồng chí, ba cậu ta đã tìm cho cậu ta một cô vợ, nghe đâu sang năm sẽ kết hôn đó.”

“Bối vậy em mới nói anh điên.” Doãn Chân giẫy khỏi cái ôm của Điền Trí Viễn, ôm lấy cổ của hắn, mắt sáng rực nhìn hắn, lo lắng nói: “Nó đúng là đồng chí đó, hơn nữa còn là một tên S, anh tin không?”

Điền Trí Viễn không hiểu ra sao – “S? S là cái gì?”

Khoé miệng Doãn Chân giật giật, thở dài bỏ qua – “Được rồi, nói mấy thứ kia anh cũng không hiểu, tóm lại Dư Hà cũng như hai ta, không riêng gì cậu ta, hai thằng nhóc cạnh cậu ta cũng thế, có thể không hoàn toàn giống, nhưng ít ra có qua lại trên giường với Dư Hà.”

Điền Trí Viễn kinh ngạc – “Này... rất khó, Dư Hà với anh đã quen nhau từ nhỏ rồi, nếu cậu ta giống anh thì sao anh lại không phát hiện chứ?”

“Anh điên hử, ánh mắt người ta nhìn anh nóng bỏng nhiều bao nhiêu, chả lẽ trước giờ anh chưa từng nhận ra?”

Điền Trí Viễn im lặng, thật sự là hắn biết ánh mắt của Dư Hà nhìn hắn nhiệt tình quá đáng, nên hắn vẫn luôn có chút kháng cự cậu ta, nhưng trước giờ không hề nghĩ tới cái mặt “cậu ta thích đàn ông” này. Hiện giờ Doãn Chân nói hắn hay Dư Hà thích hắn, hắn thế nào cũng đều có cảm giác bất ngờ mà kinh hãi.

Doãn Chân ôm lấy Điền Trí Viễn, cảm phần và lo lắng nói: “Em tức muốn chết, Mạc Hiểu Thiên thì thôi không nói tới, lại còn thêm Dư Hà này nữa, anh nói xem cái tên đầu gỗ nhà anh có cái gì tốt? Anh chỉ cho một mình em thôi, sao lại cứ lòi ra mấy đứa không ra gì đòi trộm anh đi chứ.”

Điền Trí Viễn nghe cái câu giận dữ này xong, mỉm cười, vòng tay ôm lấy cậu, hôn khẽ lên cạnh tóc mai cậu – “Đừng giận mà, nếu em không vui thì giờ tụi mình về đi, không đi chơi với bọn họ nữa, được không?”

“Không được!” Doãn Chân ngẩng phắt đầu lên – “Cứ thế mà đi sao? Em là rùa đen rút đầu chắc? Em cứ muốn ở lại đây, để cái thằng oắt Dư Hà kia nhìn cho kỹ, Điền Trí Viễn anh là của em, nó khỏi phải nghĩ ngợi gì nữa.”

Doãn Chân nói xong, kéo tay Điền Trí Viễn đi ra ngoài.

“Ài, Doãn Chân, em muốn làm gì?”

“Làm gì? Đương nhiên là tới nói cho cái thằng Dư Hà kia biết anh là của em rồi!”

“Nè, ở đây nhiều người như thế, em đừng làm ẩu chứ!”

“Em sẽ không!”

Doãn Chân gấp gấp kéo Điền Trí Viễn ra khỏi phòng vệ sinh, cái vẻ yếu ớt và mỗi một khi trước bay biến đầu mất, lúc băng qua hành lang không người, ngay tại chỗ rẽ, đột nhiên trông thấy Dư Hà hai tay đút trong túi áo khoác đi về hướng này, bước chân của Doãn Chân ngưng lại một thoáng, không chút đắn đo, cậu quay người lại ôm lấy Điền Trí Viễn, vòng tay qua cổ hắn, hôn hắn đắm đuối.

“A...” Điền Trí Viễn bị Doãn Chân hôn bất thành hình làm có hơi choáng, nhưng ở cái chỗ rẽ hành lang này cũng không có ai đi qua, Doãn Chân vừa thiết tha hôn lại còn triển miên, hắn cự không nổi sự cám dỗ này, ôm ngược lại eo Doãn Chân, nóng bỏng hôn đáp trả.

Doãn Chân chẳng qua là đột nhiên trông thấy Dư Hà tới, nên mới làm bộ cho cậu ta xem, để cậu ta biết khó mà lui, lại không nghĩ rằng cái tên Điền Trí Viễn này lại tài lạnh như thế, mới dụ dỗ chút thôi đã hừng hực lửa rồi. Đây cũng vừa đúng ý cậu, cậu hết sức vui.

Đương nhiên, cái vui nhất là khi cậu thấy được vẻ kinh hãi trên mặt Dư Hà.

Dư Hà mau chóng xoay lưng bỏ đi, nhanh đến độ khiến Doãn Chân tưởng là cái vẻ kinh hãi trong mắt cậu ta chỉ là ảo giác của mình.

“Cậu ta đi rồi, tụi mình có cần tiếp tục nữa không?” Điền Trí Viễn nhẹ giọng hỏi bên tai Doãn Chân.

Doãn Chân giật thót – “Anh, anh biết hả.”

Điền Trí Viễn mỉm cười – “Nơi anh đứng đâu phải chỗ khuất, sao anh lại không thấy kia chứ? Hình như tụi mình dọa cậu ta sợ rồi.”

Doãn Chân hừ một tiếng – “Em hình như hơi ngây thơ thì phải. Lại đi làm cái chuyện này...”

Nụ cười của Điền Trí Viễn càng thêm sâu, ôm vai cậu đi về phía phòng bao – “Đúng là có hơi chút ngây thơ, cơ mà anh thích. Nói chứ, học được trò này trong phim nào vậy hả?”

“Anh biến!”

← Xem lại

Xem tiếp

Con bé mà mọi người (hắn là “mọi người”) nghĩ nó bận, thặc ra là vì nó lười =))))))))))))))))))

40. Chương 40

Trở về lại phòng bao, Dư Hà đang uống rượu với hai cậu ấm nhị đại kia. Trước đó còn hoàn toàn không thèm nhìn tới người ta, giờ thì lại ngồi giữa hai người, tay trái khoác lên vai một trong hai, tay phải nâng ly uống cạn rượu mà người còn lại đem đầy, chơi trò mập mờ như ở chốn không người. Trông thấy Điền Trí Viễn và Doãn Chân đi vào cùng lúc, cậu ta cười với bọn họ, vẻ mặt không hề bối vì bất gặp hai người hôn nhau mà xuất hiện chút xấu nào khác lạ.

Điền Trí Viễn khẽ nhú mồm, nắm chặt tay Doãn Chân.

Mấy tên đàn em đi theo Dư Hà vẫn còn đang gào rú trên khán đài, Trần Dương tiến tới, kề sát tai Điền Trí Viễn, nói: “Trí Viễn, tội mình có nên đi trước không? Dư Hà với hai thằng kia thiệt thích chọc người ta ghét, tao ngứa mắt buồn ối bỏ mẹ.”

Tim Điền Trí Viễn thoáng nảy lên, đường nhìn chuyển tới chỗ Dư Hà, thấy cậu ta nằm bò lên trên vai một trong hai, cười đến biếng nhác, đôi mắt mờ sương khẽ liếc người nọ, ngả ngón không ràng buộc. Còn hai cậu ấm nhị đại kia thì lại chẳng chút đứng đắn mà sờ tới sờ lui bờ vai, lưng, eo, đùi cậu ta, bầu không khí ấy thật sự rất khó chịu.

Tuy hành vi của ba người Dư Hà thật sự khó coi, nhưng hẳn lại cảm thấy rất khổ sở vì câu nói kia của Trần Dương, nếu như y biết mình cũng là đồng tính luyến, chắc hẳn cũng sẽ cảm thấy buồn ối nhỉ.

Tâm tình bỗng trở nên nặng nề.

Điền Trí Viễn chào tạm biệt Dư Hà, dẫn đám Trần Dương đi. Cửa phòng bao vừa đóng, Dư Hà đã lật tung bàn làm vang lên một tiếng rầm thật lớn, toàn bộ rượu giá mấy ngàn đồng đều cống hiến hết cho tấm thảm trải sàn, mọi người nhao nhao dừng mọi chuyện đang làm, ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu vị lão đại âm tình bất định này lại đang nổi điên vụ gì.

“Dư Hà...”

“Đừng kêu tôi! Cút ra ngoài!” Dư Hà rũ mắt nhìn chăm chăm vào đồng mảnh vỡ trên đất, bởi vì dùng sức mà có hơi thở gấp.

Hai cậu ấm nhị đại có lẽ rất hiểu rõ tính nết người này, bị quát cũng không dám lên tiếng, đụng đụng nhau rồi lần lượt đứng dậy đi ra ngoài.

Điền Trí Viễn và Doãn Chân về lại trấn Nguyên Thủy ngay trong đêm, sang ngày kế thì đối chiếu tỉ lệ rồi trả lại tiền cho khách cược, sau đó nói với Trần Dương chuyện giải tán sòng bạc.

Trần Dương là người có quan hệ tốt nhất trong số ít anh em có thể liều mạng vì nhau của Điền Trí Viễn, trong mấy năm Điền Trí Viễn lên đại học Trần Dương đã lăn lộn ngay trong trấn Nguyên Thủy này, gom góp được một nhân mạch* nhất định, lúc Điền Trí Viễn mở sòng bạc y là người đầu tiên đứng ra ủng hộ. Hiện giờ muốn xóa sổ sòng bạc, chẳng khác nào khiến Trần Dương không còn chỗ lăn lộn, vì thế Điền Trí Viễn do dự thật lâu nhưng trước sau vẫn không hạ quyết định được.

*ý nói quan hệ giữa người-người rộng rãi như rễ cây (thông qua người này quen với người kia.v.v.)

Trong hơn một tháng học sinh nhập học kia, Điền Trí Viễn đã đi thu tiền nợ bài khắp nơi, chính là vì muốn trước khi chấm dứt sòng bạc kiếm cho Trần Dương thêm chút đỉnh tiền, tiếp đó tìm được cái thẳng gian lận Đại Phúc kia rồi, hẳn coi như hoàn toàn không còn nỗi lo sau này nữa.

Nhưng lúc Trần Dương nghe được tin này, rất giật mình – “Sao lại không làm nữa? Mấy năm này tội mình dựa vào sòng bạc kiếm lời được bao nhiêu đâu phải mày không rõ, tự nhiên không làm nữa, rất là tiếc.”

Điền Trí Viễn biết Trần Dương nhất định sẽ không hiểu, nhưng vì Doãn Chân và tội nhỏ, hẳn thật sự không muốn làm tiếp nữa – “Trần Dương, việc đánh bạc này nói chung là không thể làm dài lâu, mày cũng có nhà có con rồi, cũng nên suy nghĩ cho vợ con. Trong phim không phải thường hay nói tới đó sao? Lăn lộn bên ngoài, rồi cũng sẽ có ngày trả lại hết, còn trả lại ra sao, không ai đoán trước được, nên tao muốn nhân lúc

mình còn trẻ mà chấm dứt những thứ không đáng hoàng* này, thành thành thật thật mà làm việc đứng đắn, để người nhà an tâm.”

Trần Dương không hiểu nổi, hiện giờ ai lại ngại có nhiều tiền cơ chứ? Người nghèo đâu đâu cũng có, vô số kẻ tìm không ra con đường kiếm tiền, một sông bạc nhỏ như bọn họ bây giờ đã có thể mỗi năm chia nhau một người hơn trăm ngàn, chẳng qua chỉ bỏ ra chút tâm lèo lái, tốn ít sức làm lông tay người ở trên, đã không giết người cũng không phóng hỏa, tại sao lại không thể lâu dài?

Điền Trí Viễn và Trần Dương nói chuyện tới hơn nửa đêm, đến cuối cùng vẫn không thể nói ra lời nào chắc chắn, Trần Dương chỉ bảo chờ, chờ đến cuối năm nay rồi bàn lại. Điền Trí Viễn biết muốn giải tán một sông bạc lớn như thế trong khoảng thời gian ngắn không hề dễ dàng, bèn tán thành ý kiến của Trần Dương. Thế nhưng, một lần kéo dài này, lại kéo phiền phức tới.

Thời điểm đầu tháng mười một âm lịch, trấn Hoa Dương hạ cơn tuyết đầu tiên, Nguyên Thủy trấn chịu ảnh hưởng của luồng khí lạnh, nhiệt độ rút xuống dưới mười. Thời tiết như thế không thích hợp để nuôi cá, Điền Trí Viễn tung đợt hàng cá đã lớn cuối cùng rồi gác bãi.

“Mùa đông không thể nuôi cá sao?” Doãn Chân ngẩng đầu khỏi chõng sách, dáng vẻ đeo kính trông như một sinh viên đang ở trường học. Chân cậu đặt gần mấy sưởi, Điền Trí Viễn dời cái ghế gấp sang ngồi cạnh cậu, đưa tay sưởi ấm.

Điền Trí Viễn xoa xoa tay, nói: “Mùa đông đương nhiên không thích hợp để nuôi cá rồi, cá Lãng vàng sợ lạnh, tỉ lệ sống không cao, nếu sống thì cũng lớn chậm, không có lợi.”

“Vậy chẳng phải là anh rảnh rồi rồi sao?” Doãn Chân xoa cái đầu dính to bụi dăm ngứa tay của Điền Trí Viễn, khom lưng nắm chặt hai tay hẩn sưởi ấm.

Điền Trí Viễn cầm ngược lại tay cậu rồi chậm rãi xoa, lạnh ngắt hà – “Cũng không rảnh đâu, sông bạc vẫn còn chưa bỏ, buổi tối luôn có chuyện để làm. Cuối năm đến rồi, người làm thuê ở ngoài cũng về dần, người tới sông bạc chơi cũng sẽ ngày càng nhiều, rảnh rồi không nổi.”

“Em thấy bọn Trần Dương không muốn giải tán sông bạc đâu. Nếu đến lúc đó bọn họ không bằng lòng tan cuộc thì anh tính làm sao?” Doãn Chân vẫn luôn lo lắng chuyện này, tuy phong trào đánh bạc phổ biến ở trấn Nguyên Thủy, cơ mà đây dù sao cũng là việc quốc gia không cho phép, bọn họ có thể trốn một lúc, nhưng không thể bảo đảm tránh được cả đời, lãnh đạo mới lên ngôi, người ngoài ghen ghét, không biết chừng khi nào thì người ở trên kia lại chơi thật, chẳng ai có thể bảo đảm bọn hẩn sẽ không có việc gì.

Điền Trí Viễn chăm chú xoa tay Doãn Chân, nghe vậy thì cười – “Quan tâm bọn họ có đồng ý hay không làm gì, đầu xuân sang năm anh kiên quyết không làm, bọn họ giải tán thì tốt, làm tiếp cũng kệ, anh không tham gia.”

Doãn Chân dùng hành động hôn hôn lên khoé môi Điền Trí Viễn coi như khen thưởng.

Chuyện phiền phức xảy ra vào chiều tối hôm sau, cả nhà Điền Trí Viễn ngồi vây quanh bàn cạnh lò sưởi ăn cơm tối, cửa sổ nhà đóng chặt, trong phòng rất ấm áp, chuông điện thoại di động vang lên đập tan sự ấm áp ấy. Điền Trí Viễn bưng theo chén cơm đi tới cầm điện thoại đang để bên bàn, vừa nhìn, liền sững sờ.

Điền Trí Viễn thuận tay đặt chén đĩa lên bàn, cầm điện thoại đi vào phòng ngủ.

“Alo, chú Dư!” Là lão Dư ba của Dư Hà.

[Trí Viễn à, đang làm gì thế?]

“Dạ, không có gì, đang ăn cơm thôi.”

[Haha, tình hình sông bạc dạo này cũng khá nhí? Tối qua chú có ghé ngó thử, thiệt là náo nhiệt.]

Điền Trí Viễn đứng bên cửa sổ, từ trên cửa sổ nhìn xuống trông thấy Dư Hà dẫn một đám côn đồ bước qua cửa nhà mình – “Tối qua chú Dư về rồi ghé ngang sông sao con lại không biết nhí? Cái thằng đầu lừa Trần Dương cũng không gọi điện thoại cho con hay, mấy thằng ranh kia không thất lễ với chú Dư chứ ả.”

[Không có gì, chú chỉ đi xem thử thôi, tới khuya là lại chạy về thành phố S rồi. Mấy ngày trước nghe Dư Hà nói mấy đứa khá khẩm lắm, kết quả về xem thật đúng là không tệ, chú Dư già ta nhìn mà trong lòng ngứa ngáy, hà hà...]

Điền Trí Viễn híp nửa mắt, lãnh quang lập loè – “VẬY sao? Thật ra con chỉ là làm ăn nhỏ lẻ thôi, đâu thể so với chủ thầu kiếm lời nhiều như chú chứ.”

[Dừng khiêm tốn, công trình lớn của chú làm lẹ nhất cũng phải tốn hơn nửa năm, xong rồi còn thiếu nợ khắp nơi, đâu như con, qua một tối đã có hơn trăm ngàn tiền mặt.]

“Hà...” Điền Trí Viễn chỉ cười, ngoài miệng không nói gì. Hắn nghe hiểu, ba của Dư Hà đây là đang thăm dò ý của hắn, ông ta muốn phân chia một phần trong sông bạc. Ông ta là đầu sỏ ở trấn Nguyên Thủy, không hề dễ chọc, nếu như ông ta thật sự có ý muốn chia phần, Điền Trí Viễn cũng chẳng cách chi từ chối.

[Trí Viễn à, chú nghe nói sang năm con sẽ không làm nữa, đúng thế không?]

Hai mắt Điền Trí Viễn híp lại, ngoài miệng lại cười hỏi: “Ngài nghe ai nói thế?”

[Ài, đồ bá* ở cái trấn Nguyên Thủy này như con vừa nói không làm nữa, chắc chắn sẽ có người đồn ra, chú đây cũng là vô tình nghe người của mấy thằng đệ bàn tán, nên mới đặc biệt hỏi thăm con.]

*Như cùm ngư bá – du côn vùng sông nước mình đã nói, bá trong đồ bá là trùm của sông bài.

Điền Trí Viễn không lập tức trả lời ngay, hắn đang suy nghĩ lão Dư này gọi điện tới có mục đích gì.

Giao thiệp giữa hắn với người nhà họ Dư cũng không gần gũi gì cho cam, chỉ dừng lại ở khách sáo mặt ngoài, lão Dư chủ yếu đầu thầu làm công trình, cầu, đường, cao ốc... Đường đi của ông ta rất rộng, thời điểm hơn bốn mươi bắt đầu lấn lộn ở thành phố S, có quan hệ thân mật với cán bộ ở đó, tuy nhà ở trấn Nguyên Thủy nhưng lại hiếm khi về. Khi còn trẻ ông ta chém chém giết giết ở trấn Nguyên Thủy, lấn lộn hỗn tạp làm nên cái thân phận đầu sỏ này, sau này khi sự nghiệp chuyển sang đứng đắn, ông ta ít khi nhúng tay vào đồng chuyện giang hồ ở trấn Nguyên Thủy, đa phần đều là Dư Hà ý vào số má của ông ta mà càn quấy. Hơn nữa, ông ta cũng coi như là một trong vài người biết rõ sự kiện năm đó của Điền Trí Viễn, cho nên khi Điền Trí Viễn xưng bá cái nghiệp cờ bạc ở trấn Nguyên Thủy, ông ta không dám chen một chân vào.

Khoan đã, nói thế thì, lão Dư đột nhiên hỏi hắn có làm tiếp hay không là có ý....

Chẳng lẽ ông ta có hứng muốn mở sông bạc?

“Chú Dư, chắc là người dưới tay đàn em chú nói lung tung rồi, con trước giờ chưa từng nói sẽ không làm.”

[À, chú nói mà, sông của con khá khẩm thế kia, ai lại rồi việc buông bỏ cái chỗ kiếm lời lắm tiền như thế chứ? Vậy được rồi, chú chỉ quan tâm con một chút thôi, không có ý gì khác đâu.]

“Phiền hà chú Dư quá, khi nào ngài về con mời ngài uống rượu nhé?”

[Ày, chú bận bịu bù đầu bù cổ, bà vợ chú hiện giờ đang mang thai, ngày nào cũng ồn ào đòi cái này muốn cái kia, phiền muốn chết luôn đây, chẳng còn thời gian đâu mà về trấn Nguyên Thủy. Sang năm cũng không chắc sẽ trở về được.]

Điền Trí Viễn đột nhiên cảm thấy Dư Hà rất đáng thương – “Haha, mặc kệ chú về lúc nào, khi về nhất định phải báo con biết đó, để con còn đón gió* cho chú!”

*trong câu [đón gió tẩy trần], làm tiệc, mời cơm phải cái xui ở ngoài ý

~Lão già này thiệt đúng là tràn trề sinh lực mà, đã sắp sáu mươi tới nơi rồi, chị gái Dư Hà cũng đã sinh con, còn lão ấy vậy mà lại sinh thêm đứa nữa. Điền Trí Viễn lắc đầu cúp máy, đời này của Dư Hà chỉ sợ chưa hề được hưởng thụ tí tẹo quan tâm nào từ cha cậu ta.

Điền Trí Viễn lặng lẽ thở dài, chiếu theo tình hình hiện giờ, kế hoạch sang năm sẽ giải tán sông bạc e là phải lùi lại rồi. Lão Dư tựưng gọi điện sang, tuy quái lạ nhưng mục đích rất rõ ràng, ông ta chắc chắn muốn xác định Điền Trí Viễn có phải không làm ở sông bạc nữa hay không, nếu như Điền Trí Viễn không làm, ông ta sẽ có thể trở về kinh doanh sông bạc.

Trần Nguyên Thủy không lớn, người thích cờ bạc có thể được bao nhiêu? Sòng bạc của Điền Trí Viễn hoàn toàn dựa vào sự quan tâm của cậu ba Cung và cậu cả nhà họ Kim, hai người này mặc dù không vào sòng mỗi ngày, nhưng mỗi cuối tuần đều sẽ đến một chuyến, hơn nữa khách mà bọn họ mang đến cũng đã chiếm hơn phân nửa tổng lượng khách của sòng. Những người đó đều vì nể mặt Điền Trí Viễn mà đến chơi, bọn họ coi trọng cách sống và sự gan dạ sáng suốt của hắn, mặc dù thua một số tiền đáng kể cũng không hề gì, bọn họ cam tâm tình nguyện.

Nhưng nếu như Điền Trí Viễn dứt ra khỏi sòng, chỉ còn lại một mình đám Trần Dương cầm giữ, hai người này tuyệt đối sẽ không vào chơi tiếp nữa, và kéo theo đó là khách mà bọn họ mang tới, cũng sẽ lần lượt giảm bớt – huyện thành lớn như thế, sòng bạc ngầm được mở đã ít, không đi sòng gần, ai lại rảnh rỗi chạy xe một, hai tiếng đồng hồ giữa đêm hôm khuya lắc để tới một nơi nhỏ bé như trấn Nguyên Thủy chơi?

Không có hai nhân mạch này, chỉ dựa vào mấy mặt quen quen ở trấn Nguyên Thủy lặn lộn trong sòng, đừng nói một ngày trăm ngàn tiền mặt, một ngày năm mươi ngàn cũng đã coi là may mắn. Đám Trần Dương cũng chỉ có thể làm ăn nhỏ lẻ, lợi nhuận không được bao nhiêu. Hơn nữa, một khi hắn tách khỏi cái nghề cờ bạc này, lão Dư sẽ lập tức trở về chen chân vào, vậy thì còn chuyện gì cho Trần Dương nữa? Tới lúc đó đừng nói kiếm một chén, đến cả cơm thừa canh cặn cũng không thừa cho bọn hắn luôn ấy chứ.

Bản thân Điền Trí Viễn không làm, nhưng cũng không thể để anh em chịu thiệt.

Thế nên hắn vẫn chưa thể dứt ra, có lẽ phải nghĩ cách để đám Trần Dương đứng vững chân, và khiến lão Dư không muốn về xen vào mới được.

Ngay lúc Điền Trí Viễn khổ não, cậu ba Cung ở huyện thành hẹn gặp hắn, để hắn tính toán hết tiền mà anh ta thiếu nợ hắn ở sòng bạc, sau đó đến huyện tìm anh ta lấy tiền.

Cậu ba Cung sống khảng khái trọng nghĩa, không bao giờ quyt tiền nợ trên chiếu bạc của người ta, Điền Trí Viễn rất mực yên tâm đối với anh ta. Sau khi tìm Trần Dương kiểm tra sơ qua xong, hắn liền lái xe lên huyện thành.

Chẳng qua không ngờ tới, chuyến đi lần này lại gặp phải Dư Hà.

Dư Hà là do cậu ba Cung mời tới, trên bàn rượu, Dư Hà bị cậu ba Cung lấy thân phận ‘đồng hương’ mà sắp xếp cho ngồi kế bên Điền Trí Viễn, còn nói rất nhiều lời dính dáng tới mối quan hệ giữa hai người, Dư Hà cũng rất phối hợp làm điệu bộ tỏ ra thân mật với Điền Trí Viễn, khiến Điền Trí Viễn như ngồi trên bông, hết sức hối hận khi không mang Doãn Chân đi cùng.

Lúc cực nhọc ăn xong bữa cơm này, đã là hơn chín giờ tối. Trong lòng Điền Trí Viễn biết tối nay sợ là không về được, bèn nhân dịp đi vệ sinh gọi điện báo cáo hành tung cho Doãn Chân hay. Doãn Chân nhắc hắn đừng uống rượu nhiều, buổi tối đi ngủ thì gọi điện cho cậu, Điền Trí Viễn đều nhất nhất nghe theo.

Cúp máy bước ra khỏi phòng nhỏ, phát hiện Dư Hà khoanh tay đứng tựa cạnh bồn rửa tay, như cười như không mà nhìn hắn.

Điền Trí Viễn giật mình, nhớ tới ban nãy mình gọi điện nói với Doãn Chân một vài câu ngọt ngào, ngờ ngờ có lẽ là Dư Hà đã nghe thấy hết. Nghĩ lại cũng không sao cả, cái ngày nghỉ lễ quốc khánh ở Đại Phố Châu kia, đến cả hôn cũng bị cậu ta nhìn thấy rồi, chút chuyện nhỏ này có nghe hay không cũng chẳng hề gì.

Nghĩ vậy, Điền Trí Viễn bèn cười với cậu ta, đánh tiếng chào xong cũng chả dè chừng gì mà đi tới rửa tay.

“Em thật không ngờ anh lại thích đàn ông, anh Trí Viễn.”

Động tác rửa tay của Điền Trí Viễn thoáng dừng, nước chảy róc rách. Hắn lặng thinh vài giây rồi mới quay đầu lại, khoá van nước, xoay người đối mặt với Dư Hà – “Vậy thì giờ cậu đã biết rồi đấy.”

Đôi mắt xinh đẹp của Dư Hà chớp sáng, dáng người chỉ hơn mét sáu một chút có hơi nhỏ gầy, đứng trước mặt Điền Trí Viễn cao hơn mét tám, tỏ ra hết sức yêu kiều. Cậu ta kiễng chân, hai tay vòng quanh cổ Điền Trí Viễn, híp mắt cười.

“Thằng kia lúc trên giường nhiệt tình lắm à? Lần trước em thấy nó hôn anh, chắc chắn, rất dữ dội nha, là anh cố tình làm cho em xem hả?”

Điền Trí Viễn đứng nghiêm, cũng không đẩy cậu ta ra, con người mịt mờ lãnh ý rủ xuống, dừng tại khuôn mặt ương bướng đầy ý cười kia, nhàn nhạt nói: “Không phải làm cho cậu xem, chẳng qua tình cờ bị cậu trông thấy mà thôi.”

Dư Hà ngày càng kề sát người Điền Trí Viễn, ngắc cổ, hơi thở ấm áp mang theo vị bia nhạt phả vào cằm hắn – “Tình cờ? Em thấy là nó cố ý mới đứng đây, chắc chắn nó đã nói với anh là em cũng là đồng*, cũng chắc chắn đã nói em thích anh. Đúng không?”

*đồng trong [đồng chí – từ ám chỉ gei]

Bầu không khí mập mờ khiến Điền Trí Viễn không cách nào duy trì phong độ, hắn túm lấy cánh tay Dư Hà, giọng điệu lạnh lùng: “Dư Hà, cậu tự trọng chút! Tôi đây nói thật cho cậu hay, tôi thích Doãn Chân, chúng tôi bây giờ đang sống cùng nhau, không chỉ là hiện tại, mà tương lai, cả đời, chúng tôi cũng sẽ ở bên nhau. Nếu cậu có ý với tôi, tôi sẽ cảm thấy rất vinh hạnh, nhưng mà thật xin lỗi, tôi sẽ không nẩy sinh tình cảm gì khác với cậu đâu. Tôi cũng muốn cậu hiểu rõ, chúng ta thậm chí còn không được coi là bạn bè.”

← Xem lại

Xem tiếp

Ôi 1 tuần được 1ch =A=

Rất thích tác phong của anh Viễn, chẳng chừa cho dân chúng chút gì gọi là ‘cẩu huyết phim truyền hình 8h tối’ =))))))))))

41. Chương 41

Điền Trí Viễn từ phòng vệ sinh trở về, dứt khoát chào cậu ba Cung rồi quay lại trấn Nguyên Thủy ngay trong đêm. Lúc tối nhà đã là hơn mười hai giờ đêm, hắn bảo Triệu Nhã Hân mở cửa một gian phòng, tắm rửa xong xuôi rồi mới lên lầu.

Hắn không muốn mang theo cả người đầy mùi thuốc lá và rượu mà ngủ bên cạnh Doãn Chân.

Điền Trí Viễn lặng lẽ mở cửa, khẽ khàng mò mẫm đến giường, nhẹ chân nhẹ tay cời quần áo giày vớ, xốc góc chăn lên rồi nằm xuống, gần như là ngay lập tức, Doãn Chân vốn ngủ say đưa lưng về phía hắn trở mình một cái chui vào trong lòng hắn, hai tay quăn lấy hắn. Vài giây trôi qua, dường như nhận ra có gì đó là lạ, có lẽ để xác nhận nên hai tay cố ý mò tới mò lui trên người Điền Trí Viễn, chỉ chốc lát sau đã mở mắt ra.

“Anh về khi nào thế?” Doãn Chân mơ hồ cảm giác được một ai đó nằm xuống cạnh người mình, dựa theo thói quen được dưỡng thành trong mấy tháng này, cậu vô thức sáp lại gần, thế nhưng trong lúc mê ngủ cậu nhớ trước đó Điền Trí Viễn đã gọi điện nói sẽ không về mà, vậy bây giờ nằm cạnh cậu lại là ai? Mò mẫm một hồi, xác nhận đây là anh chồng mình, cậu liền tỉnh táo hoàn toàn.

Trên người Điền Trí Viễn còn mang theo hơi lạnh, vì không để Doãn Chân bị lây, hắn cố hết sức giữ khoảng cách với cậu – “Vừa mới này, ban đầu đã đặt phòng hết rồi, cơ mà tự nhiên rất nhớ em nên mới chạy về luôn trong đêm.”

Sau lúc Dư Hà nói xong những lời kia, hắn không muốn đợi thêm một giây nào nữa, đây trong đầu hắn đều là hình ảnh của Doãn Chân. Trước kia khi không biết Dư Hà có ý với mình hắn đã chẳng muốn qua lại với cậu ta, hiện giờ biết rồi thì càng không muốn có dây dưa gì cả.

“Ồ? Biết nịnh nọt thế này, cơ mà sao lại có mùi chột dạ đâu đây ấy nhỉ?” Doãn Chân vân vê cằm Điền Trí Viễn, trở mình cười lên người hắn, phần dưới không biết cố ý hay vô tình mà mờ ám cọ vào hắn – “Tối qua mới cho anh thoải mái xong, giờ nửa đêm mò về nói nhớ, hắn đâu phải do anh chưa ăn no, nói, có phải là đã làm chuyện gì trái lòng không hả?”

Điền Trí Viễn phì cười, kéo cái tay đang vân vê cằm hắn của Doãn Chân xuống rồi nắm lấy trong lòng bàn tay, một tay còn lại thì vuốt ve gương mặt cậu, nằm thẳng người nhìn vào cậu – “Đúng là gặp chút chuyện, cơ mà không phải anh chột dạ.”

Trong bóng tối, Doãn Chân cau mày, chống thẳng thân trên – “Có phải Dư Hà không?”

Điền Trí Viễn sững sờ – “Làm sao em biết?”

“Này chẳng phải đã rõ ràng rồi sao? Cái tên cầm gậy sắt đập người ta mà mặt không đổi sắc tim không nảy như anh, còn chuyện gì có thể khiến anh khác thường thế này? Nếu không phải có người hoặc chuyện gì đó làm anh thật sự cảm thấy phức tạp, anh cũng sẽ không vì muốn trông thấy em mà nửa đêm chạy đường xa như thế để trở về đây, đàn ông đàn ông như em không bệnh cũng chẳng ốm, chẳng cần anh phải lo lắng. Có thể làm em nghĩ tới cũng chỉ mỗi Dư Hà thôi, thân phận nó nhạy cảm như thế kia.”

Điền Trí Viễn ôm Doãn Chân lần một cái, nghiêng người áp cậu vào lòng – “Thiệt thông minh!”

“Đừng có đánh trống lảng, nói mau, nó làm gì anh rồi?”

“Cũng không có gì.” Điền Trí Viễn đem chuyện gặp phải Dư Hà trong bữa tiệc của cậu ba Cung và bị cậu ta quyến rũ trong phòng vệ sinh, cuối cùng thở phào một hơi dài, hơi bức bối nói: “Dư Hà cậu ta rất có tố chất bệnh thần kinh, chẳng bao giờ làm việc bằng lý trí, theo ý anh thì chuyện đó chỉ to như cái lỗ kim, đến lượt cậu ta, nói không chừng có thể đâm ra một lỗ to như trời ấy chứ. Làm gì có cái chuyện nào bằng việc cậu ta có vui hay không.”

“Sao? Anh sợ anh không thích nó thì nó sẽ trả thù?”

“Không đến mức đấy, em đã thấy anh sợ cậu ta bao giờ chưa? Chỉ là hiện giờ cậu ta có ý với anh như vậy, anh thật không biết sau này sẽ đối mặt với cậu ta ra sao nữa. Trần Nguyên Thủy có bao lớn đâu, trừ khi cậu ta không ở đây, bằng không thì ngẩng đầu không thấy cúi đầu cũng gặp, thật sự là nghĩ thôi đã thấy hết sức kỳ cục.”

“Anh tính chuyện này làm gì?” Doãn Chân nhúc nhích, điều chỉnh một tư thế thoải mái, một tay ôm Điền Trí Viễn vào lòng, tay còn lại thì đùa nghịch mấy đầu ngón tay thô ráp của hắn, trấn an hắn: “Không thích thì là không thích, cũng chẳng phải anh có lỗi với nó, chẳng lẽ nó có thể bức hôn anh? Dù nó dám bức, cũng phải hỏi em có đồng ý hay không trước đã!”

Lần này Điền Trí Viễn thật sự cười ra tiếng.

Doãn Chân cù vào bên sườn hắn – “Cười cái gì hả? Em nói sai sao?”

“Không sai không sai! Hoàn toàn không sai! Em nói rất đúng, quyền sở hữu anh chỉ có một mình em thôi.”

Hai thằng đàn ông nằm trong chăn xột xột xoạt xoạt, cũng không biết đang làm gì giữa đêm, chỉ có thể lơ mơ trông thấy cái chăn nổi lên cao cao và động đậy không quy tắc, cuối cùng dần dần biến thành đũa đũa tới lui có quy luật...

Từ cái ngày gặp mặt Dư Hà ở huyện thành, Điền Trí Viễn không hề trông thấy dấu vết của cậu ta ở trấn Nguyên Thủy. Này không kỳ quái gì, bởi Dư Hà vốn đã thích chạy khắp nơi, về trấn Nguyên Thủy rồi trừ khi có chuyện gì lớn, bình thường đều trốn trong nhà mò mẫm quấy rối đàn em của cậu ta, thỉnh thoảng còn có thể mút ‘trái cây’*. Không về thì tốt, Điền Trí Viễn chẳng cần khó chịu như vậy nữa.

*nguyên văn đúng là trái cây đó =)))))) tác giả bỏ ngoặc kép luôn đó =)))))) chúng ta có thể hiểu đen hơn là chuối đó =))))))))))

Nhưng hắn còn chưa thư thái được vài ngày, con của mẹ hai hắn lại kiếm chuyện cho hắn nữa rồi.

Đầu tháng chạp âm lịch, lúc thời gian đếm ngược đến năm mới, trên trấn Nguyên Thủy bắt đầu trở nên náo nhiệt, rất nhiều người ra ngoài làm việc đều nhao nhao về quê nhà ăn tết, là giờ cao điểm vận chuyển hành khách. Chính vào lúc này, Điền Trí Viễn nhận được điện thoại của đồn cảnh sát trấn Hoa Dương, được cho hay Hải Tử bị lái xe địa phương ở trấn Hoa Dương đánh bị thương nặng phải vào bệnh viện.

Điền Trí Viễn gác điện thoại, ghen một hơi nơi cổ họng, ngực trưởng đau.

“Trí Viễn, sắp ăn cơm rồi con còn đi đâu?” Điền Trí Viễn cầm di động và chìa khóa xe, mẹ hai thấy tư thế này liền biết hắn muốn ra ngoài, bèn bỏ việc trong tay xuống đuổi theo hắn tới cửa.

Doãn Chân ôn lại sách giáo khoa trong phòng sách, chuẩn bị kiểm tra làm giáo viên trung học bản địa, sau khi nghe thấy tiếng mẹ cũng đi tới – “Anh muốn ra ngoài?” Doãn Chân lo đây là chuyện sòng bạc của Điền Trí Viễn, gần cuối năm, đồn cảnh sát hết sức nghiêm khắc độc về mặt cờ bạc này.

Điền Trí Viễn không định nói thật với mẹ hắn, nói ra, chắc chắn cụ bà sẽ lo lắng, cũng chỉ đành giấu diếm – “Mọi người ăn cơm trước, con đi thu tiền nợ, sắp sang năm mới rồi, tiền mặt trên người chắc là không còn nhiều, con nhân dịp này đi thu hết lại, cả nhà chúng ta ăn tết cũng thoải mái hơn.” Cười xoa xoa đầu Doãn Chân – “Em với mẹ ăn cơm trước, anh đi một chút thôi hà!”

Mẹ hai nhỏ giọng cảm rằm một hồi thì trở về làm cơm tiếp, Doãn Chân đến ban công nhìn xuống dưới, trông thấy xe của Điền Trí Viễn lái đi cực nhanh, có cảm giác rất vội vàng.

Doãn Chân mím môi, không hiểu sao có hơi bất an.

Ăn cơm xong, Doãn Chân đang định trở lại phòng sách đọc sách tiếp thì có người gõ cửa. Doãn Chân mở cửa ra xem, là một người đứng tuổi không quen, mang một chiếc áo lông dày cộm, đeo đồ bịt tai và khăn quàng cổ, bên cạnh còn dẫn theo một chàng trai trẻ tuổi.

“Xin hỏi ông tìm ai?”

Người nọ khiêm tốn cười, đưa danh thiếp của mình ra.

Doãn Chân nhìn, hết sức kinh ngạc, người này vậy mà lại là giám đốc nghiệp vụ của công ty thủy sản nào đó ở thành phố S. Công ty thủy sản này Doãn Chân có biết một chút, là công ty đưa hàng ra thị trường, sản nghiệp liên quan dưới trướng rất nhiều, có một lần trong bản tin tài chính và kinh tế có đưa một ít tin về công ty bọn họ.

Doãn Chân rất kỳ quái, công ty lớn như vậy lại không ngại đường xa chạy tới khu vực thôn quê này tìm Điền Trí Viễn làm gì?

Doãn Chân đưa hai người vào cửa nhà, sau khi trò chuyện một phen mới biết được, thì ra hai người này cũng giống như ông chủ Chu lần trước, muốn đặt hàng mua một lượng lớn cá Lăng vàng và cá Trê, dùng làm đồ ăn chế biến. Nhưng mục đích của bọn họ không chỉ như thế, bọn họ muốn ký một hợp đồng lâu dài với Điền Trí Viễn, cũng cất cử một người chuyên gia chuyên nuôi cá tới khảo sát và hướng dẫn định kỳ, cung cấp kỹ thuật miễn phí cho hắn, cá trưởng thành xuất chuồng cũng sẽ được công ty bọn họ mua với giá cao hơn giá bán sỉ ngoài thị trường bình thường.

Doãn Chân cau mày nhìn chằm chằm tấm danh thiếp trong tay, rơi vào trầm tư.

Lần trước ông chủ Chu ở Đại Phố Châu đến đây làm đơn đặt hàng, bị Điền Trí Viễn dùng thái độ không chút nể nang từ chối, hiện giờ tới đây là một khách hàng lớn ở thành phố S, trên đời làm gì có chuyện nào tốt như thế này? Vận may của Điền Trí Viễn dường như không tốt đến mức bánh từ trên trời rơi xuống đầu hắn đâu nhỉ. Nghĩ đến thái độ khác lạ của hắn trước đây, Doãn Chân không chỉ sinh nghi với việc này thôi đâu.

Doãn Chân cười đặt danh thiếp lên bàn – “Giám đốc Hạ, xin thứ tôi mạo muội, tôi có thể hỏi ngài một câu không, làm sao ngài biết anh trai tôi nuôi cá ở đây? Nói thật, quý mô nuôi dưỡng thủy sản của anh trai tôi cũng không lớn, ở huyện, ở trong nội thành châu có tiếng cũng coi như bình thường, nhưng tôi thật sự không nghĩ ra, công ty của các ngài ở thành phố S có khu vực nuôi dưỡng riêng, có hệ nước ngọt, thậm chí là đánh bắt cá trên biển như thế, hoàn toàn không thiếu nguồn cung, rồi cuộc làm sao lại biết tới một hộ nuôi dưỡng ở vùng quê nhỏ nhỏ xa xôi này của chúng tôi?”

Giám đốc Hạ ngập ngừng đôi lát, dường như không nghĩ tới một người ở quê như Doãn Chân lại có kiến thức và tầm mắt như vậy, không khỏi nảy sinh vài phần cảnh giác với cậu. Sau khi để tâm quan sát, gã mới nhận ra người này có sự phong độ của người trí thức, rồi lại không rập khuôn giống như những người đọc sách bình thường, hai đầu mày tuấn tạc lộ ra vài phần chín chắn và nhạy bén, khác hẳn với dân quê về ngoài cầu thả, bên trong thích so đo từng tí.

Giám đốc Hạ lặng thinh trong phút chốc, mau chóng khôi phục lại như thường, cười rồi chậm rãi nói – “Doãn tiên sinh chắc hẳn không biết tới chuyện đi này của chúng tôi rồi, chúng tôi làm chế biến thủy sản, quan trọng nhất là xuất khẩu, chất lượng không thể ẩu tả được. Chúng tôi thường tìm tới từng hộ nuôi

đường cỡ nhỏ và vừa trên từng tỉnh thành phố, tiến hành thu mua các loại cá đặc sản của địa phương để làm thực phẩm chế biến. Nếu lượng tiêu thụ khả quan, sẽ tiến tới hợp tác lâu dài. Thế cho nên chúng tôi cũng có nhân viên công tác chuyên gia quản lý về mặt liên hệ này, trong công ty nắm giữ tư liệu của rất nhiều hộ nuôi dưỡng ở thôn quê. Đương nhiên, chúng tôi cũng đã trải qua sàng lọc và khảo sát nghiêm ngặt, phải phù hợp với điều kiện của chúng tôi mới có thể được chọn dùng.”

Doãn Chân tức cười trong bụng một hồi, tuy cậu không biết công ty thủy sản thật sự rốt cuộc kinh doanh ra làm sao, nhưng rõ ràng những lời nói này không hề thuyết phục được, ít nhất không thể thuyết phục được cậu.

“À, cái đấy thì thật đúng là tôi không biết quý công ty, nếu tôi có nói sai ở đâu, giám đốc Hạ nhất thiết đừng để bụng.”

“Hà hà, Doãn tiên sinh lo nhiều rồi, lần đầu tiếp xúc với đối tượng hợp tác, cẩn thận một chút hoàn toàn là lẽ đương nhiên. Dù công ty chúng tôi thế này, lần đầu hợp tác cũng phải cẩn thận nhiều mặt ấy chứ.”

“Tác phong của giám đốc Hạ thật tốt, hồi trước tôi xem tivi, thời sự có đưa tin nói tới chút ít tình hình tài chính của quý công ty, phòng tài chính hình như cũng đã tham dự, vấn đề không nghiêm trọng chứ?”

Giám đốc hạ bình tĩnh nói: “Đó đều là người cùng ngành trong giới bịa đặt ra, thương trường như chiến trường, người cùng ngành bôi nhọ, chèn ép nhau còn nhiều, chẳng có gì lạ, chúng tôi đối phó việc này nhiều năm đã thành quen rồi, đều là vài con tôm tép nhãi nhép, chưa đủ để sợ.”

Doãn Chân cũng không bởi những lời này mà buông lỏng, trái lại càng lo lắng hơn nữa – “Giám đốc Hạ không cần phải đề phòng như thế, chỉ cần anh trai tôi ký hợp đồng, chúng ta sẽ trở thành quan hệ hợp tác, nếu như công ty thật sự gặp phiền phức, tôi có người quen ở viện kiểm sát trên tỉnh, là kiểm sát trưởng, tôi có thể nhờ cậu ta đứng giữa giúp các ông hoà giải.”

“... Không cần đâu, bởi vì chúng tôi vốn không tồn tại lỗ thủng tài chính, đơn vị có liên quan đã đến kiểm tra, chúng tôi không cần phải lo sợ điều gì cả.”

“À... Tức là việc đó đã qua rồi.”

“Không nhắc cái chuyện nhảm chán này nữa, trái lại có thể nhờ Doãn tiên sinh hỗ trợ liên hệ với Điền tiên sinh, mời anh ta tranh thủ thời gian trở về một chuyến không?”

“À!” Doãn Chân làm ra vẻ như bất chợt nhớ ra – “Thật ngại quá, lo nói chuyện với ngài mà quên mất chuyện chính luôn rồi.” Vội vàng đứng dậy bước vào phòng sách, lại mau chóng đi ra, cầm một chiếc di động màn hình đen thui nói với giám đốc Hạ: “Giám đốc Hạ, thật sự rất xin lỗi, điện thoại của tôi hôm qua bị tội nhỏ ném vào nước hư mất rồi, ngài có thể cho tôi mượn điện thoại của ngài gọi một cuộc không?”

“Không sao cả.”

Doãn Chân nhận điện thoại của giám đốc Hạ, gật đầu xin lỗi ông ta, sau đó đi tới ban công.

Doãn Chân nhanh chóng mở xem danh sách người liên hệ trong điện thoại, không bao lâu sau, đã nhìn thấy một cái tên mà đến chết cậu cũng sẽ không quên.

← Xem lại

Xem tiếp

42. Chương 42

.

Doãn Chân nhanh chóng mở xem danh sách người liên hệ trong điện thoại, không bao lâu sau, đã nhìn thấy một cái tên mà đến chết cậu cũng sẽ không quên.

— Mạc Hiểu Thiên!

Thật đúng là âm hồn bất tán.

Doãn Chân trở lại phòng khách, đưa trả di động cho giám đốc Hạ, áy náy cười nói: “Giám đốc Hạ, thật sự rất xin lỗi, anh trai tôi nói tạm thời không về được, hơn nữa, bây giờ đang trái mùa nuôi dưỡng thủy sản, đầu xuân sang năm hẳn mới có thể thả cá bột, trong tay không có sẵn hàng, thế nên chẳng thể kí hợp đồng này được”.

Đưa tiễn vị giám đốc Hạ này xong, khuôn mặt tươi cười như tắm gió xuân của Doãn Chân lập tức trầm xuống, trở lại phòng sách, đóng cửa lại, mở di động bấm một dãy số.

[Xin chào! Xin hỏi là ai?]

Điện thoại kêu vài tiếng mới thông, nhưng lúc đầu kia truyền tới giọng nói quen thuộc, Doãn Chân gần như là không khống chế nổi xúc động muốn chửi rửa người khác. Cậu hít hai hơi sâu, mới bình tĩnh nói: “Mạc Hiểu Thiên, là tôi!”

Bánh sẽ không tự dừng từ trên trời rớt xuống, mặc dù vận số của Điền Trí Viễn khá đỏ, nhưng không tới nỗi tốt đến độ chân không bước ra khỏi nhà cũng có thể lượm được của hồi. Vừa nãy trong di động của giám đốc Hạ, không chỉ có tên Mạc Hiểu Thiên trong danh bạ, mà cả thời gian gọi tới gần đây nhất cũng có, vào ba ngày trước. Doãn Chân không phải kẻ ngu, liên tưởng chút thôi đã biết rõ chuyện gì xảy ra.

Quả nhiên, Mạc Hiểu Thiên nghe giọng của Doãn Chân xong liền lặng thinh, nhưng không dứt khoát cúp máy.

Doãn Chân nói: “Có phải không muốn nói chuyện với tôi không? Được thôi, cậu cũng đừng nói gì cả, tôi nói mấy câu là cúp liền. Sau này đừng tự cho là đúng mà tìm người ở mấy công ty lớn kia đến quấy rối Điền Trí Viễn, anh ấy lúc này sống tốt vô cùng, chẳng cần kẻ vớ vẩn nào quan tâm cả, nhất là cậu. Cậu nếu thật sự có lỗi với anh ấy, muốn bù đắp cho anh ấy, cách tốt nhất là đừng tới đây quấy rối anh!!!”

Cúp máy, Doãn Chân thở phào một hơi, nhưng lại tuyệt nhiên không có cảm giác nhẹ nhõm.

Giờ đây trong tay Mạc Hiểu Thiên đã nắm giữ được vài phần quyền lực, quen biết cũng sâu, tìm vài người trong công ty lớn như giám đốc Hạ phụ trách quan tâm Điền Trí Viễn vốn chỉ là một bữa ăn sáng.

Doãn Chân biết rõ Mạc Hiểu Thiên làm như vậy chẳng qua là muốn bù đắp lỗi lầm phạm phải năm đó, nhưng như thế thì có tác dụng gì? Lúc Điền Trí Viễn bị trường gạch tên – cậu ta không có mặt, lúc đối mặt với gánh nặng gia đình, mờ mịt không thấy đường ra – cậu ta không có mặt, lúc giết ngư bá, chẳng biết có thể sống qua ngày mai hay không – cậu ta cũng không có mặt... Giờ chỉ gọi người tới quan tâm việc làm ăn của hắn, tưởng như thế là có thể khiến Điền Trí Viễn tha thứ cho cậu ta hay sao?

Doãn Chân thật sự không biết nên nói Mạc Hiểu Thiên ngây thơ hay là ngu ngốc đây.

Đồ đã rơi vỡ nát, mảnh vỡ tìm thấy cũng không đồng đều, còn đâu khả năng chấp vá lại nguyên lúc đầu?

Doãn Chân nhìn di động, nhớ tới lần nghỉ hè nọ, thái độ của Điền Trí Viễn đối với ông chủ ở Đại Phố Châu kia, mày nháu lại: lần trước hắn đối với người ta ngoài mặt thì lịch sự, nhưng thái độ cự tuyệt hết sức kiên quyết, hơn nữa khi người ta đi rồi hắn lập tức giận tái mặt, còn cực kì sắc bén la rầy mình. Xem ra, dường như Điền Trí Viễn biết rõ là do Mạc Hiểu Thiên ngầm ngầm giở trò rồi.

Doãn Chân giật mình tự nói: “Hèn chi hành động của anh lúc đó lại kỳ lạ như thế!”

Tự dừng, Doãn Chân cảm thấy vừa nãy mình cảnh cáo Mạc Hiểu Thiên lịch sự quá rồi.

Lại nói tới Điền Trí Viễn, lái xe một mạch đến trấn Hoa Dương, vừa xuống xe đã nhìn thấy đồn trưởng đồn cảnh sát trấn Hoa Dương đứng hút thuốc chung với mấy gã đàn ông. Mấy gã kia Điền Trí Viễn đều biết, là tài xế chạy chở khách quanh năm ở trấn Hoa Dương, nói là xa bá* vùng này cũng không quá.

*như ngư bá, đồ bá... xa (xe) bá ở đây là trùm nắm toàn bộ việc chạy chở khách.

Trông thấy Điền Trí Viễn, mấy người kia chủ động đánh tiếng chào hỏi hắn, đồn trưởng đồn công an nói rõ ràng tình huống cho hắn hay.

Tuyến đường đến huyện thành gồm nhiều hướng tới lui, xếp theo thứ tự là bốn trấn phân biệt: Lão Hồ Khẩu; Nguyên Thủy; Hoa Dương; Hồng Nham; khách từ mỗi trấn đi lên huyện thì không liên quan tới nhau, thế nhưng còn khách từ huyện về trấn, lái xe ở trấn Hoa Dương lại ngang ngược cự cãi không nói lý lẽ, cương

quyết không cho trần Nguyên Thủy và xe Thuận Phong của Lão Hồ Khẩu kiểm khách, một khi phát hiện thì chính là lấy máu ra so.

Bởi vì vậy, đám lái xe của trần Nguyên Thủy và Lão Hồ Khẩu đều cẩn thận hỏi dò một phen, nếu như khách muốn xuống xe ở trần Hoa Dương thì bọn họ sẽ từ chối không chở.

Vốn đây là quy củ bất thành văn ở trong giới ai ai cũng biết, nhưng Hải Tử lại biết rõ rồi mà còn cố phạm phải, chở một lần ba người khách đến trần Hoa Dương. Lúc đậu xe ở bãi đỗ trần Hoa Dương để khách đi xuống thì bị lái xe địa phương trông thấy, một lời không hợp đôi bên liền trở mặt, nhiều lái xe địa phương xúm lại đánh Hải Tử trọng thương, đến tận khi cảnh sát ở đồn can thiệp đám lái xe trần Hoa Dương mới dừng tay.

Bởi vì không biết Hải Tử, nhân viên cảnh sát ở đồn mới giao trách nhiệm gọi điện thoại hỏi thăm người quen ở trần Nguyên Thủy cho đám lái xe động thủ đánh người kia, thế mới biết được gã là thân thích của Điền Trí Viễn.

Điền Trí Viễn nghe nguyên nhân hậu quả xong im lặng không nói gì, nhàn nhạt liếc ba bốn lái xe kia.

Không thể không nói, tiếng tăm của Điền Trí Viễn ở hai trấn liền nhau này không hề nhỏ, lúc đám lái xe trần Hoa Dương biết Hải Tử hoá ra là thân thích của hắn, thái độ vốn lớn lối không ai bì nổi thoáng cái ghen hết cả lại. Có kẻ cố gắng bình tĩnh tỏ vẻ khinh thường mấy gã này, nhưng lúc thấy Điền Trí Viễn đến chính người đó cũng run rẩy co quắp lại.

“Tiểu Điền, chuyện này áy, tôi thấy hai bên mấy cậu bàn bạc hoà giải cho tốt đi, anh cậu không bị thương chỗ hiểm, mà mấy người bọn họ cũng không biết thằng ấy là anh cậu nên mới cự cãi rồi lỡ tay. Giờ thì biết rồi, bọn họ cũng đã tỏ ý sẽ bồi thường tiền thuốc men, cậu xem xem, việc này...”

Đối mặt với sự hoà giải của đồn trưởng đồn cảnh sát trần Hoa Dương, Điền Trí Viễn kéo khăn quàng cổ, lãnh đạm nói: “Tôi đi xem bệnh nhân trước đã.” Nói xong, cũng không đáp lại đồn trưởng với mấy lái xe kia, đi thẳng về hướng phòng bệnh.

Hải Tử bị thương rất nặng, mặt mũi bầm dập, con mắt bên trái sưng phù ứ máu, trên trán khâu năm mũi, còn chưa kể đến những tổn thương phía dưới lớp áo bông dày kia. Trông thấy Điền Trí Viễn vào đây, gã vốn đang sống dở chết dở trên giường lập tức hồi sinh, cũng không để ý tới mu bàn tay còn đang cầm kim tiêm, kéo lấy ống tay áo Điền Trí Viễn mà một phen nước mắt nước mũi kể lể đau đớn của mình, giọng điệu thảm thiết, chỉ nói mình gặp phải oan uổng như tuyết rơi tháng sáu, còn đám lái xe trần Hoa Dương kia thì lên án bọn họ nhụt phạm giết người biến thái.

Điền Trí Viễn lặng lặng nghe gã khóc lóc kể lể, sau cùng, hỏi gã – “Nói xong chưa?”

Hải Tử bị thái độ của hắn làm mù mờ, vừa lau nước mắt vừa gật gật đầu.

Điền Trí Viễn cũng gật đầu, nói: “Được, nói xong rồi thì tới lượt tôi. Việc hôm nay tôi sẽ không chửi mông* cho anh, tôi tới đây một chuyến là bởi, tôi thay mẹ tới thăm anh xem thế nào, biết anh không sao cả thì tôi cũng có thể yên tâm nói với cụ bà.”

*ý nói bao che, xử lý mờ lãng nhãng do người này gây ra.

Sắc mặt Hải Tử đột ngột thay đổi, chịu đựng cơn đau ở ngực ngồi dậy, đen mặt hỏi vặn: “Trí Viễn, ý mày là gì hả? Cái gì gọi là sẽ không chửi đít cho tao? Chuyện hôm nay cũng chẳng phải do tao chủ động khơi mào, là do tội nó khinh người quá đáng trước...”

Điền Trí Viễn giơ tay ngắt ngang mấy lời kể lể tràng giang đại hải của gã – “Lần sinh nhật mẹ tôi đã nói rồi còn gì, sau này anh có gây ra chuyện thì tự đi mà dọn dẹp, chẳng can hệ gì tới tôi cả. Huống chi chạy chở khách ở mỗi trấn đều có rất nhiều quy củ giang hồ, không phải tôi đã cảnh cáo anh ngay từ đầu rồi hay sao?” Mất thấy mặt Hải Tử lúc đỏ lúc trắng, giọng điệu Điền Trí Viễn hoà hoãn trở lại – “Chỉ có điều su khi bọn họ biết anh là người thân của tôi, đã đồng ý đưa cho anh đầy đủ tiền thuốc men và chi phí thiệt hại, như vậy là đủ rồi. Ngã một lần khôn hơn một chút, sau này chính anh nên cẩn thận một chút.”

Cơ mặt Hải Tử giãn gập co rút, rõ ràng đã bị Điền Trí Viễn nói đến nỗi cáu, sau một lúc lâu mới cười khẩy, liếc xéo Điền Trí Viễn, nói: “Điền Trí Viễn, mày là cái đồ vong ân phụ nghĩa, ông đây còn chưa mở lời cầu

mày giúp ông cái gì, mà mẹ mày đã làm cái thái độ giẫm phải cứt mà làm lơ ông rồi. Mày tưởng ông thêm mày lắm chắc? À? Nếu không phải mấy tên cảnh sát kia xen vào việc của người khác liên lạc với mày, mà mẹ nó chứ ông đây vốn đeo muốn thấy cái bản mặt mày đâu.”

Điền Trí Viễn nắm thật chặt cổ áo – “Dù là mẹ tôi cũng không có lý do nói tôi vong ân phụ nghĩa, riêng anh thì càng không có tư cách ấy. Xem ra tinh thần anh vẫn còn tốt chán, tôi không quấy rầy anh nghỉ ngơi nữa, chuyện bồi thường tiền bên đồn cảnh sát sẽ nói với anh, tôi đi trước.”

Điền Trí Viễn nói mặc kệ là mặc kệ, ra khỏi phòng bệnh dứt khoát nói với đồn trưởng đồn cảnh sát để ông ta tự xem rồi xử lý, sau đó liền trở về nhà. Nhưng trên thực tế, chỉ cần Điền Trí Viễn lộ mặt, những lái xe kia không muốn bồi thường tiền cũng chẳng được, hẳn hoàn toàn khỏi phải nói thêm, làm thêm điều gì, đồn cảnh sát trấn Hoa Dương sẽ thay hẳn giải quyết tất cả — quy củ giang hồ tất nhiên khó mà phá vỡ, nhưng chính phủ nếu mà muốn tích cực làm việc, kệ mẹ cái quy củ chó má của mày, treo cổ tất.

Thế nhưng Hải Tử không hề biết Điền Trí Viễn đang giúp gã, nếu như hôm nay hắn không xuất hiện, lần bị đánh hôm nay của gã xác định là mất trắng, đừng nói bồi thường, gã có chết trong đồn ở trấn Hoa Dương cũng không ai để ý tới.

Điền Trí Viễn chỉ có thể làm đến mức này, không thể nhiều hơn.

Chỗ mẹ hai, ngay trong ngày hôm Điền Trí Viễn trở về đã nói hết chuyện cho bà hay. Mẹ hai đương nhiên hết sức đau lòng vì con trai, mà ngại con nuôi nên cũng khó mà nói tới việc đi thăm gì đó, thế nhưng lúc làm việc hay chăm sóc tụi nhỏ cứ liên tục phân tâm. Điền Trí Viễn không biết làm sao, chiều ngày kế liền lái xe đưa bà đến đồn cảnh sát.

Hải Tử không bị thương tới xương, sang ngày hôm sau đã chuyển viện từ trấn Hoa Dương trở về trấn Nguyên Thủy.

Điền Trí Viễn đưa mẹ hai đến phòng bệnh, vợ Hải Tử đang dứt cơm cho gã, trông thấy hai người đi vào, mặt đen thui không thèm chào hỏi gì. Điền Trí Viễn chẳng quan tâm, nhưng mẹ hai lại khó mà chịu nổi, ngồi bên giường kéo tay Hải Tử khóc mãi. Điều đáng để Điền Trí Viễn vui vẻ chính là, sau cùng Hải Tử gã không hề trưng cái bản mặt cau có cho mẹ hai nhìn.

Đối với chuyện này Doãn Chân trái lại không để ý tới, cậu cảm thấy phải cho cái loại người như Hải Tử chịu thiệt thì gã mới nên thân, vấp phải trắc trở mới có thể thấy mình ngu dại bao nhiêu. Điều cậu để ý chính là Mạc Hiểu Thiên, về việc cậu ta âm thầm sai sử người khác quan tâm Điền Trí Viễn, cậu cực kỳ dị ứng, cứ cảm thấy thẳng nhai kia vẫn chưa hết hi vọng.

“Trí Viễn, hôm qua lúc anh đi rồi lại có người của công ty lớn tới tìm anh.”

“Cái gì? Là ai?”

Buổi tối, sau khi rửa mặt, Doãn Chân đắp chăn ngồi trên giường đọc sách, Điền Trí Viễn tắm rửa xong bước ra khỏi phòng tắm, ngồi ở sofa nhỏ cạnh giường cởi quần, Doãn Chân mê mẩn nhìn chằm chằm hắn vài giây, rồi quyết định nói với hắn chuyện của Mạc Hiểu Thiên.

Đọc sách buổi tối Doãn Chân phải đeo kính, giờ cần nói chuyện nên bèn gỡ xuống – “Là giám đốc của một công ty thủy sản ở tỉnh.”

“Tỉnh?” Quả nhiên, động tác của Điền Trí Viễn thỉnh linh dừng lại, sắc mặt lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

← Xem lại

Xem tiếp

Vẫn chưa check chính tả, thôi lười luôn vậy, đi ngủ đây = v =

43. Chương 43

Mình có điều muốn nói =(((

Bình thường mình chọn truyện đều chỉ đọc trước 50% nội dung, sau đó lướt đến cái kết rồi mới quyết định edit hay không, nếu có thì sẽ vừa làm vừa đọc tiếp để khỏi chóng chán. Giờ chuyện này nó hại mình luôn rồi =(((

Truyện vẫn có logic bình thường, nhưng bắt đầu từ sang 44, nội dung nó cứ như thiếu hụt mất tầm 2-3 chương vậy ấy, thiếu ra sao thì mng đọc tiếp sẽ rõ TT^TT mình lấy raw từ Tấn Giang nên có lẽ không thể nào do bản raw bị thiếu được, vì cuối chương nào cũng có lời của tác giả:”(

Sau một hồi cay cú và đắn đo, mình vẫn quyết định edit cho đến hết (vì còn 8ch nữa là hoàn rồi), mặc kệ nó hụt hẫng ra sao luôn. Thế nên ‘không thích xin đừng nói lời khó nghe’, vì mình không nhẫn tâm đem con bỏ chợ huhu TT^TT

Trong lòng nhớ mãi chuyện thăm hỏi ba mẹ Doãn Chân nên Điền Trí Viễn tỉnh dậy từ rất sớm. Nói đúng ra, hẳn kỳ thật không sao ngủ nổi, tối qua hai người quần lầy nhau hơn ba tiếng, đến tận năm giờ sáng mới chịu yên tĩnh. Mùa đông trời sáng muộn, hơn bảy giờ bên ngoài mới lờ mờ thấy rõ, Điền Trí Viễn ôm Doãn Chân chớp mắt được hai tiếng.

Tối qua Doãn Chân mệt muốn chết, lúc này cậu đang ngủ rất say, Điền Trí Viễn đứng dậy xột xột xoay xoay mặc quần áo cũng không làm cậu tỉnh. Điền Trí Viễn xem giờ thấy còn sớm, vệ sinh cá nhân xong, yêu thương hôn lên gương mặt đang ngủ của Doãn Chân vài cái, sau đó ra khỏi phòng.

Lúc này cửa hàng vẫn chưa buôn bán, ven đường có không ít quán bán đồ ăn sáng mở cửa. Điền Trí Viễn đi vào một tiệm, ăn xong một tô mì bò kho, lại gói một phần cháo gạo lứt ý dĩ* và sủi cảo thủy tinh hấp mang về cho Doãn Chân.

*Là cháo nấu bằng gạo lứt + hạt ý dĩ .=

Trở lại phòng, Doãn Chân vẫn giữ nguyên tư thế ngủ lúc đầu, không nhúc nhích tí nào. Điền Trí Viễn nhẹ nhàng đi qua ngồi xuống mép giường, lặng yên nhìn cậu, đưa tay gạt nhẹ làn tóc rối rơi loạn trên mặt cậu.

Kết quả, thành linh bị nắm chặt tay.

Doãn Chân cười xấu xa – “Tối qua vẫn chưa đủ hửm? Muốn đánh lén?”

Điền Trí Viễn bật cười, cúi đầu hung hăng hôn Doãn Chân một hơi – “Anh vẫn muốn thì làm sao đây, em chịu không nổi đâu.” Đứng dậy khỏi mép giường, hai người nắm tay nhau không chịu buông ra – “Anh mua cháo với sủi cảo, ăn một chút rồi lát nữa tụi mình đi mua quà.”

Tối qua Doãn Chân bị làm có hơi ác, Điền Trí Viễn giúp cậu mang quần áo vào, rồi lại đỡ cậu vào phòng tắm rửa mặt, thấy hai đùi cậu vẫn chưa thể khép lại, lòng không khỏi nảy sinh áy náy – “Còn đau không? Hình như anh có hơi thô lỗ.”

Doãn Chân đánh răng, nghe vậy quay đầu lại, nói bằng cái miệng ngậm đầy bọt trắng: “Em thích anh thô lỗ!”

Sau đó Điền Trí Viễn liền đổ mặt.

Doãn Chân chậm rãi ăn cháo với sủi cảo thủy tinh thì vừa đúng tám rưỡi, lúc này cửa hàng đã bắt đầu buôn bán, hai người liền trả phòng rồi khỏi khách sạn.

Điền Trí Viễn thả một cái đệm mềm lên trên ghế lái phụ, cẩn thận từng li từng tí đỡ Doãn Chân ngồi vào, bị Doãn Chân trêu ghẹo là chồng thiết biết săn sóc, làm hại mặt Điền Trí Viễn đỏ lừ. Trên xe, Doãn Chân cẩn thận nói mấy thứ mà ba mẹ cậu thích cho Điền Trí Viễn hay, nắm chắc trong lòng rồi, Điền Trí Viễn chạy xe thẳng đến tiệm bán lá trà, tỉ mỉ chọn mua hai hộp Tín Dương Mao loại tốt.

“Ba em ấy, không thích gì đặc biệt, chỉ có hai thứ là trà với cờ vây là không xa rời nổi, à còn mấy thứ hoa hoa cỏ cỏ trong nhà nữa.” Điền Trí Viễn cầm hộp lá trà được gói đẹp để làm quà lên xe, Doãn Chân cười nói – “Người già rồi ai cũng giống nhau, không biết sau này già rồi em có thể nào cũng như ba, có cái sở thích vô vị kiểu ấy không nữa.”

Điền Trí Viễn đeo dây an toàn, xoa đầu Doãn Chân, cười nói: “Trong mắt anh mấy việc ấy đều là sở thích rất lành mạnh.”

Doãn Chân trượt người xuống một chút, hai tay gối sau ót – “Em thì ưa mấy hoạt động sôi nổi hơn, ví dụ như Hip-hop, trượt ván gì đấy. Cơ mà sau này già rồi sẽ chơi không nổi nữa, Ài!”

Điền Trí Viễn khởi động xe – “Nói tới vụ này, em đó, cá tính hoạt bát, thích thời thượng như vậy sao lại nghĩ tới chuyện làm giáo viên nhỉ? Làm giáo viên đa số đều rất nghiêm túc, nghiêm trang, sinh hoạt thường thức với sở thích hay hứng thú gì cũng đều cứng nhắc. Xưng hô này đặt lên trên người em, anh thấy có hơi không hợp.”

Doãn Chân phì cười – “Ai quy định làm giáo viên thì chỉ có thể nghiêm trang nghiên cứu tri thức vậy hửm? Cá tính với sở thích của em hoàn toàn không ảnh hưởng tới việc dạy học của em. Hồi trước lúc em nhận chức ở trường cấp ba ấy, anh không biết trong đó có bao nhiêu giáo viên thời thượng đâu. Cơ mà này, nói thật, lúc đầu em thật sự chẳng muốn làm giáo viên chút nào.”

“Làm giáo viên nhất định là ý của ba mẹ em rồi.”

“Cũng không hẳn thế, mẹ em là giảng viên đại học, cả đời dạy học đọc sách, trong lòng quả thật rất hi vọng em với anh trai có thể tiếp tục như bà, nhưng lúc xuất ngoại em đã tỏ ý không muốn làm việc này, bà ấy cũng không miễn cưỡng em. Nhưng đích đích xác xác là em vẫn bị bà ảnh hưởng. Mẹ em thật sự rất yêu tha thiết cái chức nghiệp giáo viên này, dù về hưu rồi cũng vẫn còn làm hoạt động tình nguyện giúp đỡ trẻ em nghèo đến trường, tổ chức quyên góp vài lần mỗi năm, thỉnh thoảng còn tự thân đến vùng miền nghèo khó.” Về mặt Doãn Chân bắt đầu trở nên xa xăm, như đang cảm khái – “Lúc đầu khi em về nước đã đi theo bà đến mấy vùng miền nghèo khó. Ở những nơi đó em trông thấy thật nhiều trẻ em không được đi học, đôi mắt ham học hỏi của tụi nó khiến em rất xúc động. Lúc tụi em cầm sách giáo khoa, đồ dùng học tập được mua từ tiền quyên góp phân phát cho tụi nhỏ, về mặt vui cười của tụi nó khiến em không thể nào quên.”

“Vậy nên em mới muốn làm giáo viên à?”

“Ừm, khi đó trong lòng không suy tính nhiều, chỉ thầm nghĩ, nếu như em có thể giúp tụi nhỏ đến trường thì tốt quá. Vì vậy khi về nhà em bắt đầu ôn tập, sau đó đi thi vào làm giáo viên một ngôi trường cấp ba.”

Điền Trí Viễn quay đầu liếc nhìn Doãn Chân, giọng điệu ngờ ngợ hỏi – “Đừng nói là, em vì tới tìm anh nên mới bị nhà trường đuổi việc đó chứ?”

Doãn Chân liếc xéo, cong mắt cười – “Anh nói thử xem?”

Điền Trí Viễn lặng yên, cảm thấy xúc động đến rối bời.

Sau đó, Điền Trí Viễn biết nên tặng quà gì cho mẹ Doãn Chân rồi.

Điền Trí Viễn đi theo sau lưng Doãn Chân mà hồ hởi muốn chết, lòng bàn tay cầm hộp lá trà làm quà đã mướt mồ hôi luôn rồi. Doãn Chân vừa đi vừa quay đầu lại nhìn hắn, khóe miệng ngậm cười, sau đó kéo tay hắn, nắm chặt lấy.

Tối qua ra ngoài Doãn Chân còn chưa thay đồ, ở ngoài áo lông bên trong đồ ngủ, trên chân còn mang dép lê, đến cả chìa khoá với di động cũng không mang theo. Về đến cửa nhà ẩn chuông, ba đi ra mở cửa, lúc trông thấy hai người thì giật mình ngẩn ra cả nửa phút.

“Ba mẹ, đây là bạn trai con, Điền Trí Viễn.” Trong lòng Doãn Chân dấy ý cực kỳ, hơn nửa đêm rồi Điền Trí Viễn còn chạy tới thăm cậu, sáng sớm lại chạy đi mua quà, làm cậu rất có cảm giác thỏa mãn – “Nhưng mà tối qua anh đã đi cả đêm tới đây đó.”

“Thấy rồi, ranh con!” Mẹ Doãn Chân hung dữ trợn mắt trừng Doãn Chân, lúc bà trông thấy hai người Doãn Chân bước vào cửa, đã thông qua cách ăn mặc của Doãn Chân mà nhìn ra được chuyện ẩn bên trong đó rồi. Mới sáng sớm mà phòng ngủ đã không thấy người, chìa khoá với điện thoại bỏ quên ở đầu giường, giờ lại đi theo một tên đàn ông lạ lẫm về nhà, này rõ ràng là nửa đêm hôm qua chạy ra ngoài hò hẹn rồi còn gì.

Doãn Chân sờ sờ mũi, hề hề cười ngượng mấy tiếng.

“Con chào bác trai bác gái!” Điền Trí Viễn thấy vẻ mặt mẹ Doãn Chân khó coi, trong lòng càng hồi hộp hơn nữa, lập tức đứng bật dậy, cũng chẳng biết nên chào hỏi ra sao, thành ra khom người vái một cái.

Doãn Chân phì cười, đứng dậy kéo Điền Trí Viễn đến ghế sofa rồi dè ngồi xuống – “Anh nghiêm túc quá rồi đó, ba mẹ em không làm gì anh đâu, anh thả lỏng chút đi.”

Ba Doãn Chân vẫy tay với Điền Trí Viễn, ôn hoà cười nói: “Đúng đúng đúng, hai lão già này biết càn từ lâu rồi, con chớ khấn trương, đã tới rồi thì cứ coi đây là nhà mình đi.”

Mẹ Doãn Chân cũng cười theo – “Tiểu Điền càn đừng hiểu lầm, bác là bác giận cái thằng ranh Doãn Chân này thôi, không phải nói càn đâu. Đêm hôm khuya khoắt chuồn ra ngoài, sáng sớm không thấy người đâu, bác còn tưởng xảy ra chuyện gì, hại bác lo lắng cả buổi sáng.”

Doãn Chân vội vàng dán sát người mẹ cậu, ôm bà nịnh nọt: “Là lỗi của con, con tự tiện ra khỏi nhà mà không xin chỉ thị của lãnh đạo, phải chịu phê bình.”

Mẹ Doãn Chân đập cậu một phát, cười mắng: “Thằng khỉ, biết rồi mà còn nói nhiều.”

Một nhà ba người đưa đẩy nhau khiến tim Điền Trí Viễn thả lỏng, đem tình huống nửa đêm hôm qua ra giải thích với hai vị phụ huynh một hồi, lại cầm hộp lá trà đưa cho ba Doãn Chân, có thể thấy, phần quà này rất được cụ ông ưa thích. Cho mẹ Doãn Chân là một tấm thẻ chứa năm mươi ngàn, ngay trước lúc đến, Điền Trí Viễn đã tới ngân hàng mở một sổ tiết kiệm mới, chuyển từ tài khoản chính sang một sổ tiền.

Mẹ Doãn Chân giật mình – “Tiểu Điền con làm gì vậy? Bác đâu có đòi tiền của con.”

Doãn Chân cũng khó hiểu – “Trí Viễn anh làm gì thế? Anh cho mẹ em tiền là có làm sao?” Vốn đang khó hiểu vì thấy hần không mua tặng cho mẹ cậu món quà nào cả, hóa ra là đã chuẩn bị xong từ lâu.

Điền Trí Viễn khăng khăng nhét thẻ vào tay mẹ Doãn Chân, giải thích – “Doãn Chân nói bác đang tổ chức hoạt động giúp đỡ trẻ em nghèo đến trường, số tiền này coi như là con quyên góp đi ạ. Vốn định mua tặng mấy món đồ thực tế mà bác thích, cơ mà suy đi nghĩ lại, con thấy tặng quà thế này có lẽ sẽ làm bác thấy thích hơn.”

Mẹ Doãn Chân thoáng dừng lại, ánh mắt nhìn Điền Trí Viễn lộ vẻ xúc động và tán thưởng.

Doãn Chân ném ánh mắt “anh thiệt lợi hại” sang Điền Trí Viễn, cậu chỉ tán gẫu một hồi về chuyện mẹ cậu đang làm mà thôi, thật không ngờ Điền Trí Viễn đã lặng lẽ ghi nhớ như thế, vừa ra tay đã trực đảo Hoàng Long*, lần này mẹ cậu tuyệt đối cảm động chết đi được.

*là một tích, mà lười trích quá =))))

Quả nhiên, một giây sau mẹ Doãn Chân đã nắm chặt tay Điền Trí Viễn, hết sức cảm động – “Tiểu Điền, cảm ơn tấm lòng này của con, mẹ nhận thay cho mấy đứa trẻ kia.”

“Bác đừng khách sáo ạ.”

Doãn Chân cau mày, những lời này của mẹ cậu nghe có hơi...

À –

“Nè, anh lại còn gọi bác?” Doãn Chân đung đung Điền Trí Viễn, khóe mắt lộ ý cười.

Điền Trí Viễn vẻ mặt khó hiểu, không gọi bác thì gọi là gì?

Ba Doãn Chân cười hề hề, đứng dậy – “Đây là cho con gọi mẹ đó.”

Điền Trí Viễn thoáng cái ngây ngẩn, ba giây sau mới thoát ra khỏi hoảng hốt, khom người cúi chào hai cụ một cái, kêu hai tiếng ba mẹ rõ to. Doãn Chân không kiềm được mà cong môi cười, nhỏ giọng mắng một câu thiệt dần.

Quá trình ra mắt phụ huynh tốt đẹp và thoải mái hơn những gì Điền Trí Viễn suy nghĩ trong đầu nhiều lắm, lòng hần đây cảm kích và xúc động, thế giới có biết bao đôi người yêu đồng tính không thể quang minh chính đại ở bên nhau, nhưng mỗi tình này của hần và Doãn Chân lại có thể nhận được sự chúc phúc của phụ huynh vẫn minh như thế, là chuyện may mắn và hạnh phúc cỡ nào kia chứ.

“Doãn Chân, cảm ơn em!”

Cảm ơn em vì đã không buông bỏ anh, cảm ơn em sau nhiều năm lại trở về tìm anh, cảm ơn ba mẹ đã sinh em ra, cảm ơn em đã cho anh tình yêu tốt đẹp này.

Bữa trưa ăn một bữa đơn giản ở nhà họ Doãn, buổi chiều Doãn Chân gọi điện thoại cho anh cậu, báo cho anh biết chuyện Điền Trí Viễn đến thăm ba mẹ, anh trai liền đặt tiệc ở một quán ăn, để chiều tối cả nhà dùng cơm ở ngoài, đồng thời cũng là đón gió cho Điền Trí Viễn.

Cũng vào buổi trưa đó, Trần Dương gọi điện cho Điền Trí Viễn, nói hẳn biết mình đã lên xe lửa rồi, Điền Trí Viễn bảo y đi đường cẩn thận, sau đó hai người liền lặng thinh. Một lát sau, Điền Trí Viễn chuẩn bị cúp máy, lại nghe Trần Dương đột nhiên nói một câu, bất kể thế nào, mày vẫn là anh em của tao. Sau đó thì ngắt máy.

Điền Trí Viễn nhìn di động sững ra một chập, rồi chuyển sang mỉm cười thả lỏng.

Anh Doãn Chân tên là Doãn Tuấn Hào, lớn hơn Điền Trí Viễn một tuổi, đã sắp ba mươi, hiện tại đang quen một cô bạn gái, nghe nói sang năm có thể sẽ kết hôn.

Ánh mắt Doãn Tuấn Hào nhìn Điền Trí Viễn có hơi sắc bén. Trên thân người đàn ông này tồn tại một loại khí phách và mạnh mẽ chỉ có ở người ở trên, hẳn là một kẻ có sự nghiệp thành công.

Quả nhiên, sau khi tự giới thiệu bản thân Doãn Tuấn Hào đưa một tấm danh thiếp cho Điền Trí Viễn, in trên đây là – tổng giám đốc công ty XX.

Doãn Tuấn Hào có ý bảo vệ Doãn Chân rất sâu sắc, Điền Trí Viễn không khó để nhận ra điểm này từ mắt anh khi cả hai đối thoại. Điền Trí Viễn ít nhiều gì cũng là một nửa người trong giang hồ, cái tài nhìn mặt mà nói cũng luyện được đôi chút, người anh trai này vẫn chưa tin tưởng mình cho lắm.

Trên bàn cơm, Điền Trí Viễn và Doãn Tuấn Hào đã cạn hết mấy ly, Doãn Chân đau lòng Điền Trí Viễn, sợ anh hai chuốc hẳn say, vội vàng xen vào can ngăn, liên tục oán trách anh cậu bắt nạt người ta. Doãn Tuấn Hào thân có chức quyền, bình thường xã giao rất nhiều, sức uống đã sớm luyện đến thuần thục*. Tuy Điền Trí Viễn cũng biết uống, nhưng tuyệt đối không lợi hại như anh trai cậu, nếu hai người đối ẩm, anh cậu rõ ràng là trên cơ**. Thế nên Doãn Chân tuyệt đối không thể nhìn chòng bị anh cậu bắt nạt được.

*gốc là [lô hoả thuần thanh]

**gốc là [chiếm thượng phong]

Doãn Tuấn Hào buông ly lắc đầu, cười nói với bạn gái bên cạnh: “Ai cũng nói gái lớn không thể giữ, nhà anh thì là trai lớn không thể giữ nhỉ.”

Một câu nói khiến Điền Trí Viễn vô cùng xấu hổ.

Doãn Chân giận: “Cái đó sao giống nhau được? Em với Điền Trí Viễn ở với nhau ba mẹ còn được thêm một đứa con trai nữa kia mà, mẹ thấy con nói có đúng không?”

Mẹ Doãn Chân cười tủm tỉm gấp cho Điền Trí Viễn với con dâu tương lai một đĩa đồ ăn – “Đúng, đúng là được thêm một đứa con. Haha...”

Bạn gái Doãn Tuấn Hào cũng đã sớm biết tính hướng của em chồng, Điền Trí Viễn đoán, trước khi quen bạn gái chắc chắn Doãn Tuấn Hào đã suy xét tới tính hướng của em trai sẽ ảnh hưởng tới anh. Trong lòng người bình thường dù sao vẫn sẽ có khúc mắc với đồng tính luyến, Doãn Tuấn Hào này xem ra là một người đàn ông rất coi trọng người nhà, tuyệt đối sẽ không tìm về một người vợ không quen nhìn em trai mình. Điều kiện chủ yếu của anh nhất định là bên phía nữ không được để ý đến việc hẳn có một đứa em trai là đồng tính, sau đó anh mới suy nghĩ tới việc làm quen. Có thể thấy, người chị dâu tương lai này rất biết

← Xem lại

Xem tiếp

44. Chương 44

Ăn gần xong bữa cơm, Điền Trí Viễn đứng dậy đi vệ sinh. Đang lúc sắp tiểu, Doãn Tuấn Hào cũng đi vào. Điền Trí Viễn cười cười trong lòng, xem ra, người anh trai này có chuyện muốn nói riêng với hắn.

Doãn Tuấn Hào mỉm cười một thoáng với Điền Trí Viễn, cũng đi tiểu.

Điền Trí Viễn rửa tay, rút giấy vệ sinh lau tay, nói: “Anh hai có lời gì muốn nhắn nhủ cho em ạ?”

Doãn Tuấn Hào kéo quần, đi tới rửa tay, gạt đầu nói: “Có chút chuyện muốn nói riêng với cậu.”

Điền Trí Viễn tựa vào bồn rửa tay bên cạnh, hai tay đút túi áo – “Anh hai không tin tưởng em sao?”

Doãn Tuấn Hào xối sạch bọt xà phòng, rút giấy vệ sinh lau tay – “Cậu đừng để bụng, với tư cách là một người anh, tôi khó tránh khỏi có hơi che chở em trai mình.”

Điền Trí Viễn cười cười – “Không sao cả, đổi lại là em, em cũng sẽ như anh.”

Doãn Tuấn Hào nói: “Cậu đúng là một người rộng lượng.”

“Nhân chi thường tình mà thôi.”

“Tôi sẽ không cảnh cáo cậu, vì tôi biết rõ cậu sẽ không làm chuyện có lỗi với em trai tôi. Nhưng có một việc mà em trai tôi vẫn luôn kiêng kị, chính là Mạc Hiểu Thiên.”

Điền Trí Viễn có hơi kinh ngạc nhìn về phía Doãn Tuấn Hào.

“Cậu đừng giật mình, thằng bé Hiểu Thiên kia hồi trước ở rất gần nhà chúng tôi, tôi đương nhiên không xa lạ gì cậu ta, chút chuyện giữa cậu và nó tôi đã nghe nói tới. Thế nên, năm đó em trai tôi đau lòng biết bao nhiêu, mắt tôi đều thấy hết.” Ánh mắt Doãn Tuấn Hào bắt đầu trở nên nóng chảy người – “Tôi không có ý trách móc cậu, nhưng với tư cách là anh trai của Tiểu Chân, trông thấy nó đau lòng như thế, tôi thật sự rất tức giận. Thằng bé Hiểu Thiên kia khi thường nhìn lầm lì ít nói, tôi không thể ngờ nó lại... cướp người Tiểu Chân thích. Chuyện năm đó tôi cũng không hoàn toàn hiểu rõ, nên sẽ không nói mấy lời trách móc phiến diện kia, chỉ hi vọng cậu đừng phụ lòng Tiểu Chân. Nó thật sự rất thích cậu.”

Một cuộc nói chuyện đơn giản đầy chở che của người anh đối với em trai.

Cho dù đã rất rõ ràng tình cảm của mình đối với Doãn Chân rất sâu, nhưng lúc này bị anh ruột của cậu nhắc tới lần nữa, vài câu sơ sài, lại khiến Điền Trí Viễn thêm một lần sâu sắc ý thức được, bản thân mình vẫn đánh giá thấp tình cảm mà Doãn Chân đã bỏ ra. Việc ấy khiến hắn bắt đầu trở nên hổ thẹn, hoặc nên nói, là tự ti, cảm thấy tình cảm mình bỏ ra không sâu nặng được như Doãn Chân.

“Cám ơn anh đã nói em biết những việc này, có lẽ em không đủ tốt, nhưng duy nhất có một chỗ em tự tin, đại khái đó là chung tình. Em không hứa hẹn với anh những lời rằng sẽ yêu em ấy cả một đời, đời đời kiếp kiếp không xa không rời, em chỉ có thể nói, miễn là tụi em vẫn còn ở cùng nhau, em sẽ dùng hết tất cả những gì mình có để trân trọng em ấy.”

Trời tàn đất tận chờ trông một đời, kiếp sau vẫn muốn ở bên em – những lời này không thể nói rằng không duy mỹ, nhưng đặt vào cuộc sống hiện nay cũng chẳng qua chỉ là một câu nói miệng, hoàn toàn không bằng vững chân đạp lên thực tế mà ngày qua ngày kiên cường vượt qua, tỉ lệ ly hôn hằng năm hiện nay đã không còn leo cao nữa rồi. Cuộc sống là một ngày thực thực tế tế, yêu cầu hai người thông cảm, bao dung và giúp đỡ lẫn nhau mới có thể tiếp tục về sau, không thể giả dối dù chỉ một chút, bằng không thì sớm muộn gì cũng đổ vỡ.

Doãn Tuấn Hào cuối cùng cũng nở một nụ cười yên tâm, vỗ vai Điền Trí Viễn, nói: “Tôi giờ đã an tâm giao em trai mình cho cậu rồi, trên đời này người đồng tính có thể được người thân chúc phúc không nhiều lắm, hi vọng mấy đứa có thể hạnh phúc.”

Điền Trí Viễn tự tin mỉm cười – “Tụi em nhất định sẽ.”

Điền Trí Viễn ở lại nhà Doãn Chân hai ngày, trong lúc đó không đi đâu cả, hôm nào cũng ở nhà với Doãn Chân và hai cụ. Ba Doãn Chân thích chơi cờ vây, hồi đại học Điền Trí Viễn cũng đã từng học vài kỹ năng cơ bản, hai ngày này bèn cùng làm vài ván với ba Doãn Chân, thua vô cùng thê thảm. Ba Doãn Chân lắc đầu thở dài, tỏ vẻ đánh cờ thắng Điền Trí Viễn cũng chẳng có cảm giác thành tựu gì cả.

Doãn Chân kêu gào ba đừng có khinh người, xắn tay áo ra trận thay ông chồng nhà mình, kết quả vẫn thua be bét.

Ông cụ cười hà hà, cuối cùng cũng có cảm giác thỏa mãn.

Mùng năm Điền Trí Viễn phải về nhà, Doãn Chân bịn rịn không rời, nhưng cậu tạm thời vẫn không thể đi theo Điền Trí Viễn trở về, tại mẹ cậu hạ tử lệnh, mùng bảy cả nhà bọn họ phải về quê ngoại, đi tế bái ông ngoại bà ngoại đã qua đời, trước thời gian đó cậu không được đi đâu hết.

“Vậy nên chắc phải chờ tới mùng mười em mới về chỗ anh được.” Doãn Chân đi dạo hội chợ với Điền Trí Viễn, mua quần áo, đồ chơi và dụng cụ học tập cho Hâm Hâm với Nữ Nữ.

Trong hội chợ rất náo nhiệt, khắp nơi đều là kết Trung Quốc đỏ như lửa, cũng coi như có chút không khí năm mới.

Điền Trí Viễn và Doãn Chân sóng vai mà đi, ở khu chợ quần áo trẻ em vừa đi vừa nhìn – “Mùng mười thì mùng mười thôi, không lo, đúng lúc này anh sẵn dịp tập trung xử lý chuyện sông bạc một phen. Anh đã ngã bài với Trần Dương rồi, qua mười lăm tháng giêng này anh sẽ rút khỏi đó.

Doãn Chân đột nhiên sững sờ, đứng ngay tại chỗ – “Anh nói thật?” Quả thật không thể tin vào lỗ tai của mình được, đây chính là chuyện tốt mà cậu đã đợi trong quãng thời gian qua.

Điền Trí Viễn bị bộ dạng kinh ngạc của cậu chọc cười, thò tay kéo cậu đi – “Sao lại giật mình dữ vậy? Làm như anh quyết định chuyện này bất ngờ lắm ấy.”

Doãn Chân bắt kịp nhịp bước của Điền Trí Viễn, có hơi lo âu – “Lần trước không phải anh nói là muốn chấm dứt không dễ hay sao? Sao lại bỗng nhiên quyết định mười lăm tháng giêng này rút ra ngoài rồi?”

Điền Trí Viễn nói: “Cũng đâu phải đột nhiên gì, từ khi ở với em anh đã suy nghĩ về chuyện này rồi, sau này em cũng nói với anh mấy lần, anh càng để bụng hơn nữa. Nói thật ra những năm qua anh cũng rất mệt, làm việc này đều phải chạm vào, phải bôi trơn hai nhà hắc bạch, quan hệ lợi ích giữa người với người phức tạp không như một và hai, phải đề phòng người có lòng không tốt. Lúc nào cũng mệt. Sự xuất hiện của em xem như đã cho anh lấy một cái cơ rất tốt – “Em nói xem, tụi mình tiếp tục ở lại trấn Nguyên Thủy hay là nên đến tỉnh sinh sống?”

Vấn đề cuối cùng khiến con sóng trong lòng Doãn Chân vỗ ầm – “Đương nhiên là tới tỉnh thành ở tốt hơn rồi, tuy mức chi tiêu sẽ cao hơn nhiều, nhưng môi trường giáo dục lại tốt hơn, như thế mới có lợi cho tụi nhỏ chứ.”

Lúc này hai người đã quẹo vào một cửa tiệm thời trang trẻ em, trong khu đồ bé gái, Điền Trí Viễn nhìn quanh quất thấy không có ai chú ý tới bọn họ, liền hôn lên má Doãn Chân một cái – “Vừa khéo, anh cũng nghĩ vậy.”

Điền Trí Viễn đi vào giữa trưa mùng năm, hai cụ nhà Doãn chuẩn bị hai bộ sách vở cho đôi long phượng thai của Điền Trí Viễn, ngoài ra còn chuẩn bị tặng lại cho mẹ hai một hộp tổ yến, đều là quà thực dụng cả, Điền Trí Viễn cũng nhận hết không chối từ. Trước mặt ba mẹ Doãn Chân không thể tỏ ra dính hấn quá, đành phải dùng ánh mắt quẩn rừ kia truyền đạt vẻ lưu luyến với Điền Trí Viễn.

Trở lại trấn Nguyên Thủy, Điền Trí Viễn bắt đầu bắt tay vào chuyện rút khỏi sông bạc.

Đầu tiên cần phải nói rõ chuyện hấn rút khỏi cho người của hai phía, sau đó lại thanh toán những khoản trong mấy năm qua, và thống kê hết sổ sách trong sông, có thể thu sớm thì thu, tạm thời chưa thu được thì chia ra cho mỗi người, để ít lâu nữa người đó tự đi thu nợ. Sau đó thì chính là dẫn Trần Dương và Lưu Sĩ Dũng ăn cơm uống rượu với mấy vị đại ca để tiện bề se chỉ luồng kim, kéo quan hệ của bọn họ lại gần nhau hơn.

Vì để đề phòng cha con nhà họ Dư thừa dịp lúc hẩn rút khỏi mà mượn gió bẻ măng, Điền Trí Viễn đi gặp Kim gia một chuyến. Tuy Kim gia rất ít khi hỏi đến chuyện trên đường*, nhưng thân phận và bối cảnh của hẩn sờ sờ ra đó, bẽ lũ tích lũy nhiều năm qua vẫn còn, ba của Dư Hà là đầu sỏ ở trấn Nguyên Thủy, nhưng đầu dám không nể mặt Kim gia. Nếu như Kim gia có thể bắn tiếng quan tâm đến Trần Dương sau khi hẩn rút khỏi, ba Dư Hà cũng sẽ không dám đánh chủ ý gì tới sòng bạc.

*chắc ý nói về con đường giang hồ đen thùi này ấy =.=

Điền Trí Viễn nói chuyện với Kim gia đến trưa, ý tứ của Kim gia rất rõ ràng, muốn ông quan tâm tới Trần Dương cũng không phải không được, nhưng trên đời này không có lợi ích nào cho không, muốn được ông che chở, thì phải biết cung ứng. Ông không đòi hỏi nhiều, mỗi quý đưa ông một trăm ngàn là được, một năm đúng bốn trăm ngàn.

Điền Trí Viễn im lặng tính toán một hồi, số tiền này không quá nhiều, nhưng hẩn vẫn không thể đồng ý đơn phương được, hẩn đã rút ra rồi, cũng đồng nghĩa sòng bạc không còn do hẩn định đoạt nữa, hẩn cần phải bàn bạc với Trần Dương.

Hôm nay mừng chín tháng giêng, Điền Trí Viễn gọi Trần Dương đến nhà, nói với ý của Kim gia – “Kim gia đồng ý sẽ che chở cho sòng bạc, nhưng ông ấy muốn một năm lấy bốn trăm ngàn. Mày với bọn Lưu Sĩ Dũng, Lưu Kinh Tùng bàn bạc với nhau một chút đi.”

Trần Dương im lặng chốc lát, ngẩng đầu nhìn Điền Trí Viễn – “Ý của mày thì sao?”

Điền Trí Viễn uống một hớp nước, buông ly nói – “Trần Dương, tao đã tự mình làm chủ rút khỏi rồi, chuyện sòng bạc tao đã không có quyền lên tiếng nữa. Tao lót đường giúp mày, chuyện tỉ mỉ hơn mày tự quyết định đi thôi.”

Trần Dương lại im lặng.

Mẹ hai nấu cơm ở phòng bếp, thỉnh thoảng ló đầu ra nhìn, mặt mũi đầy vẻ lo lắng.

Thật lâu sau, Trần Dương thở hắt ra – “Thật ra, tao cũng không muốn làm nữa.”

Điền Trí Viễn sững sốt, ngay sau đó chợt nghe Trần Dương nói đến tiền căn hậu quả. Thì ra hôm mừng ba Trần Dương đưa Điền Trí Viễn đến huyện, sau khi về nhà thì vợ y bị bệnh. Đưa tới bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói là do mệt nhọc quá độ. Lúc ấy Trần Dương có thể nói là giật mình một phen, bởi vì thường ngày y đem về nhà rất nhiều tiền, cũng không can thiệp tới việc vợ y dùng tiền, nghĩ mãi không ra tại vì sao lại bởi mệt nhọc quá độ mà sinh bệnh.

Không bao lâu Trần Dương đã rõ ràng, hai ngày vợ y nằm viện ấy, y ở nhà chăm con một hồi. Con y mới hơn một tuổi, vừa cai sữa. Con mới bập lờ không thể rời khỏi sự trông nom của người lớn được, vừa học đi lòng đẫy hiểu kỳ, đi chưa vững lại thường xuyên ngã đến xuống đất chạy. Bên cạnh không có người theo dõi, bất cẩn là ngã ngay. Con cai sữa rồi thì sau này uống sữa bột, mỗi ngày mỗi bữa uống bao nhiêu milliliter, nước ấm bao nhiêu, sữa bột bao nhiêu, còn phải phối hợp ăn dặm, Trần Dương hoàn toàn không hiểu. Con nhỏ chẳng biết nói, tè, ị gì chính nó cũng không biết, Trần Dương cũng không nắm giữ được thời gian quy luật con mình đại tiểu tiện, thoáng cái luống cuống tay chân.

Này cũng vẫn chưa coi là chuyện phiền lòng, mà điều bức nhất mới là ở buổi tối. Buổi tối Trần Dương thường đều ở sòng bạc, vợ y nằm viện không ở nhà, buổi tối y đành phải đem con đến sòng. Thế nhưng, y không biết con nít buổi tối phải bú bình, không mang theo sữa, kết quả nửa đêm con đói tới oe oe kêu khóc, trong miệng lơ mơ như đang ngậm vú mẹ, quấy Trần Dương đến đầu cháng váng não phình to.

Chỉ mới có hai ngày, Trần Dương đã sâu sắc cảm nhận được nguyên nhân vợ y bị bệnh.

Mùng năm sau khi Điền Trí Viễn trở về rồi lập tức bắt tay vào lo liệu chuyện rút khỏi sòng, Trần Dương cũng yên lặng suy nghĩ rất nhiều. Về mặt tiêu tụy của vợ y khiến y rất áy náy. Nhất là, sau khi vợ y xuất viện, trong lúc đôi vợ chồng son trò chuyện đã vô tình nói tới một ít chi tiêu hằng ngày, y mới biết được thì ra vợ y vẫn luôn định kỳ cầm tiền y đem về gửi vào ngân hàng, dùng nói tới mua đồ trang sức cho bản thân, một bộ quần áo hơn năm trăm đồng cô cũng chưa từng mua, hết sức tiết kiệm.

Trần Dương không hiểu nổi vợ y, kết quả vợ y giải thích, lúc có tiền thì nên bắt đầu tiết kiệm, đừng tiêu phí lung tung, đời người luôn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhất là Trần Dương làm chuyện gì đó không chính đáng, nếu như không tiết kiệm, ngày sau gặp phải bất trắc, một người con gái như cô đi đâu nghĩ cách?

Trần Dương lúc ấy bị những lời này của vợ y làm lạnh tỉnh cả người, thật vậy, có lẽ mấy năm gần đây kiếm tiền quá dễ, y gần như đã quên hết vất vả lúc chạy những cuộc xe đường dài trước kia, thậm chí, mỗi lần ở nơi rượu thịt, vì giữ sĩ diện, y xài tiền đều không chút tính toán, lúc mấy kẻ tai to mặt lớn đến sòng bạc, y chơi cùng rồi thua bốn năm chục ngàn cũng là chuyện thường xảy ra, cho tới giờ vẫn chưa từng nghĩ tới chuyện sau khi giải tán sòng bạc thì y có thể làm gì. Mà vợ y, lại yên lặng vì hấn lo liệu những ngày sau này, lặng lẽ vì hấn mà tiết kiệm tiền, để phòng tương lai sẽ cần đến.

“Khi đó tao đột nhiên có cảm giác như ăn phải một gậy, tỉnh táo, thì ra tao vẫn luôn thiển cận như thế, không bằng tầm nhìn xa của vợ tao. Tao thấy rất có lỗi với cổ, cổ nhất định đã vì tao mà gánh rất nhiều nỗi sợ hãi. Những ngày qua thấy mày sắp xếp thủ tục bàn giao sòng bạc, tao đã nghĩ, có nên rút khỏi đây chung với mày rồi thành thành thật thật làm chút chuyện đứng đắn hay không, thuận tiện chia sẻ giúp đỡ một chút việc nhà với vợ tao.”

Thoạt nhìn vẻ mặt của Trần Dương, rõ ràng cán cân trong lòng y đã nghiêng sang ‘rút khỏi’, chẳng qua trong tiềm thức của y vẫn không nỡ bỏ con đường phát tài này, nên không tự chủ được mà muốn biết cách nghĩ của Điền Trí Viễn, dường như hi vọng có thể nhận được sự khuyên can và nghị lực kiên cường hơn nữa từ Điền Trí Viễn.

Điền Trí Viễn vỗ vỗ vai Trần Dương, cho y uống liều thuốc an thần cuối cùng – “Vậy thì rút thôi.”

Trần Dương có thể rút khỏi là một chuyện tốt, như thế Điền Trí Viễn càng có thể tránh lo âu về sau, cũng khỏi phải chạy ngược chạy xuôi lót đường cho y. Doãn Chân nói rất đúng, việc này dù sao thì vẫn là chuyện không chính đáng, một khi bị lật mặt, vào tù ăn cơm vài năm cũng không phải không có khả năng. Với tư cách là anh em tốt, Điền Trí Viễn không hề mong muốn sẽ có ngày vào tù thăm Trần Dương.

Cuối cùng Trần Dương quyết định – “Cảm ơn mày Trí Viễn.”

Trần Dương cũng rút khỏi sòng bạc, Điền Trí Viễn liền đi tìm Lưu Sĩ Dũng, hỏi hấn có ý kiến gì đối với việc mỗi năm cung ứng cho Kim gia bốn trăm ngàn hay không. Lưu Sĩ Dũng suy nghĩ một chút rồi từ chối. Điền Trí Viễn nghi hoặc vài giây, sau cũng không hỏi nhiều, hiện giờ sòng bạc không còn do hấn quản nữa, Lưu Sĩ Dũng muốn ra sao thì đó là chuyện riêng, không liên quan gì tới hấn.

Điền Trí Viễn gọi điện thoại nói với Kim gia ý của Lưu Sĩ Dũng, Kim gia cũng không thấy mất hứng, dù sao ông đã già rồi, không muốn tham dự nữa, chẳng qua không thích người khác lấy ông làm chỗ dựa không công mà thôi, Lưu Sĩ Dũng đã không muốn cung ứng, vậy đúng lúc để ông đỡ phải quan tâm.

Cuối cùng cũng hoàn toàn rút khỏi đó, Điền Trí Viễn nhẹ cả người. Buổi tối gọi điện cho Doãn Chân báo tin tốt, Doãn Chân ở đầu bên kia giật mình đứng phắt dậy.

“Ngày mai là mừng mười rồi, có thể về không?” Chuyện Điền Trí Viễn muốn làm nhất lúc này là ôm Doãn Chân vào lòng xoay mấy vòng, tiếc là, cậu giờ vẫn còn ở tỉnh kia kia.

“Trí Viễn, có lẽ ngày mai em vẫn chưa thể về được.” Giọng nói của Doãn Chân bỗng nhiên uể oải.

Điền Trí Viễn ngơ ngẩn – “Tại sao chứ? Chẳng phải lần trước đã nói là mừng mười sẽ về hay sao?”

“Ài, thì vốn nói mừng mười sẽ về, cơ mà cái hôm tụi em từ chỗ bà ngoại về ấy, hai ông cậu cũng về cùng luôn. Hai ông cậu ấy đã nhiều năm rồi không lại chỗ em chơi, lần này tới thể nào cũng muốn chơi tới mười lăm tháng giêng mới chịu đi, nhất là mẹ đã nói, em với anh em không thể vắng mặt, phải giúp họ tiếp khách.” Doãn Chân nói đến tủi thân, không thể gặp Điền Trí Viễn ngay bây giờ, cậu cũng sắp phát điên tới nơi rồi.

Điền Trí Viễn thất vọng đến cực điểm – “Phải chờ tới mười lăm tháng giêng lận à...”

“Ừm! Làm sao bây giờ? Em rất nhớ anh!”

Điền Trí Viễn mỉm cười – “Không sao, em cứ ở với cậu em đi. Chuyện sòng bạc anh gần như đã lo xong rồi, xem xem mười ba hay mười bốn, anh lái xe đón em về.”

Doãn Chân cười rộ lên – “Được, quyết định vậy nha.”

chs lại tả cái cảnh đi tè kỹ nt, rửa tay rồi lau, rồi kéo quần =))))))

← Xem lại

Xem tiếp

45. Chương 45

Mùng mười tháng giêng năm nay, Hải Tử dẫn vợ con gã đến nhà Điền Trí Viễn chúc tết, thật ra thì là dựa theo lệ cũ nên mới đến để chúc tết mẹ gã. Từ sau lần no đòn ở trấn Hoa Dương, Hải Tử an phận nhiều hơn, khi vết thương lành đã thành thật chạy đường ngắn, không còn xảy ra chuyện làm trái với quy củ của nghề nữa.

Con ruột của mẹ đến chúc tết, Điền Trí Viễn bèn đặt tiệc bên tiệm ăn Quán Kiện thiết đãi cả nhà Hải Tử. Trong bữa tiệc, hai người làm vài ly, mâu thuẫn nảy sinh trong một năm qua cũng không ai nhắc tới.

“Hôm nay mừng mười rồi, sao không thấy bảo mẫu nhỏ nhà mày?” Hải Tử nhấp một ngụm rượu trắng, như tán gẫu mà lại như hỏi về Doãn Chân – “Mấy chỗ đơn vị kia đều đã đi làm cả rồi, bảo mẫu nhà mày sao vẫn chưa trở lại?”

Điền Trí Viễn gấp đồ ăn cho tụi nhỏ – “Nhà em ấy có việc, tạm thời không đi được.”

“Vậy khi nào mới về?”

“Sau mười lăm tháng giêng.”

Hai người không hời hợt mà cũng chẳng nhiệt tình nói chuyện với nhau được mấy câu, một bữa cơm ăn chả có gì vui, may là giữa mẹ với Hải Tử không thiếu lời để nói, ba đứa nhỏ cũng rất thân thiết, nhón nhón nháo nháo không tới mức rơi vào tẻ ngắt.

Ăn xong rồi cả nhà đi về, Hải Tử ngồi một hồi rồi chào tạm biệt, Điền Trí Viễn lấy một ít đồ chơi với quần áo mua lần lên tỉnh nọ đưa cho Hải Tử đem đi, lại nhét bao lì xì năm trăm đồng cho gã. Hải Tử từ chối một chập, cau mày, miệng ngập ngừng như có chuyện muốn nói, nhưng vợ gã lại không thể chờ được nữa mà nhận lấy tiền và đồ chơi quần áo, do đó cũng đã cắt đứt lời Hải Tử lời muốn nói.

“Trí Viễn, gần sang năm mới nhớ chú ý an toàn. Tao xem tin tức thấy trong dịp tết nhất hay có tai nạn giao thông ở mấy nơi ồn ào lắm, bảo mẫu nhỏ nhà mày không phải ở tỉnh hay sao, cũng nói nó nhớ chú ý một chút lúc ngồi xe về đi.”

Điền Trí Viễn thật bất ngờ, Hải Tử đổi tính rồi hả? Ấy vậy mà biết chủ động quan tâm Doãn Chân.

Cả nhà Hải Tử chào tạm biệt, Điền Trí Viễn xuất phát từ phép lịch sự nên vẫn cảm ơn sự quan tâm của gã – “Cám ơn, tôi sẽ nói với em ấy.”

Buổi tối Điền Trí Viễn và Trần Dương đi đòi nợ, hiện giờ hai người cùng rút ra, sông phân chia tiền trợ cấp xong còn đưa một ít sổ nợ cho bọn hắn nữa, có thể đòi lại thì đó là của bọn hắn, thu không được cũng là chuyện của bọn hắn. Tiền nợ bài thường là món khó đòi lại nhất, rất nhiều người một khi đã ra khỏi sông, có thể kéo dài bao nhiêu thì kéo dài bấy nhiêu, trong ý thức của bọn họ, dù sao tiền bọn họ mượn sông bạc cuối cùng cũng sẽ thua luôn ở sông, trước sau gì người được lợi cũng là chủ sông cả thôi. Thế nên tiền này một khi đã cho mượn, muốn lấy về đã khó lại càng khó.

Lưu Sĩ Dũng là kiểu người tinh khôn, chia vài con nợ khó đòi nhất cho Điền Trí Viễn, hơn nữa con số lại còn rất lớn, cao nhất tới tận ba trăm ngàn, hai người còn lại trung bình tầm một trăm.

Cái kẻ hơn ba trăm ngàn kia là một tên con ông cháu cha ở huyện thành, cha già là tổng giám đốc một công ty điện gia dụng Thương Thành nào đó trị giá hơn trăm triệu. Nhưng do thằng nhãi kia không biết

nghĩ tới chuyện tiến bộ nên không có địa vị gì trong nhà cả, ba y là người kinh doanh đứng đắn, quản y rất nghiêm, dù là trong nhà có tiền cũng không để cho y tiêu xài phung phí. Y thiếu nợ sòng bạc số tiền kia đã được một thời gian dài rồi, bởi vì y là do một anh nào đó ở huyện giới thiệu vào nên Điền Trí Viễn vẫn chưa cương quyết đi đòi nợ của y.

Lưu Sĩ Dũng vứt quả banh này cho Điền Trí Viễn, cũng có thể nhìn ra được trong lòng hắn có nhiều bất mãn đối với lần rút khỏi sòng bạc này của Điền Trí Viễn.

Điền Trí Viễn với Trần Dương bàn bạc một hồi, quyết định gọi điện cho thằng nhóc kia trước, để nói chuyện thì sẽ cho y thêm một thời gian, nói không được thì sẽ trực tiếp lên trên huyện tìm y. Sau khi nói máy Điền Trí Viễn cũng không vòng vo, nói thẳng ra chuyện bảo y trả tiền. Thằng nhóc này thuộc dạng thích đến mấy chỗ cờ bạc, chắc hẳn thiếu bên ngoài không ít nhưng chẳng dám nói với ông già nhà y, thành ra mượn đông bổ tây. Liên tục kể khổ với Điền Trí Viễn một hồi, nói là tình hình của y khó khăn bao nhiêu, trong thời gian ngắn không thể gom đủ ba trăm ngàn được.

Điền Trí Viễn bảo y cho thời gian chính xác, kết quả thằng nhãi ấy nói quanh co lòng vòng, không thốt ra nổi một câu dứt khoát. Điền Trí Viễn mất kiên nhẫn, ngắt ngang mấy lời lải nhải của y, cho y thời gian là hai mươi ngày, hết tháng giêng này là kết thúc, nhất định phải trả tiền.

Tiếp theo đó là đi tìm hai tên thiếu nợ trăm ngàn, hai tên kia thì dễ nói, tiền lễ hậu binh, bảo trả tiền mà dám nói không thử xem, vậy thì cứ trực tiếp cho ăn đấm, đập một trận xong sẽ tự nhiên ngoan ngoãn xoe tiền ra thôi.

Xem đi, thật ra đâu phải bọn họ không có tiền, mà là vốn không có ý định trả.

Đổi lại là trước kia, Điền Trí Viễn sẽ không quyết tuyệt như vậy đâu, nhưng hắn đã rút ra ngoài rồi, đã vạch kế hoạch đến tỉnh thành, đương nhiên sẽ không cố kỵ, không sợ đắc tội ai.

Đây cũng là vì sau này chuyển đến tỉnh, có thể làm tiền trên người dồi dào một chút.

Ba ngày đi đòi nợ, Điền Trí Viễn đòi được tổng cộng hai trăm mấy ngàn, ngoài ba trăm của thằng ông trời con trên huyện kia ra, mấy món khác toàn là chút ít nhỏ lẻ không đáng kể.

Tối đến, vừa rửa mặt xong đã nhận được cuộc gọi từ Doãn Chân, nghe cậu than phiền buồn bực tích lũy mấy ngày nay một hồi.

“Cậu cả với cậu hai chưa từng tới tỉnh nên đâu đâu cũng muốn đi xem, cũng mặc kệ ba mẹ em có sức lực đi cùng tụi ổng hay không luôn. Năm ngoái ba em lên máu té xỉu phải vào viện giờ vẫn luôn khó chịu trong người, mẹ em thì còn mấy cái hoạt động công ích muốn tổ chức trong tay, vì không tiện nói với cậu nên đã bảo em với anh em đi chung với tụi ổng.”

“Không phải mấy ông ấy hiếm khi lên tỉnh à, tụi em phận con cháu đi chung cũng đâu có sao.”

“Ài, anh không biết rồi, hồi trước lúc mẹ em gả cho ba em, bên ngoại họ vốn không đồng ý, đừng thấy ba em vốn là người thành phố, nhưng bàn về tình hình kinh tế nhà ngoại em còn lăm tiền hơn bên nội em nữa kia. Cơ mà mẹ em cứ khăng khăng phải gả cho ba em, vừa tốt nghiệp đại học là đi làm giấy chứng hôn liền luôn, bà ngoại em giận đến độ khá nhiều năm không đoái hoài tới mẹ em, việc này hai cậu em cũng thế, bọn họ đều coi thường ba em. Chuyện em nhớ rõ nhất là lúc em học lớp hai tiểu học, mua nhà mới, ba mẹ hỏi mượn tiền hai cậu. Có lẽ lúc ấy bọn họ thật sự không có tiền cho tụi em mượn, cơ mà từ đó về sau mẹ em chưa bao giờ liên lạc với bọn họ nữa, chỉ có lúc ông bà ngoại qua đời tụi em mới trở về. Nhưng giờ thì sao, cái nhà xưởng bên tộc ngoại kia đã tới thời kì bị đào thải, dần dà không còn lặn lội được như lúc trước, mà anh của em thì chưa tốt nghiệp đã hùn vốn với bạn học mở công ty, mấy năm vừa qua kiếm được kha khá, thành quả buổi đầu lập nghiệp xem như không nhỏ. Lần này về quê bái tế bà ngoại, bọn họ nói đi theo sang đây chơi, nhưng thật ra là muốn làm thân với anh em, hi vọng anh em có thể giúp đỡ cái nhà xưởng nhỏ sắp phá sản kia của bọn họ.”

Doãn Chân thở dài, nói: “Thân thích như thế, anh em tụi em sẽ không chủ động qua lại nhưng mẹ em lại mềm lòng, dù sao thì cũng là anh em ruột của bà. Em với anh em nể mặt mẹ nên mấy hôm rồi cũng tiếp đãi như thường. Chỉ có điều, mỗi lần bọn họ nhắc tới chuyện giúp đỡ ngay trước mặt anh em, trong lòng em vẫn cảm thấy bực dọc một hồi.”

Điền Trí Viễn cảm khái trong lòng, xã hội này chính là như vậy, lúc bạn không tiền không thể ai cũng xem thường bạn, có tiền có thể ai cũng nịnh bợ bạn, đến cả thân thích trong nhà cũng không ngoại lệ.

“Ôi, em thật chịu hết nổi rồi, việc em không giỏi nhất chính là ứng phó người như vậy, rất muốn lập tức trở về gặp anh ngay thôi.”

“Đừng thiếu kiên nhẫn vậy chứ!” Điền Trí Viễn chồng hai chiếc gối lên nhau rồi dựa vào – “Tụi em tiếp đãi hết mình là đủ rồi, những chuyện khác cứ giả vờ như không hiểu đi. Anh nghĩ anh trai em có lẽ sẽ xử lý việc này giỏi hơn anh.”

Doãn Chân cười rộ lên – “Đúng vậy thật, anh em gian xảo lắm.”

“Anh em hiểu rõ trong lòng là được rồi, em cũng đừng tiêu cực như vậy nữa.”

Doãn Chân bắt đầu nói: “Được được em biết rồi. Cơ mà anh nói sẽ đón em đấy nhé, đừng có quên, em đang chờ đây nè.”

Điền Trí Viễn ngẩn ra, nụ cười trên mặt dần dần tan đi – “Anh không biết có thể tới đón em được không nữa, dạo gần đây anh đang đi đòi nợ tứ xứ. Mấy con nợ kia thiếu không phải mấy ngàn mấy trăm, mà ít thì hai ba chục ngàn, nhiều tới hơn trăm ngàn, toàn là những người anh đã cho mượn, nhân dịp năm mới ai cũng có ít nhiều tiền trong túi nên anh mới đi đòi lại hết.”

“Thì ra là vậy. Thế thì không sao đâu, anh còn đang bận việc, cậu em về rồi em sẽ ngồi máy bay tới.”

“Xin lỗi em, vốn đã nói sẽ đi đón em về. Nhưng mà vừa nghĩ tới chuyện chuyển đến tỉnh ở, mua nhà, cho tụi nhỏ đến trường... Mặt nào cũng đều cần tới tiền, anh thấy có lẽ nên xử lý cho xong những việc này trước đã.”

Doãn Chân cười – “Em hiểu, anh tính toán là vì cuộc sống sau này của tụi mình mà.” Giọng nói bỗng nhiên nhỏ đi hai nấc – “Trí Viễn, em thật sự rất vui.”

Điền Trí Viễn cười rộ lên – “Cảm động thật đấy!”

Trong điện thoại, Doãn Chân nhỏ giọng cười, mang theo chút chút ngượng ngùng.

Điền Trí Viễn ấm áp trong tim – “Doãn Chân, bớt thời gian xem tin bất động sản trong thành phố đi em.”

Hôm sau Điền Trí Viễn đi Đại Phố Châu, bởi bên kia có hai con nợ với lại có chút quan hệ sơ sài với Kim gia, thiếu không nhiều lắm, hai người cộng lại mới hơn ba mươi ngàn một tí. Trước lúc trời tối Điền Trí Viễn gọi điện thoại cho hai người kia, thông báo với bọn họ là hôm sau hẳn sẽ đi thu nợ, đối phương rõ ràng có chút bất ngờ, nhưng miệng vẫn trả lời là sẽ trả.

Có người nói, bảo người ta chuyển khoản ngân hàng là được rồi, Điền Trí Viễn chẳng cần phải đặc biệt đi tận tận nơi đâu. Nhưng đây không phải thiếu nợ bình thường, Điền Trí Viễn đích thân đi mới có thể tạo thành áp lực, mới có thể khiến con nợ tích cực trả tiền. Chuyển khoản? Mấy con nợ thiếu tiền ở sông bạc ai cũng đều chẳng muốn trả, không thấy mặt chủ nợ, mọi người có thể kéo dài bao nhiêu thì kéo dài bấy nhiêu, nói không chừng một phút trước còn thề thốt sẽ trả, nhưng một phút sau sẽ kiếm cớ kéo dài ra.

Vì tương lai ở cùng Doãn Chân, lần này Điền Trí Viễn lấp kín, phá hủy hết tất cả đường lui của mọi người luôn rồi.

Sau khi đòi lại chút tiền ấy về, Điền Trí Viễn định tìm một nơi để ăn cơm, dọc đường đi nhận được điện thoại của Doãn Chân, được Doãn Chân cho hay là mười giờ sáng ngày mười lăm này sẽ lên đường, đến sân bay Đại Phố Châu vào đúng mười hai giờ trưa.

Điền Trí Viễn rất vui vẻ – “Đúng lúc hôm nay anh đang ở Đại Phố Châu, vậy hôm nay anh sẽ không về, ở đây chờ em luôn.”

Hai người cứ giao hẹn như thế, Điền Trí Viễn cúp máy đi ăn cơm, sau đó đến khách sạn mà lần trước cả nhà bọn họ đến thuê một phòng, lại vừa khéo thay, đúng ngay cái gian mà hồi trước hẳn với Doãn Chân đã từng ở.

Tiền nợ ngoài luồng ở bên Đại Phố Châu này coi như đã đòi được, Điền Trí Viễn mở bản ghi chép trên di động, còn lại cỡ đầu chừng chục người. Một mỗi bốp bốp trán, hẩn khếp di động lại, trùm chăn kín mít mà ngủ.

Tỉnh ngủ lúc sáu giờ sáng hơn, Điền Trí Viễn tắm rửa một phen rồi tới nhà hàng ở khách sạn ăn cơm. Phòng ăn ở lầu ba khách sạn có buffet, Điền Trí Viễn đi một mình cũng không quá rầy rà, tùy tiện ăn chút gì đó ở trong sảnh buffet rồi đi xuống lầu.

Không làm gì cả mà chỉ chờ người thật đúng là có hơi buồn chán.

Đi thang cuốn từ lầu ba xuống, đến đại sảnh bộ phận ăn uống, chậm bước đi trên hành lan trong sân, lúc trông thấy ao cá lớn bên trái, Điền Trí Viễn không khỏi dừng lại. Trong ao nuôi một bầy cá chép, hồng có, đen có, trắng có, còn có cả cá hoa đủ màu, rất đẹp.

“Trí Viễn!”

Nghe có ai đó gọi mình, Điền Trí Viễn vô thức quay đầu, sau đó hai hàng lông mày nhíu lại – “Là cậu!” Trong lòng có hơi bất ngờ, nhưng không gọn sóng bao nhiêu, chỉ có điều, hẩn tưởng rằng sau cái lần giẫm nát kính mắt kia xong, bọn họ đã trở thành người qua đường rồi, không ngờ gặp lại nhau cậu ta vẫn còn có thể đánh tiếng chào hỏi mình.

“Đúng đó, không ngờ lại gặp anh ở khách sạn này lần nữa.” Mạc Hiểu Thiên mang một chiếc áo khoác lông màu xám, cổ quần khăn choàng caro, trên mặt không đeo kính, ngó thấy Điền Trí Viễn xoay lưng, vẻ mặt hiện lên vài phần xấu hổ, thậm chí chột dạ rủ mắt xuống.

Điền Trí Viễn nói: “Trùng hợp thật đấy. Cậu bận rộn, tôi đi trước.” Xoay người muốn đi gấp.

“Thật sự thì chúng ta, đến cả làm bạn cũng không thể sao?”

Bước chân Điền Trí Viễn dừng lại một hồi, quay đầu nhìn Mạc Hiểu Thiên, thương hại mà không biết làm sao – “Cậu hỏi dư thừa quá thì phải? Chuyện năm đó nếu như đổi vị trí, là tôi huỷ hoại tương lai của cậu, cậu sẽ dễ dàng tha thứ cho tôi không?”

“Em hiểu rồi.” Mạc Hiểu Thiên ngẩng đầu lên, khoé miệng cong lên mỉm cười nhưng còn khó coi hơn cả khóc – “Nhưng anh không muốn hỏi em lý do tại sao khi ấy lại làm điều đó ư?”

Điền Trí Viễn dời mắt, lạnh nhạt nói: “Muốn chứ, sao lại không? Nhưng đó là vào tám năm trước kia. Thời gian trôi qua cảnh vật cũng đổi thay, tôi đã khổ tận cam lai, cậu lại chạy tới đây nhắc chuyện này với tôi, cậu thấy vui lắm sao?”

Nhịp thở của Mạc Hiểu Thiên không đều, độ cong khi thở của ngực cũng trở nên lớn hơn – “Em không hề muốn làm như thế.” Nói xong, đột nhiên đi nhanh lên trước nắm lấy tay Điền Trí Viễn, không để cho hẩn có cơ hội nói gì, kéo hẩn đi về hướng cửa sau của phòng ăn – “Dù thương hại em cũng được, nhưng xin anh hãy nghe em nói hết.”

Hai người lôi kéo nhau đi ra ngoài cửa sau của nhà hàng, nơi đây là một con hẻm nhỏ, là con đường nhân viên chuyên đi mua đồ cho khách sạn sử dụng, ngay lúc này hoàn toàn không có ai đi ngang qua, đúng thật là nơi tốt để tỏ tình*.

*tỏ rõ tâm tình chứ chưa hẳn là mang nghĩa yêu đương:v

Mặc kệ có hứng hay không, Mạc Hiểu Thiên vẫn chậm rãi nói tới chuyện năm đó.

Trước đó cũng có nói, Mạc Hiểu Thiên là cậu bé lớn lên trong một gia đình mẹ đơn thân, hơn nữa vì duyên cớ mẹ cậu ta bị đàn ông bỏ rơi mà ôm ấp mong đợi cực kỳ cao đối với đứa con trai là cậu ta, yêu cầu hết sức nghiêm về việc học tập, thậm chí có thể nói là tàn khốc, hơn nữa đồng thời còn dần không được mặt trái cảm xúc mà kiềm cố trút hết lên trên người Mạc Hiểu Thiên.

Sự nhát gan yếu đuối, trầm lặng tối tăm của Mạc Hiểu Thiên đã được tạo thành như thế.

Chuyện giữa cậu và Điền Trí Viễn bị vạch trần, thật ra cậu đã biết trước Điền Trí Viễn một bước, nhưng cậu không có cách nào trao đổi tin tức với Điền Trí Viễn, và cũng không có cái khả năng ấy.

Mạc Hiểu Thiên cúi thấp đầu, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, trong trời đông giá rét, dưới đèn đường vàng nhạt, cơ thể nhỏ gầy của cậu ta hơi hơi run rẩy, không biết vì lạnh hay vì điều gì khác. Giọng cậu ta rất thấp, nhưng trong con hẻm nhỏ yên tĩnh lại được phụ trợ đến nghe rõ mồn một.

Cậu ta nói: “Tấm hình kia, là do Doãn Chân chụp.”

Điền Trí Viễn nhìn chằm chằm vào cậu ta, lạnh lùng nói: “Cậu nói cái gì?”

Mạc Hiểu Thiên chậm rãi ngẩng đầu nhìn Điền Trí Viễn, hầu kết thanh tú của cậu ta khẽ nhấp nhô – “Tấm hình kia là do Doãn Chân chụp.”

Điền Trí Viễn siết chặt lấy cổ áo Mạc Hiểu Thiên, hung hăng đề cậu ta lên trên vách tường vô cùng bẩn – “Mạc Hiểu Thiên, năm đó cậu hại tôi tôi đã không tính toán với cậu, nhưng mà mẹ cậu đừng có bôi nhọ Doãn Chân trước mặt tôi. Có lẽ cậu còn chưa biết sau khi chia tay cậu tôi đã làm gì đâu nhỉ? Nói cho cậu hay, tôi đã giết người đấy, một dao chém đứt cổ thằng súc sinh kia.”

Mạc Hiểu Thiên trợn mắt kinh ngạc, nhịp thở lập tức trở nên run rẩy – “Anh...”

“Đừng bôi nhọ Doãn Chân trước mặt tôi, nếu không tôi sẽ dần không nổi mà muốn giết cậu đấy.”

Mạc Hiểu Thiên chợt khóc, hai mắt nhìn thẳng vào Điền Trí Viễn, nước mắt từng giọt rơi xuống – “Em, em không có bôi nhọ cậu ấy, tấm hình đó là do chính cậu ấy chụp, nhưng.... cảm nó giao cho hiệu trưởng, là mẹ của em!”

Điền Trí Viễn cứng đờ, hai tay vô thức buông cổ áo Mạc Hiểu Thiên ra – “Cậu nói là mẹ cậu...”

Mạc Hiểu Thiên trượt từ vách tường xuống ngồi dưới đất, che mặt nghẹn ngào – “Là bà ấy!”

Nhà Doãn Chân và nhà Mạc Hiểu Thiên ở trong cùng một cư xá, quan hệ của hai người bọn họ không tệ, cha mẹ Doãn Chân cũng thường xuyên nhiệt tình giúp mẹ của Mạc Hiểu Thiên, giao thiệp giữa hai nhà tính ra khá gần gũi. Doãn Chân đem ảnh đi rửa xong thì mang về nhà, bắt đầu bắt tay vào làm thủ tục chuẩn bị xuất ngoại. Khi đó Doãn Tuấn Hào đã dọn ra khỏi nhà, Doãn Chân với ba cậu thì bận bịu chuyện xuất ngoại, trong nhà chỉ còn lại một mình mẹ cậu.

Mẹ Mạc Hiểu Thiên phát hiện tấm hình kia là lúc giúp mẹ Doãn Chân quét dọn vệ sinh phòng khi bà ấy bị bệnh, ngay trên giá sách của Doãn Chân.

Cha mẹ Doãn Chân đều là người tôn trọng con cái, bình thường cho dù cửa phòng con không đóng, bọn họ cũng sẽ không tùy tiện đi vào lục lọi đồ của con. Lúc Doãn Chân cầm ảnh chụp ra xem mỗi ngày, một lần xem xong cậu thường tiện tay kẹp một tấm hay xem trong cuốn sách, sau đó đặt lên giá.

Mẹ Mạc Hiểu Thiên vì cảm ơn sự quan tâm của mẹ Doãn Chân, đã giúp bà giặt quần áo nấu cơm lúc bà bị bệnh, trong một lần tổng vệ sinh, bà vô tình trông thấy tấm hình kia. Lúc ấy bà rất kinh hoàng, vốn không thể tin được người trên tấm ảnh là đứa con ngoan hiền của mình.

Mạc Hiểu Thiên cuộn tròn ngồi dưới đất, vòng tay tự ôm lấy mình – “Bà ấy lặng lẽ cầm tấm ảnh đi, về đến nhà, vừa vào cửa bà đã vung quạt bàn quất vào em. Em chẳng đề phòng nên tránh không được, từng cái từng cái, hết lần này tới lần khác, đến khi cả chiếc quạt nát vụn...”

Mạc Hiểu Thiên bị đánh tới choáng váng, vẫn không rõ vì sao mẹ lại nổi giận như thế. Khi tấm hình kia bay tới kèm theo một cái tát thật kêu, cậu như rơi xuống vực sâu, mới hiểu ra lý do mẹ cậu nổi giận.

“Em quỳ dưới đất van nài bà ấy, cầu xin bà cho phép em và anh ở bên nhau, thế nhưng...” Mạc Hiểu Thiên lau nước mắt, giọng đã chứa đầy âm mũi khàn khàn – “Em quỳ trong phòng khách cả đêm, mẹ em thì tự giam mình trong phòng ngủ suốt buổi không để ý tới em, sáng ngày thứ hai, bà đi ra, hoàn toàn không nhìn em lấy một lần, đi thẳng tới phòng bếp, sau đó bà cầm dao...”

Mặc dù là hiện tại, nhưng khi nhớ lại tình hình lúc đó Mạc Hiểu Thiên vẫn dần lòng không được mà hai tay run rẩy, mẹ cậu không nói không rằng bước vào phòng bếp, cầm lấy dao rồi tự đâm vào mình. Mạc Hiểu Thiên quỳ một đêm, hai chân vừa đau lại vừa tê, mắt thấy mẹ tự sát nhưng cứ động lại bị hai chân hạn chế nên không kịp đoạt lấy con dao, nó đã đâm vào bụng của bà mất rồi.

Nhưng mà cũng may là Mạc Hiểu Thiên liều lĩnh xông lên ngăn cản, mũi dao đâm vào không sâu, đưa tới bệnh viện kịp thời nên đã cầm máu được, sau khi bôi thuốc băng bó rồi nghỉ ngơi một tuần là không còn vấn đề gì nữa.

Sau nỗi kinh ngạc Điền Trí Viễn bỗng chốc hết hoảng, như đang nhớ lại điều gì đó – “Tôi nhớ, trước khi hiệu trưởng tìm tôi cậu đúng là đã có vài ngày không đi học. Tôi còn nhớ mình đã tới lớp cậu hỏi thăm, họ nói mẹ cậu bị bệnh, cậu phải ở nhà chăm sóc.”

Mạc Hiểu Thiên gật đầu, sục sục mũi – “Chính là lúc đó.” Cậu ta ôm đầu, rất đau khổ – “Anh sẽ chẳng thể nào tưởng tượng ra được mẹ em là người kiên quyết thế nào đâu, bà nói tự sát là tự sát, em hoàn toàn không hề phòng trước được, khi đó em tưởng như tìm mình tan nát...”

Mạc Hiểu Thiên trời sinh tính tình yếu đuối, trước mặt mẹ lại càng yếu đuối hơn nữa, nhưng đồng thời cậu và mẹ cũng sống nương tựa lẫn nhau, khi mẹ cậu không chút do dự tự cầm dao đâm mình ngay trước mặt cậu, đã khiến cậu sinh ra sự tuyệt vọng và tan vỡ như trời sập xuống. Thế nên sau khi không còn vấn đề gì, mẹ cậu lại nói cậu chia tay Điền Trí Viễn thêm lần nữa, lúc này cậu đến cả cái gan quý trên đất van nài bà “xin đừng chia cách tụi con” cũng không còn.

“Nhưng em đã có nói ngay với bà, cho dù chia tay, ít nhất cũng phải để em nói trước mặt anh, cả hai phải thông suốt mới được, thế nhưng... Em không ngờ, cũng bởi vì em không lập tức cho bà câu trả lời thuyết phục, chỉ đảo mắt thôi mà bà đã đưa ảnh chụp cho hiệu trưởng...”

Điều này đã ép Mạc Hiểu Thiên đến đường cùng.

“Lúc hiệu trưởng gọi em tới gặp ông, mẹ em cầm dao gác lên cổ mình, bức ép em làm theo lời bà nói, nếu như em nói sai một chữ, bà sẽ lập tức chết trước mặt em.”

Đã có chuyện tự sát trước đó rồi, Mạc Hiểu Thiên dĩ nhiên không dám kích động bà thêm lần nữa, sau khi ảnh bị bà đưa tới trường, vì để phòng ngừa Mạc Hiểu Thiên bị kích động mà phản kháng lần nữa, bà đã đi gặp hiệu trưởng trước Mạc Hiểu Thiên, cầm dao gác lên cổ mình ép ông ấy đổ hết tội lên đầu Điền Trí Viễn.

Mạc Hiểu Thiên tấm tức khóc – “Em thật sự không còn cách nào cả, em không nỡ bỏ anh, nhưng em càng không muốn mẹ chết trước mặt em...”

Điền Trí Viễn ngồi xổm xuống đất, rút một gói khăn giấy từ trong túi áo khoác nhưng ra đưa cho Mạc Hiểu Thiên – “Lau đi nào.”

Đã từng khó hiểu, đã từng mê mang, đã từng căm giận, mà lúc này, Điền Trí Viễn lại đồng tình Mạc Hiểu Thiên. Đúng vậy, là đồng tình. Có một người mẹ cực đoan, cố chấp cuồng như vậy, phận làm con không thể dứt bỏ được tình thân, Mạc Hiểu Thiên chỉ có thể chịu đựng tất cả những điều mẹ cậu ta làm, không thể chối bỏ cũng càng không thể trốn tránh, những đau đớn này, có lẽ người sống và trưởng thành dưới sự yêu thương của cha mẹ như Điền Trí Viễn vĩnh viễn khó mà tưởng tượng nổi.

Nhưng dù vậy, chuyện đã tới nước này, điều Điền Trí Viễn có thể cho cậu ta, cũng chỉ còn lại sự đồng tình.

Nếu như năm đó sau khi nghỉ học rồi về quê, Điền Trí Viễn không trải qua những chuyện như lúc này, nếu như sau khi hấn giết ngư bá rồi hành vi giết người bị thành lập và phải ngồi tù, nếu như hấn nuôi cá mất cả chỉ lẫn chài, nếu như hấn không mở sòng bạc kiếm lời được nhiều tiền như thế... Dù là cái nếu như nào, cũng đều khó có khả năng khiến hấn đồng tình chuyện năm đó Mạc Hiểu Thiên đã làm như lúc này.

Bởi vậy, Mạc Hiểu Thiên nên cảm ơn, cảm ơn số phận không đã không hoàn toàn ruồng rẫy Điền Trí Viễn.

Mạc Hiểu Thiên nhận lấy khăn giấy, ngẩng đầu nhìn Điền Trí Viễn, cả khuôn mặt đều lấm lem nước – “Xin lỗi anh!” Đây là tiếng xin lỗi mà cậu đã nợ Điền Trí Viễn rất nhiều năm – “Là em quá hèn nhát, huỷ hoại anh.”

Điền Trí Viễn hít một hơi thật sâu, đứng dậy, lạnh nhạt nhìn cậu ta – “Hãy quên hết mọi chuyện trước kia đi.”

Mạc Hiểu Thiên chống tường đứng lên, trong mắt đầy mong chờ – “Sau này chúng ta vẫn có thể làm bạn nữa không?”

Điền Trí Viễn ôn hòa mỉm cười, nhưng lại thông thả lắc đầu – “Hiếu Thiên...”

Cả người Mạc Hiếu Thiên run rẩy, đã bao nhiêu năm không nghe được tiếng gọi thế này rồi? Tiếc rằng, cũng vẫn là giọng nói ấy, nhưng trong đó đã không còn sự dịu dàng và yêu chiều như lúc ban đầu.

“Thời gian có thể giảm bớt tổn thương, nhưng không thể xóa đi vết sẹo còn tồn tại.”

Mạc Hiếu Thiên lại rơi lệ thêm lần nữa, lặng thinh vài giây, chậm rãi gạt nhẹ đầu – “Em hiểu.”

← Xem lại

Xem tiếp

Thật sự thì nếu Hiếu Thiên là nv9 của một bộ đam khác mà công 9 vẫn là Trí Viễn, mị nghĩ chắc thể loại sẽ là ‘gương vỡ lại lành’ =)))) motif hao hao ấy nhé, cơ mà trong này là Doãn Chân mất rồi, nên rất tiếc cho Hiếu Thiên >.

46. Chương 46

Cũng giống như lần trước, Điền Trí Viễn bỏ đi, sau lưng là ánh mắt mông lung si mê dõi theo hần của Mạc Hiếu Thiên, chỉ có điều lúc này đây, Điền Trí Viễn đi rất thoải mái ung dung, không bị khơi lửa giận và sự oán hận như lần trước. Lần giải thích này của Mạc Hiếu Thiên, đối với chính cậu ta có lẽ rất quan trọng, nhưng đối với Điền Trí Viễn mà nói, chung quy vẫn quá muộn màng. Đứng ở bờ sông hóng gió một mình hồi lâu, đến tận khi hắt hơi một cái, Điền Trí Viễn mới lái xe quay trở lại khách sạn ngủ.

Nằm ở trên giường nhưng lại không hề buồn ngủ.

Doãn Chân đã từng hỏi Điền Trí Viễn, có trách người đã chụp hình hần hay không.

Lúc ấy Điền Trí Viễn không hề nghĩ nhiều, năm đó quả thật cực kỳ hận cái người chụp ảnh kia, thế nhưng, khi đã trải qua sóng to gió lớn rồi quay đầu lại nhìn kỹ tình yêu của hần với Mạc Hiếu Thiên, chỉ cảm thấy mình quá ngây thơ và nhẹ dạ, một tấm hình có thể thúc đẩy hần nhìn nhận rõ hiện thực, có gì không tốt đâu?

Nhìn trần nhà mờ tối, Điền Trí Viễn không khỏi nở một nụ cười thoáng qua.

Lý do khi đó Doãn Chân hỏi như vậy, hần là vô cùng lo lắng nhĩ, hại Điền Trí Viễn mất đi tương lai không chỉ có mỗi Mạc Hiếu Thiên, chính cậu cũng khó tránh khỏi tội. Nhất định là Doãn Chân đã nghĩ như vậy, trong lòng chắc chắn áy náy rất nhiều đối với Điền Trí Viễn.

Thật là đồ ngốc mà.

Sao cậu lại có thể sai cơ chứ? Cậu chẳng qua chỉ yêu một người thôi mà.

Cả người lâm lâm phần khởi, ngày mai là Doãn Chân về rồi. Mỗi lần Điền Trí Viễn nhắm mắt lại là sẽ trông thấy hình ảnh hần và Doãn Chân gặp mặt rồi ôm nhau, lăn qua lăn lại không ngủ được, hần dứt khoát bỏ lên mạng.

Mỗi phòng trong khách sạn đều có lắp máy tính, để tiện cho khách hàng lên mạng.

Điền Trí Viễn lên mạng cũng chẳng có gì tiêu khiển. QQ chỉ dùng để liên hệ với “Không thể nào quên”, sau này khi biết rõ người bạn trên mạng này chính là Doãn Chân, hần không tiếp tục chơi QQ nữa. Cơ mà bây giờ đã trễ rồi, hần cũng không trông cậy gì vào việc cái tên này vẫn còn trên mạng. Onl nick QQ, thật quái, Điền Trí Viễn tìm hoài không thấy cái tên “Không thể nào quên” kia.

Lạ nhĩ, trong danh sách QQ của hần vốn không có bao người, chỉ toàn là một số ít bạn quen hồi đại học mà thôi, lác đác mấy chục người sao vẫn không có Doãn Chân? Lẽ nào vô tình xóa nhầm rồi.

Đang khó hiểu, tiếng tích tích vang lên, góc phải dưới lập loè một cái avatar.

Điền Trí Viễn nhấp mở, trong khung chat là một cái biểu cảm chu môi hôn, nhìn lại tên QQ – Bảo mẫu nhỏ của anh ấy.

Điền Trí Viễn lập tức phì cười, hèn chi tìm mãi không thấy cái tên “Không thể nào quên” kia, thì ra Doãn Chân đổi tên nick, ngay cả avatar cũng thay thành một tấm hình thân mật giữa hắn và cậu. Hắn còn nhớ rõ vẻ mặt và động tác của Doãn Chân khi nhõng nhẽo lần kiên quyết muốn chụp chung với hắn tấm hình này, đáng yêu như thế, khiến không ai có thể kháng cự nổi, đến cả tim cũng muốn tan chảy.

“Trễ vậy rồi sao còn chưa ngủ?” Điền Trí Viễn gõ một hàng chữ bấm gửi – “Nhớ giữ gìn sức khỏe.”

Trên màn hình mau chóng xuất hiện: “Nghĩ tới ngày mai sẽ được gặp anh, hưng phấn quá nên có hơi khó ngủ.” Sau đó là một cái biểu cảm tinh nghịch. Tiếp theo lại nhảy ra một hàng chữ nữa – “Dù sao ngày mai em có thể ngủ trên máy bay mà, còn anh thì sao? Anh làm gì mà còn chưa đi ngủ? Có phải cũng nghĩ đến em nên ngủ không được không?”

Nếu như là mặt đối mặt, lời này nhất định sẽ khiến Điền Trí Viễn xấu hổ không thôi, nhưng cách máy tính, hắn cảm thấy tự do hơn nhiều. Tay gõ tùy tâm, trong lòng nghĩ thế nào, ngón tay di chuyển như thế đó, nhanh chóng gõ xong một đoạn đối thoại gửi đi.

“Ừm, rất nhớ em. Nhắm mắt lại là liền nhớ tới dáng vẻ em lười biếng dựa vào người anh híp mắt mơ màng, sau đó là nghĩ tới chuyện ngày mai em sẽ về nên cảm thấy rất phấn khởi, cứ muốn trời sáng ngay thôi, làm sao cũng ngủ không được.”

Doãn Chân gửi sang cái biểu cảm thẹn thùng – “Nói làm em cứng rồi này!”

Điền Trí Viễn: “...”

Nhớ tới chuyện gặp Mạc Hiểu Thiên hôm nay, tay Điền Trí Viễn dừng ở trên bàn phím hồi lâu, hắn suy nghĩ bây giờ có nên nói chuyện này cho Doãn Chân biết hay không.

Doãn Chân lại gửi thêm một tin nữa, kèm theo đó là một cái biểu cảm cười xấu xa ngay đằng trước – “Nè nè, sao không nói gì hết, thú tội mau, có phải là đang tự cấp tự túc không đó?”

Cái người này, thiệt là ngày càng hư hỏng mà.

“Không có, đang suy nghĩ, có một chuyện không biết giờ có nên nói luôn với em hay không. Cơ mà suy nghĩ chút, anh quyết định chờ em trở về rồi mới nói.”

“Chuyện gì thế? Quan trọng lắm không?”

“Không quan trọng lắm, nhưng em có quyền được biết, anh chờ em trở lại rồi mới nói trước mặt em.”

Chuyện có liên quan tới Mạc Hiểu Thiên năm đó, Điền Trí Viễn cảm thấy không có ảnh hưởng bao nhiêu tới mình, nhưng đối với Doãn Chân lại không phải như thế. Doãn Chân đối với hắn quá tốt, tốt đến mức gần như là chiều theo vô điều kiện. Đây không ngoại trừ nguyên nhân cậu yêu hắn quá sâu, nhưng hôm nay sau khi nghe nguồn gốc tấm hình kia từ trong miệng Mạc Hiểu Thiên, hắn mới giật mình, thì ra Doãn Chân không chỉ yêu hắn yêu đến đậm sâu, mà cậu còn cất giấu một phần hổ thẹn.

Chính là bởi vì phần hổ thẹn này, Doãn Chân không hề đặt mình ở vị trí ngang bằng Điền Trí Viễn, nói theo cách khác, cậu yêu Điền Trí Viễn đồng thời còn bị sự hổ thẹn ràng buộc, trong tiềm thức luôn có tâm tư đền bù Điền Trí Viễn, do đó khiến cậu khi sống luôn bất giác mà đặt nặng Điền Trí Viễn, dù là chuyện gì đi nữa, chỉ cần Điền Trí Viễn nói, cậu chưa bao giờ chất chứa chút xú nào không tình nguyện và phản bác, dù có buông bỏ thành phố lớn phồn hoa, đến nơi hoang vu hẻo lánh này sống cả đời với hắn cũng không hề do dự.

Lúc trước Điền Trí Viễn cảm thấy may mắn, vì có một người yêu mình vô điều kiện như thế, nhưng giờ hắn lại không nghĩ vậy, hắn không hi vọng Doãn Chân mang theo một trái tim hổ thẹn cùng chung sống với mình.

Hai người dính nhau tới rạng sáng, cuối cùng chịu không nổi mới đi ngủ.

Bởi vì muốn đón Doãn Chân, Điền Trí Viễn dậy từ rất sớm, sáu giờ hơn đã bắt đầu vệ sinh cá nhân rồi. Lái xe ra khỏi khách sạn vào quán ăn điểm tâm sáng, nhớ tới dạo này mẹ hay đau hông, bèn vào cửa hàng mở

cửa kinh doanh sau tám giờ mua một món chăm sóc sức khỏe. Có loại đai đeo giữ ấm cũng không tệ lắm, được thiết kế riêng dành cho người già, giữ ấm bảo vệ eo trong mùa đông. Điền Trí Viễn trả tiền, đi xuống cửa hàng ở lầu một.

Ở ngay cửa là một quầy chuyên bán đồ trang sức, lúc Điền Trí Viễn cầm theo cái đai lưng đi ngang quầy hàng bạch kim, trông thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi đang lựa nhẫn. Chàng trai ôm vai cô gái, gương mặt mỉm cười, ngón tay chỉ trỏ trên mặt kính thủy tinh của quầy, nhân viên bán hàng liền lấy ra vài mẫu nhẫn kiểu dáng khác nhau để bọn họ chọn lựa.

Điền Trí Viễn không hiểu sao lại ngừng chân, ánh mắt cứ nhìn tới nhìn lui chút ánh vàng rực rỡ trên chiếc nhẫn kia.

Nữ nói: “Nhẫn kim cương này mắc lắm, hay là mua cái khác rẻ hơn chút đi.”

Nam nói: “Cứ mua cái này đi, cũng đâu có mắc lắm.”

Nữ nói: “Nhưng hơn hai trăm ngàn lận... Cái này xa xỉ quá.”

Nam cười cười – “Tội mình chỉ đám cưới một lần duy nhất, nhẫn là thứ rất có ý nghĩa, cũng đâu phải mua không nổi, đừng tiết kiệm quá vào việc này.”

Nữ thoải mái cười cười – “Được rồi, nghe lời anh.”

Điền Trí Viễn không biết về mặt mình đang ra sao, nhưng hắn cảm thấy tim mình dao động, giống như cảm ngộ ra điều gì đó. Hắn đi đến trước quầy, ánh mắt dò xét đồng nhẫn sáng chói, khóe miệng thoáng cong cất chứa nụ cười hạnh phúc.

“Tiên sinh, xin hỏi tôi có thể giúp đỡ gì cho ngài không?” Cô bán hàng nhiệt tình đi qua chào hỏi.

Điền Trí Viễn ngồi xuống ghế dựa chân cao trước quầy, nhìn một vòng rồi lắc đầu, thậm chí có thể nói là có hơi thất vọng. Ở đây bày bán nhẫn cưới toàn kiểu nam nữ, không có nhẫn nam nam.

Nghĩ nghĩ, Điền Trí Viễn hỏi nhân viên bán hàng – “Chỗ mấy cô có làm nhẫn theo yêu cầu không?”

“Đương nhiên là có, chỉ cần đặt trước tiền cọc, để lại size ngón tay của ngài và người yêu là được.”

Điền Trí Viễn nhẹ nhàng thở ra, lập tức đăng ký, nói sơ qua yêu cầu của hắn.

“Ừm, tiên sinh ngài có phải đã tính sai rồi không, hai chiếc nhẫn yêu cầu làm đều là kiểu nam?” Cô bán hàng ghi chép hết tất cả yêu cầu của Điền Trí Viễn xong mới giật mình vì hắn yêu cầu là hai chiếc nhẫn kiểu nam, còn tưởng là hắn nhầm.

Điền Trí Viễn cười cười – “Đúng là hai chiếc kiểu nam.”

“A...”

“Sao? Không thể làm?”

“Thưa không phải, có thể làm ạ, ngài chờ một lát, tôi mời chủ tiệm đến định giá.”

Cô bán hàng mời chủ tiệm đến, nhìn sơ qua yêu cầu chế tạo mà Điền Trí Viễn đưa ra rồi định giá. Điền Trí Viễn quét thẻ giao một nửa tiền đặt cọc, cầm hoá đơn đi khỏi đó, giả bộ như không phát hiện chủ tiệm với cô nhân viên bán hàng xì xào bàn tán.

Xem thời gian, đã gần mười giờ, có lẽ Doãn Chân đã tới sân bay rồi nhỉ.

Điền Trí Viễn tâm tình thoải mái, cầm theo chiếc túi tới bãi đỗ xe phía dưới cửa hàng lấy xe.

Vừa khởi động, điện thoại vang lên, là Doãn Chân gọi tới. Cậu nói chừng mười lăm phút nữa sẽ lên máy bay, này là cuộc gọi cuối cùng, gọi tới báo hắn một tiếng để hắn chuẩn bị, hai tiếng nữa thôi bọn họ có thể gặp nhau rồi. Điền Trí Viễn cười dặn dò cậu ngồi máy bay nhớ chợp mắt một lát, để tinh thần không mỏi mệt.

Cúp máy định lái xe đi, lại có một số gọi tới nữa.

Điền Trí Viễn thấy tên người gọi thì cau mày, nhưng hắn vẫn bắt máy.

“Dư Hà, có chuyện gì sao?”

“Anh Trí Viễn, có phải anh đang ở Đại Phổ Châu không?” Trong điện thoại, giọng nói của Dư Hà chẳng có vẻ biếng nhác lảng lơ trước đây, mà không hiểu sao lại âm trầm nghiêm túc.

“Ồ, làm chút chuyện ở gần đây.” Điền Trí Viễn tuyệt không khó hiểu tại sao Dư Hà biết hắn ở Đại Phổ Châu, dạo này hắn đi đòi nợ khắp nơi, đám người trong giới trên trần kia hầu như là ai cũng biết hắn rút khỏi sông bạc, thuộc hạ Dư Hà nhiều như thế, muốn biết hướng đi của hắn chẳng khó chút nào.

Trong điện thoại, Dư Hà im lặng vài giây rồi nói – “Anh Trí Viễn, anh rút khỏi sông bạc thật à?”

“Ừm.”

“Vì cái gì?”

Điền Trí Viễn tắt máy xe, ý cười rải rác quanh khoé môi, đổi di động sang tai trái – “Nào có vì cái gì đâu, không muốn làm thì không làm nữa chứ sao.”

“Em thấy anh là vì bảo mẫu nhỏ nhà anh nhỉ, nghe nói, anh định chuyển nhà lên tỉnh.” Mặc dù cách điện thoại, giọng nói của Dư Hà cũng vẫn có vài luồng khí lạnh, hơn nữa giọng điệu chắc chắn, tuyệt không phải nghi ngờ.

“Cậu nghe ai nói?” Tới đây thì Điền Trí Viễn có hơi khó hiểu, chuyện chuyển đến tỉnh sống hắn chỉ mới nhắc tới với mình Trần Dương, đến mẹ hai và mấy đứa con hắn cũng chưa nói, sao Dư Hà cũng biết? Chẳng lẽ là Trần Dương lỡ miệng nói ra?

Dư Hà nhỏ giọng cười – “Anh Trí Viễn, em vẫn luôn biết anh là người đàn ông tốt, nhưng thật không ngờ anh lại tốt đến mức vì yêu một người mà buông bỏ tất cả vốn liếng ở đời đây.”

“Rốt cuộc ý cậu là gì?”

Dư Hà hít sâu một hơi, ha hả cười rộ lên, lại trở về vẻ ngả ngớn phóng đảng như xưa – “Cũng chẳng có gì, chỉ thấy không cam lòng mà thôi. Anh giải tán sông bạc, thả vung bốn trăm ngàn cung ứng mời Kim gia đến bảo kê cho sông, cũng không muốn để em chen một chân vào; bên em đến đến đi đi biết bao đàn ông, ai mà không muốn bò lên giường em? Chỉ có anh ngay cả nhìn em cũng không — anh ghét em đến mức nào kia chứ?”

Điền Trí Viễn híp mắt lại.

“Anh Trí Viễn à, không phải em sợ anh, mà là em trân trọng anh, bởi vì lúc đầu em không biết hoá ra anh thích đàn ông, nếu biết sớm hơn...” Giọng điệu Dư Hà bỗng nhiên thay đổi, hung ác, tàn nhẫn, bệnh hoạn – “Em đã sớm đập gãy chân anh, trói anh lên giường em, đừng nói cái thằng bảo mẫu kia, đời này anh khỏi phải nhìn thấy ánh mặt trời!”

Điền Trí Viễn giương mắt nhìn về phía trước, cười nói – “Vậy sao? Tôi trái lại mới biết hoá ra cậu chấp nhất như vậy với tôi đấy.”

“Điều anh không biết còn nhiều lắm, ví dụ như —” Dư Hà hạ thấp giọng – “Em và bảo mẫu bé nhỏ của anh bay cùng một chuyến.”

Điền Trí Viễn trợn lớn hai mắt – “Cậu... Đây? Alo?”

Điện thoại bị ngắt, di động phát ra một chuỗi tút tút.

Điền Trí Viễn lập tức gọi lại, nhưng Dư Hà đã khoá máy. Sau đó hắn liền gọi cho Doãn Chân, cũng tắt máy. Nói cách khác, bọn họ đã sắp lên máy bay rồi.

Cất di động, Điền Trí Viễn vội vàng chạy đến sân bay Đại Phổ Châu.

Trong lòng rất bất an, cảm thấy có chuyện gì đó sẽ xảy ra.

Nào giờ vẫn luôn biết Dư Hà này vui buồn thất thường, làm việc đặc biệt không có lý có lẽ, nói trở mặt là trở mặt liền, cậu ta muốn gây phiền phức cho ai chẳng bao giờ cần lý do, cũng có lần vốc dáng không hợp

ý, cậu ta liền chặn lại đánh cho một trận. Thế nhưng cuộc gọi vừa rồi có hơi khác với tác phong làm việc của cậu ta lúc thường, hẳn là cố ý gọi cho Điền Trí Viễn.

Đây giống như cảnh thường xuất hiện trong phim ảnh, trước khi làm chuyện xấu kẻ ác thường cố ý gửi tín hiệu cho người trong cuộc, sau khi khơi mào cảnh giác của đối phương xong liền lập tức cúp máy, khiến đối phương vừa hoảng sợ vừa nôn nóng, bắt đầu nghi ngờ lung tung như ruồi mất đầu...

Dư Hà ghét Doãn Chân, đối với chuyện sòng bạc cũng canh cánh trong lòng...

Điền Trí Viễn tập trung tinh thần lái xe, hai mắt trầm lặng đến đáng sợ.

← Xem lại

Xem tiếp

47. Chương 47

Thật sự là sợ điều gì sẽ gặp điều đó, Doãn Chân quả nhiên không đúng hẹn tới sân bay Đại Phổ Châu, từ trong lối ra bước tới chỉ có mình Dư Hà. Điền Trí Viễn lo lắng đứng canh ở sân bay, mắt liếc nhìn từng người một, đến cả cái bóng của Doãn Chân cũng không thấy đâu.

Run rẩy lấy di động ra, Doãn Chân tắt máy.

Lại gọi thêm cuộc nữa, vẫn tắt máy.

“Anh Trí Viễn, anh đừng phí lòng nữa, bảo mẫu của anh sẽ không tới tìm anh nữa đâu! Hi hi!” Dư Hà khoác một tay lên vai Điền Trí Viễn, không thèm để ý sân bay bao nhiêu người qua lại, cứ vậy mà mờ ám bám lên người Điền Trí Viễn, cười như một thằng nhóc hư hỏng, giấu kín vẻ nham hiểm và bệnh hoạn sâu trong ánh mắt đến mức đẹp đẽ không tì vết.

Điền Trí Viễn từ bỏ, cắt di động vào, nhìn lối ra một lần sau cuối, nơi đó đã không còn ai nữa. Tim vốn đập như nổi trống lập tức ngừng ngay tại khoảnh khắc này, hắn quay người, trông thấy Dư Hà khinh khỉnh cười đắc ý.

Trong một nơi rõ ràng ồn ào kia, lại bất chợt như rơi vào khoảng không, tất cả mọi thứ chung quanh đều hoá thành hư vô, chỉ còn lại trái tim đang đập và gần như tan vỡ của mình.

“Mày đã làm gì Doãn Chân?” Điền Trí Viễn nghe giọng nói của mình, như truyền tới từ trong sương mù ở nơi xa xôi nào đó.

Dư Hà buông Điền Trí Viễn ra, đeo túi hành lý dưới chân lên vai, chậm rãi lùi về phía sau – “Anh tin không? Em vốn chẳng làm gì cả.”

Điền Trí Viễn vội vàng theo sau – “Tao không tin, rốt cuộc thì mày đã làm gì em ấy?”

Dư Hà xoay lưng, bước nhanh về phía trước – “Anh Trí Viễn, em thật sự không làm gì nó hết, lúc ở trên máy bay em cũng không hề thấy mặt nó. Thật đó, em không lừa anh.”

Điền Trí Viễn tóm chặt tay Dư Hà, xoay cả người cậu ta lại – “Dư Hà, mày nói đi, mày muốn tao làm gì đây?”

Dư Hà thu hồi vẻ yêu dã lại mà sâu lắng cười, đôi mắt đen nhánh nặng trĩu nhìn chăm chăm vào Điền Trí Viễn, như muốn thấy tỏ trái tim hắn, một hồi lâu sau mới giật giật môi – “Đi chơi với em.”

Điền Trí Viễn những tưởng Dư Hà sẽ đưa ra yêu cầu muốn hắn ngủ cùng hoặc là làm bạn trai cậu ta, lại không ngờ cậu ta chỉ nói hắn đi chơi cùng. Vì muốn biết rõ tung tích Doãn Chân, Điền Trí Viễn nhẫn nhịn đi dạo Đại Phổ Châu với Dư Hà.

Trong tiếng gào thét liên hồi của mọi người khi thang máy* đi lên, cả người Dư Hà lại như ở trên đất bằng, chút xíu biểu cảm cũng không có. Tới lúc đi vòng xoay, cậu ta lại bầu vú cửa kính kêu gào, vừa khóc vừa cười.

*cái trò ngồi ghế đưa lên đưa xuống, Việt Nam mình gọi là éch nhảy ý (k phải kiểu trẻ con đâu:v)

Dư Hà rất kỳ lạ.

Nhưng Điền Trí Viễn không có tâm tình đâu mà quan tâm cậu ta thế nào, thừa lúc đi vệ sinh, hắn gọi cho một người bạn học cũ trên tỉnh, nhờ y tra giùm danh sách hành khách đi trên chuyến bay hôm nay. Sau đó lại gọi cho Trần Dương, kêu y dẫn người tới đầu đường cao tốc ở trấn Hồng Nham canh chừng, xe nào đi qua cũng phải cản lại kiểm soát, hắn sẽ nhờ đầu sở trấn Hồng Nham là Hoàng lão yêu tới bảo kê cho y.

Tuy vẫn luôn ở sân bay ngó chừng, tận mắt chứng minh Doãn Chân không xuất hiện, nhưng Điền Trí Viễn cũng không dễ dàng tin tưởng. Từ tỉnh đến Đại Phổ Châu, không chỉ có một loại phương tiện giao thông là máy bay.

Chạng vạng tối, Dư Hà chơi mệt rồi, kéo Điền Trí Viễn đi uống rượu. Trong quán rượu ở đường Hoa Nhĩ, cậu ta như một tên bợm nhậu không biết thỏa mãn là gì, rượu mạnh nồng độ cao uống hết ly này tới ly khác, giữa lúc nửa tỉnh nửa say, cậu ta bổ nhào lên trên người Điền Trí Viễn, nín lấy quần áo hắn khóc đến không thể ức chế.

“Dư Hà, mày nói rõ cho tao, mày đã làm gì Doãn Chân rồi?”

Điền Trí Viễn mang Dư Hà đã say như chết rồi về khách sạn, ném cậu ta lên giường, ý đồ dụ cậu ta nói ra tung tích của Doãn Chân. Thế nhưng Dư Hà lại uống say đến bất tỉnh nhân sự, chỉ biết hằm hừ khóc, trong miệng mơ hồ nói gì đó, Điền Trí Viễn không nghe hiểu gì, đang giữa lúc ấy thì nghe được vài câu ngắn như ‘súc sinh’ ‘mày chết đi cho lành’.

Điền Trí Viễn hoàn toàn không để ý, kiểu người như Dư Hà làm chuyện gì cũng rồi nùi như đây, dù có một ngày hắn giết cha cậu ta, cậu ta cũng không trưng nổi cái bản mặt kinh ngạc cho người khác nhìn, cậu ta cứ như một tên thần kinh vậy.

Điện thoại vang, là Doãn Tuấn Hào anh Doãn Chân gọi tới.

Điền Trí Viễn cầm điện thoại ra khỏi phòng, đến lối thoát hiểm, quả nhiên, Doãn Tuấn Hào điện cho Doãn Chân không được nên gọi sang cho Điền Trí Viễn hỏi thăm Doãn Chân đã đến nhà họ Điền hay chưa.

Tim Điền Trí Viễn đập thành thịch, hắn không biết nên trả lời Doãn Tuấn Hào ra sao, trước đó không lâu, Doãn Tuấn Hào từng nói với hắn, xin hắn nhất định phải yêu thương trân trọng em trai của anh, đừng để cậu chịu tổn thương, nhưng mới đảo mắt, hắn đã lạc mất cậu. Hắn thẹn với người nhà của Doãn Chân.

“Haha, vừa rồi tụi em có đi uống chút rượu, em ấy ạ, tưởng nhầm ly rượu trắng nặng độ thành nước suối rồi uống hết luôn, giờ đang say đến bất tỉnh nhân sự, em vừa đưa em ấy lên giường nằm rồi ạ.”

Thu lại vẻ hoảng hốt và giả bộ như không có chuyện gì, nhưng trái tim lại như bị dao xoắn.

Doãn Tuấn Hào phì cười, bất đắc dĩ và yêu chiều nói: “Thằng bé thiệt là, hèn chi anh gọi mãi cho nó mà không được, chắc là hết pin rồi. Ài, cơ mà, nó không sao chứ?”

Da mặt ngứa ngứa, Điền Trí Viễn biết là do nước mắt mình chảy xuống, hắn máy móc đáp – “Dạ không sao, chỉ say quá thôi, em đang định ra ngoài mua cho em ấy thuốc nước giải rượu.”

“À ừ, vậy em mau đi đi, phiền hà quá!”

“Là điều nên làm mà anh, em đi đây ạ!”

Không biết câu sau cùng nói ra thế nào, nhưng cuối cùng cũng kết thúc cuộc trò chuyện, Điền Trí Viễn buông thông đôi tay như nặng ngàn cân, điện thoại rơi xuống đất phát ra một tiếng ‘cạch’, pin ở trong cũng rơi ra ngoài.

Dư Hà tỉnh rượu, trông thấy Điền Trí Viễn ngồi trên bệ cửa sổ, gạt tàn nhỏ trên bàn tròn đã đầy đầu thuốc lá, đôi mắt hắn đen sạm một vòng, trong đó còn hằn tơ máu, hiển nhiên cả đêm không ngủ.

Dư Hà ngửi ngửi mùi trên người mình, nồng nặc mùi rượu, có hơi mắc ói. Cậu ta nhìn Điền Trí Viễn, Điền Trí Viễn cũng nhìn cậu ta, nhưng lại như không thấy cậu ta, tóm lại, trong mắt cậu ta có hắn, nhưng trong mắt hắn không hề có cậu ta.

“Tao đã ở với mày một ngày một đêm rồi, giờ mày nên nói cho tao biết Doãn Chân đang ở nơi nào đi.” Điền Trí Viễn mở miệng, tiếng nói khàn khàn cực kì quái, giống như người khát nước mười ngày nửa tháng vậy. Hắn chưa từng hút thuốc, tối qua lại rít suốt cả đêm, cuống họng sao lại không khan cho được.

Dư Hà leo lên ngồi bên mép giường, khoe miệng chất chứa nụ cười yếu ớt, trong mắt lại không chút tinh thần. Cậu ta như đang thưởng thức gì đó, ánh mắt đóng đinh ngay gương mặt Điền Trí Viễn, không may may nhúc nhích – “Em không nói cho anh biết đâu.”

Lời vừa dứt, gạt tàn thuốc đã nện lên đầu Dư Hà, phát ra một tiếng vang khiến người ta kinh hãi. Đầu lọc thuốc bay tứ tung trong không trung, rơi xuống đầy đất, còn trên giường đều là một mớ tro xám như sương mù, làm nổi bật màu máu tươi hết sức đậm đặc.

Điền Trí Viễn buông thông tay, trên chiếc gạt tàn bằng thủy tinh vẫn còn nhỏ máu, hắn từ trên cao nhìn xuống, mỉm cười nhìn Dư Hà mặt đầy máu đỏ – “Không nói tao biết cũng chẳng sao, tao tự đi tìm.”

Dư Hà suyết nửa thì tưởng rằng mình cứ vậy mà chết đi, không tài nào hình dung nổi nỗi đau đớn như bị rần độc cắn phá mọi thần kinh trong cơ thể, đầu choáng váng như muốn nổ tung. Cậu ta cảm giác như mình sẽ cứ vậy mà chết đi thật, nếu như trước khi đi Điền Trí Viễn không gọi thủ hạ của Kim gia đến xử lý cậu ta.

Điền Trí Viễn lái xe ra khỏi Đại Phố Châu, bạn học cũ ở tỉnh gọi điện tới, nói hắn biết là trong danh sách hành khách trên chuyến bay sáng hôm qua có tên của Doãn Chân, nhưng cậu không hề lên máy bay.

Cất di động, Điền Trí Viễn gọi cho Trần Dương, hỏi y có thu hoạch được gì không, Trần Dương úp úp mở mở nói không có.

Một ngày một đêm rồi, không có lấy chút tin nào về Doãn Chân.

Điền Trí Viễn trở lại trấn Nguyên Thủy, đến cả nhà cũng không về, đi thẳng tới nhà họ Dư, kêu hai ba tên côn đồ thường đi theo Dư Hà ra. Hắn không mang theo ai, chỉ độc một thân một mình, hung ác đập cho đám đàn em của Dư Hà một trận.

“Tao hỏi tụi mày, chuyện Dư Hà đến tỉnh có từng nói trước mặt tụi mày hay không?”

Mấy tên côn đồ bị đánh sống dở chết dở nọ, không tên nào chịu nói thật, thậm chí có một tên còn chửi rửa Điền Trí Viễn không biết trời cao đất rộng là gì, dám động thủ với người nhà họ Dư. Điền Trí Viễn nhắc cây gậy sắt, u ám cười cười, ngư bá ông đây cũng đã giết, còn sợ lão già nhà họ Dư?

Ngư bá, mặc dù đã trôi qua nhiều năm, cái tên này vẫn mang tiếng xấu lưu truyền khắp giang hồ, đã là dân lẩn lộn trong giới, không ai lại không biết đến gã. Mặc dù chưa từng thấy tận mắt, cũng có thể biết được sự hung tàn của gã từ nhiều lời miêu tả. Muốn giết người như vậy, phải có bao nhiêu can đảm và năng lực?

Tuy lũ côn đồ ngạc nhiên nghi ngờ, nhưng trong lòng đã bị dọa hãi rồi, cả đám bắt đầu run rẩy, mặt trắng trạch, đến cả mồ hôi lạnh cũng túa ra. Nói cho cùng, lúc một người toàn thân toả ra sự hung ác cầm theo cây gậy sắt dính máu đứng trước mặt bạn, lúc cái mạng nhỏ của bạn nằm trong tay người đó, sự tham sống sợ chết bẩm sinh sẽ không thể nào che giấu nổi.

Cuối cùng, vẫn có người chịu không nổi áp lực cực lớn này, lấp ba lấp bấp nói trước khi Dư Hà rời khỏi trấn Nguyên Thủy đã nhắc tới một chuyện.

“Nó nói cái gì?”

“Anh ấy nói, nói muốn sòng bạc, nhưng Điền Tr... Anh Điền ngài không cho, anh ấy rất khó chịu, rất tức giận, sau đó nhắc tới bảo bối nhỏ của ngài, anh Dư nói, nói không biết giấu, giấu bảo bối của anh Điền đi rồi, anh, anh Điền có thể sốt ruột hay không?”

“Không còn gì khác sao? Nó có nói muốn làm gì không?”

“Không có, ngài cũng biết anh Dư... Hay làm việc không theo lẽ thường, lúc anh ấy vui thì chọc ghẹo tụi em, lúc không vui thì cho dù tụi em có không nói lời nào cũng tự dưng ăn đập. Anh ấy thật sự chưa từng nhắc tới.”

“Suy nghĩ thật kỹ lần nữa cho tao, nó có nói tới cái gì kì quái hay không?”

“... Lờn kỳ quái, trước khi đi tỉnh ba ngày anh ấy tự dưng hỏi em, phong cảnh ở trong cánh rừng sâu bên chỗ Thôi Gia Bá kia có được không, nghe nói ở đó có thú rừng đủ loại như heo, sói, rồi bảo khi có cơ hội sẽ tới đây đi săn. Thế nhưng cái chỗ rừng núi Thôi Gia Bá đó là khu bảo tồn thiên nhiên, nếu đi săn...”

“Thôi Gia Bá...” Đôi mắt đỏ bừng của Điền Trí Viễn híp lại.

Thôi Gia Bá nằm trên hướng Đại Phổ Châu đi đến tỉnh, ra khỏi châu mười cây số, ở nơi đây có vài ngọn núi lớn, nghe nói thời kì chiến tranh kháng Nhật bọn giặc đã từng đi qua chỗ đó, nhưng do núi quá nhiều, rừng lại sâu, vào dễ ra khó, nên bị đội du kích địa phương giết đến mảnh giáp cũng không thừa. Nơi như thế, ngay cả dân bản xứ cũng không dám tùy tiện đi lên, hướng chỉ người ngoài. Cái loại người chân dính chút bùn cũng sẽ thấy buồn nôn như Dư Hà, sao có thể bắt thành lính nghĩ tới chuyện tới cái nơi kia phiêu lưu?

Điền Trí Viễn vứt cây gậy sắt, lái xe trở về Đại Phổ Châu.

← Xem lại

Xem tiếp

Dữ dần thế này sao tác giả hông gắn cho anh thêm cái mác #quỷ súc nhỏ = v =

48. Chương 48

Điền Trí Viễn dẫn theo hơn hai mươi người Trần Dương đi vào Thôi Gia Bá, Doãn Chân mất tích khiến hắn gần như đánh mất lý trí, đến núi rồi hắn liền xông xộc xông thẳng vào trong cánh rừng.

Trần Dương vội vàng kéo hắn lại – “Mày điên rồi hả, núi sâu thế này, không có người dẫn đường, vào rồi lại ra không được thì phải làm sao?”

Điền Trí Viễn bật mạng giây khỏi tay Trần Dương, đỏ mắt gào thét: “Mẹ mày buông tay ra, tao nhất định phải tìm được Doãn Chân. Tao có cảm giác, em ấy chắc chắn đang ở trên núi này.”

“Cái đám chó tụi mày bị ngu hả? Mau mau giúp tao kéo nó lại coi!” Một người Trần Dương căn bản không phải đối thủ của Điền Trí Viễn, y gào một tiếng, lúc này đám đàn em ngơ ngáo kia mới giật mình tỉnh ra, ba bốn người lập tức bu lại, ôm chân này, ôm eo này, liều mạng ép Điền Trí Viễn gần như bùng nổ kia xuống.

Trong lúc hỗn loạn Trần Dương bị Điền Trí Viễn nốc một cú, đợt đám đàn em đè hắn lại xong, Trần Dương lập tức đập trả một đấm. Y thở hổn hển, chỉ vào Điền Trí Viễn nói: “Trí Viễn, một đấm này không phải vì mày đánh tao, mà là tao muốn đánh cho mày tỉnh ra.” Đưa tay chỉ vào ngọn núi lớn, mây mù lượn lờ không thấy nổi đỉnh ở đằng sau – “Ngọn núi này rộng bao nhiêu, cao bao nhiêu, đâu phải mày chưa từng nghe nói tới, nhân viên bảo vệ rừng cũng không dám đi sâu vào trong, mày cứ vậy mà đi, không biết đường cũng chẳng biết trên núi có động vật nguy hiểm nào, không hề có chuẩn bị trước thì dù mày vào đó tìm được Doãn Chân, nhưng mày có thể cam đoan bọn mày sẽ còn mạng mà đi ra không hả?”

Điền Trí Viễn bị bốn năm gã đàn ông đè xuống đất, hai tay quặp ra sau lưng, ngũ quan vì dùng nhiều sức giãy dụa và nôn nóng giận dữ mà vụn vụn, in trên mặt là một dấu nắm tay, lúc này hắn tựa như một con thú khốn khổ mất kiểm soát, lơ lửng chút thôi, cũng đều có thể nghe thấy tiếng răng cắn người bất cứ lúc nào.

Trần Dương dùng mu bàn tay chùi khoé môi chảy máu, khắc một ngụm đăm xuống đất, trong đăm còn lẫn theo máu đặc – “Mày tỉnh táo lại đi, chúng ta đi tìm nhân viên bảo vệ rừng với người già ở Thôi Gia Bá thường hay lên núi rồi kêu bọn họ dẫn đường, chuẩn bị kỹ càng để phòng ngộ nạn, tao tin chúng ta nhất định sẽ tìm được Doãn Chân.”

Ánh mắt hung ác của Điền Trí Viễn bắt đầu hoà hoãn trở lại, nhấp nháy mắt, vài giọt lệ rơi xuống đất, thấm thấu vào trong bùn đất – “Được rồi, buông tao ra đã, chúng ta đi tìm nhân viên bảo vệ.”

Một hơi nghẹn ngay cổ họng Trần Dương cuối cùng cũng thở ra.

Nhân viên bảo tồn rừng là người địa phương Thôi Gia Bá, có vài người, Điền Trí Viễn với Trần Dương không có người quen ở đây, mà không có người quen thì rất khó nói chuyện với người trong thôn. Đứng ở cửa thôn

hỏi thăm cô đậu hủ về nhân viên bảo vệ rừng phòng hộ, kết quả người ta thấy Điền Trí Viễn dẫn theo hai mươi mấy người, mất liên lạc về cảnh giác và đề phòng, lắc đầu nói không biết nhà của nhân viên bảo vệ rừng.

Điền Trí Viễn nôn nóng tới choáng váng, hẩn dẫn theo nhiều người như thế, điệu bộ cứ như anh đại đi tìm phần đồ bỏ trốn vậy, nhóm đàn bà con gái không biết sự thật còn tưởng nhân viên bảo vệ rừng trong thôn đắc tội đám người này, đứng trên lập trường cùng thôn, mấy cô đương nhiên không thể nói chỗ ở cho bọn hẩn biết rồi. Ngày ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, sẽ rước hoạ vào thân ấy chứ.

“Mọi người chớ hiểu lầm, chúng tôi không phải tới đây gây phiền phức gì đâu. Hai hôm trước có một người anh em của chúng tôi đến đây chơi rồi vào khu rừng Thôi Gia Bá kia, nhưng đã hai ngày rồi vẫn không thấy cậu ấy trở về. Chúng tôi định lên núi đi tìm nhưng lại không biết đường, thành ra muốn nhờ nhân viên bảo vệ rừng với người quen thuộc với ngọn núi này hỗ trợ dẫn đường.”

Vẫn là Trần Dương tỉnh táo, vội vàng nói mục đích của chuyến đi này cho đám đàn bà con gái kia hay, thuận tiện nhét vào tay họ hai tờ tiền đỏ, lập tức xua tan hiểu lầm của người ta.

Sau khi tìm được một trong số những nhà nhân viên bảo vệ rừng, Trần Dương nói chuyện với gã hồi lâu cũng không thể nhất trí được, bởi vì, người kia nói gần nói xa thì muốn tiền vẫn là chính.

Điền Trí Viễn móc chìa khoá trong ngực ra đưa cho một tên đàn em – “Trong xe tao có bốn mươi ngàn tiền mặt, mày đi lấy đi, nhanh nhanh chút.”

Bốn mươi ngàn này là tiền đòi nợ bạc ở Đại Phổ Châu của Điền Trí Viễn vừa rồi, lúc ấy bỏ trên xe không để ý, không ngờ được sẽ có chút công dụng trong tình huống này.

Tiền mau chóng được cầm tới, Điền Trí Viễn xé mở túi nhựa màu đen, tháo một bó trong đó ra, rút mười tờ đưa cho người nợ – “Đây cho anh, anh đưa tất cả nhân viên bảo vệ rừng và người quen đường có trong thôn đến đây cho tôi.”

Những người dân quê đó thấy người ta ra tay hào phóng như thế, còn điều kiện gì đó chưa bàn xong cũng mặc kệ. Đã có tiền, nhân viên bảo vệ rừng ở đây đương nhiên sẽ không ra vẻ nữa, lập tức gọi vợ đến chào hỏi đám Điền Trí Viễn, còn mình thì vào nhà lấy chiếc di động kiểu cũ ra bắt đầu gọi điện.

Khoảng đầu hơn một tiếng sau, mấy người mà vị nhân viên bảo vệ rừng kia gọi tới mới lục ta lục tục đến đủ. Trần Dương đếm, mười mấy người, trong đó có bốn năm người tuổi khá trẻ, còn lại đều là năm sáu mươi tuổi, thoạt nhìn thì là mấy cụ già đầy sức sống, xem ra lúc trẻ là người thường xuyên đi núi.

Trần Dương liếc nhìn Điền Trí Viễn, nói: “Lúc trước ông chủ chúng tôi có một người thân...”

“Chờ chút!” Điền Trí Viễn đột nhiên mở miệng ngắt lời Trần Dương, hẩn sâu lắng quét mắt nhìn thôn dân đang ngồi, hỏi: “Trong mấy người có ai quen thuộc ngọn núi kia nhất không?”

Các thôn dân đưa mắt nhìn nhau.

“Trí Viễn, chúng ta nên tranh thủ hỏi thăm chi tiết mấy câu để chuẩn bị lên núi thì hơn.” Trần Dương không rõ tại sao lúc quan trọng Điền Trí Viễn lại nhắc tới chuyện khác.

Điền Trí Viễn không để ý tới ý, lại hỏi thêm lần nữa.

Lúc này, có một cụ già nhìn có vẻ lớn tuổi nhất nói: “Nói tới người quen thuộc nhất à, vậy hẩn là lão Lý rồi. Những năm 50 lúc tập hợp, thiếu lương thực, lão hay lạng lẽ chui vào ngọn núi kia bắt vài con gà rừng, thả rừng cho vợ con lão ăn. Lúc ấy lão còn trẻ, bản lĩnh cũng tốt. Nói tới người quen thuộc ngọn núi ấy nhất thì chính là lão rồi.”

“Vậy ông ta có tới không?”

Nhân viên bảo vệ rừng khi này giải thích: “Tôi đã gọi cho ông ấy rồi, nhưng con ông ấy nói mấy ngày nay ông ấy khó chịu trong người, vẫn luôn nằm trên giường không dậy nổi, nên không có tới.”

Điền Trí Viễn híp mắt – “Nhà ông ta ở đâu?”

“Không xa lắm, đi bộ chừng bốn năm phút là tới.” Có lẽ là liên quan tới tiền, người nhân viên bảo vệ rừng kia trả lời khá là tích cực.

Điền Trí Viễn đứng dậy, lạnh nhạt nói: “Dẫn tôi đi tìm ông ta.”

Trần Dương giật mình thất kinh – “Trí Viễn, mày không sốt ruột hả? Ở đây có nhiều người giúp chúng ta như thế, tôi gì phải đi tìm một ông cụ đang bệnh kia chứ.”

Điền Trí Viễn đi tới cửa thì dừng lại, nghiêng tay để một tên đàn em cầm cọc tiền đã tháo ra đưa cho hắn, hắn lại gọi mấy người trong phòng ra, phát mỗi người một trăm, nói: “Mọi người cầm nhiều đây trước, nếu như sau này tôi muốn mọi người giúp dẫn đường lên núi, hi vọng mọi người có thể hỗ trợ phần nào. Hôm nay có lẽ tôi sẽ không lên núi, mọi người cứ về nhà trước, cần giúp đỡ tôi sẽ gọi người thông báo.”

Chưa làm gì cả mà đã có tiền cầm trong tay, lại còn là một trăm đồng, mấy người kia đương nhiên là luôn miệng đồng ý.

“Trí Viễn, mày làm gì vậy hả?” Trần Dương bị Điền Trí Viễn làm cho lơ mơ luôn rồi.

Chờ mấy người kia đi hết, Điền Trí Viễn mới nói với Trần Dương: “Mày có từng nghĩ tới chưa, nếu Dư Hà thật sự giấu Doãn Chân trong ngọn núi này, nó sẽ tìm ai để làm?”

Sau khi máy bay hạ cánh Dư Hà vẫn luôn ở cùng với Điền Trí Viễn, cậu ta không biết ảo thuật, không thể nào có khả năng tự đến đây được. Nên nhất định là đã sắp xếp ai đó đi làm.

Trần Dương khẽ giật mình – “Tao thật đúng là chưa từng nghĩ tới.”

Điền Trí Viễn nói tiếp: “Doãn Chân không lên máy bay, giải thích duy nhất chỉ có thể là trước khi em ấy lên máy bay Dư Hà đã sai người mang em ấy đi, và ngồi xe lửa hoặc là tự lái xe trở về Đại Phổ Châu. Bọn bắt cóc Doãn Chân không thể nào ngồi xe lửa được, nên nhất định là lái xe trở về. Coi như chúng lên đường lúc mười giờ sáng, đến nơi này là hơn tám giờ tối, lúc ấy trời đã đen rồi. Nếu không có người khá quen thuộc ngọn núi kia dẫn đường, chúng có thể lên núi vào buổi đêm tối đen, rồi sau đó lại bình yên vô sự xuống dưới sao?”

Trần Dương nghe xong hoàn toàn sững sờ – “Hèn chi mày muốn hỏi...” Khoé mắt liếc qua nhân viên bảo vệ rừng vừa đi ra, y vội vàng ngậm miệng.

Điền Trí Viễn ném cho y ánh mắt “nhất định là vậy”.

Nhân viên bảo vệ rừng thay giày, dẫn Điền Trí Viễn và Trần Dương đi tới nhà lão Lý kia.

Trời dần tối, mùa đông mặt đất bắt đầu kết sương, giẫm lên trên phát ra tiếng rột roạt, không bao lâu đã tới nhà lão Lý kia. Một căn nhà kiểu ba gian vuông vức, phía ngoài quét một lớp vôi, quạt gió, cuộc linh tinh mà nhà nông thường dùng thì để dựa vào tường.

Cửa chính đóng chặt, trong khe cửa lẩn cửa sổ không có lấy một ánh đèn, toàn bộ gian nhà yên tĩnh hết như không có ai ở trong. Nhân viên bảo vệ rừng hơi khó hiểu, trước đó lúc gã gọi điện rõ ràng là có người ở nhà mà. Gã đứng ngoài cửa gọi ba lần tên chủ hộ, lại không người ư hử.

Điền Trí Viễn đứng phía sau hai mươi người, hắn ngửa đầu nhìn trời, nói với nhân viên bảo vệ rừng: “Anh nói với người trong nhà này, nếu không ra ngoài gặp tôi, tôi sẽ châm một mồi lửa đốt trụi nhà ông ta.”

Tim của nhân viên bảo vệ rừng rơi tọt xuống dưới – “Ngài, ngài nói, nói giỡn vậy không được đâu à!”

Điền Trí Viễn không nén được mà thở nhẹ một hơi, chậm rãi lắc đầu – “Anh mau nói với bọn họ đi, tôi biết trong nhà bọn họ có người ở, chắc chắn có ở, cứ dựa theo lời tôi nói, đi ra đây gặp tôi, hoặc là tôi châm mồi lửa đốt trụi căn nhà này.”

Tuy tốc độ nói từ tốn, nhưng lại che giấu được sự không kiên nhẫn và khí thế tàn ác, nhân viên bảo vệ rừng kia thêm kêu không hay rồi, nhưng mắt thấy thế trận của hơn hai mươi người, liền không dám làm nhảm gì nhiều nữa, vội vã chạy tới dưới cửa sổ nhà kia, nói lại một lần lời của Điền Trí Viễn.

Quả nhiên, sau khi nhân viên bảo vệ rừng kêu gọi đầu hàng, trong phòng liền có chút ít tiếng động, qua thêm vài phút đồng hồ thì đèn sáng, cửa mở ra, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi nơm nớp lo sợ bầu vúi cánh cửa, trong mắt đều là nỗi sợ hãi.

Điền Trí Viễn vào cửa, đi thẳng vào vấn đề – “Lão Lý đang ở đâu?”

Gã đàn ông kia là con của lão Lý, dân quê chưa từng thấy thế trận lớn như vậy, tức thì bị dọa hai chân nhũn ra quỳ trên đất, van nài Điền Trí Viễn đừng tổn thương cha hắn.

“Anh gọi cha mình ra đây, tôi có lời muốn hỏi ông ta.”

Người nọ đứng dậy vào buồng trong, đỡ cha mình đi ra, cũng y như con trai, lão này cũng bị dọa đến mặt mày trắng trạch, hai đùi va vào nhau, nếu không phải có con ông ta đỡ, chỉ sợ đi cũng không vững.

Trần Dương nhìn lão già này, tuổi hơn sáu mươi nhưng bề ngoài có vẻ còn trẻ, cao lắm là năm mươi mấy mà thôi. Nhìn lại Điền Trí Viễn, trên mặt hắn không có biểu cảm gì, rất lạnh lùng.

Điền Trí Viễn hỏi: “Lão già, hai ngày trước có phải có người nhờ ông dẫn đường đi lên núi không?”

Lão Lý vội vã gật đầu – “Đúng, đúng thế.”

“Lão biết gì nói hết ra đi, đừng để tôi phải hỏi câu nào, tôi không có tính kiên nhẫn.”

“Đúng, đúng là có chuyện như vậy, trước lúc năm mới thằng cháu rể có tới thăm tôi, nói là hôm nào đó có thể sẽ lên núi một chuyến, thời gian cụ thể thì chưa xác định, đến lúc ấy phải nhờ tôi dẫn đường giúp...”

Nếu là cháu rể đến nhờ cậy, lão Lý đương nhiên sẽ không từ chối, hướng chi, cháu rể nói, đến lúc đó sẽ cho lão một ít tiền. Chỉ giúp dẫn đường thôi đã có tiền cầm, ai lại không vui cơ chứ? Lão Lý vẫn chờ cháu rể cho lão một thời gian chính xác, một lần chờ chờ đến mừng mười tháng giêng, cháu rể gọi điện nói, thời gian chắc chắn là mười lăm hoặc mười sáu tháng giêng, dù sao cũng phải để lão chuẩn bị sẵn sàng, xác định hai ngày này xong, bọn họ có thể tới bất cứ khi nào.

“Chiều ngày mười lăm cháu rể tôi có gọi điện tới, bảo tôi chuẩn bị kỹ càng, bọn họ muốn lên núi lúc nửa đêm. Tôi không biết nó muốn làm gì, khuya khoắt lên núi, không phải làm chuyện gì trái phép đó chứ... Tôi muốn đợi nó tới rồi hỏi thăm một chút, kết quả vừa thấy mặt nó đã cho tôi ba chục ngàn, nói là có ít đồ cần giấu trên núi, mấy ngày nữa sẽ trở về lấy. Tôi thấy tội nó có tổng cộng bốn người, mang theo một cái hòm gỗ lớn. Tôi hỏi nó, có phải mày đi ăn trộm rồi lên núi giấu hay không, nó nói không phải, bảo tôi đừng long lắng, chuyện này sẽ không liên lụy tới bất cứ ai, vì vậy tôi bèn tin nó.”

Trần Dương xuýt cười – “Chỉ sợ là tin ba mươi ngàn ấy.”

Điền Trí Viễn dần cảm xúc tức điên xuống, cắn răng trầm giọng hỏi: “Cái hòm kia đâu rồi? Tội nó làm gì cái hòm rồi? Là chôn hay gì hả?”

Biểu cảm đột nhiên trở nên hung ác khiến lão già túa mồ hôi lạnh – “Tôi, tôi không biết việc này, tôi chỉ đưa bọn họ đến Nhị Đạo Tập thôi. Tội nó khiêng hòm vào trong động, không cho tôi vào xem.”

Điền Trí Viễn giấu bàn tay đã nắm chặt thành nắm đấm trong túi áo lông, trong mắt gần như muốn phun ra lửa – “Cháu rể ông là ai? Còn nhớ rõ mặt mũi của bốn đứa tội nó không?”

Lão Lý run rẩy nói: “Cháu, cháu rể tôi ở trấn Nguyên Thủy, họ Doãn, tên là Hồng Hải. Ba người nó mang tới nhìn lạ mặt lắm...”

Sau đó lão Lý lại nói thêm gì đó, Điền Trí Viễn không còn nghe thêm được gì nữa, lực chú ý của hắn đều bị hai cụm từ “trấn Nguyên Thủy” và “Doãn Hồng Hải” đóng cứng ngắt rồi.

“Trí Viễn!” Trần Dương kinh hãi nhìn về phía Điền Trí Viễn.

Ha....

Điền Trí Viễn cắn răng, không thể tưởng nổi mà cười, nụ cười kia nhợt nhạt, đầy tự giễu và tức giận – “Là gã! Thảo nào hôm ăn cơm mừng mười lại hỏi han, tao còn nghĩ sao gã đột nhiên đổi tính đối xử tốt với Doãn Chân, không ngờ... Tao thật không ngờ cái gã phế vật kia dám có cái gan này! Được! Được lắm!”

“Trí Viễn, hiện giờ đừng suy nghĩ nhiều, chúng ta nên lên núi tìm Doãn Chân trước đi thôi. Hải Tử... chờ chúng ta tìm được Doãn Chân rồi bàn bạc nên làm thế nào sau.” Trần Dương khuyên Điền Trí Viễn một hồi, quay đầu nổi câu tròng hai cha con kia – “Cầm đèn pin lên, giờ mang tụi tôi lên núi, đi Nhị Đạo Tập mà ông nói.”

← Xem lại

Xem tiếp

49. Chương 49

Khi tìm được Doãn Chân đã là hơn mười hai giờ đêm, xuất phát từ nhà họ Lý đến Nhị Đạo Tập theo như lời lão Lý nói, bỏ ra tổng cộng gần ba tiếng. Đêm mùa đông rét lạnh, đường núi trơn trượt, Điền Trí Viễn đi té ngã nhiều lần, cả người toàn bùn, trên mặt còn bị cành cây bụi cỏ, bụi gai sum xuê cắt đổ máu.

Nhị Đạo Tập là nơi nằm sâu trong núi lớn, giữa hai vách đá là một sơn động, ở sườn núi có một đường mòn ruột dê, đến dưới cửa động là con dốc ba, bốn mét. Bọn Điền Trí Viễn mới vừa đi tới con đường nhỏ phía trên cửa động, chợt nghe thấy tiếng gọi ‘cứu mạng’ yếu ớt truyền từ bên dưới lên, còn kèm theo tiếng nước nổ mơ hồ.

Máu toàn thân Điền Trí Viễn đều bị tiếng kêu cứu yếu ớt này kích động, bắt đầu sục sôi bùng lên như lửa. Hắn không nghe lầm giọng nói của Doãn Chân, đó chính là tiếng kêu cứu của cậu. Hắn không đếm xỉa tới đêm khuya không thấy rõ đường, giẫm từng bước mà đi, cả người lặn xuống sườn dốc. Đám Trần Dương kinh hãi không thôi, nhao nhao chiếu đèn pin tập trung ánh sáng về hướng Điền Trí Viễn lặn xuống, đến tận khi trông thấy Điền Trí Viễn trèo lên trên một khoảnh đất bằng mới yên tâm, ngay sau đó bọn họ cũng mau chóng nhảy xuống sườn dốc.

Có lẽ là nghe thấy tiếng vang ngoài cửa động, giọng nói run run của Doãn Chân cao lên hai nấc – “Trí, Trí Viễn! Là anh à?”

Tiếng nói kia khàn khàn, run rẩy khóc lóc, đó là sự sợ hãi đến mức tận cùng, là lúc kinh ngạc và bất ngờ vì tìm thấy đường sống trong cõi chết, là dấy lên hi vọng khi cuối cùng cũng trông thấy một chút ánh sáng khi vấp vả trong bóng tối, còn cả sự dè dặt sợ hãi ánh sáng ấy chỉ là ảo giác.

“Là anh! Doãn Chân! Là anh, anh tới cứu em đây!” Nương theo ánh sáng Trần Dương và đám đàn em đi theo đằng sau, Điền Trí Viễn liều lĩnh xông vào cửa động chật hẹp.

Cửa động dạng cổ chai, chỉ có thể chứa được hai người khá gầy ra vào, đi chừng ba mét thì trở nên rộng rãi hơn.

“Mấy người đừng vào nhiều quá, trong đây ít không khí lắm, vào nhiều sẽ ngộp, người bên trong bị nhốt lâu như vậy chắc chắn sẽ rất yếu, mấy người vào nhiều thế sẽ khiến cậu ta thiếu không khí, coi chừng gặp nguy hiểm.” Lão Lý thấy đám hơn hai mươi người của Trần Dương muốn đi vào động, vội vã lên tiếng ngăn lại.

“Cám ơn!” Trần Dương lập tức rút ra mấy tên đàn em đang cầm đèn pin trong tay, nhanh chân đuổi theo Điền Trí Viễn bước vào động.

Ánh sáng từ bốn, năm cây đèn pin rọi rõ sơn động nho nhỏ, bọn họ nhìn thấy Doãn Chân bị trói cột vào trên một tảng đá lớn, vết nước mắt ràn rụa đầy mặt, đôi mắt vì không chịu được ánh sáng bất ngờ mà chẳng thể mở ra hoàn toàn, rồi lại bởi vì quá muốn trông thấy Điền Trí Viễn mà cố gắng mở ra.

“Chỉ mở một đèn thôi, mấy cái khác tắt hết đi. Mắt em ấy chịu không được.” Điền Trí Viễn nhanh chóng nói một câu, chạy tới chỗ Doãn Chân.

“Trí Viễn! Trí Viễn!” Doãn Chân tấm tức oà khóc, mặc dù mới qua hai ngày thôi, nhưng cậu thật sự tưởng rằng mình sẽ đói chết ở nơi đây – “Mẹ kiếp là anh thật à? Anh đến thật rồi sao?”

“Là anh, đúng là anh! Đừng sợ! Đừng sợ! Anh ở đây, anh đến rồi! Đừng sợ!” Điền Trí Viễn nghẹn ngào, ôm Doãn Chân thật chặt, dùng lòng bàn tay nóng ấm của hắn vuốt ve khuôn mặt lạnh buốt của Doãn Chân.

Trần Dương lấy dao găm cắt dây thừng, dây thừng này đã bị ngâm nước, cột vào tảng đá, ở cái mùa đông mà nhiệt độ hạ xuống chỉ còn hàng đơn vị thì nó liền trở nên vừa cứng lại vừa lạnh, y cắt hồi lâu mới đứt được.

Điền Trí Viễn gấp gấp gỡ bỏ dây thừng trên người Doãn Chân, thoải mái khi dây thừng mất đi, Doãn Chân lập tức ôm cổ Điền Trí Viễn, dồn dập thở dốc, nặng nề, từng tiếng tiếp từng tiếng gọi tên Điền Trí Viễn. Điền Trí Viễn có thể cảm giác rõ ràng sự run rẩy kịch liệt của Doãn Chân, không khỏi lại gia tăng lực ôm của hắn với cậu.

“Đừng để lỡ nữa, trời lạnh như vậy trời lạnh như vậy, mau về xem thử cậu ấy có bị tổn thương do chịu lạnh không.” Trần Dương vỗ vỗ Điền Trí Viễn, nhắc nhở – “Mày cầm đèn pin đi, tao công Doãn Chân.”

Điền Trí Viễn ôm chầm Doãn Chân, hít sao bao vào lòng – “Để tao.”

Trần Dương giật mình – “Nhưng mà Trí Viễn à, mày đã không ngủ hơn hai ngày rồi.”

Điền Trí Viễn cứ như không nghe thấy Trần Dương nói gì, tự ý ôm Doãn Chân đi ra khỏi sơn động.

Lên núi dễ, xuống núi khó, toàn bộ đường đi đều là dốc, trời lạnh đường trơn, Điền Trí Viễn muốn che chở Doãn Chân, tinh thần tập trung cao độ, sợ hạ chân mất thăng bằng sẽ làm Doãn Chân ngã, thế nên đi khá chậm. Lúc trở lại nhà lão Lý trong thôn Thôi Gia Bá, đã là hơn ba giờ sáng.

Lão Lý không dám thờ ơ, vội vã gọi con ông ta đi đun nước nóng, nấu nước gừng, còn bảo con dâu lão nhường phòng ngủ lại cho bọn họ, đổi chăn mới, đánh tiếng gọi Điền Trí Viễn mau mau đặt Doãn Chân nằm xuống giường.

Khi đặt Doãn Chân lên giường rồi Điền Trí Viễn mới chú ý tới, thì ra trên người Doãn Chân còn mặc một chiếc áo khoác quân đội, trên đầu đội mũ lông dê che tai, tay đeo đôi găng bằng da, đầu gối được bao bằng một lớp nệm dày, nhưng trên chân vẫn chỉ mang một đôi giày da thời thượng.

Điền Trí Viễn cau mày, có hơi khó hiểu, Doãn Chân không thể nào tự mặc mấy món đồ chống lạnh này được.

Nhưng chỉ có điều hiện giờ hắn không rảnh chú ý tới những việc này.

Con dâu lão Lý ôm hai túi chườm nóng đi vào, để Doãn Chân ôm vào lòng một cái, cái khác thì nhét trên eo Doãn Chân, sau đó lấy chăn bao cậu lại. Trần Dương bưng một chậu nước ấm đến, Điền Trí Viễn cẩn thận từng li từng tí cởi vớ giày cho Doãn Chân, lúc ngón tay đụng phải chân cậu, cảm thấy lạnh lẽo hết như một tảng băng. Chẳng suy nghĩ nhiều, hắn nhẹ nhàng, chậm rãi rưới nước ấm lên trên chân Doãn Chân, sau khi chậu nước nguội lạnh, dần em lập tức đưa một chậu khác tới. Dùng hết bốn chậu nước ấm, hai chân Doãn Chân cuối cùng cũng đã có nhiệt độ bình thường.

Con trai lão Lý bưng chén cháo với nước gừng đã nấu xong đi vào, Điền Trí Viễn bón cho Doãn Chân ăn hết chén cháo nhỏ trước, sau khi để cái bụng đã chịu đói một ngày hai đêm của cậu có đồ lót dạ xong rồi, lại cho cậu một ly nước ấm, cuối cùng mới từng muỗng từng muỗng đút cậu uống nước gừng.

Lặng nhắng hơn một tiếng, cả người Doãn Chân cuối cùng cũng trở nên ấm áp.

“Giờ đừng suy nghĩ gì hết, ngoan ngoãn ngủ một giấc!” Điền Trí Viễn ngồi ở mép giường, sờ trán Doãn Chân.

Doãn Chân hốt hoảng nhìn sang Điền Trí Viễn, nắm bàn tay đang xoa mặt mình, nắm chặt trong tay, một lát sau mới chậm rãi nhắm mắt lại. Điền Trí Viễn thấy cậu ngủ rồi, liền muốn rút tay về, nhưng hắn vừa mới nhúc nhích, Doãn Chân lập tức mở mắt, hoảng sợ nhìn hắn.

Trạng thái sợ hãi của Doãn Chân trong một thoáng nhất thời không cách nào điều chỉnh lại.

Điền Trí Viễn im lặng, chuyển hướng sang ngồi đầu giường, bế thân trên của Doãn Chân lên, ôm chặt vào lòng, lấy chăn bọc cậu lại, cái cằm đầy râu triu mền cọ cọ đỉnh đầu cậu, nhỏ giọng nói: “Ngủ đi, đừng sợ, anh ở ngay đây sẽ không đi đâu cả. Em xem, anh sẽ luôn ôm em, sẽ không buông tay đâu. Ngủ đi! Tỉnh giấc rồi thì chúng ta về nhà!” Khẽ vỗ về tóc mai, khuôn mặt, bờ vai của cậu.

Được vỗ về trong sự dịu dàng, ấm áp hoà hợp ấy, hơn mười phút sau, cuối cùng Doãn Chân cũng an ổn ngủ say. Nhưng Điền Trí Viễn lại không thể nhúc nhích, chỉ cần hấn động nhẹ, hai tay ôm eo hấn của Doãn Chân sẽ lập tức dùng sức.

“Trần Dương, tội mày ra ngoài hết đi, để Doãn Chân ngủ một giấc rồi chúng ta trở về.”

Lúc này là hơn bốn giờ sáng, cơ mà tầm ba giờ mặt trời đã lên rồi.

Hơn tám giờ sáng ngày kế, Điền Trí Viễn dùng chăn bao lấy Doãn Chân đưa cậu lên xe.

Trần Dương không lên cùng, mà bước chậm lại, cảnh cáo người nhà họ Lý, kín miệng chuyện này một chút, đừng có bô bô ra ngoài, chỉ việc lão Lý đưa đường giúp cái tội kia, cũng đủ để lão vào tù ăn cơm vài năm rồi. Dương nhiên mấy lời này đều chứa yếu tố đe dọa cả, dân quê không biết luật, hù một phen chỉ vì không để bọn họ nhiều chuyện nói vớ vẩn.

Lúc trở về là đàn em lái xe, Điền Trí Viễn ôm Doãn Chân đang bọc trong chăn, xe tròng tránh, đầu lắc lư theo. Trần Dương quay đầu lại liếc nhìn hai người, yên lặng thở dài, lại nghĩ đến vợ mình, có hơi tự ti và cảm thấy hâm mộ.

Điền Trí Viễn và Doãn Chân trở lại trấn Nguyên Thủy, ăn một bữa đơn giản gồm cháo kèm dưa muối xong liền giam mình trong phòng ngủ ngủ một ngày một đêm. Trong lúc đó, Trần Dương vẫn luôn dẫn theo mấy tên đàn em canh giữ ở nhà họ Điền.

Mẹ hai không biết những ngày này Điền Trí Viễn đi nơi nào, không biết chuyện gì xảy ra, thấy Điền Trí Viễn ôm Doãn Chân trở về, bị dọa tái mặt. Mà Điền Trí Viễn vừa nghĩ tới con ruột mẹ hai đưa Doãn Chân vào trong núi sâu, thế nào cũng không muốn đối mặt với mẹ hai, mới về tới nhà liền ôm Doãn Chân ngủ đến chẳng biết trời trăng.

Trần Dương cũng không biết nên an ủi mẹ hai thế nào mới tốt, chỉ nói với bà là không sao đâu, để Điền Trí Viễn với Doãn Chân ngủ một giấc là khoẻ thôi.

Sáng sớm ngày thứ ba, Doãn Chân tỉnh giấc trong lòng Điền Trí Viễn, hơi thở quen thuộc, nhiệt độ quen thuộc, gian phòng quen thuộc khiến trái tim đang căng lên ngay giây phút vừa mở mắt ra thả lỏng. Ánh mắt dừng lại tại gương mặt người bên gối, trong lòng hết sức kinh ngạc sao hấn lại thành ra thế này.

“Nhìn cái gì? Không nhận ra hửm?” Điền Trí Viễn nắm bàn tay đang có ý đồ sờ lên mặt hấn của Doãn Chân.

Doãn Chân nhú mày – “Sao anh lại thành ra thế này? Em thật là có hơi không nhận ra anh luôn.”

Bắt đầu từ ngày Doãn Chân mất tích cho đến lúc tìm được cậu về trấn Nguyên Thủy, trong thời gian đó Điền Trí Viễn không hề chớp mắt, tất cả tinh thần đều trong trạng thái kéo căng, hai ba ngày ngắn ngủn, hấn đã gầy sọp đi, khuôn mặt vốn kiên cường no đủ nay đã hõm xuống thật sâu, hốc mắt cũng thâm quầng, hai mắt sưng phù không thôi, tơ máu trên tròng trắng vẫn chưa biến mất, trên cái cằm là đầy râu đen, cả người nhìn vào cứ như đột nhiên già đi mười tuổi.

Doãn Chân thấy Điền Trí Viễn như vậy, rung động trong lòng khó có thể diễn tả bằng ngôn từ.

Mùa đông không thấy mặt trời nhiều, Điền Trí Viễn ngủ dậy mở công tắc máy nấu nước nóng bằng năng lượng mặt trời, nửa tiếng sau ôm Doãn Chân vào phòng tắm, mở nước ấm tắm rửa cho cậu. Hai người trần truồng ôm lấy nhau đứng dưới nước ấm, nhưng không ai nghĩ tới phương diện kia, chỉ ôm như vậy mà thôi, giữa hai cơ thể không vật ngăn trở, cứ thế hưởng thụ cảm giác ở bên nhau.

Doãn Chân cạo râu giúp Điền Trí Viễn, từng cái từng cái một, cẩn thận và dịu dàng, sau khi làm Điền Trí Viễn cuối cùng cũng trở nên nhẹ nhàng khoan khoái đẹp trai, Doãn Chân tủm tỉm cười hôn lên môi hấn một cái.

Hai người ngủ dậy, mẹ hai hàm nguyên một con gà đen Nguyên Thủy cho bọn họ tắm bổ.

Điền Trí Viễn lảng tránh ánh mắt mẹ hai, hấn âm thầm khống chế bản thân, chuyện của Hải Tử không hề liên quan tới mẹ hai. Chỉ có điều, việc cần phải làm kế tiếp nhất định sẽ khiến mẹ hai hận hấn. Nhưng, mặc dù vậy, hấn vẫn muốn làm.

Ngủ ngơi hai ngày, lại thêm hai bữa tắm bổ, Doãn Chân đã hoàn toàn khôi phục lại từ trong sự sợ hãi, lúc này mới kể lại quá trình mình bị bắt cóc.

Ngày mười lăm hôm ấy, cậu bắt một chiếc taxi tới sân bay, lúc đi được nửa đường thì gọi điện cho Điền Trí Viễn, khi cúp máy rồi cậu mới để ý xe chạy theo hướng khác chứ không phải sân bay. Khi đó xe đã ra khỏi thành, Doãn Chân vặn hỏi lái xe là có phải đã đi nhầm đường rồi không, kết quả tài xế kia nói đúng vậy, sau đó dừng xe ngay ven đường.

Cùng lúc đó, có bốn năm gã đàn ông từ trên con dốc ven đường vọt xuống, Doãn Chân thấy tình hình không ổn, mở cửa xe bỏ chạy, nhưng đối phương đông người, có hai tên đuổi kịp cậu, dùng một chiếc khăn vuông bịt mũi miệng cậu lại, cậu liền ngất đi.

Đợi khi Doãn Chân có ý thức trở lại thì nhận ra bản thân đang ở một nơi tối đen như mực, rất lạnh lẽo, trong thời gian ấy có ánh đèn pin lay động qua lại, ai đó đỡ cậu dậy, mang mũ, mang găng tay cho cậu, còn quần cái gì đó lên trên đầu gối cậu, cuối cùng còn mặc thêm cho cậu một bộ đồ rất lớn. Ngay lúc cậu sắp hoàn toàn tỉnh táo mở mắt ra, ba người kia kéo cậu tới cạnh một tảng đá, mau chóng dùng dây thừng trói cậu lại.

Doãn Chân kinh hoảng hỏi bọn họ là ai, tại sao phải bắt cóc mình, mà ba người kia căn bản không để ý tới cậu. Bọn chúng cột cậu xong liền chuẩn bị bỏ đi. Doãn Chân bắt đầu sợ hãi, mấy người này muốn nhét mình ở đây để mình tự sinh tự diệt ư? Cậu lớn tiếng kêu la, gần như khóc lóc. Đúng lúc ấy, người đi cuối cùng kia quay lại, gã bảo hai tên khác ra ngoài trước, còn gã nói với cậu hai câu.

“Gã nói với em, nói em đừng lo lắng, hai ngày nữa gã sẽ tới thả em ra, gã còn nói, mấy món giữ ấm trên người em là gã mua trên đường đi, là vì sợ em chết cứng.” Doãn Chân giương mắt, nhìn chăm chú về mặt Điền Trí Viễn, chậm rãi nói dứt câu sau cùng – “Em nhận ra giọng nói gã, là con ruột của mẹ hai anh.”

Lúc Doãn Chân nói những lời này, mẹ hai không ở nhà, bà đã đi chơi đánh bài với một đám chị già rồi, trong nhà chỉ còn cậu với Điền Trí Viễn, Trần Dương và hai tên đàn em Trần Dương mang theo.

Điền Trí Viễn im lặng lắng nghe, cuối cùng gật đầu – “Lão già kia đã nói với anh rồi. Nhưng thật sự là do chính anh sơ sẩy, vợ Hải Tử là người Thôi Gia Bá, anh biết rõ chuyện này, nhưng đâu ai lại nghĩ đến Hải Tử sẽ tiếp tay cho Dư Hà kia chứ? Hôm mừng mười tháng giêng, cả nhà bọn họ đến chúc tết, lúc ăn cơm gã có hỏi anh khi nào em về, lúc đi về còn quái gỡ nói anh nhắc em đi đường cẩn thận, có không ít tin tức báo nhiều nơi xảy ra khá nhiều tai nạn giao thông...”

Trần Dương trầm ngâm chốc lát – “Thật ra thì gã đang ám chỉ cho cậu nhỉ.”

Điền Trí Viễn cười – “Ám chỉ? Tao trái lại muốn coi thử gã đến cùng có ẩn tình gì đây, sao phải đối với tao như thế!”

Doãn Chân dè dặt tay Điền Trí Viễn – “Anh đừng làm gì quá độc ác, đừng quên mẹ hai anh.”

Điền Trí Viễn vỗ vỗ tay Doãn Chân, mặt mày hoà nhã – “Yên tâm, anh sẽ nắm rõ mọi chuyện rồi mới động thủ.”

Doãn Chân không ngăn cản Điền Trí Viễn, lần này cậu bị dọa sợ không nhẹ, nếu trong núi kia có sói hay loài động vật hoang dã nào đó, đừng nói một ngày hai đêm, đến mấy tiếng cậu cũng không sống nổi. Nên cậu cũng cảm giận kẻ đã bắt cóc cậu, phải biết, nguy hiểm rõ ràng còn có thể tùy cơ ứng biến, mà sợ hãi chịu khốn đốn chỉ có thể chờ chết mới là điều giày vò con người nhất. Khi hắn nghe kẻ bắt cóc người của hắn chính là Hải Tử, trong lòng gần như nảy sinh lửa giận ngút trời muốn giết người.

Điền Trí Viễn muốn dạy dỗ Hải Tử ra sao, Doãn Chân tuyệt đối sẽ không can thiệp, thế nhưng nể mặt mẹ hai, hi vọng hắn đừng ra tay quá nặng.

← Xem lại

Xem tiếp

Do tác giả nên mới fix Tam ở chương trước sang Nhị ở chương này == tác giả trái ngoáy nhiều quá rồi, quen là tốt =))))))))))))))

50. Chương 50

Điền Trí Viễn dẫn theo năm người đến nhà Hải Tử, chuyện này hẳn không để Trần Dương nhúng tay vào, hẳn cảm giác lần này bản thân thật sự muốn ra tay tàn nhẫn, khó tránh khỏi sẽ xảy ra chuyện làm liên lụy tới Trần Dương, bèn từ chối khéo đề nghị muốn giúp đỡ của y.

Hải Tử hoàn toàn không biết Điền Trí Viễn sẽ đến, hôm đó trông thấy Điền Trí Viễn dẫn theo năm sáu tên đàn em nhảy từ trên xe xuống, gã ngu người, mặt thoáng cái trắng trạch không còn giọt máu. Gã chẳng phải đồ ngu, bản thân gã đã làm gì thì chính gã rõ ràng nhất, thế trận kia của Điền Trí Viễn vốn không cần tốn sức suy đoán.

Điền Trí Viễn đi tới trước mặt gã, hỏi gã một câu – “Mày thành thật nói rõ cho tao hay để người của tao giúp mày nói ra?”

Vợ Hải Tử không biết chuyện gì xảy ra, chạy đến cự cãi, nắm cổ áo Điền Trí Viễn chửi hằn hắt nhân bất nghĩa, năm người Hải Tử bị đám lái xe ở trấn Hoa Dương đánh gần chết, Điền Trí Viễn vậy mà lại không hề quan tâm tới gã. Mừng mười tháng giêng đi chúc tết, nếu không phải nể mặt mẹ Hải Tử, ả đã muốn mắng nhiếc hẳn một trận từ lâu. Giờ năm mới còn chưa qua, hẳn đám dẫn người tới gây phiền phức cho Hải Tử, thật là thấy bọn họ hiền lành dễ bắt nạt mà.

Điền Trí Viễn mặt không chút cảm xúc, một tên đàn em bên cạnh lập tức đi tới, một bạt tai tát lệch đầu ả vợ Hải Tử, cả người ả gần như bay ra ngoài. Hải Tử trố mắt nhìn vợ gã té nhào xuống đất, mặt mày tái mét, cũng không dám tiến lên kéo ả dậy.

“Tao lặp lại lần nữa, giờ mày có thành thật khai rõ hay không?”

Hải Tử cắn răng, kéo ả vợ dậy, cũng mặc kệ ả khóc lóc om sòm, cứng rắn kéo ả vào phòng đóng cửa lại. Sau đó gã mới đi ra nói hết những chuyện đã xảy ra cho Điền Trí Viễn.

Trong lòng Hải Tử vẫn cảm thấy bất mãn về cách xử lý của Điền Trí Viễn về việc gã bị đánh ở trấn Hoa Dương, tuy đám tài xế kia quả thật đã bồi thường tiền thuốc men và phí thiệt hại cho gã, nhưng trong mắt gã, thái độ chẳng đếm xỉa tới của Điền Trí Viễn kia rõ là hoàn toàn không coi gã ra gì. Chuyện này cứ vẫn mãi là cây gươm đâm vào tim Hải Tử, mỗi lần nhớ tới đều rất rất khó chịu.

Trong tháng đó, vợ gã muốn dẫn theo con đi Đại Phố Châu chơi, thuận tiện mua chút ít đồ tết, cả nhà ba người liền lái xe đi. Không ngờ tới chuyến đi lần này lại gặp phải Dư Hà. Bởi vì liên quan tới Điền Trí Viễn nên Dư Hà cũng biết Hải Tử, biết chút ít chuyện của nhà gã. Gặp rồi liền mời cả nhà bọn họ đi ăn, Dư Hà là đầu sỏ địa phương, Hải Tử không dám rước thêm nợ về, đành phải đi theo.

Trong bữa cơm, một người tên Đại Phúc cũng ở đó đã vòng vo nhắc tới Điền Trí Viễn với bảo mẫu nhỏ nhà hắn, nói quan hệ giữa hai người đó không hề bình thường. Hải Tử không hiểu gì, chỉ vui đầu ăn cơm, những lời bọn họ nói tới kia, gã trước giờ chưa từng nghe nói tới, hai thằng đàn ông thì làm sao chứ?

Nói tới lúc sau, Dư Hà đột nhiên hỏi Đại Phúc, có phải cực kì hận Điền Trí Viễn hay không. Đại Phúc không e dè, kể lại việc Điền Trí Viễn đòi nợ muốn chặt tay gã, chửi rủa Điền Trí Viễn không ra thứ gì, bởi uống chút ít rượu nên còn nói quàng nói xiên thề một ngày nào đó sẽ đâm Điền Trí Viễn một dao.

Dư Hà bỗng dưng cười âm không ngớt, tiếng cười kia không khỏi khiến cả người Hải Tử lạnh run.

Dư Hà cười đủ rồi, hỏi Đại Phúc có dám dây vào Điền Trí Viễn không, Đại Phúc vỗ ngực nói tuyệt không sợ. Hải Tử cảm giác bọn họ đây là định hại Điền Trí Viễn, lúc ấy tim đập thình thịch, đang nghĩ ngợi mình nên làm gì bây giờ, Dư Hà đột nhiên rút ra một ngàn đồng kín đáo đưa cho vợ Hải Tử, nói ở gần đây có sân chơi trẻ em, kêu ả dẫn theo con qua đó xem thử.

Hải Tử biết không ổn, nhưng không cách nào từ chối được.

Quả nhiên, sau khi vợ con đi khỏi, Dư Hà đã hỏi Hải Tử có biết bảo mẫu nhỏ nhà Điền Trí Viễn không. Hải Tử không biết Dư Hà hỏi như vậy có mục đích gì, nhưng gã biết đây là chuyện không tốt, bèn quanh co trả lời bảo không rõ lắm. Dư Hà cũng chẳng để ý, hỏi sang vợ gã có phải người Thôi Gia Bá không, ở đó còn

có ai thân thích hay không. Hỏi xong, bắt đầu cảm thán ngọn núi đó không tẻ, vừa lớn lại vừa sâu, đựng phải gấu đen hay sói hoang lợn rừng gì đấy, vậy thì tuyệt nhỉ.

Hải Tử nghe mà kinh hồn bạt vía.

Sau đó, Dư Hà lại kêu người cầm ra ba, bốn chục ngàn bày lên bàn, ném qua cho Hải Tử với Đại Phúc mỗi người hai bó, nói, Điền Trí Viễn muốn rời khỏi sông bạc nhưng lại không cho cậu ta thay thế, cậu ta thấy khó chịu trong lòng. Cơ mà cậu ta không đến mức sẽ làm gì Điền Trí Viễn, dù sao Điền Trí Viễn được xưng tụng là bá chủ một phương ở trấn Nguyên Thủy, mấy trấn xung quanh thậm chí là cả Đại Phổ Châu cũng đều có tiếng, trong nghề có nhiều anh đại có giao tình rất sâu với hắn, bản thân cậu ta thật sự không có khả năng cướp người từ tay hắn được. Thế nhưng không thể hạ nặng tay, đùa bốn vừa phải một phen thì vẫn được.

Hải Tử nào có biết bối cảnh Điền Trí Viễn phức tạp như vậy, nhìn tiền trước mắt mình nghĩ mà sợ, sợ Dư Hà bảo gã làm chuyện gì đó hãm hại Điền Trí Viễn, nhưng nghe cậu ta nói chỉ đùa bốn Điền Trí Viễn thôi thì liền yên tâm. Suy cho cùng, gã vẫn ghi hận Điền Trí Viễn lần trước không giúp gã.

Chuyện cứ thế mà quyết, bắt đầu là Hải Tử đi thăm dò hướng đi của bảo mẫu, sau đó Dư Hà bố trí người chờ thời cơ ra tay.

Điền Trí Viễn thu âm lời Hải Tử nói lại để làm chứng, Hải Tử lập tức hiểu ra Điền Trí Viễn đây là muốn tố cáo Dư Hà, tức khắc quỳ xuống van nài hắn đừng đem bản ghi âm này ra làm chứng cứ, gã không thể trêu vào nhà họ Dư, nếu Dư Hà biết gã nói ra tất cả, cho dù Dư Hà vào tù, cậu ta vẫn có khả năng giết chết gã.

Điền Trí Viễn một đập đá vắng Hải Tử – “Chuyện mình làm, tự bản thân mình chịu trách nhiệm.”

Trần Dương và Điền Trí Viễn đều không ngờ tới trong đám đồng lõa vậy mà còn có cả tên Đại Phúc bị bọm kia nữa, Trần Dương nói: “Lần trước nó vào sông bị hơn một trăm ngàn suất nữa bị chặt tay vậy mà vẫn chưa chữa, thẳng chó này, không động nó nó coi mình không ra gì đây mà.”

Điền Trí Viễn liên hệ khắp nơi nghe ngóng tung tích của Đại Phúc, ba ngày sau, có người nói hắn biết gã này trốn trong một trấn nhỏ nào đó ở Đại Phổ Châu. Điền Trí Viễn không đích thân đi, mà gọi vài người sang đó bắt trời gã về, kéo lên trên nhai Phi Thiên của sông Nguyên Thủy, dùng dây thừng treo gã giữa không trung đủ hai ngày hai đêm, mặc kệ gã khóc lóc đổ nước mắt kêu gào thảm thiết, dọa gã ra một quần cứt dái.

Nhai Phi Thiên các trấn Nguyên Thủy rất xa, ngồi thuyền tới phải tốn một tiếng, bởi vì chỗ đó vắng vẻ, nước chảy xiết, dân đánh cá cũng không dám đi vào, bởi vậy dù Đại Phúc bị treo trên vách núi thời gian dài nhưng không có một ai phát hiện.

Ngày thứ ba Điền Trí Viễn cho thuộc hạ kéo Đại Phúc lên, cho gã uống nước ăn cơm, hỏi gã cảm thụ thế nào, gã úp sấp trên đất như chó rồi van nài, thề thốt sau này không dám làm chuyện có lỗi với Điền Trí Viễn nữa.

Điền Trí Viễn cho gã một bạt tai, tát cho khoé miệng gã chảy máu – “Mày cầu tao làm gì? Tao đang hỏi mày cảm giác bị treo trên vách núi thế nào mà? Mày không nghe hiểu tiếng người à?”

Nước mũi của Đại Phúc đầy đầy mặt, vì mạng sống, vội vã lắp bắp nói ra cái cảm giác hoảng sợ, bất lực, tuyệt vọng của gã trong hai ngày bị treo trên vách núi.

Điền Trí Viễn nói: “Khéo thật, lúc Doãn Chân nhà tao bị tụi mày nhốt trong hang núi, cảm giác cũng giống y chang mày lúc này vậy đó.”

Giờ Đại Phúc mới hiểu ra, Điền Trí Viễn không chỉ báo thù cho Doãn Chân mà thôi, hắn còn muốn gã tự trải nghiệm cái tâm trạng của Doãn Chân trong trường hợp bị nhốt ấy. Không thể không nói, một chiêu này đích xác hiệu quả hơn đánh cho gã một trận nhừ tử nhiều, bị treo lủng lẳng trên không trung cho gió thổi hai ngày hai đêm trong trời đông giá rét, cái cảm giác ấy, đời này gã không muốn trải qua lần thứ hai.

Điền Trí Viễn kêu Đại Phúc thuật lại tất cả chuyện đã xảy ra, cũng như thu âm lại, còn lập một tờ văn bản kêu Đại Phúc ký tên, lăn dấu tay.

Doãn Chân nghỉ ngơi ở nhà một quãng thời gian, khí sắc tốt lên rất nhiều. Điền Trí Viễn có đạo rất sợ Doãn Chân sẽ bởi vì đã trải qua việc bị nhốt trong sơn động mà giữ cái tâm lý ám ảnh, ví dụ như chứng giam cầm chẳng hạn, đến tận khi xác nhận cậu đã trở lại là Doãn Chân thích nói ưa cười lại mà mị quyền rũ người, trái tim mới hoàn toàn thả lỏng.

Chuyện Doãn Chân bị bắt cóc không dám nói cho ba mẹ cậu biết rõ, chỉ dám kể với anh trai cậu thôi. Doãn Tuấn Hào đương nhiên rất căm giận, giận Doãn Chân sau đó mới nói cho anh biết, càng giận Điền Trí Viễn vì đã gạt anh. Đối với Doãn Tuấn Hào, Điền Trí Viễn mang đủ mọi áy náy, lúc trước thề thốt nói nhất định sẽ bảo vệ Doãn Chân thật tốt, kết quả lại vì có quan hệ với hắn mà liên lụy Doãn Chân chịu tổn thương lớn đến thế.

Sau khi Doãn Tuấn Hào nhận được cuộc gọi này, đã đích thân đến trấn Nguyên Thủy. Điền Trí Viễn với Doãn Chân giật mình thất kinh, nhất là Điền Trí Viễn, đã có hơi luống cuống tay chân rồi.

“Anh tới lần này không phải vì cái gì khác, mà là muốn biết toàn bộ quá trình chuyện đó, căn nguyên là gì, chủ mưu là ai, liên lụy tới người nào.” Doãn Tuấn Hào ánh mắt sắc bén, giọng điệu không cho nói xen vào.

Doãn Chân khó xử nhìn anh cậu – “Anh à, Trí Viễn dạy dỗ người ta rồi, anh không cần...”

“Không!” Điền Trí Viễn giơ tay ngắt lời Doãn Chân – “Chuyện này vẫn chưa xong đâu, kể anh dạy dỗ chỉ là nhân vật nhỏ, còn kẻ cầm đầu, anh vẫn chưa dạy dỗ được.”

Trần Dương có hơi giật mình và lo lắng – “Trí Viễn, không phải mày tính đập đổ Dư Hà đó chứ? Tao nghe nói cha cậu ta biết chuyện rồi.”

Điền Trí Viễn khề nhếch môi, lộ ra một nụ cười mỉa – “Tao đã dám mở hồ lô con lão, đương nhiên sẽ không sợ lão quay về tới tìm tao gây phiền phức, tao đang suy nghĩ nên giải quyết chuyện này ra sao đây. Lấy mặt mũi với tiếng nói của Dư lão đại lão ở bản địa, chuyện này sẽ không trôi qua đơn giản như vậy đâu, chẳng phải có tiền là giải quyết được.” Nhìn về phía Doãn Tuấn Hào – “Nên em muốn nhờ anh giúp em một tay.”

Doãn Tuấn Hào mỉm cười – “Cậu nói đi!”

Doãn Tuấn Hào bao che khuyết điểm, Điền Trí Viễn có thù ắt báo, hai tên này gom lô với nhau, Doãn Chân cảm thấy có luồng khí quái lạ nào đó xuất hiện.

Thực tế Dư lão đại không hề trở về trấn Nguyên Thủy, Dư Hà thì nằm viện ở Đại Phổ Châu chừng nửa tháng, nghe nói ra viện rồi cậu ta đã đi tới tỉnh. Trần Dương thấy hết sức lạ lùng, với cái tính thần kinh như thế kia của thằng ấy, sao không trở về làm phiền Điền Trí Viễn nhỉ? Ngay cả cha của thằng ấy vậy mà cũng chẳng thèm quay về cứu nó nữa. Điền Trí Viễn thì không cho là vậy, dù sao hắn cũng đã chuẩn bị đầy đủ rồi, vốn chẳng sợ bất cứ ai tới gây phiền phức với hắn.

Doãn Tuấn Hào đi rồi, Điền Trí Viễn dẫn Doãn Chân đi Đại Phổ Châu.

Điền Trí Viễn cảm hoá đơn đi lấy nhẫn hắc đặt làm, loại bạch kim, nhẫn của quý ông thường thì luôn đề cao khí phách, đôi nhẫn Điền Trí Viễn đặt làm này lại mang sự tinh xảo, mặt ngoài một trong hai chiếc nhẫn dùng một loạt kim cương khảm thành hai đường cong, thoải mái không theo khuôn sáo cũ, lại có đốm nhỏ lóng lánh như sao, trong chiếc nhẫn kia thì khắc chữ cái tiếng Anh T LOVE Y, che đậy vẻ tầm thường dưới cái hoa lệ mà giản đơn.

*T và Y là chữ cái đầu pinyin của họ 2 người. Tian + Yin

Lúc Điền Trí Viễn bày hai chiếc nhẫn này trước mắt Doãn Chân, Doãn Chân gần như là kinh ngạc đến độ ngây người, cậu làm sao cũng không ngờ tới cái con ngỗng ngốc Điền Trí Viễn này lại nghĩ ra điều lãng mạn như thế, lại còn đổi cách hành động nữa chứ, bởi thể mới làm cậu nghĩ là Điền Trí Viễn bị cái gì đó kích thích.

Trên ban công phòng ở khách sạn, vào lúc chỉ có rải rác mấy vì sao trong màn đêm, Điền Trí Viễn mỉm cười kéo tay Doãn Chân, không nói không rằng cầm nhẫn đeo vào ngón áp út của cậu, thuận thế thành kính đặt lên đó một nụ hôn.

“Xong, giờ anh đã dùng cái vòng tròn be bé này trói em lại rồi, mai sau và cả khi rời khỏi thế gian này, em chẳng còn cách nào buông bỏ anh được nữa!”

Doãn Chân chê bai bĩu bĩu môi – “Có ai cầu hôn giống anh không hả? Thường thì trình tự cầu hôn đều là người cầu hôn quỳ một gối xuống đất, một tay cầm hoa hồng, một tay cầm nhẫn, được đối phương đồng ý rồi mới đeo nhẫn kia mà! Anh đây rõ là Bá Vương ngành thượng cung*!”

*ý chỉ ngang ngược, không thêm hỏi ý mà đã ép buộc.

Điền Trí Viễn hé môi cười, cầm chiếc nhẫn còn lại định ***g vào tay mình, Doãn Chân thấy thế lập tức giật lấy, tức mình nói: “Anh làm gì đó? Bá Vương ngành thượng cung còn chưa đủ hay sao mà còn trông mong cướp cái quyền đeo nhẫn cho vợ mình của em chứ?”

Bĩu môi, mặt đen xì, Doãn Chân cực kỳ chăm chú, thành kính đeo nhẫn vào cho Điền Trí Viễn, sau đó, bắt chước điệu bộ của Điền Trí Viễn, đặt một nụ hôn lên trên ngón tay hắc, giương mắt nhìn hắc, nhếch mày nói: “Từ nay về sau anh là người của em rồi, phải nghiêm túc tuân thủ tam tông tứ đức à nha!”

Điền Trí Viễn: “... Được thôi!” Bắt đầu mau mắn cởi áo tuột quần – “Khoan nói tới tam tông tứ đức, anh phải bàn bạc với em một chút về cái chuyện Bá Vương ngành thượng cung này trước đã!”

Doãn Chân bị Điền Trí Viễn vác lên vai như khiêng bao cát, trong tiếng vui cười mắng mỏ của cậu, Điền Trí Viễn đỡ cậu ngã lên trên chiếc giường lớn mềm mại....

Sau khi hết tháng giêng, Điền Trí Viễn đòi bằng hết số nợ cuối cùng, bắt đầu dốc sức sắp xếp chuyện chuyển đến tỉnh.

Nhà sẽ không bán, trạm xổ số thì để lại cho Hoàng Tiểu Anh thuê, cho thuê chỉ là tượng trưng vì hắc thu phí của cô thấp hơn giá thị trường rất nhiều. Nhà nghỉ nhỏ cũng chuyển sang cho Trần Dương, sau này mỗi năm còn có một số tiền không nhỏ. Như vậy Điền Trí Viễn vẫn có một số thu nhập cố định, mà Trần Dương cũng coi như có việc làm đứng đắn, vợ y không phải ngày đêm lo lắng cho y nữa. Trại nuôi dưỡng thủy sản cũng dứt khoát giao cho Hướng Minh, Điền Trí Viễn chỉ lấy chút tiền chuyển nhượng tượng trưng mà thôi.

Lo liệu xong mấy chuyện này thì đã gần hết ba tháng, trong thời gian đó Dư Hà đã trở lại trấn Nguyên Thủy, nhưng không hề đi tìm Điền Trí Viễn. Nghe nói công trình của Dư lão đại ở tỉnh bên bị kiểm tra có vấn đề, Dư Hà chẳng những không giúp cha cậu ta xử lý phiền phức, mà còn đánh ả bề của cha cậu ta, rồi suýt thì ném luôn thằng em trai chưa đầy một tuổi nữa.

Doãn Chân nghe xong thật sự không thể nào ngờ, tại sao lại có người ngay cả đứa bé cũng có thể ra tay cho được chứ? Điền Trí Viễn phì cười, nếu Doãn Chân biết những chuyện không tính người mà trước kia Dư Hà làm ra, không biết sẽ bị dọa thành gì đây. Cơ mà, những chuyện kia Điền Trí Viễn cũng sẽ không nói cho Doãn Chân nghe, con người này mà mị là thế nhưng lại hồn nhiên, không thể để những việc bẩn thỉu kia làm lấm bẩn thể giới tinh thần của cậu được.

Điền Trí Viễn và Doãn Chân chọn được một căn hộ nhỏ trong thành phố, 160 mét vuông kiểu lầu, cả thảy gồm một triệu hai trăm. Trong khoản tiền đó, Điền Trí Viễn thanh toán tám trăm ba mươi ngàn, Doãn Chân góp một trăm hai cậu tích góp được, còn lại hai trăm năm mươi, Doãn Tuấn Hào cho một trăm năm mươi, ba mẹ Doãn Chân cho một trăm.

Điền Trí Viễn dự định là hắc sẽ trả toàn bộ, nhưng không ngờ người nhà Doãn Chân lại yêu cầu chịu một phần chi phí.

Ba mẹ Doãn Chân nói, một trăm ngàn này ban đầu là họ để dành cho Doãn Chân sau này đám cưới lấy ra dùng, con trai nhà người ta kết hôn, tính toán sơ sài cũng phải tới cả triệu, Doãn Chân nhà họ kết hôn mà bọn họ chỉ có một trăm ngàn, người làm cha mẹ là họ đây đã rất ngượng ngùng, kết hôn không phải chuyện riêng của một mình Điền Trí Viễn, mặc dù không có khả năng cho bọn hắc quá nhiều, nhưng cũng không thể để Điền Trí Viễn gánh vác tất cả một mình được.

Mà một phần kia của Doãn Tuấn Hào, theo như anh nói, coi như là cho em trai của hồi môn mà.

“Cái gì gọi là của hồi môn chứ? Anh là anh trai em thiệt đó hả?” Vì cái từ của hồi môn này, Doãn Chân nổi cáu, lý luận với anh cậu – “Điền Trí Viễn cũng đã theo em sang đây an cư rồi, ai gả cho ai chả phải rõ ràng rồi sao.”

Doãn Tuấn Hào ngó lơ, vùi đầu phê sửa văn kiện, lạnh nhạt nói: “Nếu em chê của hồi môn ít quá anh có thể cho em thêm một trăm.”

Doãn Chân giơ chân – “Này! Em còn chưa nói là ít mà! Em đang nói tới vấn đề gả với lấy!”

Doãn Tuấn Hào bắt đầu dĩ ngẩng đầu – “Dạ dạ dạ, nhà là Điền Trí Viễn, xe cũng do Điền Trí Viễn mua, em nói em không phải [gả] thì là [thần] [mã]?”

Doãn Chân: “...”

*Thần mã: từ này có nhiều nghĩa, chỉ người hoàn mỹ quá đáng nè, ví von tinh thần siêu thoát không còn nơi trần thế nè, nghĩa thứ 3 thì là ‘cái gì’ vì shenme đọc hao hao với shenma (thần mã). Có lẽ ý của DTH là: “em nói em không phải gả đi thì là cái gì?” – tiếng lóng thôi =)))

← Xem lại

Xem tiếp

Chào năm mới, chúc mọi người một năm đầy tươi trẻ và sung mãn hen

51. Chương 51

“Em mắng đi, em mắng ông đây bao nhiêu câu thô tục, hôm nay ông đây sẽ chơi em bấy nhiêu lần! Em có gan thì mắng cho nhiệt tình vào, xem ông đây có chơi chết em hay không!”

.

Điền Trí Viễn xử lý mấy chuyện giao nhận chuyển nhượng và đóng sổ sách còn sót lại ở trấn Nguyên Thủy xong, lại bắt đầu chạy lên tỉnh liên hệ trường tiểu học với việc dời hộ khẩu. Vào lúc hán bận bịu, Doãn Chân cũng không được rảnh rang, cậu báo danh tham gia đợt kiểm tra giáo viên tháng tám năm nay của tỉnh, dự định quay lại trường làm giáo viên, thế nên ngày nào cũng đều ôn tập.

Vào trung tuần tháng ba ở tỉnh truyền tới tin, ba Dư Hà bị cơ quan chức năng tạm giam vì hối lộ, trốn thuế gì đó, còn lên trên thời sự đài truyền hình của tỉnh nữa chứ.

Lúc Doãn Chân thấy tin thì Điền Trí Viễn đang tắm, cậu không khỏi nhớ tới cái hồi anh cậu tới trấn Nguyên Thủy hưng sư vấn tội, Điền Trí Viễn nhờ anh giúp một chuyện, chẳng lẽ hai người này túm tụm lại âm mưu gì đó rồi. Dẫn không được tò mò trong lòng, Doãn Chân đợi Điền Trí Viễn tắm xong liền đi theo hán hỏi.

“Ba Dư Hà bị bắt rồi đó.”

Điền Trí Viễn lau tóc bước tới trước giường – “À.”

“Anh không thấy lạ hả?”

Vứt khăn lên ghế, mang áo ngủ vào – “Có gì lạ đâu, Dư lão đại vốn chẳng phải người tốt gì, nói lão giết người anh cũng chả ngạc nhiên mấy.”

Quả thật là vậy.

“Nhưng mà... anh không thấy bất ngờ sao?”

Điền Trí Viễn khó hiểu liếc mắt nhìn Doãn Chân – “Sao vậy? Sao tự dừng lại quan tâm đến một người không đáng để ý như thế?” Ngẫm nghĩ một hồi, đi tới ôm Doãn Chân, nhếch mày – “Nói đi, rốt cuộc em muốn hỏi cái gì?”

Doãn Chân quặp chân quanh eo hán, hai tay thì vòng qua cổ – “Có phải anh với anh em...”

Điền Trí Viễn ôm Doãn Chân ngồi bên mép giường – “Anh với anh em nào có bản lĩnh lớn như thế, cơ mà, đúng là có cố gắng ngấm ngấm làm vài chuyện, nhất là anh của em, vì thu gom chứng cứ nhận hối lộ, trốn thuế của lão mà hao tổn không ít nhân lực với tiền bạc.”

Doãn Chân gật đầu – “Anh em không ra tay thì thôi, một khi đã làm thì toàn xài chiêu độc.” Ngược mắt nhìn Điền Trí Viễn – “Vậy còn anh? Lấy hiểu biết của em về anh, anh không thể nào chẳng làm gì, giao hết tất cả cho anh em được.”

Điền Trí Viễn gầy gầy chớp mũi Doãn Chân, cười nói – “Sắp tới em sẽ biết!”

Điền Trí Viễn nói qua một thời gian ngắn nữa, thật cũng không lâu lắm, gần như là vào lúc hấn với Doãn Chân tới tỉnh liên lạc với đội thợ sửa chữa và cầm chìa khoá nhà mới, thì có đủ loại tin truyền đi rằng Dư lão đại bị nghi có liên quan đến cái chết bất ngờ của vợ cũ lão mấy năm trước, đang thu thập bằng chứng để tiến thêm một bước điều tra chặt chẽ.

Doãn Chân hết sức kinh ngạc – “Đây là do anh làm?”

Điền Trí Viễn không ừ hử gì, chỉ nói: “Chập mấy tội lại làm một, có lẽ sẽ phán tử hình, có một số việc Dư Hà cũng khó thoát khỏi liên quan.”

Lời này không giả, Dư lão đại lắm sản nghiệp ở tỉnh như thế, Dư Hà là con lão, mấy thứ đi cửa sau đó cậu ta đâu thể không dính vào chút nào, nếu ở trên thật sự có lòng tra rõ, Dư Hà dù không bị phán án liên quan, ít nhất cũng sẽ chịu tạm giam một thời gian.

Điền Trí Viễn ôm lấy Doãn Chân từ phía sau, nói: “Tội mình còn rất nhiều chuyện phải làm, việc của người khác thôi đừng xía vào làm gì.”

Trước khi hè đến, Điền Trí Viễn và Doãn Chân hoàn thành việc sửa sang căn nhà mới mua ở tỉnh, đã có thể chuyển vào ở rồi. Cả nhà bắt đầu thu dọn hành lý, Trần Dương với vợ y cũng tới giúp đỡ.

Thu dọn hành lý xong, mẹ hai kéo Điền Trí Viễn tới phòng ngủ của bà.

“Mẹ, mẹ có việc?” Điền Trí Viễn ngồi xuống chiếc ghế mây.

Về mặt mẹ hai có hơi chút là lạ, hai tay vặn xoắn lại với nhau, ngồi xuống chiếc giường không có đệm chăn, khẽ cau hai hàng chân mày, u buồn như có điều khó nói.

Điền Trí Viễn thấy hiếu kì, suy nghĩ một hồi, thử thăm dò hỏi bà: “Mẹ, mẹ... có phải là không nỡ bỏ cả nhà Hải Tử không?”

Lời này vừa ra, sắc mặt mẹ hai liền có chút xấu hổ – “Không, không phải.” Bà mím chặt môi, đợi cảm giác chua xót tan đi ít nhiều rồi mới nói: “Trí Viễn, mẹ thấy, bà già quê mùa như mẹ có lẽ sẽ không quen với cuộc sống ở thành phố lớn nổi, mẹ thấy, mẹ không đi với mấy đứa được.”

Điền Trí Viễn lập tức nói gì ngay, mà là chăm chú nhìn mẹ hai hấn một hồi, mới nói: “Mẹ, nếu như mẹ vì nguyên nhân đó mà không muốn đi, con có thể cam đoan mẹ theo con đến tỉnh rồi sau này sẽ không cảm thấy cô đơn. Ở gần nhà tụi con có một công viên lớn, ngày nào cũng có mấy cụ già ra quảng trường múa, không phải mẹ cũng thích nhảy đấy sao? Có cả cộng đồng người cao tuổi và rất nhiều hoạt động phong phú dành cho các cụ tham gia nữa, con tin mẹ đi rồi tuyệt đối sẽ chẳng có chuyện không hợp đâu.”

Mẹ hai muốn nói gì đó, nghĩ làm sao mà ngập miệng lại.

Đáy mắt Điền Trí Viễn thâm trầm, vài ngày trước mẹ hai đã bắt đầu có điệu bộ không yên lòng, tâm sự nặng nề rồi. Lúc đầu hấn tưởng rằng chuyện bọn hấn muốn chuyển nhà khiến bà cảm thấy khó chịu, nhưng lúc hỏi ý kiến của bà, bà lại tỏ ra hết sức vui vẻ vì bọn hấn. Hấn không khỏi suy đoán, có phải cụ bà nghe mấy kẻ rảnh rỗi nói linh tinh gì đó chẳng.

Điền Trí Viễn lặng thinh, cứ vậy mà nhìn mẹ hai hấn, biết cuối cùng rồi bà cũng sẽ không chịu được ánh mắt này của hấn.

“Nói thật với con, chuyện Hải Tử nó... bắt cóc Doãn Chân, mẹ, mẹ cũng đã biết rồi!” Mẹ hai không dám nhìn thẳng vào Điền Trí Viễn, nghẹn ngào nghiêng đầu sang chỗ khác.

Điền Trí Viễn cau mày, rõ ràng hấn đã cảnh cáo Hải Tử rồi, không được nhắc tới chuyện kia trước mặt mẹ hai hấn.

“Là ai nói với mẹ?”

“Con đừng quan tâm ai nói, dù sao thì, mẹ không còn mặt mũi nào để đi theo con hưởng phúc nữa rồi.” Mẹ hai quay đầu xoa mắt – “Con ruột đi làm chó săn cho kẻ khác hại con nuôi mình, may mà con khôn khéo tìm được người, nếu Doãn Chân xảy ra điều gì không hay, dù có chết mẹ cũng không trả nổi tội nợ này!”

Điền Trí Viễn bóp trán, trầm giọng nói: “Mẹ đừng như vậy, Hải Tử làm sai không liên quan tới mẹ.”

“Sao lại không? Mẹ là mẹ ruột của nó, nó làm ra cái chuyện không có tính người kia, là do người làm mẹ như mẹ không dạy dỗ nó tới nơi tới chốn. Sau khi mẹ biết rõ chuyện này đã suy nghĩ rất nhiều, cảm thấy, lời Hải Tử nói lúc trước cũng đúng lắm, nếu năm xưa mẹ có thể nhẫn nhịn không ly hôn với cha nó, không chừng nó cũng không tội tệ như bây giờ.”

Điền Trí Viễn ngẩng đầu, vẻ mặt hết sức khó coi, thậm chí có hơi tức giận – “Mẹ nói lời này... đã vậy, năm xưa cha Hải Tử đuổi tới tận nhà chúng ta rồi lấy đòn gánh đánh mẹ, đừng nói nhẫn nại không ly hôn, đến cả sống cũng khó, cứ nửa chết nửa sống như thế thì mẹ lấy gì dạy dỗ con cái?”

Một câu chặn hết lời mẹ hai muốn nói.

Điền Trí Viễn đột nhiên đứng dậy, không nhịn được nói: “Được rồi, con mặc kệ mẹ nghĩ cái gì, tóm lại, nếu mẹ vẫn coi con là con trai mẹ, vậy mẹ nên ngoan ngoãn ngậm miệng lại đừng lải nhải gì hết, thành thành thật thật đi theo con là được rồi.”

Cái chuyện nhỏ xen giữa ấy cũng không ảnh hưởng gì đến kế hoạch của Điền Trí Viễn, mặc dù mẹ hai nói không đến tỉnh, nhưng cuối cùng vẫn chẳng có chủ kiến gì, người già tính tình yếu mềm, bà cương quyết với Điền Trí Viễn, cơ mà Điền Trí Viễn đã nói không, thì dù trong lòng bà có không muốn, miệng cũng chẳng dám nhắc lại.

Cách hôm xuất phát một ngày, trước khi đi, Điền Trí Viễn mở tiệc chiêu đãi anh em đã giúp đỡ hẩn ở trấn Nguyên Thủy.

Trong quán rượu Quân Kiện, Điền Trí Viễn uống đến say mềm, có vài người uống say rồi khóc lóc, Điền Trí Viễn cười hà hà, mắng bọn họ không có tiến bộ. Trước kia Doãn Chân không thích mấy người bạn cao to thô thiển kia của Điền Trí Viễn cho lắm, nhưng hiện tại, vào giờ phút sắp chia tay, trông thấy vành mắt bọn họ đỏ ửng, cậu đột nhiên cảm thấy những người này cũng không phải kẻ quê mùa chỉ biết hô đánh kêu giết.

Điền Trí Viễn nói với Trần Dương: “Sau này tao đi rồi, cả nhà mày chuyển đến tầng hai đi, đồ dùng trong nhà đều có sẵn hết, mày khỏi phải sửa sang gì thêm. Chăm sóc vợ con mày cho tốt, vĩnh viễn phải nhớ rằng mày là người đã có gia đình.”

Trần Dương ôm Điền Trí Viễn một cái, mím chặt môi nói không thành lời.

Nhịp sống ở thành phố S nhanh hơn thị trấn nhỏ nhiều lắm, mỗi sáu rưỡi sáng Điền Trí Viễn đã thức dậy, vội vàng ăn xong bữa sáng, sau đó điên cuồng đạp xe nửa tiếng đi làm. Sau lần đụng phải nạn kẹt xe rồi trễ một tiếng ngay ngày đầu đi làm, hẩn quyết đoán bỏ chiếc SUV, đổi thành cưỡi xe đạp. Sự thật chứng minh điều hẩn làm là sáng suốt, đâu chỉ không đi làm trễ, mà còn thuận tiện rèn luyện cơ thể luôn.

Sau khi chuyển tới thành phố S Điền Trí Viễn đã vào ngay công ty của Doãn Tuấn Hào nhậm chức, từ tầng dưới chót làm lên, tuy công việc rất là mệt, ngày nào cũng đi sớm về trễ, nhưng làm việc và nghỉ ngơi đã có quy luật, không sớm chiều đảo điên như ban đầu nữa, cảm giác đủ đầy và an tâm khiến hẩn thấy thoải mái trước nay chưa từng có.

Tháng tám vừa rồi Doãn Chân tham gia cuộc kiểm tra giáo viên trường cấp ba, hôm nay đã trở thành thầy giáo cấp ba rồi. Cậu có bề ngoài đẹp trai, tính tình cởi mở, còn biết nhảy hiphop, gần như trở thành tiêu điểm của đám học trò khi mới vào trường, chỉ tiếc, chiếc nhẫn nằm trên ngón vô danh bên tay trái của cậu đã từ chối tất cả người ái mộ cậu ngay ngoài cửa.

Cơ mà, này vẫn chẳng ảnh hưởng gì đến việc Doãn Chân nhận được thư tình nặc danh và mấy món quà nhỏ linh tinh hay không, cái đám theo đuổi điên cuồng kia sẽ không bị một chiếc nhẫn nhỏ đánh bại đâu.

Việc này khiến Điền Trí Viễn cảm nhận một nỗi áp lực trước nay chưa từng có, âm thầm thì phải nhốt Doãn Chân lại!”

Sau hai tháng chuyển đến thành phố S, vụ án liên quan tới Dư lão đại cũng đã có kết quả cuối cùng, vì lão ta dứt lốt số tiền cực kì lớn, mấy năm trước còn cố tình giết vợ trước để che giấu hành vi phạm tội, trong tay lại còn có vài công trình bã đậu*, và cuối cùng phán xử tử hình. Về phần Dư Hà, không tham gia vào sự kiện dứt lốt, chỉ từng có một ít hành vi không hợp pháp trên công trình của lão, bởi vậy bị giam mấy tháng thì được thả.

*Là công trình kém chất lượng, cực dễ đổ vỡ.

Nhà họ Dư của trấn Nguyên Thủy, hoàn toàn sụp đổ rồi.

Chập tối hôm nay, Điền Trí Viễn dắt con sang công viên gần nhà chơi, ngồi một mình trên chiếc ghế dài, hai đứa nhỏ thì ngồi tùm tùm lại nghịch cát với con nhà hàng xóm, đột nhiên có người đến gần bên, che khuất chút ánh sáng trước mắt Điền Trí Viễn.

Ngẩng đầu lên, hoá ra là Dư Hà đã rất lâu không gặp lại.

Điền Trí Viễn âm trầm mỉm cười thoáng qua – “Mùng mày không phải ngồi tù!”

Đầu mùa thu, Dư Hà mang một chiếc áo lông hơi mỏng, rộng rãi, để hở cổ mảnh khảnh và xương vai rải đầy vết xanh. Mặt cậu ta không có biểu cảm gì, làn da tái nhợt như thiếu máu, mắt tối tăm, như đã không ngủ rất lâu rồi. Cậu ta cứ vậy mà nhìn Điền Trí Viễn, trong mắt không có bất cứ cảm xúc nào khác.

Đột nhiên, Dư Hà nở một nụ cười xinh đẹp như yêu nghiệt, đạp một chân lên trên ghế dài Điền Trí Viễn đang ngồi, cúi đầu kề miệng sát tai hắn, nhỏ giọng nói: “Em biết ba em là bị anh chính chết, hết sức cảm ơn anh! Cơ mà, có lẽ anh rất hi vọng em chết nhỉ, vì em đã giấu cục cưng anh tận sâu trong núi hoang. Nhưng tiếc quá à, em chẳng những không chết, đến cả tù cùng chả phải ngồi.”

Điền Trí Viễn ý cười vụt tắt, chỉ trong thoáng chốc, sát khí hắn thu lại mấy tháng qua bùng lên thoát ra – “Sao? Mày cảm thấy tao không dám xài cách khác cho mày rớt?”

“Đương nhiên là anh chẳng dám rồi, giờ anh muốn làm người chồng tốt, người cha tốt, người con tốt kia mà, anh muốn cho cục cưng của anh một cuộc sống yên bình, đến cả sòng bạc anh cũng có thể rút ra vì nó, anh còn dám giết người hay sao? Anh không sợ liên lụy tới nó à? Nó là giáo viên đó nha, hình như còn từng vào Đảng nữa kia.”

Điền Trí Viễn không nói gì, hắn kiểm chế bản thân, bây giờ đang ở công viên, có rất nhiều người lớn tuổi với con nít, hắn không muốn để lộ một mặt hung tàn ác độc của bản thân ngay tại đây.

Cơ mà, hắn không dám động tay làm gì Dư Hà, nhưng đâu có nghĩa là cũng không có người nào dám.

Theo tiếng kêu đau là Dư Hà ngã xuống đất, Điền Trí Viễn kinh ngạc phát hiện một người đàn ông cao lớn khôi ngô chẳng biết đã đến sau lưng cậu ta tự bao giờ, hơn nữa người này cũng chẳng phải ai khác, mà chính là cảnh sát Cao Bằng Phi mấy năm trước đã xử lý án giết ngư bá của Điền Trí Viễn.

“Cảnh sát Cao!” Điền Trí Viễn không tự chủ được mà đứng lên, đã cách nhiều năm, hắn vẫn nhớ rõ vết đao dài năm cm trên chân mày của Cao Bằng Phi, là do bị một tên cướp chém bị thương lúc y phá án. Đến nay, vết sẹo vẫn y nguyên, về chính trực uy nghiêm của chủ nhân vết sẹo cũng vẫn như xưa.

“Thì ra là cậu, nhiều năm không gặp rồi nhỉ.” Cao Bằng Phi một thân thường phục, nghiêm nhiên một cái giá áo trời sinh, khác với vẻ chính trực uy nghiêm khi y mang đồng phục cảnh sát, y mang quần áo thường ngày lại có một chút biếng nhác, tựa như một con báo săn đang nghỉ ngơi. Trong lúc nói, y sải bước vượt qua ghế dài đi đến bên cạnh Dư Hà, khom lưng nắm tóc cậu ta, xách cậu ta lên như bắt gà, ngoảnh lại cười với Điền Trí Viễn – “Con sói con này vừa trốn khỏi nhà tôi, ban nãy nói không làm gì cậu đấy chứ?”

Điền Trí Viễn có hơi choáng, sao Dư Hà lại “trốn” từ nhà Cao Bằng Phi ra?

“Mả mẹ mày Cao Bằng Phi, mày có gan thì thả ông ra, bằng không hức...”

Cao Bằng Phi nắm tóc Dư Hà kéo mạnh ra sau một phát, đầu cậu ta lập tức ngưỡng ra sau hình thành một độ cong vắn vẹo, khiến cậu ta không thốt ra nổi mấy tiếng chữ bậy.

“Nếu tôi là em, lúc này sẽ ngoan ngoãn ngậm miệng lại, đỡ phải chút nữa trở về chịu khổ!” Cao Bằng Phi kéo nhẹ tóc Dư Hà, nhếch mày cười với Điền Trí Viễn – “Tiểu Điền, cậu giờ đã chuyển tới thành phố S này rồi à, như vậy đi, hôm nay tôi phải xử lý cái con sói con này rồi, đợi khi nào rồi chúng ta tìm nơi tụ họp.”

Điền Trí Viễn vội đứng thẳng người, nghi hoặc nhìn lướt qua Dư Hà – “Được, nhưng cậu ta...”

Cao Bằng Phi lại cười cười, không cho lời đáp.

Điền Trí Viễn đứng nguyên tại chỗ, nhìn hai người đi xa – Cao Bằng Phi một tay bẻ quặp cánh tay Dư Hà đang có ý đồ cào cấu y ra sau lưng, Dư Hà lại bắt đầu chửi mẹ, lúc này, hắn nghe thấy Cao Bằng Phi nói: “Em mắng đi, em mắng ông đây bao nhiêu câu thô tục, hôm nay ông đây sẽ chơi em bấy nhiêu lần! Em có gan thì mắng cho nhiệt tình vào, xem ông đây có chơi chết em hay không!”

Rõ ràng, Dư Hà đã thật sự ngậm miệng không mắng.

Điền Trí Viễn ngây người – “... Trời ạ! Hình như mình vừa nghe thấy cái chuyện khủng khiếp gì rồi!”

Doãn Chân sắp xếp xong sổ đầu bài lớp hôm nay, giơ tay nhìn đồng hồ, còn năm phút nữa sẽ tan lớp, thế nhưng mà, ánh mắt đã không tự chủ được mà liếc ra ngoài hướng cửa sổ.

“Thầy ơi, thầy nhìn cái gì vậy?” Có học trò chú ý tới ánh mắt Doãn Chân – “Có phải đang đợi anh đẹp trai hôm qua tới đón thầy không ạ?”

Doãn Chân nghe vậy, cười sâu xa – “Đẹp trai? Có đẹp trai bằng thầy không?”

Học trò trả lời: “Vẻ đẹp trai của thầy khác với vẻ đẹp trai của bạn thầy mà, thầy là mỹ nam, xinh đẹp tuấn tú, như kiểu trai đẹp trong manga Nhật ý, còn người bạn kia của thầy lại mạnh mẽ nam tính, đáng người siêu đô, nhưng tính tình ôn hòa, còn có hơi ngốc nữa...”

Học trò chưa nói dứt lời, Doãn Chân đã phì cười, thầm nghĩ, nếu mấy học trò này biết Điền Trí Viễn đã từng một dao chém chết ác bá, treo một người còn sống sờ sờ ngay trên vách núi hai ngày hai đêm giữa trời đông giá rét, không biết còn cảm thấy tính tình hắn ôn hoà hay không nữa.

“Thầy cười cái gì vậy?”

Doãn Chân lắc lắc tay, nín cười, nói: “Không có gì, em nói đúng lắm, về mặt nào đó, tên kia đúng thật là rất ngốc.” Ở trên giường ngủ lăm lăm cơ.

Điện thoại trong túi quần rung một cái, Doãn Chân lấy ra nhìn, là tin nhắn của Điền Trí Viễn: anh ở ngoài cổng trường đợi em! Moah moah moah*!

*Nguyên văn là [sao sao đất] – [me me da] = tiếng hôn =))))))))))

Doãn Chân: “...” Học được cái này từ khi nào vậy?

Tiếng chuông tan học vang lên đúng giờ, Doãn Chân cất sách giáo khoa, đứng trên bục giảng gật đầu, thông báo tan học. Đám học sinh tuôn ra khỏi phòng như thủy triều dâng, cả sân trường lập tức trở nên ồn ào.

Ngoài cửa trường, Điền Trí Viễn đứng cạnh xe, vẫy vẫy tay với Doãn Chân từ xa, nụ cười trên mặt có hơi ngu ngu.

Doãn Chân bước chân nhẹ nhàng, ngồi vào xe, cậu nghiêng người hôn lên khoe miệng Điền Trí Viễn một cái, làm Điền Trí Viễn sưng sờ.

“Đúng là vẫn rất ngốc!”

Điền Trí Viễn ngơ ra một chút, bỗng nhiên giữ chặt gáy Doãn Chân, một nụ hôn gần như nghẹt thở ập xuống.

Giữa lúc gian khổ thở, Doãn Chân lăm lăm một câu: “Còn ở cổng trường kia!”

← Xem lại

~ HOÀN

~Hì hì hì, hết truyện rồi =)))))) Dư Hà cuối cùng có cái kết với anh nhà quân =)))))) về đó ảnh S toàn tập =))))))

Hẹn gặp lại mọi người với thể loại tu chân ~ (giờ vẫn chưa kiếm ra truyện:v) còn mấy cái hồ treo trên kia chỉ sợ vẫn chưa ôm được, vì Đậu mị ngán hiện đại quá rồi!”(

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-bao-mau-den-tu-thanh-pho>